

*tfciyguMl OfcX4^ Ud» ganhmk Prvormm •> «•'Ç**# hO»*»*UCU

*tN rp<M ^M!»' ytjar J«y AW*r

SUZANNE YOUNG

1 -r *

<3^

tarıefc PEGRSUS

HASTALK NTHARLA SONUÇLANAN PSKOLOK SAL9M TEDAVİ:
SİLİNEN ANLAR

**Stoane kimsann gozu Önünde ağlamama» ganMğn b*r. ûzeMd» de rttar
satgo tüm ufceye yaytrmp^n ve bûytes bir Mpta onun tek tedavi olan
Program'* yotanmaana sebep otabâaceMien Sloane Program'dan dönen
hartunin bof t***

sayfaya dânuştüfenm farVandac* Çünkü **dopresycrtanyto briкта anlan da
g*ri«ar.**

**SoroM g«wr duygular*» ».-tomok «pn alnden galeni yapan Sloane «adaca
JamesTe beraberken kend® olaMmeMed» James ıksmi **de güvende ve
Programdan** uzak tutmaya soz «rmiştir. Sloane ee a\$Mamn **her şeye
dayanabtecağrt** düşürmekteclr Ama örbtrtenne verdken sözlere rağmen gerçeO
saklamak **gittikçe zoriaşr.** ıkr> eJ» genden güne zayıflamakta, depreavon **araca
terlemektedir****

Pegasus Yayınları: 1380 Gençlik: 247

Program Suzanne Young Özgün Adı: The Program

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman Editör: İlker Sönmez Düzelti: Pervin Salman
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioalu Matbaacılık Sertifika No: 11946 Orta Mah. Fatin Rüştü Sok.
No: 1/3-A Bayrampaşa/İstanbul Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Haziran 2016 ISBN: 978-605-343-880-9

Türkçe Yayın Hakları O PEGASUS YAYINLARI, 2016 Copyright © Suzanne Young, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla Dystel & Goderich Literary Management'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han No: 11/9 Taksim / İSTANBUL Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46 www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

SUZANNE YOUNG

PROGRAM

İngilizceden çeviren: İrem Özdemir

PEGASUS YAYINLARI

Her zaman yanımda olan Lynny ve Rich için

Ve büyükannem Josephine Parzych'in anısına

BİRİNCİ KISIM

HUZURSUZ HİSSİZLİK

BİRİNCİ BÖLÜM

Sınıfın havası steril di. İnatçı çamaşır suyu kokusu duvarlardaki taze beyaz boyanın kokusuna karışıyor du. Keşke öğretmen camı açsa da içeri bir esinti girse

diye içimden geçirdim. Ancak üçüncü katta olduğumuz için cam sıkıca kilitlenmişti. Biri adamaya kalkışırsa diye.

Kendra Philips sandalyesinde dönüp mor lensleriyle bana bakarak, “Daha bitirmedin mi?” derken ben hâlâ masamdaki kâğıda bakıyordum.

Bayan Portman ın sınıfın ön tarafıyla meşgul olduğundan emin olmak için ileri bakıp gülümsedim. “Kendimi doğru düzgün psikanaliz etmem için fazlasıyla erken bir saat,” diye fısıldadım. “Bunun yerine bilim hakkında bir şeyler öğrenmeyi bile tercih ederim.” “Belki içine HızlıÖlüm katılmış bir kahve acıya odaklanmana yardımcı olabilir.”

Yüz ifadem donuklaştı; sadece zehrin adını duymak bile kalbimin hızla çarpmasına neden olmaya yetmişti. Kendra’nın boş bakışına bakakaldım. Bu bakışın arkasında, mor lenslerin bile gizleyemeyeceği bir hissizlik vardı. Gözlerini uykusuzluktan oluşmuş derin halkalar

çevrelemişti. Suratı son zamanlarda hızlıca zayıflamıştı. O, tam olarak beni sıkıntıya sokacak türde biriydi ama yine de bakışlarımı ondan kaçıramıyordum.

Kendrayı yıllardır tanıyordum ama aslında arkadaş olduğumuz söylenemezdi. Özellikle de şu anda, neredeyse bir aydır bunalımda olduğu şu dönemde arkadaş sayılmazdık. Ondan uzak durmaya çalışıyordum ama o gün onda görmezden gelemeyeceğim bir umutsuzluk vardı. Hareketsiz durmasına rağmen vücudu titriyormuş gibi görünüyordu.

“Tanrım, bu kadar ciddi olma,” dedi sıska omzunu kaldırarak. “Şaka yapıyorum Sloane. Ah ve bir de,” diye ekledi ilk başta bana doğru dönmesinin sebebini yeni hatırlamış gibi. “Dün gece Sağlık Merkezi’nde kimi gördüğümü tahmin et. Lacey Klamath.”

Bunu söylerken öne doğru eğildi ama benden ses çıkmadı. Lacey nin döndüğünden hiç haberim yoktu.

Tam o anda, kapı yüksek sesli bir tıklamayla açıldı. Sınıfın ön tarafına bakıp donakaldım, nefesim boğazımda düğümlendi. Gün o an daha da berbatlaşmıştı.

Ütülü beyaz cekedi ve taranmış düzgün saçlı iki denetimci kapıda duruyor, ifadesiz yüzlerini üzerimizde gezdirip birini arıyorlardı. Bize yöneldiklerinde güçten düşmeye başladığımı hissettim.

Kendra sandalyesinde döndü, sırtı gergin ve dikti. Elleri, dua edermiş gibi, önünde sıkıca kenetlenmiş haldeydi. “Ben olmayayım,” diye mırıldanıyordu. “Lütfen, ben olmayayım.”

Bayan Portman, kürsüsünden, hiçbir müdahale olmamış gibi dersi başlattı. Sanki maddenin kinetik teorisi üzerinde yaptığı konuşma sırasında beyaz cekedi adamların sınıfta dolaşmaları, olması gereken bir şeymiş gibi. Denetimciler bu hafta dersi ikinci kez bölüyordu.

Adamlar sınıfın aksi yönlerindelerdi, yaklaştıkça ayakkabıları muşamba döşemelerde tıklıyordu. Bense pencereden dışarıyı, ağaçlardan dökülen yaprakları izlemeyi tercih etmiştim. Ekim ayındaydık

ancak yaz sonbahara sızmış, bizi beklenmedik bir Oregon güneşine bürümüştü. Keşke şu anda başka bir yerde olabilseydim.

Ayak sesleri durdu ama fark etmemiş gibi davrandım. Denetimcilerin kokusunu yakınımnda hissedebiliyordum. Tuvalet ispiertosu ve yara bandı gibi antiseptik kokuyorlardı. Hareket etmeye yeltenemiyordum.

“Kendra Philips,” dedi bir ses kibarca. “Bizimle gelir misin lütfen?”

Dudaklarımın ardından çıkmaya çalışan sesi tuttum; bu, rahatlama ve sempatinin birleşiminden oluşan bir sestti. Denetlemecilerin beni fark etmesinden korkarak Kendra ya bakmamaya çalışıyordum. *Lütfen beni fark etmeyin.*

“Hayır,” dedi Kendra sesini dizginlemeye çalışarak. “Ben hasta değilim.”

“Bayan Philips,” dedi ses yine ve bu sefer bakmak zorunda kaldım. Koyu saçlı denetimci Kendra yı dirseğinden tutup sandalyeden kaldırmak için eğildi. Kendra masasında, aniden, kolunu adamdan kurtarmak için hızlıca çekip bağırarak tepki göstermeye başlamıştı.

Kendra çırpınıp çığlık atarken adamlar üzerine atıldı. Kendra en fazla 1.50 boyundaydı ancak iyi savaş veriyordu, diğerlerinden daha çok mücadele etmişti. Gerilimin tüm sınıfa yayıldığını hissediyordum, hepimiz çabucak bir sonuca varılmasını umuyorduk. İşaretlenmeden bir gün daha geçirebilmeyi umut ediyorduk.

“Ben hasta değilim!” diye bağırды Kendra ellerinden bir kez daha kurtularak.

Bayan Portman sonunda yüzünde acılı bir ifadeyle bakarak dersi durdurdu. Korumaya çalıştığı sakinliği dağılmaya başlamıştı. Yanımda bir kız ağlamaya başladı, susmasını söylemek istedim ama dikkat çekmek istemiyordum. Kendi başının çaresine bakması gerekecekti.

Koyu saçlı denetimci kollarını Kendra'nın beline doladı. Kendra havaya kaldırılırken bacaklarını savurdu. Ağzının kenarlarından salyahir akarken aradan bir dizi müstehcen kelime fırladı. Yüzü kızarmış ve vahşiydi, birden onun bizim düşündüğümüzden çok daha hasta olduğunu fark ettim. Sanki gerçek Kendra artık orada değildi, hatta belki de kız kardeşinin ölümünden beri orada değildi.

Düşündükçe gözlerim doldu ama gözyaşlarımı bastırdım. Bu düşünceyi içime, bütün duygularımı daha sonra kimsenin beni göremeyeceği bir yerde açığa çıkaracağım zamana kadar sakladığım derinlere gömdüm.

Denetimci Kendra'nın ağzını avucuyla kapayıp kızın sesini boğuyor, kulağına yatıştırıcı şeyler söylüyor ve çırpınan vücudu kapıya doğru götürmeye devam ediyordu. Diğer denetimciyse kapıyı açık tutmak için ileri atıldı.

O sırada, Kendra'yı tutan adam bağırdı. Kızı düşürmüştü, kız onun elini ısırması gibi elini salladı. Kendra kaçmak için atıldı, denetimciyse ona doğru hamle yaptı, yumruğu kızın suratına çarptı. Bu vuruş Kendra'yı Bayan Portman'ın kürsüsüne fırlatıp yere düşürdü. Kendra nin önüne düşmesiyle Bayan Portman'ın nefesi kesildi ancak geri çekilmekle yetindi.

Kendra nin üst dudağı açılıp gri süveterine ve beyaz zemine kan akıtmaya başlamıştı. Ne olduğunu anlayamadan denetimci onu ayak bileğinden tutup çıkışa doğru mağara adamı tarzında çekmeye başladı. Kendra çığlık atıp yalvarıyordu. Yetişebildiği her şeye tutunmaya çalışıyordu ama elinden yeri kan izine bulamaktan başka bir şey gelmiyordu.

Sonunda kapıya geldiklerinde, mor gözlerini kaldırıp bana doğru baktı, kırmızıya bulanmış elini uzattı. "Sloane!" diye bağırdı. Nefesim kesilmişti.

Denetimci durakladı, omzunun üstünden bana baktı. Onu daha önce hiç görmemiştim ama şu anda beni izleyişi tüylerimi ürpertmişti, gözlerimi yere indirdim.

Kapı kapanana kadar kafamı kaldırmadım. Kendra mn bağırırları koridorda kesildi, bir anlığına şok tabancasıyla mı yoksa sakinleştirici iğneyle mi

uyuşturulduğunu merak ettim. Her halükârda bittiğine seviniyordum.

Sınıfta birkaç burnunu çeken vardı ancak genel olarak sessizlik hâkimdi. Sınıfın ön tarafı hâlâ kanlı çizgilerle kaplıydı.

Öğretmen, “Sloane,” diyerek beni korkuttu. “Günlük değerlendirmeni hâlâ getirmedin.” Bayan Portman paspas ve kovayı koyduğu dolaba gitti. Sesindeki iniş çıkıştan başka, Kendra nin sınıftan çekilip götürülmesine dair fark edilebilir bir tepki yoktu.

Güçlkle yutkunup kalemimi sırt çantamdan almak için hareketlenerek özür diledim. Öğretmenim çamaşır suyunu yere boşaltıp bizi tekrar kokuya boğarken, ben kâğıttaki oval seçenekleri işaretleyerek soruları cevaplandırmaya başladım.

Geçirdiğimiz günde kendinizi yalnız ya da bunalmış hissettiniz mi?

Parlak beyaz kâğıda baktım; her sabah masamızda bizi bekleyen kâğıtlardandı bu. Onu kırıştırarak top yapıp sınıfın öteki ucuna atmak, Kendra’ya az önce ne olduğunun farkına varsınlar diye çığlık atmak istedim. Ama bunun yerine derin bir nefes aldım, soruyu cevapladım.

HAYIR.

Bu doğru değildi, hepimiz yalnız ve bunalmış hissediyorduk. Bazen başka türlü hissetmenin mümkün olduğundan şüpheleniyordum. Ama rutini biliyordum. Yanlış bir cevabın ne getireceğini biliyordum. Sıradaki soruya geçtim.

Geri kalan ovaleri de işaretledim ve her zaman yaptığım gibi, son soruda duraksadım. *Hiç yakınlarınızdan biri intihar etti mi?* EVET.

Günden güne bu cevabı işaretlemek beni mahvediyordu. Ama gerçeği söylemek zorunda olduğum tek soru buydu. Çünkü cevabı biliyorlardı.

Adımı en altına yazdıktan sonra kağıdı titreyen elime aldım ve Bayan Portman ın masasına yürüdüm. Az önce Kendra nin kanına bulanmış, şimdiyse ıslak olan yerde durdum. Öğretmenin temizlik malzemelerini bırakmasını beklerken aşağı doğru bakmamaya çalıştım.

“Oziir dilerim;” dedim yine, öğretmen kâğıdı almaya gelince. Pembe gömleğinin kolunda küçük bir kan lekesi olduğunu fark ettim ama bunu ona söylemedim.

Cevaplarıma göz gezdirdi ve başını sallayıp kâğıdı derse katılım klasörüne dosyaladı. Gergin sessizliği dinleyerek aceleyle yerime geçtim. Yaklaşan ayak seslerini ve kapının açılma sesini duymayı bekledim. Ancak bir süre sonra, öğretmen boğazını temizledi ve sürtünmeyle ilgili dersine devam etti. Rahatlamış bir şekilde gözlerimi kapadım.

Dört yıl önce gençlerde intihar ülke çapında bir salgın olarak kabul edilmişti. Her üç gençten biri intihar ediyordu. Bundan önce de intihar her zaman vardı ancak görünüşe göre, bir gecede, benimle aynı yaşıta birçok kişi binalardan atlamaya, bileklerini kesmeye başlamışlardı; hem de çoğunlukla sebepsiz yere. Garip bir şekilde, yetişkinlerde intihar oranı aynı kalmıştı ve bu da durumu daha da gizemli hale getiriyordu.

Ölümler ilk artmaya başladığında, etrafta her türlü söylenti dolanıyordu. Hatalı çocuk aşılardan yemeklerdeki zirai ilaçlara kadar insanlar her türlü mazereti kabul ediyordu. En çok kabul gören görüş, antidepresan ilaçların neslin kimyasal yapısını değiştirip bizi depresyona daha yatkın hale getirdiğini iddia ediyordu.

Artık neye inandığımı bilmiyordum ve gerçekten de bunun üzerinde düşünmemeye çalışıyordum. Ancak psikologlar intiharın *davranışsal bir bulaşıcı hastalık* olduğunu söylüyorlardı. Eski söyleyişteki gibi: “Arkadaşların köprüden atlarsa sen de mi atlayacaksın?” Görünüşe bakılırsa cevap evetti.

Salgının önüne geçmek için bölge okullarda pilot bir uygulama olan Program başlatıldı. Yeni bir önleyici yaklaşımdı bu. Beş okulda,

öğrencilerin duygu ve davranış değişiklikleri takip ediliyor, herhangi bir tehlike işareti saptanırsa işaretleniyorlardı. Artık intihara meyilli davranışlar sergileyen kişiler psikoloğa gönderilmiyordu. Bunun yerine denetimciler çağırılıyordu.

Ve sonra gelip seni alıyorlardı.

Kendra Philips en azından altı hafta boyunca geri gelmeyecekti. Program’ın aklıyla oynayıp anılarım sileceği tesiste altı hafta geçirecekti. Ona zorla ilaçlar içirecekler ve kim olduğunu unutturana kadar tedavi uygulayacaklardı. Bundan sonra da onu, mezuniyetine kadar kalacağı, küçük, özel bir okula göndereceklerdi; diğer geri dönenler, diğer boş ruhlar için tasarlanmış bir okuldu bu.

Tıpkı Lacey gibi.

Telefonum cebimde titredi ve tuttuğum nefesi verdim. Mesajı kontrol etmem gerekmiyordu, James benimle görüşmek istiyordu. Bu, dönemin geri kalanında katlanmak zorunda olduğum bir zorluktu; James'in beni beklediği gerçeği. Beni her zaman beklediği gerçeği.

Kırk dakika sonra sınıftan tek sıra halinde dışarı çıkarken, koridorda koyu saçlı denetimciyi fark ettim. Bizi izliyordu. Gözleri benim üzerimde herkestekinden daha fazla vakit geçirdi ama bunu görmezden gelmeye çalıştım. Bunun yerine başım önde, hızlıca spor salonuna, James'i bulmaya gittim.

Kimsenin beni takip etmediğinden emin olmak için çift kanatlı metal kapıları olan beyaz boş koridora dönmeden önce omzumun üstünden arkama baktım. Şüpheli davranışların yüzünden binlerinin seni şikâyet etmeyeceklerine güvenmek neredeyse imkânsızdı. Ebeveynlerime bile güvenemezdin. Hatta özellikle ebeveynlerime güvenemezdin.

Program ı arayıp Lacey'nin iyi olmadığını söyleyen babasıydı. Bu nedenle şu anda James, Miller ve ben, evde, iyi görünmek için elimizden geleni yapıyorduk. Gülümsemeler ve havadan sudan muhabbetler, dengeli ve sağlıklı anlamına geliyordu. Ebeveynlerime bundan daha fazlasını gösteremezdin. Şu anda bunu yapamazdın.

Ancak on sekiz yaşına girdiğimde, Program üzerimdeki yetkisini kaybediyordu. Reşit biri olursam, beni tedaviye zorlayamazlardı. İntihar riskim teknik olarak düşmüyordu ancak Program yasalara bağlı kalmak zorundaydı. Bir yetişkin olacaktım ve yetişkin olarak dilediğimde buradan ayrılmak doğuştan hakkımdı.

Bu eğer salgın daha da kötüye gitmezse geçerliydi. Öyle olursa neler yapabileceklerini kim bilebilirdi.

Spor salonuna vardığımda, soğuk metal kapıyı itip içeri girdim. Binanın bu kısmı kullanılmayalı yıllar olmuştu. Program, okulların yönetimini devraldıktan sonra, adetizmin hassas öğrencileri çok fazla rekabetçi gerilime yönlendirdiğini iddia ederek atletizmi iptal etmişti. Şimdi bu alan depo olarak kullanılıyordu. Kullanılmayan masalar köşede yığın yapılmış, gerek duyulmayan okul kitapları istiflenmişti.

“Seni kimse gördü mü?”

Korktum ve katlanan sandalyeli tribünün altındaki sıkışık alanda duran James'e

baktım. Burası bizim alanımızdı. Giydiğim hissizlik zırhı güçsüzleşiyordu.

“Hayır,” diye fısıldadım. James elini bana uzattı ve gölgede onunla buluştum, ona yaslandım. “Bu, iyi bir gün değil,” diye fısıldadım ona bakarak.

“Artık iyi günler çok nadir.”

James ve ben iki yılı aşkın süredir, on beş yaşından beri beraberdik. Ama onu uzun süredir tanıyordum. Ağabeyim Brady kendini öldürmeden önce, James onun en yakın arkadaşıydı. Hatırlayınca nefesim kesiliyordu, sanki bu anının içinde boğuluyormuş gibi oldum. Kendimi James’ten çektim ve kafamı üstümüzdeki tahta tribünün köşesine çarptım. Acıyla irkilerek kafamı tuttum ama ağlamadım. Okulda ağlamayı göze alamazdım.

“Bakayım,” dedi James parmaklarını yaralanan noktaya uzatarak. “Muhtemelen saçların seni korudu.” Sırıtıyordu. Eli koyu renkli buklelerimden aşağı süzülüp boynumu koruyucu bir şekilde kavradı. Gülümsemesine karşılık vermeyince beni kendine çekti. “Gel buraya,” diye fısıldadı yorgun bir sesle, kollarını etrafımda dolarken.

Brady’nin görüntüsünün, Lacey’nin denetimciler tarafından evinden sürüklenmesinin kafamdaki resmiyle birlikte aklımdan çıkmasına izin vererek ona sarıldım. Elimi James’in tişörtünün kolunun altına, dövmelerinin olduğu kol kaslarına doğru kaydırdım.

Program bizi isimsizleştiriyor, yas tutma hakkımızdan mahrum ediyordu. Çünkü yas tutarsak bunalımlı göründüğümüz için işaretlenebilirdik. Bu nedenle James başka bir yol bulmuştu. Sağ koluna, kaybettiklerimizin listesini dövmeyle yazdırmıştı. Liste Brady’yle başlıyordu.

“Onun hakkında kötü düşünceler geliyor aklıma,” dedim.

“O halde düşünmekten vazgeç,” dedi basitçe.

“Geçen ders Kendra’yı aldılar. Çok kötüydü. Ve Lacey...”

“Düşünmeyi bırak,” dedi James yine beni biraz daha zorlayarak.

Ona baktım. Gözlerim onunkilerle buluştuğunda göğsümde hâlâ bir ağırlık vardı. Karanlıkta görmek biraz zordu ancak James’in gözleri açık maviydi; bir

bakışıyla herkesi durdurabilecek türden bir kristal mavi. Baş döndürücü bir güzelliği vardı.

“Bunun yerine beni öp,” diye mırıldandı. Dudaklarımı onunkilere bastırmak için eğildim, beni yalnızca onun öpebileceği gibi öpmesine izin verdim. Bu, üzüntü ve umutla dolu bir dakikaydı. Sonsuza kadar sürecektir bir sırlar ve sözler birliğiydi.

Ağabeyim öleli iki yıl olmuştu. Neredeyse bir gecede hayatlarımız değişmişti. Brady nin neden kendini öldürdüğünü, neden bizi terk ettiğini bilmiyorduk. Hatta kimse bu salgına neyin sebep olduğunu bilmiyordu. Program bile.

Zil çaldı ama ne James ne de ben tepki verdik. James’in dili benimkine değdi. Beni kendine doğru iyice çekerek öpüşmemizi daha da derinleştirdi. Flört etmek serbest olmasına rağmen, okulda ilişkimizi ölçülü tutmaya çalışıyorduk, en azından yapabildiğimiz zaman. Program sağlıklı ilişkiler kurmanın bizi duygusal açıdan güçlendirdiğini iddia ediyordu ancak yine de, her şey kötüye giderse, bize bu duyguları unutturabiliyorlardı. Program her şeyi silebiliyordu.

“Babamın arabasının anahtarlarını gizlice aldım,” diye fısıldadı James dudaklarımın arasından. “Okuldan sonra nehirde çıplak yüzmeye ne dersin?”

“Sen soyunsan ben sadece izlesem olur mu?”

“Bana uyar.”

Güldüm ve James kollarını çekmeden önce beni son bir kez daha sıkıca kucakladı. Saçımı düzeltiyormuş gibi yaptı ama daha da dağıttı. “Derse gitsek iyi olur,” dedi sonunda. “Ve Miller’a söyle, beni çıplak yüzerken izlemeye o da davetli.”

Parmaklarımı öpüp elimi ona doğru sallayarak geri çekildim. James gülümsedi.

Her zaman bana ne diyeceğini biliyordu. Beni nasıl normal hissettirebileceğini biliyordu. O olmasaydı, Brady’nin ölümünden sağ çıkamayacağımdan emindim. Aslında sağ çıkamayacağımı biliyordum. Sonuçta, intihar bulaşıcı bir hastalıktı.

İKİNCİ BÖLÜM

Ekonomi dersine girdiğimde, öğretmene, haftalar önce James ve Miller’la

hazırladığımız sahte geçiş kartlarından birini seçip göstererek terapinin uzun sürdüğünü söyledim. Program okulumuzu izlemeye almaya başladıktan sonra, erkek arkadaşımın yetenekli bir yalancı olmakla kalmayıp ayrıca sahtecilikte de uzman olduğunu öğrenmiştim. Son zamanlarda bu, işe yarayan bir beceriydi.

Bay Rocco beni işaretiyle arkaya doğru yollamadan önce geçiş kartına sadece şöyle bir baktı. Bu, bu ayki beşinci geç kalışımdı ama neyse ki kimse beni sorgulamıyordu. Nasıl iyiymiş gibi grneceğimi öğrenmiştim. Onların gözünde profesyonel birine görünmek, sağlıklı kalmaya alıştığımın bir işaretiydi.

“Hey, güzellik,” dedi Miller oturduğumda. “James’le iyi bir *terapi* seansı geçirdiniz mi?” Yanımdaki masada oturuyor, ğretmen beyaz tahtaya yazmak için dönerken kuşağına bakıyordu.

Miller ve ben geçen senenin başından beri arkadaştık; derslerimizin çoğunu birlikte alıyorduk. Miller uzun ve iri biriydi.

Bu lisenin Amerikan futbolu takımı olsaydı Miller takımın yıldız oyuncusu olurdu.

“Evet,” diye cevapladım. “Bu sefer sanırım gerçek bir ilerleme kaydettik.”

“Bahse girerim ki öyledir.”

Gülümsedi ama bana bakmadı. Bunun yerine masasının altında sakladığı not defterini karalıyordu. Az sonra söyleyeceğim şey yüzünden kalbim göğsümde gimlyordu.

“Lacey geri dönmüş,” dedim sessizce.

Miller kalemiyle, kağıdı daha da sertçe çizmeye başladı. “Nereden duydun bunu?” Yüzünün renginin soluşuna tepki vermemeye çalıştım.

“Kendra Philips söyledi onlar gelip...” Sesimi alalttım. “Onu götürmeden önce.”

Miller sonunda bana yan yan baktı, belli ki Kendra’ya olanları ilk defa benden duyuyordu. Lacey’nin geri döndüğüne gerçekten inanmalı mı karar vermeye çalışıyor gibi kahverengi gözlerini kısıtı.’ Sonra sadece başını salladı ve defterini karalamaya geri döndü. Tek kelime bile etmedi.

Sessizliği beni neredeyse yıkmıştı; parmaklarımı soğuk masada esnettim, duygularımı kontrol altında tutmaya çalıştım. Parmaklarıma, kalp şeklindeki plastik yzğme baktım. James onu bana ağabeyim ölmeden birkaç ay önce, beni ilk kez öptüğünde vermişti. Lacey ve Miller, hep bu yüzüğün, hayatım boyunca James’ten alacağım, elmas yzğe en çok benzeyen şey olacağını söyleyerek alay etmişlerdi. Sonra James gülmüş, benim aslında ne istediğimi bildiğini ve istediğim şeyin parlamadığını söylemişti.

O zamanlar farklı zamanlardı, hepimizin başarabileceğimizi düşündüğümüz zamanlardı. Ağlamamak için gözlerimi yumdum.

“Sanırım...” Miller duraksadı, sanki söylemek isteyip istemediğinden emin değilmiş gibiydi. Ona doğru döndüğümde dudağını ısırdı. “Sanırım Sumpter’a onu görmeye gideceğim.”

“Miller..diye söze başladım ama devam etmeme izin vermedi.

“Beni hatırlıyor mu bilmem gerek Sloane. Bunu öğrenmeden başka hiçbir şey düşünemem.”

Uzun süre onu izledim, gözlerinin ardındaki acıyı gördüm. Fikrini değiştirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. O, Lacey’yi bu kadar severken fikrini değiştirmeye alışamazdım. “Dikkatli ol,” söyleyebileceğim tek şeydi.

“Olacağım.”

Korkum beni boğabilecek seviyeye gelmişti. Miller’ın diğer okulda fark edileceğinden ve işaretleneceğinden endişe ediyordum. Eğer görüşmeler Sağlık Merkezi’nin içinde denetlenmiyorsa, geri dönenlerden uzak durmamız bekleniyordu; en azından bir süre için. Onların iyileşme sürecine müdahale ederken yakalanırsak işaretlenebiliyor, hatta tutuklanabiliyorduk. Ve hiçbirimiz gönderilip huzurlu hissizlere dönüştürülmek istemiyorduk.

Miller dersin geri kalanında sessiz durmuştu ancak zil çaldığında bana başını salladı. şu anda Lacey’ye yaklaşması tehlikeli olabilirdi ama eğer Lacey hâlâ kendisiyse, Miller’ın denemesini isterdi. “ğle yemeğinde görüşürüz,” dedi kapıya gitmeden önce omzuma dokunarak

“Görüşürüz” diye cevapladım onu ve hemen telefonumu çıkardım. James’e mesaj attım. MILLER’IN APTALCA BİR PLANI VAR.

Tüm sınıf dışarı çıkarken sıramdan kalkmadım, bekledim. Ekranda mesaj belirince göğsümün sıkıştığını hissettim.

BENİM DE.

LÜTFEN YAPMA, diye yazdım. Erkek arkadaşım ve en iyi arkadaşımın işaretleneceği ve bu anlamsız yerde yalnız kalacağım düşüncesi beni dehşete düşürmüştü. Bu anlamsız dünyada yalnız kalma düşüncesi.

Ama cevap olarak şu mesaj gelmişti: SENİ SEVİYORUM, SLOANE.

* * *

James ve ben, Miller öğle yemeği kuyruğunda beklerken onu izledik. Hareketleri yavaş ve uyusuktu. Ona Lacey'den bahsettiğimden beri kendisinde değildi ve bu kendimden nefret etmeme neden oluyordu. Haberi James'in vermesini beklemeliydim.

Öğle yemeğinin başında, James ve Miller, derslerden sonra Sumpter Lisesi ne — geri dönenlerin okuluna— gidip Lacey'nin çıkmasını beklemeye karar verdiler. Millerin, Sağlık Merkezi'nde, yalnızca birkaç kelimedenden başka bir şey duymasının imkânı yoktu; denetimcilerin Lacey yi gözetim altında tutacakları üç hafta boyunca bu mümkün değildi. Miller, Sumpter'ın otoparkında (gerekli dikkat dağıtma yardımıyla), Lacey'ye kim olduğunu hurlatacak kadar zamanı olacağını umut ediyordu. Onu geri kazanabileceğini düşünüyordu.

James birbirine bağlayıp masaya koyduğu kollarının üstüne başını koymuş, yanımda oturuyordu. İlgisiz görünmeye çalışıyordu ama gözleri Miller a odaklanmıştı. “Sumpter'da, sen ve ben dikkat dağıtacağız,” dedi James bana doğru dönüp.

“Ya işe yaramazsa?”

Gülmeye başladı, gözlerini benimkilere çevirdi. “Ben dikkat dağıtıcı olabiliyorum, sence de öyle değil mi?”

“Onu ben de özlüyorum James. Ama sorun çıkarabilecek bir şey yapmak...”

Elimi tutmak için elini uzattı. “Riskin farkındayım ama ya bir şekilde hâlâ Lacey içeride bir yerlerdeyse? Miller denemek zorunda. Ben senin için bunu

yapardım.”

“Ben de senin için yapardım,” diye cevapladım hemen. Ama James'in yüzü düştü.

“Böyle söyleme,” diye öfkeyle parladı. “Bunu düşünme bile.” Elimi bıraktı. “Onlar beni Program’a almadan önce, ben kendimi öldürürüm.”

Gözyaşları gözlerimi yakıyordu çünkü biliyordum ki bu, öylesine bir tehdit değildi. Bu gerçek bir olasılıktı. Bu sefer James beni teselli etmeye çalışmıyordu. Bunun bir anlamı yoktu çünkü kendini öldürmeyeceğine söz veremezdi. Kimse bu sözü veremezdi.

Altı hafta önce, onlar Lacey’yi götürdükten sonra, sanki beni hep bir yerde bekliyormuş gibi görünen depresyona karşı koymak zorunda kalmıştım. Bana hiçbir zaman başaramayacağımı söyleyen depresyona. İpleri bırakmanın daha kolay olacağını söyleyen depresyona. James beni ve Milleri, Lacey’nin sonsuza dek gittiğine, sanki o ölmüş gibi geri gelmeyeceğine ikna edip kendi başımıza yas tutmamızı söylemişti. Ama şimdi Lacey geri dönmüştü ve artık ne hissedeceğimi bilemiyordum.

James, Miller gelip yerine oturana dek konuşmadı. Millerin oturmasıyla elindeki tepsideki yiyecekler zıpladı. Etrafımızda bir uğultu vardı ancak normalden daha sessizdi. Kendra nin *götürülme* haberi herkesi tedirgin etmiş durumdaydı.

Çıkış kapısının orda, beni izlediğini gizlemeye bile çalışmayan koyu saçlı denetimciyi fark ettim. Gözlerimi, yarısı yenmiş hamburgerime çevirdim. Kendra götürülürken benim adımları haykırmış, denetimcinin beni fark etmesine sebep olmuştu. James'e bunu söyleyemezdim.

O sırada James çenesini omzuma koydu ve parmakları benimkilere dokunmaya başladı. “Özür dilerim,” diye mırıldandı. “Ben aptalın tekiyim, özür dilerim.”

Ona yanlamasına baktım; sarı saçları boynuna doğru kıvrılmış, mavi gözleri bana bakarken iyice açılmıştı. “Sana bir şey olmasını istemiyorum,” dedim sessizce, Millerin duyup Lacey yi düşünmesine sebep olmamayı umarak.

James kollarını belime dolayıp beni kendine çevirdi, herkesin bizi görebileceği gerçeğine aldırış etmeden alnını benimkine yasladı.

Sıcak nefesini dudaklarımda hissettim. “Ben de bana bir şey olmasını istemiyorum. Ama bizi güvende tutacağım.”

Gözlerimi yumdum, James’in vücudunun sıcaklığının, göğsümdeki soğuk korkuyla dengelenmesine izin verdim. “Söz mü?” Cevap vermesi uzun sürdü, beklemekten vazgeçip bir kez daha karanlık düşüncelerin hâkimiyetine izin verdim. James’in her an benden zorla alınabileceği ya da sonsuza kadar değişmek üzere benim uzaklara gönderilmem fikri düşüncelerime hâkim oldu.

Aniden James yüzünü saçlarıma gömdü ve bana sarıldı. Etrafımızdaki insanları, hatta Milleri bile düşünmekten vazgeçtim. Cevabı duymaya ihtiyacım vardı. James bunu biliyordu. Dudakları kulağımın yanında fısıldadı: “Söz veriyorum.” Ve rahatladım.

Sumpter Lisesi önümüzde belirdi; bir eğitim binasından çok hastaneye benziyordu. Taştan cephesi beyaza boyanmış, geniş dikdörtgen pencereleri açılmamacasına kilidenmişti. Ön tarafa doğru yuvarlak bir araba bekleme alanı vardı ancak Miller ve ben arkadaki park yerinde, sessizce etrafa bakınarak kamyonetinin ön kısmında oturuyorduk.

James’le, o son dersine girdikten sonra, burada buluşmayı planlamıştık. Miller ve benim, sadece ödevler için ayrılmış saatimiz vardı, bu yüzden sahte geçiş kartlarından biriyle okuldan erken çıkmıştık. Sumpter’in dağılmasına sadece on dakika vardı ve Lacey’yi tekrar görecektik olmanın gerginliği hem Miller’da hem bende gittikçe büyüyordu. Fark ettirmeden Miller’a bakmaya çalıştım.

Şapkası aşağı doğru çekilmiş, gözlerini gölgeliyordu. Araba çalışır durumda değildi ama parmakları bembeyaz olmuş, direksiyonu kavramış duruyorlardı. Birdenbire, onun yapabileceklerinden ve kendini kontrol edemeyeceğinden endişe duymaya başladım. Burada olmamalıydık.

“Gerçek bir planımız var mı?” diye sordum. “James bana hiçbir şey söylemedi.”

Miller arabanın canımdan dışarı bakıyordu, beni duymamış gibi görünüyordu. “Lacey nin gerçekte sarışın olduğunu biliyor muydun?” diye sordu sesi uzaklardan geliyormuş gibi. “Saçını hep kızıla boyardı, ben de saçlarının kahverengi olduğunu sanıyordum ama değildi. Bir keresinde eski bir fotoğrafında gördüm saçlarının sarı olduğunu. Bunu bilmediğim için tam bir ahmağım, değil mi? Bilmeliydim.”

Lacey yle ilkokuldan beri arkadaştık, bu nedenle sarı örgülerini hatırlayabiliyordum. Bu, Millerin kendini kötü hissetmesi için çok küçük bir sebepti ama kötü hissettiğini görebiliyordum. Sanki bu küçük ayrıntıyı bilmek Lacey yi Program'dan kurtarabilecekmiş gibi.

“Seni seviyordu,” diye fısıldadım bunu söylemenin şu anda biraz acımasızca olduğunu bilmeme rağmen. “Hepsi gerçektir.”

Miller kendi kendine gülümsedi ama acılı bir gülümsemedir bu. “Eğer hatırlamıyorsan, aslında olmamıştır. Ve o hatırlayamayacağına göre...” Sesi azaldı, büyük binaya tekrar baktı.

Götürülmeden önceki Lacey'yi düşündüm. Parlak, kan kırmızısı saçları ve siyah dardar elbiselerini düşündüm. Doğanın güçlerinden biri gibiydi, varlığını hissettirirdi. Program tarafından götürülmesinin öncesinde farklı davranmaya başlamıştı ama hiçbirimiz bu konuda herhangi bir şey söylememiştik. Belki de geçici olmasını umduğumuz içindi. Hepimiz onu yüzüstü bırakmıştık.

Denetimciler onu Program'a götürecekleri gece, evinin önünde bekliyorlardı. Onu arabayla evine bırakıyorduk. Hâlâ James'in, Lacey'nin evinin önündeki yabancı arabayla ilgili yaptığı şakayı hatırlıyordum; anne babasının arkadaş ağırlamaları için geç bir saat olduğunu, belki de bekleyenlerin birkaç zampara olduklarını söylemişti. Lacey sadece hafifçe gülümsemişti. Yorgun olduğunu düşünmüştüm. İyi olup olmadığını sormalıydım.

Ama sormamıştım. Milleri hızlıca öptü ve arabadan inip evine doğru yürüdü. Çığlığını duyduğumuzda henüz evine girmişti. Evinin ön kapısı açılınca hepimiz arabadan dışarı fırlamıştık.

Asla aklımdan silemeyeceğim bir görüntüydü bu. İki tarafında birer beyaz paltolu adam, Lacey çırpınıp onları öldüreceğini haykırırken, onu tutuyorlardı. Kurtulmayı başarıp eve doğru sürünmeye başlamıştı ama denetimciler onu dışarı sürüklerken annesine haykırıyordu. Rimeli gözyaşlarıyla yanaklarından akıyordu. O ise onu götürmelerine izin vermemeleri için ailesine yalvarıyordu.

Miller eve doğru yürümeye başladı ancak James onu yakalayıp kolunu boynuna dolayarak tuttu. “Artık çok geç,” diye fısıldadı James. O an James'e sertçe baktım ama yüzündeki perişanlığı gördüm. Korkuyu gördüm. James bana arabama binmemi söylemek için baktı yalnızca.

James beni ve Milleri arka koltuğa itti ve kendisi direksiyonun başına geçip hızla arabayı sürmeye başladı. Miller gömleğimi sıkıca tutuyordu. Arabayla onların önünden geçerken gömleğimin yakasını yırtınıştı. Görebildiğimiz son şey Lacey'nin denetimci tarafından çok tabancasıyla vurulup ölü balık gibi yere düşmesiydi.

Şimdi ise Miller'a uzandım, parmaklarını direksiyondan koparmaya çalıştım. Sonunda başarılı olduğumda bana doğru döndü. "Sence hiç şansımız var mı Sloane?" diye sordu umutsuzca. "Sence beni hatırlama şansı var mı?"

Bu soru benim nefesimi kesmişti ve ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Hiçbir şans yoktu. Program gayet açıktı. Program işliyordu. Ama bunu ona söylemeye dilim varmıyordu, bu yüzden omuz silktim. "Hiç bilemezsin," dedim kayıp hissiyle savaşılarak. "Şansımız yoksa bile, iyileşme süreci bitince tekrar tanışabilirsiniz, baştan başlayabilirsiniz."

Lacey iyileştiği zaman, herhangi bir müdahale olmadan hayatını sürdürebilirdi. En azından Program'ın kitapçıları böyle söylüyordu.

Ama ben hiç eski hayatına geri dönen birini görmemiştim. Geri dönmeyi isteyen birini bile görmemiştim. Hayatlarının büyük kesitleri hafızalarından siliniyordu, eski ilişkileri onlara hiçbir şey ifade etmiyordu. Aslında, bence geçmişleri onları korkutuyordu bile.

Miller bu yeni, içi boşaltılmış Lacey düşüncesine dudağını büktü. Lacey'nin onu, birlikte inşa ettikleri ilişkilerini hatırlamasını istiyordu. Miller da James de Program'ın ölümden daha kötü bir akıbet olduğunu düşünüyorlardı.

Lacey de böyle düşünüyordu. Anne babasının onu ihbar etmesinin nedeni, odasında bir şişe HızlıÖlüm bulmalarıydı. Kendini öldürmeyi planlıyordu ve HızlıÖlüm'ü, okuldan sonra gittiği bir serseriden almıştı. Miller bunun farkına varamadığı için kendinden nefret etmişti. James ve ben, çoğu kez, onun da Lacey yle birlikte kendini öldürmek isteyip istemediğini merak etmiştik.

Lacey gönderildiğinde, Miller gizlice onun yatak odasına girdi çünkü onun hayatından tamamen silineceğini biliyordu. Hepimiz silinecektik. Ama oraya gittiğinde bütün fotoğrafları kaldırılmıştı, hatta kıyafetleri ve özel eşyaları da. Program odayı tamamen temizlemişti. Miller a kalan, sadece, Lacey nin kamyonette unuttuğu not defteriydi. Miller defterin Laceyden küçük de olsa bir parça taşıdığını düşünerek onu saklamıştı.

Bir öğleden sonra, nehrin kenarında oturduk ve Lacey'nin elyazılarına, defterin kenarlarına çizdiği öğretmenlerimizin resimlerine gülerek baktık. Ama çok geçmeden not defteri değişmeye başlamıştı. Matematik problemleri, kalemle çizilmiş, kâğıdı delip geçen sarmalların altında kayboluyordu. Laceyye hastalık bulaşmıştı ve bu sayfalarda depresyonun onu ne kadar çabuk bir şekilde etkisi altına aldığı açıkça görülüyordu. Daha iki hafta sürmüştü.

Program'dan ve bize yaptıklarından nefret ediyordum ancak ölmek istemediğimi de biliyordum. Hiçbirimizin ölmesini istemiyordum. Her şeye rağmen, bizim okul ve çevresi, ülkedeki en yüksek kurtulma oranına sahipti. Yani, sanırım hastalıklı ve sapkın bir şekilde... Program işe yarıyordu. Sonuç yarı yaşanmış bir hayat da olsa.

James babasının külüstür Hondasıyla penceresinin yanında durdu. Beni görünce gülümsedi ama bu fazlasıyla geniş ve normal bir gülümsemeydi. Miller'a başıyla selam verdi.

“Erkek arkadaşın endişeli görünüyor,” diye mırıldandı Miller, James'in arabayı park edişini izlerken. “Bu hiçbir zaman iyiye işaret değil. James hiçbir zaman hiçbir şeye endişelenmez.”

Cevap vermedim çünkü bunun doğru olmadığını biliyordum. Ama James'in bu yanını görebilen tek kişi bendim. Bunun dışında, o bizim dayanak noktamızdı. O, en sağlamımızdı.

Miller kapıyı açıp arabadan indi, bense arabanın ön camından sızan güneş ışığında bir süre oturdum. Dışarıda çalan zil, geri dönenlerin okulunun bitişini haber verdi, bense güçlkle yutkundum.

Arabanın kapısını açtım, James ve Miller'ın konuştukları yere doğru yürüdüm ve omzumun üstünden okula, birkaç öğrencinin ve denetimcinin otopark alanına doğru yürüyüşüne baktım. Sumpter toplamda yaklaşık iki yüz öğrencinin olduğu küçük bir okuldu. Ancak bu sayı, her hafta diğer beş okulun, Program'la buraya yolladığı çocuklarla artıyordu. Ve doktorlar yeni geri dönmüşlerin beyinlerinde eski anıların silindiği yerlerde İsveç peynirindeki gibi delikler oluştuğunu, bu nedenle de güvenli bir ortamda iyileşme döneminin devam ettirilmesi gerektiğini iddia ediyorlardı. Şimdi, geri dönenler mezuniyetlerine kadar burada kalıyorlardı ki bu da onların “müdahalesiz yaşam” iddialarından şüphe duymama sebep oluyordu.

Tedaviler ilk başladığı zamanlarda, geri dönenler yeni bir başlangıç yapmaları için genel halkla yaşamaya gönderiliyorlardı. Ama sinirsel çöküşler yaşanmaya başlayınca -aşırı uyarılmadan kaynaklanan, beyinsel fonksiyonlarının ağızlarından salya akıtmasına sebep olan

türde gerçek sinirsel çöküntüler— Sumpter’ı açıp hastalara birer beyaz paltolu, şok tabancalı bebek bakıcısı tahsis etmişlerdi.

Buna rağmen denetimciler korkulacak tek şey değillerdi. Yeni geri dönenler de bir tür tehdit yaratıyorlardı. Kafalarının karışıklığında onları taciz ettiğimizi söyleyerek kazara bizi ihbar edebilir, Program’a gönderilmemize sebep olabilirlerdi. Bu nedenle hiçbirimiz onlara yaklaşmıyorduk.

En azından şu ana kadar yaklaşmamıştık.

Çocukların yanına gittiğimde, James beni rahatlamak için gülümsedi. Vakit gelmişti. Miller beysbol şapkasını indirdi ve uzaklaşırken telefonunu kulağına götürüp telefonda konuşuyormuş gibi yaptı. İnsanlar yanımdan geçerken kalbim göğsümde küt küt atmaya başlamıştı. Bazılarını önceden tanıyordum.

Geri dönenler Sumpter’ın dışında, şehir merkezinde pek görünmüyorlardı. Birkaç ay önce, geri dönenler ve normal insanların iletişimi için “güvenli ortam” oluşturmak amacıyla Sağlık Merkezi açılmıştı. Program’ın inancına göre tam anlamıyla bir iyileşme sağlamanın anahtarı halka karışmaydı ancak bu, onların kurallarına göre olmalıydı; tedavilerinin bir uzantısı olarak eğlence merkezinde bizi yakından izlemeleri gibi. Ancak bölgedeki bütün öğrencilerin bir dönemde üç kredi saatini orada doldurmaları gerekirken, Sağlık Merkezi’ne gitmek isteyenlerin çoğu geri dönenlerdi. Belli ki ne yaptıklarını pek bilmiyorlardı.

James sahte geçiş kartlarını kullanıp Sağlık Merkezi’ne gitmek zorunda kalmamıştı. Burayı Program’ın propagandası olarak adlandırıyordu: Geri dönenlerin sergilendiği bir bilim sergisi. Gerçekten de ben Sağlık Merkezi’nin geri dönenlerin kaçık olmadıklarını kanıtlamak için kurulduğunu düşünüyordum. Tedavi sonrasında topluma karışabildiklerini göstermek için. Ancak gülen yüzlerle langırt oynayan çocukları gösteren hiçbir reklam korkularımızı hafifletmeyecekti.

Bu dönem Sağlık Merkezi’nde doldurmam gereken kredileri henüz tamamlamamıştım ama duyduklarıma göre, geri dönenler, merkeze denetimcileriyle birlikte geliyorlardı. Sadece bu bile onların ne kadar farklı

olduklarını gösteriyordu. Onlar tamamen sıfırlanmışlardı: hem duygusal hem de sosyal olarak.

James kaygılandığımı hissetmiş olmalıydı ki parmaklarını benimkilere doladı ve sonra elini çekti. “Ne olursa olsun,” dedi, “yalnızca bana eşlik et.”

“Pek güven verici değil.”

“Bir eğitim gezisindeymişiz gibi davranacağız.”

Bakışlarımı onun gözlerine doğru kaldırdım. “Gerçekten mi?” “Yani, dikkat çekmek için kıskançlıktan öfkelenmişsin gibi yapıp bana tokat da atabilirdin ancak bu tür saldırgan davranışlar pek uygun görülüyor.”

“James, ben hâlâ...”

“Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?” diye böldü derin bir ses konuşmamızı. Ben aniden korkarak yerimde sıçradım ama James bize dik dik bakan denetimciyle konuşmaya dönerken kendini toparladı. Birkaç geri dönen bizi fark edip durakladılar. Gözleri fal taşı gibi açılmış ve bakışları meraklıydı. Onlar için üzülmememe sebep olan masum ifadeler vardı yüzlerinde. Geri planda Dana Sanders, ağabeyimle bir yıldan uzun bir süre çıktığından habersiz, durmuş bakıyordu.

Sessiz kalıp konuşmayı James’in yapmasına izin verdim.

“Okul projesi,” dedi rahatça, cebine uzanarak. “Doktor Ryerson geri dönenlerin toplumla ne kadar uyumlu olduğunu görmek için park alanını gözleyebileceğimizi söyledi. Gerçekten de Program’ın davranış değişikliğinde kaydettiği gelişmelerden gurur duyuyor.” James “Dr Ryerson” tarafından imzalanmış bir kâğıt çıkardı ve eminim ki “Dr Ryerson” gerçekte var olmamakla kalmayıp aynı zamanda da izi sürülemez biriydi.

Kalbimin atışı kulaklarımda gümlmeye devam ederken, denetimci kâğıdı inceledi. Sonunda adamın omzunun arkasında onu gördüm ve vücudumdaki her bir kas gerilmeye başladı.

Lacey Klamath -James ve Miller dışındaki en iyi arkadaşım-göğsüne bastırıldığı ders kitaplarıyla park alanından geçiyordu. Saçları şimdi soluk sarı renkte ve atkuyruğu yapılmıştı. Belinde düğmelenmiş kısa kollu bir yün hırka, kot

pantolon ve babet giyiyordu. O kadar farklı görünüyordu ki neredeyse çığlık atacak hale gelmiştim. Bu... bu benim arkadaşım Lacey değildi.

“Sadece birkaç dakikaya ihtiyacımız var,” dedi James. “Belki birkaç röportaj yaparız.”

James koluma hafifçe dokundu. Gözlerimi James’e çevirdim, o ise bana, sanki ben bu konuşmanın bir parçasıymışım gibi gülümsedi. “Ne diyorsunuz?” diyerek denetimciyle konuşmaya devam etti. “Bir süre burada oyalanmamızın bir mahsuru var mı?” James dünyadaki en dayanıklı insan gibi görünüyordu ancak tırnaklarını kolumun alt tarafına batırmaya başlamıştı. Onun da Lacey yi gördüğünü anlamıştım.

“Evet,” dedi denetimci başını sallayarak. “Onlarla Sağlık Mer-kezi’nde konuşabilirsiniz. Burası özel bir okul ve herhangi bir resmi beyan gelmeden.

Tekrar ileri baktım ve Milleri gördüm. Lacey’ye doğru yürüdü, onun önünde durduğunda nefesimi tuttum. Miller ı duyan Lacey birden başını kaldırdı.

“Gitmenizi istemek zorundayım,” dedi denetimci. “Şimdi.” Telsizini çıkardı ve anlamadığım bir kod söyledi.

“Peki ya onlarla konuşmazsak?” diye sordum hızlıca, biraz daha vakit kazanmak için. İkinci bir denetimci otoparkı geçti, Lacey ve Miller’a doğru gittiğini düşündüm ama bizi fark edince yön değiştirdi. Burası bizim olmamamız gereken bir yerdi. Aniden fazlasıyla riskli bir işe kalkıştığımızı fark etmiştim.

“Olmaz,” dedi denetimci. “Ve gitmeniz gerektiğini tekrarlamak istemiyorum.”

Vücuduma korku yayılıyordu çünkü şimdi ne yapacağımı bilmiyordum. O anda Miller kalabalığı yararak geldi. Yüzü yere dönüktü. “Haydi, gidelim,” dedi bize kamyonetine ilerlerken.

“Bu kim?” dedi denetimci Miller’a işaret ederek.

“O bizi arabayla buraya getirdi,” dedi James ve elimi tuttu. “Yardımanız için teşekkürler.” Denetimcilere başını sallayıp geri çekildi. Onlara arkamızı döndük. Adımlarımız hızlıydı ama çok hızlı değildi. Kamyonete varmak üzereyken James başını bana doğru eğerek, “Arkana bakma,” dedi. “Asla arkana bakma.”

Miller bizi kamyonette bekliyordu. Şapkasını yüzünü saklamak için aşağı indirmişti. Lacey nin eski erkek arkadaşı olarak tanınmak istemiyordu. Geri dönenleri denedeyen denetçilere bu tür bir bilginin verilip verilmediğinden emin değildik ancak şansımızı zorlamamak en iyisiydi. Kim olduğumuzu bilmediklerini umuyordum.

Park alanı boşalmaya başlamıştı, bizimle konuşan denetimci ortalıkta görünmüyordu ancak Lacey yle konuşan bir başka denetimci gördüm. Lacey bir arabanın yolcu koltuğuna binerken denetimci kapısını tuttu ve sonra kapıyı kapatıp arabanın önüne doğru yürürken kuşkuyla bizi süzdü.

Camın ardında Lacey nin boş bakan gözleri bizi buldu. Denetimci arabaya binince Lacey’ye bir şey sordu ve Lacey başıyla soruyu onaylamadan önce bir süre duraksadı.

Umudumu yitirmiş hissederek bakışlarımı çevirdim. Lacey bizi tanımıyordu. Beni bile.

Yeni Lacey’nin arabası hareketlenip bizi asfaltın üstünde öylece bırakana kadar hiçbirimiz konuşmadık. Gittiğinde Miller yüzünde anlaşılmayan bir ifadeyle kamyonetin kaportasına yaslandı.

“Eee?” diye sordu James.

Miller başını kaldırdı. Kahverengi gözleri donuklaşmıştı. “Hiçbir şey,” diye cevapladı “Tek bir şey bile hatırlamıyor.”

James zorla yutkunarak, “Üzgünüm,” dedi. “Düşünmüştüm ki, belki de...”

Miller nefes verdi. “Ne var biliyor musun? Şu anda bunun hakkında konuşmayı gerçekten istemiyorum.”

Orada öylece ruhsuz bir şekilde dururlarken James Miller’a başını salladı. Ama ben sessizliği kaldıramadım ve aralarına girdim. Lacey’den umudu kesmek istemiyordum ancak yitik hissediyordum. Yitik ve umutsuz. “Ya şimdi?” diye sordum Miller’a.

“Şimdi,” dedi bakışlarını bana doğru kaldırarak. “Şimdi yüzmeye gidiyor, bugün hiç yaşanmamış gibi yapıyoruz.”

“Bence bu...

Miller sözümü bakışlarını önüne çevirerek, “Eve gidip mayomu alacağım,” diye kesti. “Nehirde görüşürüz.”

James bana doğru telaşlı bir bakış attı, sanki Milleri yalnız bırakmamamı söyler gibi. Bugün bundan daha fazlasını kaldıracabileceğimden emin değilim ama Miller kamyonu çevirirken ona seslendim. “Bekle,” dedim. “Seninle geliyorum, James’le orada buluşuruz.”

“Soyunmak için daha çok vaktim olur,” dedi James bizimle alay ederek. “Belki de sırtıma krem süreceksin başka birini de bulurum.” “İyi şanslar.” diyerek güldü Miller ve sürücü koltuğuna oturdu. Son bir kez James’e baktım. Bana onunla özdeşleşmiş olan geniş ve ukala gülümsemesiyle karşılık verdi. Ama bu, gerçek bir gülümseme değildi. Bazen bu gülüş bana hiçbir zaman gerçek değilmiş gibi geliyordu.

James’in en iyi olduğu şey, acısını, duygularını saklamaktı. Bizi Program’dan uzak tutmak için ne yapması gerektiğini biliyordu. O bizi güvende tutacaktı.

Söz vermişti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Fazladan giyinmişsin,” diye seslendi James nehirden bana doğru yüzerken. Çimlerin üzerinde oturuyordum. Parıldayan güneş James’in gözlerini o kristal mavi renge dönüştürüyordu, bakışları ukalaca bir cevap vermeme engelliyordu. Göz kamaştırıcı ve dikkat çekici gözleriyle bana bakmasına bayılıyordum.

Düşüncelerimi okuyormuş gibi suda ayağa kalktı, saçlarını savurdu. “Suya girmelisin,” dedi bana. Çıplak değildi. Tam olarak çıplak değildi. Düşük belli, kısa, siyah bir şort giyiyordu. Bana doğru yürürken su damlalarının teninde si’izüüşünü izleyip sırttım.

“Üstüne bir şeyler giy,” dedi Miller tepenin ardında belirirken. Mayosunu giymiş, omzuna iki havlu atmıştı. Bir tanesini James’e attı.

James bir kez daha bana baktı, göz kırptı, sanki bana büyük bir fırsatı kaçırdığımı söylemeye çalışıyor gibiydi. Galiba haklıydı da. Haklılığının sebebi yüzmeyi istemem değildi. Yüzmeyi bilmi yordum bile.

James saçlarını mavi çizgili havluyla kuruladı. “Vücudum seni dehşete düşürdüyse özür dilerim,” dedi Millera. “Evime gidip mayomu almaya vaktim olmadı.”

“Ya da evden uzak duruyorsun çünkü babanın arabasını çaldın,” diye ekledi Miller.

James gülümsedi. “Onun gibi bir şey.”

“Kimsede yiyecek bir şey var mı?” diye sordum geriye yaslanıp dirseklerime dayanarak. Omuzum üzerinden Miller’a bakarken, güneş ışığına karşı gözlerimi kısıtım. Yüzü hâlâ soluktu; Lacey’yi düşündüğünü biliyordum. Lacey de bizimle yüzmeye gelirdi. O da bizden biriydi.

“Enerji barı?” Elini cebine sokup, bir enerji barı çıkarıp bana attı. Enerji barına bakıp sızlandım.

“Fıstık ezmesinden nefret ederim.”

Miller kafasını salladı. “Üzgünüm, size lazanya pişirmeye vaktim olmadı, prenses. Bir dahaki sefere daha düşünceli olurum.”

“Bunu duymak güzel.”

James havlusunu çimlere, benim yanıma yaydı ve karnının üstünde uzanıp benim paketi açmamı izledi. “Ben fıstık ezmesini severim,” dedi kayıtsızca. Güldüm ve enerji barını ona uzattım. Isırmadan önce gözlerini kısıp çenesini bana doğru eğdi.

“Ne var?” diye sordum.

“Bir öpücük ver,” diye fısıldadı.

“Hayır.” Biraz ötede Miller gerinip havlusunu yere sererek yüzmeye hazırlanıyordu.

Evet, dedi James ağzını oynatarak, ses çıkarmadan.

Milleri rahatsız etmek istemediğim için kafamı salladım. Önceden olsa ne yaptığımız önemli olmazdı. Miller ve Lacey yüzmek için buluştüğümüzda,

günün yarısını arabada geçirirlerdi. Ancak şimdi onun önünde öpüşmek yanlış geliyordu. Yaraya tuz basmak gibiydi bu.

james'in kaşları, o da farkına varmış gibi çatıldı. Yanağını birbirine bağladığı kollarının üzerine koydu ve ciddiyetle beni izledi. Parmaklarımı omzuna doğru, isimlerin yazılı olduğu kolunu sıvazlamak için uzattım. Brady, Hannah, Andrew, Bethany, Trish.

Bunlar sadece ölenlerin isimleriydi. Listede Program tarafından götürülenler yoktu. Lacey bile yoktu.

“Su soğuk mu?” diye sordu Miller nehre bakıp.

“Hem de nasıl,” diye cevapladı James gözlerini benimkilerden ayırmadan. “Ama iyi geliyor.”

Miller başını salladı ve suya doğru yürüdü. O suya değdiği gibi yanağını James'in koluna koydum. Yüzlerimiz yan yana durduk. Kalbim sızlıyordu. Güvenim zayıflıyordu.

“Her şeyin yoluna gireceğini söyle,” dedim ciddi bir şekilde.

Tereddüt bile etmeden, “Her şey yoluna girecek, Sloane. Her şey iyi olacak,” dedi. Bu kelimelerin ardına hiçbir duygu katmamıştı ama ona inanıyordum. O hiçbir zaman benden ümidini kesmemişti.

Eğilip onu öptüm.

Arkamızda bir sıçrama sesi oldu ve ikimiz de suya baktık. Nehir dalgaları yutar gibi görünüp yavaş akıntılarla sakinleşirken nefesimi tuttum. James yanımda doğruldu, suya baktı. Miller yüzeye çıkıp suyun ne kadar soğuk olduğunu bağırana kadar rahatlayamadık. Ve sonra çıkıp nefes aldığına şükrettik.

Dönüşte James'le ikimiz onun arabasıyla eve doğru giderken, başımı pencereye yaslamış yolu izliyordum. James uzun yolu, çiftliklerle tepelerin olduğu güzergâhı takip ediyordu. Buralar öyle güzel ve huzurluydu ki bir anlığına böylesine güzel ve huzurlu bir dünyada yaşadığınıza neredeyse inanabilirdiniz.

“Sence Lacey er ya da geç bize geri dönecek mi?” diye sordum.

“Evet.” James radyoyu açmak için uzanıp akılda kalıcı nakaratları olan o berbat pop şarkılarından birini bulana dek kanalları dolaştı.

“Bu hatta sonu bir yerlere gitmek ister misin?” diye sordu az önce arkadaşlarımızdan hiç bahsetmemişiz gibi yaparak. “Kıyıda kamp yapabiliriz diye düşünüyorum.”

Ona baktım. “Yapma bunu,” dedim. “Konuyu değiştirme.” James bana bakmadı ama çenesi kasılmıştı. “Bunu yapmak zorunda olduğumu biliyorsun,” diye mırıldandı.

“Ben konuşmak *istiyorum*,”

Duraksadı ve sonra sakince tekrar başladı. “Millerin çadırını alacağım çünkü o daha güzel ama Miller gelmek istemediğini söyledi. Bilmiyorum, belki de bu iyi bir şeydir. Romantikleşebiliriz.” Gülümsemeye çalıştı ama bana bakmıyordu.

“Onu özlüyorum,” dedim. Yüzüm ağlamaya başlayacakmışım gibi kızarıyordu.

James gözyaşlarını tutmaya çalışır gibi gözlerini kırptırdı. “O çok sevdiğin iğrenç sosislerden bile alacağım. Adı neydi?” “Kielbasa.”

“İğrenç. Kielbasa’yı ızgara yapıp marşmelovları kızartırız. İstersen çikolata ve mısır unu krakerlerinden bile getiririm.”

“Bunu yapamam,” diye fısıldadım milyonlarca keskin, sivri parçaya ayrılacakmış gibi hissederek. “Çok canımı yakıyor. Kendimi tutamıyorum James.”

Sözlerim onu korkuttu ve frene basıp arabayı yol kenarındaki ıssız yere sürdü. O durup emniyet kemerini çıkarana kadar ben ipleri elden bırakmaya başlamıştım. Beni sertçe tuttu ve kendine çekti, eli saçlarıma dolanırken beni göğsüne bastırıyordu.

“Yap haydi,” dedi sesi çatallaşmış bir şekilde.

Ağladım. Tişörtüne doğru hıçkırarak ve Program’a söverek ağladım. Dünyaya söverek. Brady ve arkadaşlarım için haykırdım, bizi terk ettikleri için onlara korkak diyerek haykırdım. Kendi hayatlarına son vererek bizim hayatlarımızı neden mahvettiklerini anlayamıyordum. Kelimeler anlaşılmaz hâle gelene kadar

bağırıyor-

dum. Ağzımdan sadece duyguya boğulmuş sesler çıkıyordu. Tarif edilemez bir kayba boğulmuş sesler.

Yirmi dakika böyle geçtikten sonra, hâlâ James'in ıslak tişörtüne sıkıca tutunmuş, yorgunluktan bitap düşmüş halde iniliyordum. Kolları beni sarmış, hiç bırakmıyordu. Beni engellemeye çalışmıyordu. Sonunda sustuğumda başımın üstünü öptü.

“Daha iyi misin?” diye sordu sakince.

Başımı salladım ve doğrulmaya başladım. Yüzümün şişmiş olduğunu hissediyordum. Ben o halde otururken tişörtünü çıkardı, gözyaşlarımı ve akan burnumu silmek için eline aldı. Mavi gözleri o, saçlarımı düzelterek akmış rimelimi silerken, beni inceliyordu. Her zaman yaptığı gibi, beni kendime getiriyordu.

İşi bittiğinde tişörtünü arka koltuğa attı. Direksiyona bakıp içine derin bir nefes çekti. Ben de çektim.

“Her şey yoluna girecek Sloane.”

Başımı eğdim.

“Söyle.”

“Her şey yoluna girecek,” diye tekrarladım ona bakarak. Gülümsedi, elimi alıp dudaklarına götürdü ve öptü.

“Bunları atlatacağız,” diye ekledi ve arabayı sürmeye başladı. Bütün bu söyledikleri kulağa benden çok kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi geliyordu.

Tekrar yola koyulduğumuzda ne kadar kötü durumda olduğumu görmek için aynada kendime baktım. Gözlerim kızarmıştı ancak çok kötü durumda değillerdi. Biraz daha uzun bir süre yolda oyalanmamız gerekecekti, en azından kızarıklık geçene kadar. Ailemin beni ağlarken görmesine izin veremezdim.

“James Murphy,” dedim güneşin ufukta batışını izlerken. “Seni delicesine seviyorum.”

“Biliyorum,” diye cevapladı beni ciddiyetle. “Bu nedenle de sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim. Sen ve ben varız Sloane. Sadece ikimiz. Sonsuza dek sadece sen ve ben.”

James babasının arabasını kaldırıma park ederken annem ön verandada bekliyordu. İki saat geç kaldığım ve ona haber vermediğim için öldüğümü düşünmüş olmalıydı ki eli göğsünde, soluk verdi.

“Halledersin,” dedi James endişesiz bir sesle. “Ona bugün sana yüzmeyi öğretmeye çalıştığımı söyle. Bundan memnun olacaktır.” “Öyle mi? Gelmeden önce beni arka koltukta nasıl soymaya çalıştığını da söyleyeyim mi?”

Omuz silkti. “O kadar merak ediyorsa söyle.”

Güldüm ve çabucak onu dudaklarından öpmek için eğildim. Yüzmeyi hiç öğrenmemiştim. Bunun sebebi artık sahip olduğum ezici boğulma korkum değil küçükken ağabeyimin yüzme dersi, benimse bale dersi almamdı. Zaman geçtikçe suya girmekten korkmaya başlamıştım. Şimdiyse keşke Brady yle öğrenseydim diyordum. Belki onu kurtarabilirdim.

James’ten ayrıldım, o bana bakarken kalbime hüznün çöktü. “İyi geceler Sloane,” diye fısıldadı.

Başımı salladım, onu şimdiden özlüyordum. Arabadan indim. “Neden James’in üstünde hiçbir şey yok?” Annemin ağzından ilk bunlar çıktı. Gülmemek için kendimi tuttum.

“Bana yüzmeyi öğretiyordu,” dedim verandaya girerken, yüzüm yere dönüktü.

“Ah, bu iyi bir şey sanırım,” dedi kabullenir gibi. “Ama seni merak ettim, tatlım. Okuldan arayıp terapi için erken ayrıldığını söylediler ama sonra sen vaktinde eve gelmeyince...”

Ona, benim için endişelenmemesini çünkü Program ın bizi zaten yeterince yakından takip ettiğini söylemek istedim. Bu baskının beni

öldüreceğini söylemek istedim. Ancak etrafa saldırmak sadece her şeyi daha da kötüleştirirdi, bu nedenle canlı bir şekilde gülümsedim.

“Aramadığım için özür dilerim,” dedim. “James beni terapiden alınca nehre

gitmeye karar verdik. Bugün hava çok güzeldi.”

Annem havaya baktı onaylarmış gibi, sonra koruyucu bir şekilde koluma dokundu. “Haklısın,” dedi. “Eğlendiğine seviniyorum, Sloane. Mutlu olmak iyidir.” İfadesi bozulup yüzü düştü. “Sadece ağabeyinin ölümünden sonra... Ya sen de..Kendi sözleriyle nefesi kesilip duraksadı.

“Her şey yoluna girecek anne,” diye cevapladım onu. Aynı şeyi ona daha önce defalarca söylediğim için kelimeler ağzımdan robot gibi çıkıyordu. Defalarca James bana söylediği için. “Her şey yoluna girecek.” Kapıyı açtım, içeri girdim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yemek masasında oturup pirzolamı bıçaklarken, “Okul nasıldı?” diye sordu babam. Ona baktım. Bu konuşmaya alışkındım. Anne babamın ifadeleri yıpranmış haldeydi ancak bana, sanki ben son kurtuluş umudarıymışım gibi bakıyorlardı.

“İyiydi.”

Annem babama rahatlamış bir bakış atıp gülümsedi. Normalde konuşmamız buradan güncel haberlere geçerdi: Kuzeybatı’nın ülkedeki en yüksek intihar oranına sahip olduğunu; bunun sebebinin yağmur olup olmayacağını; intihar olaylarının gelişmiş ülkelere yayıldığını; bu ülkelerin Program’ı yakın takibe aldıklarını ve onların da bir tür Program uygulaması başlatmayı umduklarını ve benim favorim olan, bir biliminsanı ya da doktorun, intiharlara çare bulduğunu - bunlar genelde antidepresanların yasaklanmasıyla gelir kaybetmiş olan ilaç şirkederinin propagandasıydı- konuşurduk.

Ancak bu gece bu konuşmadaki görevimi yerine getirmek için fazla yalnız hissediyordum. Lacey’nin geri dönüşü, bu şekilde ha-tızasının silinmesi hayattan nefret etmeme sebep olmuştu. Ve onu daha da çok özlememe sebep oluyordu.

Millerden önce, Lacey işe yaramaz kişilerle çıkardı. Kötü çocukların en sevdiği tipler olduklarını söylemişti. Hepsi kendisinden daha büyüklerdi. Program’a alınamayacak kadar büyüklerdi. Özellikle Drake diye bir çocuğu hatırlıyordum. Yirmi yaşındaydı ve Camarosu vardı. Bizse on altı yaşındaydık. Lacey bir gece güneş gözlüğüyle evime gelince bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Annem onu görmeden hızlıca odama gittik. Gözlüğünü çıkardığında tek gözünün mor olduğunu, kolunda da kesikler olduğunu gördüm. Drake’in onu arabadan ittiğini

söylemişti. Hem de araba hareket halindeyken.

Şimdi düşününce ve ailesinin öğrenmemesi için nasıl ağladığını hatırlayınca Lacey nin insanlardan daha neleri sakladığını merak ediyordum. Onu gerçekte ne kadar tanıdığımı merak ediyordum. O gece, yaraları saklayamayacağına karar verip bizim evin ön verandasından düştüğü yalanını uydurmuştuk. Ailemi çağırıp Lacey’yi görmelerini sağlayarak da mazeretimize kanıt oluşturmuştuk. Lacey kimseye Draketen bahsetmemişti ancak ben James’e söylemişim, o da Drake’i öldüresiye dövmüştü.

O zaman Lacey için yalan söylemişim, tıpkı ona hastalık bulaştığında kendime yalan söylediğim gibi. Belki de daha iyi bir arkadaş olsaydım onu Program’dan koruyabilirdim. Belki de hepimiz hastaydık.

“Hiçbir şey yemiyorsun,” dedi annem düşüncelerimi bölüp. “Her şey yolunda mı?”

Ürkerek başımı kaldırdım. “Lacey bugün geri geldi,” dedim sesim titreyerek. Babamın gözleri endişeyle parladı. Bir anlığına anladıklarım düşündüm. Program hakkındaki gerçeği onlara anlatabileceğimi, bizi nasıl boşaltıp geri getirdiğini anlatabileceğimi düşündüm.

“Gerçekten mi?” Annemin sesi kulağa olabildiğince neşe dolu geliyordu. “Gördün işte. O kadar da uzun sürmedi.”

Duraksadım, tabağıma baktım. Pirzolan kılıçtan geçirilmiş, elma püresiye dökülmüş kan gibiydi. “Altı hafta sürdü,” diye mırıldandım. “Evet,” diye cevapladı annem. “Düşündüğünden daha hızlı geçti.” Program’ın ailelerle sürdürdüğü iletişimi hatırlattım kendime. Program’ın ölen gençlerin aileleri için tasarladığı, iyileştirme yöntemlerindeki son yenilikleri ailelere aktardıkları haftalık destek grupları vardı. Program evdeki yaşamımız aracılığıyla da bize ulaşımı sağlamış gibiydi. Sanırım bize her yerde ulaşabilirlerdi.

“Nasıl görünüyordu?” diye sordu annem. “Onu Sağlık Merkezi’nde mi gördün?”

Tırnaklarım kot pantolonumu altındaki deriye kadar deşiyordu. “Evet,” diyerek yalan söyledim. “Saçları yine sarı. O... tamamen farklı görünüyordu.”

“Eminim güzel görünüyordur,” dedi annem. “Geri dönenler hep çok sağlıklı görünüyorlar, değil mi Don?”

Babam cevap vermedi ama onun beni izlediğini hissediyordum. Aklından Program'ın verdiği "Çocuğunuz bunalımda mı?" başlıklı kontrol listesini gözden geçirerek hareketlerimi mi ölçüp tartıyor diye meraklandım. Maskemi takabilecek gücüm olup olmadığından emin değildim ancak yine de kafamı kaldırdım. Ve gülümsedim.

"Harika görünüyor gerçekten de," diye cevapladım annemin sorusunu. "Umarım kısa zamanda tekrar bizimle dışarı çıkmaya başlayabilecek."

"Yalnızca iyileşmesi için ona biraz zaman verin," dedi annem gururlu bir tavırla sırıtarak. "Tanrı ya şükür Program var. Birçok hayat kurtarıyor."

Midem kalktı, konuşmayı buraya kadar getirmişken ağlamak istemeyerek çabucak ayağa kalktım. "Bu akşam bulaşıkları ben yıkayacağım," dedim tabağımı elime alıp. "Ondan sonra da çok ödevim var."

Odadan hızla çıktım, tam mutfağa girecekken gözyaşları m gözlerimi yakmaya banladı. Onların önünde hıçkırıklara boğulmamak için bir şey yapmam gerekiyordu. Oturma odasında telefonun yanında Program'ın kitapçığı vardı. Lisemiz deneyin bir parçası olduğu zaman her aileye dağıtılan bir kitapçık. Benim için bu kitapçık bir hata yaptığımda bir sonraki adımın ne olacağını hatırlatan bir tehditti. Bu nedenle hata yapmayacaktım. Hiçbir zaman.

Mutfaka bakındım, gözlerim ocağa takıldı. Ona doğru yürüyüp ocağı açtım, alevler mavi ve turuncu tonlarında parlamaya başladı. Eğer şu anda ağlamazsam ölecektim. Keder göğsümü yarıp beni öldürecekti.

Bunun yerine, kolumu döndürdüm, hassas ve çıplak tarafını ateşe tuttum. Kolumda anında bir yanık oluştu ve acıyla çığlık attım, yanan yeri istemsizce elimle kapatarak geri çekildim. Sanki her yerim alev almış gibi tüm bedenim tepki veriyordu.

Bunun hoşuma gittiğine karar verdim. Acı ve dikkatimin dağılması hoşuma gitmişti.

Duygusal boşalma iyi gelmesine rağmen gözyaşlarını yanaklarımdan aşağıya süzüldü, yere yıkıldım. Annemle babam telaşla koştular, içeri girdikleri gibi kolumu kaldırdım. Kabarmış bölge parlak kırmızıya dönmüştü. "Kolumu yaktım," dedim hıçkırarak. "Tavayı almaya ocağa uzandım, ocak yanmaya başlamış olmalı."

Annemin nefesi kesildi, ocağı kapatmaya koştı. “Donald,” dedi. “Tencereyi lavaboya koymanı söylemişim.”

Babam özür diledi ve yanımda diz çöktü. “Canım, izin ver bakayım.” Ve gereksiz yere birbirlerine öfkelenip kazara yaralandığımı düşündüklerinden istediğim kadar ağlamama müsaade ettiler. Lacey için ağladığıma dair en ufak fikirleri yoktu. Ya da Brady için. Hepsinden çok kendim için.

* * *

James iç çekti. “Arabada kendini bırakmamalıydın.” Kulağıma tuttuğum telefonun öbür ucundan sesi endişeli geliyordu. Yatağымda kıvrılmış, kolum bandajlı, ağrı kesicinin etkisiyle uyuşmuş bir şekilde yatıyordum. “Sorun da bu Sloane. Bir kez kendini bıraktın mı duramayabilirsin.” Durakladı. “Ağlamana izin vermemeliydim.” “Sadece biraz yas tutmaya ihtiyacım vardı,” dedim. “Hepimiz dövme yaptıramıyoruz.”

“Bu benimle ilgili değil. Yanık ne kadar kötü durumda?” diye sordu.

“Kabarmış durumda.”

“Kahretsin.” Bir hışırtı sesi geldi telefondan. Aklımda yüzünü kabaca ovaladığını canlandırdım. “Oraya geliyorum.”

“Hayır,” dedim. “Geç oldu. Birazdan uyurum zaten. Yarın bana şefkat gösterirsin.”

“Yarın senin canına okuyacağım.”

Güldüm. “Gerçekten mi? Öyle mi?”

“Gidip uyu Sloane.” Sesi normalde olduğu gibi neşeli gelmiyordu. “Yarın erkenden seni almaya geleceğim. Ve lütfen,” dedi James, “bu akşam başka aptalca bir şey yapmaya kalkışma.”

Yorgunluktan daha fazla ağlayamayıp güçlükle yutkundum ve James’in söylediklerini kabullendim. Telefonu kapadıktan sonra yorganı başıma çektim. Ağabeyimin bilincinin yerinde olduğu son dakikaları düşündüm. Göğsümde suçluluğun ağırlığı vardı. Bazen o kadar canımı yakıyordu ki, sanki bu beni daha iyi hissettirebilecekmiş gibi ağabeyim hiç yaşamamış gibi davranıyordum.

Ancak sonra onun gülüşünü, şakalarını, onun... yaşamını hatırladım. Ailemin ne kaybettiğini, neden benim için bu kadar kaygılı olduklarını anladım. Kendime onların yerinde olsam farklı olup olmayacağımı sordum ama cevabı bilmiyordum.

* * *

Yanağımda hafif bir dokunuş hissettim, gözlerim kırpışarak açıldı. James yatağımın yanında durmuş bana doğru bakıyordu, yüzü endişeliydi. “Okula geç kalacağız,” dedi. “Annen sonunda seni almam için buraya gelmeme izin verdi.”

Şaşkınlık içinde saate baktım. Saat sekiz buçuktu. Dirseklerimin üzerinde doğruldum, aklım karışmış bir şekilde odaya baktım. James yatağımın kenarına oturdu. “Kolunu göreyim,” dedi benden cevap beklemeden kolumu kendine çekerek.

Sargı bezini kaldırdı, acıyla irkildim. “Bu yaptığından gerçekten hiç memnun değilim,” dedi bana bakmadan kolumdaki yanığı inceleyerek. “Cildini yarasız haliyle daha çok seviyorum.” Gözleri benimkilere baktı, yaranın hassas yerinin hemen üstünü öpmeye eğildi. Yatağa tırmanıp annemle babamın aşağıda olduklarına, her an yukarı gelebileceklerine aldırış etmeden yanıma, yorganın altına girdi.

“Biliyorum, kolay değil,” diye fısıldadı. Dudakları kulağıma değiyordu, sıcak nefesini hissediyordum. “Ancak sonuna kadar dayanmak için kendimizi zorlamalıyız.” Buklelerimden birini alıp, parmağında dolayıp bırakarak oynuyordu onunla. “Her sabah o günün hasta olacağım gün olduğunu düşünüyorum. Denetimcilerin beni işaretleyip götüreceği gün olduğunu. Ve yataktan çıkmak istemiyorum. Ama çıkıyorum çünkü seni burada yalnız bırakamam.” Onu kaybetme düşüncesi üzerine eline uzandım, parmaklarımı onunkilerin arasında sıkıştırdım.

“Başarabilmemiz için numara yapmalıyız,” dedi acı bir sesle. “Ve ben sensiz bunu başaramam. Brady birbirimize iyi bakmamızı söyledi ve ben onu tekrar yüzüstü bırakmayacağım.”

“Numara yapmaktan çok sıkıldım.”

“Ben de.” Nefes aldı. “Ben de.”

Tutuştığımız ellerimizi dudaklarına götürdü, elimi öptü. Sonra dönüp dudaklarını boynuma değdirdi. “Haydi okulu asalım,” diye mırıldandı öpücüklerinin arasından. “Randevun olduğunu söyleriz, nehre gidip bütün gün güneşin altında yatarız Güldüm. “Bunu dün yapmamış mıydık?”

“Evet. Ama bir gün daha yapmak fena olmaz.” Kalçamı tutup kendisinininkine çekti, köprücük kemiğimi öpmeye eğildi.

Gönülsüzce, “Dur,” dedim ona. Gerçek şuydu ki James’in bana vereceği sıcaklık hiç fena olmazdı. Ancak daha ileri gitmeden James iç çekerek geri çekildi.

“Haklısın. Yaralı halinden faydalanmamalıyım.” Doğruldu, yorganı açtı ve pijamalarımı ortaya çıkardı. “Etek giysen,” dedi. “Bacaklarına bakmak beni her zaman daha iyi bir havaya sokuyor.” Ayağa kalkınca o geniş gülümsemesiyle gülümsedi. Kapıma gitti ve durdu. Takındığı bu sahte ifade neredeyse yok olmuştu. Ama dönüp bakmadan, başını sallayıp aşağıya indi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Park alanına arabayı bırakınca inmek için atıldım ama James elimi yakaladı. “Hey,” dedi ciddi bir ifadeyle. “İnmeden önce sana bir şey söylemem gerekiyor.”

Kalbimin teklediğini hissettim. “Nedir?”

“Evinizdeyken bir şey söylemek istemedim ama dün Miller Lacey yle konuşma ümidiyle odasına zorla girmiş. Bugün işarede-neceğini düşünüyor. Geri kalanını o anlatsın. Ama o iyi. Yaşıyor.” Başımı eğdim ve soluk almaya çalıştım. Kendimi sağlama almak için elimi James’inkinden alıp arabanın kontrol paneline koydum. “İyi mi?” diye sordum ona yanlamasına bakarak. Başını onaylarcasına salladı ancak ifadesinde benim rahatlamama engel olan bir şey vardı. “*Sence* onu almaya gelecekler mi?” diye sordum.

“Umarım gelmezler.”

Gözlerimi kapayıp kafamı koltuğun arkasına yasladım. “Bunu neden yaptı?” diye söylendim. “Neden beklemedi?”

“Bilmiyorum,” dedi James. “Ancak bugün erken ayrılmalıyız, öğle yemeğinden sonra olabilir. Buralarda dikkat çekmemeye çalışmalıyız.*”

“Sumpter'da sahte okul projesi yapan çocuk söylüyor bunu.” “O farklıydı. Miller’a yardım etmeye çalışıyordum.” “Aptalcaydı,” dedim. “Daha dikkatli olmalıyız. Onu alırlarsa, bu bizim suçumuz.”

“Biliyorum,” diye parladı James. “Bunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun?”

Birbirimize baktık. Yüz hatları vahşice keskinleşmişti. James ağabeyimin ölümünden kendini sorumlu hissediyordu. Benim güvenliğimden, Millerin güvenliğinden kendini sorumlu hissediyordu. O öyle biriydi. Ve ben bazen onun gerçekten de bizi güvende tutabileceğine inanacak kadar aptal oluyordum.

“Düşündüğün her şeyin farkındayım,” diye mırıldandım umutsuzluk göğsüme yerleşirken.

James’in ifadesi yumuşadı. “Gel buraya,” dedi. Başta kımıldamadım. Miller’a yaklaşan tehlike arabayı, dünyayı boğucu derecede küçültüyordu. “Sloane, sana ihtiyacım var,” diye ekledi James kısık sesle.

Bunu duyunca her şeyi bir kenara bıraktım. Ona yaslanıp tırnaklarımı sırtına batırarak kendime çektim onu. Acıdan bir anlığına geri çekildi ve sonra beni kollarıyla daha da sıktı. On sekiz yaşına girdiğim gibi, James ve ben burayı terk edecek, başka bir yerde her şeye baştan başlayacaktık. Ama şimdilik bunu yapamazdık. İzimizi sürmek için Sarı Alarm verir, bizi bulurlardı. Daha önce kimse kaçıp gidememişti.

James’in nefesi derinleşerek eli eteğimin altındaki çıplak bacağıma kayana kadar birbirimize yakın durduk. “Dudaklarım konuşmaktan yoruldu,” diye fısıldadı kulağıma. “Şimdi beni öp ve unutmamı sağla” dedi.

James’in gözlerindeki hüznü görmek için geri çekildim; içlerindeki karmaşık arzuyu görmek için. Ona onu sevdiğimi fısıldadım ve sonra kucağına çıkıp sanki bu son öpücüğümüzmüş gibi onu öptüm.

* * •*

Ekonomi dersinde, yanımda başı önünde, masasının altındaki defteri çizip duran Miller’a baktım. Onun işaretlenmesini sağlayabilecek bir şey görecektim miyim diye tavırlarını ölçüp tartıyordum. İyi görünüyordu.

“Eee?” diye fısıldadım öğretmen testleri geri vermek için sınıfta dolaşırken.

“Lacey’nin evinde ne oldu?”

Miller çizimine ara verdi. “Ailesi yattıktan sonra odasının penceresinden içeri sızdım. Ona zarar vermeyeceğimi söylemeye çalıştım ama o ağlamaya başladı.” Kafasını salladı. “Onu öldüreceğimi falan sandı. Kim bilir Program ona benim hakkımda neler söyledi ” Masaya dirseklerimi dayayıp elimi başıma koydum. Bu büyük bir felaketti. Bu kesinlikle, onun götürülmesi için yeterliydi. “Ailesini çağırdı mı?”

“Hayır,” dedi Miller. “Gitmemi söyledi. Ona kim olduğumu anlatmaya çalıştıktan sonra bile gitmemi söyledi.” Sesi tekdüzeydi. “Bir şekilde beni hâlâ sevebileceğini umut ediyordum sanırım.” Başını eğdi, gözleri donuklaşmıştı. “Sen onun beni sevebileceğine inanıyor musun?”

“Evet,” dedim, “inanıyorum. Ama tutuklanabilirdin Miller. Gönderilebilirdin. Ya sonra? Sensiz ne yaptım ben?”

“Denemek zorundaydım. Sen de James’ten vazgeçmezdin.” Durdum. “Hayır, vazgeçmezdim.” Bu karşılaştırmayı yaptığı için üzgün görünerek başını salladı ve defterini çizmeye geri döndü. “Denemeye devam edecek misin?” diye sordum.

“Bunun bir anlamı yok,” diye cevapladı. “O aynı kişi değil artık. Bana tekrar âşık olabileceğini düşünmüyorum bile.”

Ilık gözyaşlarımı geri ittim. “Üzgünüm.

“Biliyorum,” dedi. “Hayata devam etmek zorundayım, değil mi? En azından annem böyle söylüyor. Miller m annesi baştan bcı Lacey’den hiç haz etmiyordu zaten. Oğlunun daha neşe saçan birılc olmasını istiyordu. Böyle neşe saçan kişiler genelde Program’dan geçmiş olanlar oluyordu.

“Miller sen.

“Sloane Barstow?” dedi Bay Rocco ve bakışıyla beni susturdu. Miller ın başı eğik, masasının altında defterini karalıyordu. Bir delilik yapmayı düşünmediğini duyunca rahatlamıştım. Bu son tehlikeyi atlatabilirsek hayatta kalabilecektik. Belki birkaç ay içinde, gözetim süresi bitince Lacey yi yine bizimle dışarı çıkmaya ikna edebilirdik.

“James ve ben ögle yemeğinden sonra gidiyoruz,” diye fısıldadım öğretmenin bakmadığından emin olduğumda. “Gelir misin?”

“Kesinlikle. Buraya bir şeyler öğrenmeye geldiğimi mi sanıyorsun?”

Gülümsedim. Miller bugün ilk defa kendi gibi konuşuyordu. James’e Miller’ın da geleceğini mesaj atmadan hemen önce Miller’a bir kez daha baktım, defterine ne çizdiğini gördüm. Büyük siyah bir sarmal bütün sayfayı ele geçirmişti. Önüme dönüp görmemiş gibi yaptım. Cebimde telefonum titredi.

Gizlice çıkarıp mesaja baktım. MILLER’IN YAKINLARINDA OL. OKULDA FAZLADAN DENETİMCİLER VAR.

“Miller,” diye fısıldadım. “James bugün normalden daha çok denetimci olduğunu söylüyor. Sence senin için mi gelmişler?”

Miller düşünüyor gibi alt dudağını ısırdı. Sonra başını salladı. “Olabilir. Ögle yemeğinden önce gidelim,” dedi. “Benim evime gideriz.”

Miller’ın dediklerini onaylayarak James’e mesaj attım, gideceğimize seviniyordum. Görmek istediğim son şey en iyi arkadaşımın götürülmesiydi. Bir kez daha.

James mutfakta buzdolabını karıştırırken, Miller ın yanında, çiçek desenli koltuğunda oturuyordum. Miller, başparmağının tırnağı ağzında, düşünüyordu. Diğer tırnağına geçtiğinde, bütün tırnakları-

nin acı verecek kadar ısırılıp kısalıldığını, tırnak altlarının kanadığını gördüm. Uzanıp elini ağzından ittim. Elini kucağına indirdi.

“Bugün onu okula giderken gördüm,” dedi Miller karşıımızdaki büyük pencereden bakarak.

“Lacey yi mi?”

“Evet. Sumpter’a gittim ve onu otoparkta Evan Freeman’la konuşurken gördüm. O... gülüyordu.” Tekrar tırnağını ısırmaya başladı ama bu sefer onu durdurmam. Bunun yerine başımı Millerin omzuna yasladım ve onunla birlikte pencereden dışarı baktım.

Geri dönenlerin, döndükten sonra birkaç ay insanlara yakın olmasına izin verilmiyordu ama yeni arkadaşlar edinmelerine izin veriyorlardı, özellikle Program'ın başarılı mezunlarını arkadaş edinmelerine. Sanırım denetimciler, iki taraf da tamamen temizlenmiş olduğunda birbirlerini kötü etkileyemeyeceklerini düşünüyorlardı. Lacey, Miller'dan önce Evan Freeman la birkaç kez randevulaşmıştı. Lacey onun, öpüşürken dilini çok fazla kullandığını söylemişti.

Ve şimdi, Lacey'nin, onunla çoktan tanışmış olduğunun farkına varmadan onunla konuşuyor -ona gülüyor- olduğu gerçeği midemi bulandırıyor. Bu gerçek o kadar rahatsız ediciydi ki zar zor üstesinden gelebiliyordum.

“Sence ona orada ne yaptılar?” diye geveledim. Cevabı duymak istediğimden emin değildim.

“Onu parçalara ayırıp incelediler,” dedi Miller kopardığı bir tırnak parçasını ağzından tükürerek. “Beynini açtılar ve birkaç parçayı çıkarıp mutlu bir surat yapbozu yapar gibi yeniden bir araya getirip geri koydular. Lacey artık gerçek bile değil sanki.”

“Bunu bilemeyiz,” dedim. “İçinde hâlâ aynı kişi olabilir. Sadece hatırlamıyor.”

“Peki, ya hiç hatırlamazsa?” Bana döndü. Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyordu. “Gerçekten her şeyin eskisi gibi olabileceğini düşünüyor musun? O, bomboş Sloane. Ürüyen bir Ölü artık.

Buna inanmak istemiyordum. İki yıla yakın bir süredir, geri dönenleri görüyordum. Onlarla hiç, alışveriş merkezinde sırada yan yana beklerken yaptığımız zoraki konuşmalardan öteye geçmemiştim ancak onlar hâlâ birer insandı. Sadece biraz daha... parıldıyorlardı, sanki her şey muhteşemmiş gibi. Beyinleri yıkanmıştı ya da başka bir şey olmuştu. Ama bomboş değillerdi. Olamazlardı.

“Ölseydi daha iyiydi,” diye fısıldadı Miller. Doğrulup ona dik dik baktım.

“Böyle söyleme,” dedim. “O *ölmedi*. Ve zaman içinde tekrar deneyeceğiz. O seni tanımıyor olabilir Miller ancak kalbi tanıyacak.” Kafasını salladı. Gözlerime bakmıyordu. “Hayır. Ben vazgeçiyorum. Psikologun yapmamı söylediği gibi onu kendi haline bırakıyorum.” Program onu aldıktan sonra, beni, James'i ve Milleri iki haftalık yoğun bir terapi programına almışlardı. Bu her zamanki değerlendirmelerden farklı bir terapiydi. Lacey nin tedavisi için

kullanabilecekleri her ayrıntıyı sormuşlardı. Ama ben aslında onların bizim de hastalanıp hastalanmadığımızı kontrol ettiklerini düşünmüştüm. Neyse ki hastalanmamıştık.

Miller’a vazgeçmemesini, beklemesini ve onu tekrar kazanmaya çalışmasını söylemek istedim. Ama onun bir şekilde haklı olduğunu biliyordum. Lacey nin görünüşü, tavırları; o aynı kişi değildi. Ve muhtemelen hiçbir zaman olmayacaktı da.

Miller m Lacey yle ilk tanıştığı zamanı hatırlıyordum. Onları tanıştırmayı düşünerek Milleri bizim masaya getirmiştım ama Lacey öğle yemeği kuyruğunda kayıt bürosundaki kadınla tartışıyordu. Lacey onu Beter Böcek gibi gösteren, gülünç, siyah beyaz çizgili elbisesini giyiyordu ama Miller yüzünde yavru köpek ifadesiyle ona bakıyordu. Miller eğilip bana ve James’e Lacey’nin tam aradığı türden bir kız olduğunu söylemişti: annesini sinirlendirecek türden.

Millerin omzunu ittirmiştim, James ise masanın karşı tarafından gülmüştü. “Yapma,” demişti James sırtarak. “O zehirli bir örümcek gibi. Senin gibileri kahvaltı olarak yiyor.”

Miller bu düşünce onu cezp etmiş gibi gülümsemişti. Lacey’yi ikna etmek o kadar kolay olmamıştı. Ama sonunda bir araya geldiklerinde mutluydular. Çok mutluydular.

“Üzgünüm Miller,” dedim kısık bir sesle. Başını salladı ve aniden dönerek bana sarıldı. Elimi ensesine koydum. Bana o kadar sıkı sarıldı ki zorla nefes aldım. Her şeyin yoluna gireceğini söylemedim ona çünkü bunun gerçek olmasını ümit etmeli miydim, onu bile bilemiyordum.

O sırada James elindeki elmayı ısırarak oturma odasına geldi. Bize baktı, durumu değerlendiriyor gibi başını yana yatırdı. Elmasından bir ısırık daha aldı ve yaklaştı. Eğilip kollarını ikimizin etrafına doladı. “Bana da biraz sevgi gösterebilir misiniz?” diye sordu üzüntüye kapılmamamızı sağlamaya çalışırken takındığı aptal tavırla. Dikkatimizi dağıtmaya çalışıyordu. Milleri yanağından yüksek sesle öptü, bense gülüp onu ittim.

James doğruldu ama Miller öylece durmuş tek kelime etmiyordu. James’in suratı asıldı ve bana uyarıcı bir bakış attı, sanki Millerin bu şekilde kendini kaybetmesine izin vermemem gerektiğini söyler gibi. Omuz silktim çünkü amacım bu değildi.

James ne yapacağını düşünüp odada gezinirken, şöminenin rafına doğru gitti, en yeni aile fotoğrafını eline aldı. “Hey,” dedi Miller’a bakarak. “Bu fotoğrafta annen çok ateşli çıkmış.”

“Cehenneme kadar yolun var,” dedi Miller kapıda durup başparmağının tırnağını tekrar ısırmaya başlayarak. Bu konuşmayı, James ne zaman Millerin çok güzel olan annesini görse yapıyorlardı. Millerin annesi bekâr, Milleri kendi başına yetiştiren bir kadındı. Saçları sarıydı, kısa şortlar giyiyordu ve muhtemelen benim iğrenç erkek arkadaşına bir düşkünlüğü vardı. Kadın, James’in büyüyünce çok canlar yakacağını söylemişti. Ah, evet ama elimden gelirse buna izin vermezdim.

“Sadece söylüyorum,” diye ekledi James koltuğa yürüyüp yanıma otururken. “Bu benim olmasaydı,” -başparmağıyla beni işaret etti- “Üvey baban olabilirdim.”

Bacağına vurup güldüm. “Hey!”

James bana göz kırptı ve Miller’a döndü. “Arka bahçede sana top oynamayı öğretirim, tamam mı, sert çocuk.”

“Bana uyar,” dedi Miller ama şakaya artık gülmüyordu. “Ben de karşılığında Sloane’u alırım. Yeni bir kız arkadaşına ihtiyacım var nasıl olsa.”

Millerin konuşmanın olağan yönünü değiştirmesi üzerine James’le ben gülmeyi bıraktık. Yalnızca... bunu şaka yapar gibi söylememiştik. James’e ve bana bakıp kafasını çevirdi. “Gidip kendime bir sandviç yapacağım,” diye ekledi ve mutfağa gitti.

Millerin ardından bakarken James’in ağzı hafifçe aralanmış, yanakları hafif pembeleşmişti. “Sanırım ciddiye,” dedi kafası karışmış gibi. “Neden böyle bir şey söyledi ki?” James yüzünü kırıştırarak bana baktı. “Senden hoşlanıyor mu?”

Midem düğümlenmiş hâlde kafamı salladım. “Hayır,” dedim dürüstçe. Bunun bu kadar ürkütücü olmasının sebebi, Millerin karakterine aykırı olup onun kişiliğinde bir kırılma olduğunu işaret ettiğinin farkında olmamızdı. Bu, dikkat etmemiz öğretilen bir işaretti. “Onunla konuşmalı mıyız?” diye sordum.

James düşünürken elini ağzına koyup sıvazladı. “Hayır,” dedi sonunda. “Onu daha fazla üzmem istemiyorum.” Uzun bir süre sessiz kaldık. Arka planda

buzdolabının kapısının açılıp kapanma sesi vardı. James bana bakıyordu. “Ve bu arada, Miller’la takılmak yok.” “Kes sesini.”

“Seninle bir anlaşma yapalım. Sen onunla takılmayacaksın, ben de onun annesiyle takılmayacağım.”

“James!” Gidip ona tekrar vurdum ama elimi yakalayıp beni kucağına çekerek ayağa kalkmamı imkânsız hale getirdi. James her şeyi normal bir olaya dönüştürmekte o kadar iyiydi ki gülmeye baş-layıp ondan kurtulmaya çalıştım sadece. Miller elinde bir sandviçle geri geldiğinde kapıda durdu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Kıvrınmayı bıraktım ancak James beni bırakmadı. Başını kaldırıp Miller’a, “Sloane’un benim olduğu konusunda anlaştık, değil mi?” diye kavgacı olmayan ancak meraklı bir sesle sordu. “Onu sevdiğimi ve sana bile bırakmayacağımı biliyorsun, değil mi?” James’in “onu daha fazla üzmeylem” düşüncesine ne olduğunu merak ediyordum.

Miller hindili çavdar ekmeği sandviçinden bir ısırık aldı ve omuz silkti. “Olabilir,” dedi. “Ancak hepimiz biliyoruz ki her şey değişebilir. Biz istesek de istemesek de.” Ve duygularını belli etmeden geri çekildi, yavaşça merdivenleri çıkarak odasına gitti.

James beni salıverdi, sersem bir hâlde yanına oturdum. Miller bana karşı bir şey hissetmiyordu, bunu biliyordum. Sadece bazı şeyleri dışa vuruyordu. Bunu daha önce görmüştük. Depresyon onları ele geçirdiğinde nasıl arkadaşlarını sinirlendirdiklerini ya da nasıl önlerine gelenle ilişki kurduklarını görmüştük. Ağabeyim de bazı şeyleri dışa vuruyordu ama biz bunu inkâr etmiştik. Bunu görmüyormuş gibi yapmıştık. Bu düşünceyle James’e döndüm. Yüzüm endişeyle gerilmiş haldeydi. “Sence gidip onunla...”

“Hayır,” dedi James elini yukarı kaldırarak. “Ben giderim.” Miller’ın odasına giden merdivenlere yürümeye başlamadan önce başımı öptü. Bize yedinci sınıftan beri öğretilen bir şey olan arkadaş müdahalesini deneyecekti. “Bu biraz uzun sürebilir,” dedi bana.

Başımı salladım ve Milleri geri getirmeye çalışmak için merdivenleri çıkan James’i izledim.

Millerin küçüik, horoz temalı döşenmiş mutfağında, erişteli tavuk çorbası yapıp

krakerle yedim ve sonra tencereyi yıkadım. Beklemekten sıkılınca merdivenlere oturup kafamı duvara dayayarak yukarıdan gelen herhangi bir ses var mı diye dinledim.

Kırk beş dakika sonra James merdivenin başında belirdi. Her şeyin yolunda gittiğini belirten bir gülümsemeyle bana baktı. Miller onun yanından geçti, bense antreye geri çekildim ve Millerin bana doğru gelip önümde durmasını izledim.

“James senin beni hiçbir zaman tercih etmeyeceğini çünkü kendisinin benden daha iyi öpüştüğünü söyledi,” diye söze başladı Miller. “Bense ona bunu test etmemiz gerektiğini söyledim. Sonra karnıma öyle sert bir şekilde vurdu ki neredeyse kusacaktım.”

Erkek arkadaşına endişeli bir bakış fırlattım, o ise omuz silkti. “Önemli değil,” dedi Miller koluma dokunarak. “Bunu hak ettim. Adice davrandım, özür dilerim.” Tuhaf bir biçimde gülümsüyordu. “Gerçekte sana ilgi duymuyorum Sloane. Umarım hayal kırıklığına uğramamışsındır.”

Gözlerimi çevirip, yavaşça merdivenden inen James’e baktım. “Ona gerçekten vurdun mu?”

“Benim müdahale anlayışım bu. İşe yaradı, sence de öyle değil

• ■s»

mı?

James her zaman, yeterli bir süre dikkatimizi dağıtırsa, her şeyin ne kadar berbat durumda olduğunu unutacağımızı düşünmüştü. Haklıydı da. Bu işe yarıyordu. Ama her zaman işe yarayacak mıydı? Her zaman gözyaşlarımızı gülümsemelere çevirebilecek miydi? Ona ne kadar güvendiğimin, beni nasıl hissettirdiğinin bilincinde, ona baktım. Yüzümdeki ciddi ifadeyi okurmuşçasına gülümsemesi soldu. Şaka yapmak yerine, ahşap zemine çevirdi bakışını.

“Film izlemek ister misiniz?” diye sordu Miller. Tüm gün olduğundan daha canlı çıkıyordu sesi. “Annem dörde kadar gelmeyecek.” “Annen...” diye başladı James.

“Kes sesini,” dedik Miller ve ben aynı anda. James gülümsedi ve kusursuz büyüleyiciliğiyle bize baktı. Her şey iyiydi. Her şey... normaldi.

Oturma odasına gittik, sanki diğerlerinden farksız bir günmüş gibi, öğleden sonrayı orada geçirdik. Ancak sürekli pencereden dışarıya, beyaz ceketli adamların gelip gelmediğine bakmaktan kendimi alamıyordum.

- [ALTINCI BÖLÜM](#)
 - [ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM](#)
 - [SEKİZİNCİ BÖLÜM](#)
 - [ON BEŞİNCİ BÖLÜM](#)
 - [BEŞİNCİ BÖLÜM](#)
 - [ON BİRİNCİ BÖLÜM](#)

ALTINCI BÖLÜM

Sonraki iki gün, Miller kendisi ya da onun kendinden çok uzak olmayan bir versiyonu gibi görünüyordu. Derste defterine çizim yapmadığı zamanlar pencereden dışarıya bakıyordu. Lacey onu ele vermemiş olmalıydı ki denetimciler henüz gelip onu almamışlardı. Ama bir denetimci hâlâ ortalarda geziniyordu; bu, bana yan yan bakan ürkünç, koyu saçlı denetimciydi. Kavgayı çıkarıp başlarını derde sokmalarından korktuğum için ondan James ve Miller'a bahsetmedim. Bunun yerine, adamın bakışlarından kaçmaya, korkmamaya çalıştım.

"Miller," dedi James cuma günü okuldan çıkarken. "Kamp yapmaya gelmek istemediğinden emin misin? Güzel olurdu. Sessiz." "Hayır, gelemem," diye cevapladı Miller beysbol şapkasını çantasından çıkarıp düzeltirken. "Biraz evde dinlenirim, video oyunu oynarım. Belki Sağlık Merkezi'ne giderim."

"Gelmelisin," dedim. "Yalnız kalacaksın."

Miller şapkasını takarken yüzünde bir gülümsemeyle bana baktı. "Sadece bir gece Sloane. Sorun değil. Hem ikinizle kampa gitmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum." James le benim .ırama girdi. "Yanlış anlamayın ama sizin birbirinize olan sevginizi halka sergilemenizi görecektir ruh halinde değilim."

James güldü ve arkadan kollarını belime doladı, çenesini başımın üstüne koydu. "Bu doğru değil," dedi. "Biz hep senin uyumunu bekliyoruz."

Güldüm ve onu ittim. Ancak Miller haftaya bize katılacağına söz vererek bizimle gelmeyeceğini söyledi. Onu geride bırakmak istemiyordum ama şehirde kalabileceğimi de düşünmüyordum. Ormanda olmayı seviyordum. Program yokmuş gibi davranmayı seviyordum.

Miller'dan ayrılınca James'in babasının arabasına bindik ve deniz kenarına doğru yola koyulduk.

Küçükken, Brady'yle birlikte kampa giderdik. Ağabeyim doğada yaşamda uzmandı, bu nedenle anne babamız, ben on iki, o ise on üç yaşındayken, kampa gitmemize izin verirlerdi. Ancak birkaç kere gelip kontrol ederlerdi. Ama sonunda, ben on beş yaşına girdiğimde, James de bizimle olduğu sürece, tek başımıza kalmamıza izin vermişlerdi.

O ilk gece, ateşin yanında oturmuş, Brady kamp yerinin karşısında odun keserken, ben James'in çadırı kuruşunu izlemiştim. James daha yeni on altı yaşına girmişti ve sarı saçları uzamıştı, bu nedenle de elinin arkasıyla saçlarını geri atmak zorunda kalıyordu. Gömleksiz ve terleyen, uzun vücudunu şimdiden kaslar çevrelemiş bir çocuktü. Bir ara bana yanlamasına baktı, benim orada oturup ona baktığımı görünce neredeyse korkmuştu.

Sonra yavaşça sırtmaya başlayıp, "Sen beni mi izliyorsun Sloane?" diye sordu.

Yüzüm tamamen kırmızıya dönmüş olmalıydı ki hemen özür dilemişti ama ben cevap vermekten aciz bir şekilde çoktan kalkıp okyanusa bakan yere yürümeye başlamıştım. Haklıydı. Onu izliyor-

dum. O andan önce, James'i, arkadaşım ya da *ağabeyimin* arkadaşısı olmasının ötesinde biri olarak düşünmemiştim. Hatta bir erkek arkadaşım vardı: Liam. Tabii ki ona o kadar da âşık değildim. O sadece "aynı sınıftayız, haydi birlikte takılalım" türünden bir ilişkiydi. Ama yine de, Lacey bana, Liam'ı reddetmenin tuhaf kaçacağını söylemişti. Beraber olduğumuz iki ay boyunca Liam'ın elimi tutmasına bile izin vermemiştim ve inanın bana, bu, herkese tuhaf gelecek türden bir şeydi. Ayrıca orada oturmuş James Murphy'yi izliyordum.

Kuma oturdum, dizlerimi kırıp dirseklerimi üstlerine koydum. James'in birçok kız arkadaşısı olmuştu ve hiçbirisi ciddi ilişkiler değildi. O an James'in başka kızlarla olduğunu düşündükçe karnıma ağrılar girmişti. Kendimi nasıl bu kadar aptal duruma düşürebildiğimi düşünerek yüksek sesle inledim.

"Tanrım, Sloane," diye bir ses duydum. "Yalnızca şaka yapıyordum."

James'le yüz yüze gelmeye aciz bir şekilde sırtımı dikleştirdim. Ama onu tanıyordum; neler olduğunu öğrenmeden beni bırakmayacağını biliyordum. Düşündüğüm gibi başımda durmaya devam ediyordu. "İyi misin?" diye sordu. Sesi düşündükleri hakkında tek bir ipucu barındırmıyordu; benim adıma mahcup mu hissediyordu yoksa onu izlediğimi söylemekte haklı olduğunun farkına varmış mıydı?

Başımla onayladım ama o sadece kıkırdadı. Kuma çadırın direklerinden birini attı ve bana çarparak yanıma oturdu. James iriydi. Çarpmasıyla yana doğru düşüyordum ki ellerimle kendimi durdurdum. Normalde olsa onu iterdim ama ona dokunmak istememişim. Duygularımı nasıl başımdan savacağımı bulmak istiyordum. Ben, James ve Brady bir takımdık. Bunu bozmak istemiyordum.

“Tanrım,” dedi neşeli bir sesle. “Gerçekten de beni izliyordun.

“İzlemiyordum,” dedim anında ona dönerek. Ama çok geçti. James gerçeği yüzümden okumuştı. Dudaklarındaki rahat gülümseme yok oldu.

Sloane, diye adımı mırıldandı. “Bunu yapmamalısın. Bu olamaz... Biz bunu yapamayız...” Durdu, güzel gözlerinde bana duyduğu acıma hissinden başka bir şey yoktu. Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. Onun göğsüne vurdum ve kalkıp kampa geri yürüdüm.

Ve şimdi, iki yılı aşkın süre sonrasında, buradaydık. Yine James’in çadırı kuruşunu izliyordum ama bu sefer yanımda ağabeyim yoktu. James'in saçları gözüne girecek uzunlukta değildi ancak yine de boş alnından saçlarını çeker gibi yapıyordu. Bir noktada bana yanlamasına baktı ama o günkü gibi gülümsemedi. Çadırı tek başına kurmaktan gözleri yorgun düşmüş görünüyordu. Dudaklarını “onu ben de özlüyorum” dermiş gibi birbirlerine bastırdı, bense gözlerimi başka yöne çevirdim.

Takımımız dağılmıştı ama bunun sorumlusu ben değildim. Brady’ydi.

Ateş çıtırdıyor, sıcaklık botlarıma işliyordu. Güneş birkaç saat önce batmıştı ama ikimiz de gün boyunca pek konuşmamıştık. Konuşmak zorunda olmamamız iyiydi aslında.

James bacağıma ince bir sopayla hafifçe vurdu. Yanıma bakarak sopayı ondan aldım. “Marşmelov?” diye sordu parmaklarının arasında bir tane uzatıp. Sarı ışığın yüz hatlarıyla oynayışını izledim: güçlü çenesiyle, altın saçlarıyla oynayışını. Gülümsedim.

“Çok güzelsin,” dedim.

“Çıplakken de iyi görünürüm,” diye ekledi. “Bundan hiç bahsetmedin.”

“Unutmuşum.”

“Unutmuş musun?” Gücenmiş gibi yaptı ve sonra marşmelov-dan bir ısırık alıp tekrar ateşe koydu. James aniden sandalyesinden kendini yere atıp benimkine doğru süründü ve beni yakalayarak kendisiyle birlikte yere çekti.

“James..dedim gülerek. Ama ıslak ve tatlı dudakları benimkileri öptü. Beni geri

yatırdı. Boynumu öpmeye başlarken, diziyle bacaklarımı ayırdı. “James,” diye mırıldandım tekrar ancak bu sefer özlem duygusuyla.

Bunu seviyordum, bu anı. Çünkü yerde yuvarlanırken, ateş etrafı ısıtıp James kıyafetlerimi çıkarırken, diğer her şeyi aklımdan çıkarabiliyordum. O an ne kadar iyi hissettiğime odaklanabiliyordum. Bizden başka hiçbir şey yokmuş gibi davranabiliyordum.

Ve bitince James yanımda, nefes nefese, kendiyle haklı olarak gurur duyarak yatarken, ben gökyüzündeki yıldızlara baktım. James tişörtünü kafasından geçirip örtüyü uzağa atmak için uzandı, bense orada uzun bir süre yattım. Geri döndüğünde yanıma yattı, başımı kucağına yerleştirdi ve birlikte gökyüzünü izledik.

“Brady’nin yıldızı orada bir yerde,” dedi, ‘canının yanmadığı, uzak bir köşede.’ James’in sesi çatallaştı ve konuşmayı bıraktı.

Yanaklarından gözyaşları süzülürken burnunu çekti. Bunun gibi duygularının saklayamayacağı kadar saf olduğu bu zamanlarda hep gardım düşürüp konuşmaya başladılar.

“Seni seviyordu,” dedim ona yanında kıvrılarak. “Ne yapmış olursa olsun, onun hayatındaki en iyi şey şendin.”

James bana doğru baktı, gözyaşlarını sildi. “Hayır, şendin.” Bana onun yalnızca bir insan olduğunu hatırlatan bir bakış vardı gözlerinde. Benim kadar kırılgan olduğunu hatırlatan bir bakıştı bu.

“Ben sadece onun kardeşiydim. Sense bir kardeşten fazlasıydın. Sen onun diğer yarısıydın ”

“O halde bu konuda pek başarılı değildim,” dedi James. “Çünkü Brady öldü. Bense hâlâ buradayım.”

Bunun üzerine doğruldum, James’in yüzünü kendiminkine çevirdim. “Sen benim için buradasın. Sen olmasaydı ben hayatı kalamazdım ve bu hâlâ geçerli. Biz bu işte beraberiz James. Bunu unutma.”

Derinden bir soluk verdi ve içini boşaltmaya çalışır gibi kafasını salladı. Ona ihtiyacım olduğunu söylememin, onsuz yaşayamayacağımı söylememin onu

bunalımdan çıkardığını biliyordum. Bu hep böyle olmuştu.

İvice kendine geldiğinde onu tekrar öptüm, elini tutup onu uyumaya, çadıra doğru çektim.

“Daha sık kamp yapmalıyız,” dedi James geri dönüş yolunda. Gülümseyerek ona baktım.

“Eğlenceliydi.”

“Ve bence hafızan tamamen yerine geldi artık.” Sırıttı.

“Evet James. Beynim şimdi tam anlamıyla eksiksiz bir durumda ve sadece senin çıplak gövdenin görüntüleriyle dolu.”

Kaşını kaldırdı. “Sadece gövdemin mi?”

“Ah, Tanrım, kes sesini.”

“Utanma. Ben harika bir insan örneğiyim.” Pantolonumun cebinde telefonum titrerken James hâlâ ağzı kulaklarında, gülüyordu. Telefonumu çıkardım, arayan numaraya baktım.

“Miller arıyor,” dedim ve cevapladım telefonu. “Selam.”

“Sloane?” Millerin sesi ağılıyormuş gibi geliyordu. İçimi sıkıntı kapladı. Uzanıp James’in kolunu tuttum.

“Sorun nedir? Ne oldu?” dedim telefona. Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu.

“Beni almaya geliyorlar,” dedi hıçkırarak. “Program beni almaya geliyor.”

Hayır. “Miller, neredesin?” James’e bir bakış attım. James bir bana, bir yola bakıyordu. Şehre doğru arabayı sürerken hızı seksen kilometreyi aştı.

“F'vdeyim,” diye fısıldadı umutsuzca. “Ama artık çok geç. Onu tekrar görmem gerekiyordu.”

“Hoparlöre al,” dedi James. Direksiyonda parmakları bembeyaz olmuş hâldeydi. Hoparlör tuşuna bastım ve Millerin hıçkırıkları arabadaki boşluğu doldurdu. Neredeyse kendimi bırakacak gibi oldum ama gözyaşlarımı bastırarak telefonu

tutmaya devam ettim.

Hayatta, insanları ağlarken pek görmüyordum. Artık görmüyordum. James sadece nadiren ağlıyordu. Ve bunun dışında yalnızca, birisi hastalık kapıp bir başkasının ağladığını görmesine izin verebildiği zaman birinin ağladığını görüyordum. Ağabeyimi hiç ağlarken görmemiştim ve öldüğünde yanındaydım.

“Miller,” diye seslendi James. “Aptalca bir şey yapma sakın. Yoldayız, geliyoruz.”

“Artık...” diye mırıldandı Miller. “Artık dayanamıyorum. Lacey’yi Sağlık Merkezi’ne kadar takip edip beni hatırlaması için onu öpmeye çalıştım. Ama beni tokatladı ve ben kaçamadan ihbar etti. Annem, bu akşam Program’m geleceğini ağzından kaçırdı. Şu anda geliyorlar. Ama ben onları beklemeyeceğim. Onların beni götürmesine izin vermeyeceğim.”

James yüksek sesle, “Miller!” diye bağırdı. Korkmuştum. “Elinde ne var?” Gözyaşları James’in yanaklarından süzölmeye başladı. Gaza yüklendi, yüz kilometreyi aşan hızla ilerlemeye başladı.

“HızlıÖlüm,” diye mırıldandı Miller. “Keşke Lacey bana söyleseydi birlikte gidebilirdik. Onun içini boşaltamazlardı. Birlikte olurduk.”

“Ölürsen birlikte olamazsınız,” dedi James. Yumruğunu sertçe direksiyona vurdu, bense ağlamaya başladım; James’in durumu düzeltmesini istiyordum. Bunu bitirmesini istiyorum. “Miller,” dedi. “Yapma dostum. Lütfen.”

Miller burnunu çekti. “Artık çok geç,” dedi uzaktan gelen sesiyle. “On dakika önce içtim. Ama elveda demeden gidemedim Duraksadı. “Sizi seviyorum.” Ve sonra telefon kapandı.

Öğürdüm, hissettiğim şeyler içimde tutamayacağım kadar güç-lüydü. James sertçe frene bastı, şarampole doğru ilerledik. Telefonu düştüğü yerden alıp 911’i aradı.

Yüzünü eliyle kapadı, vücudu hıçkırıklarla kıvranıyordu. “Arkadaşım,” diye bağırdı telefona. “HızlıÖlüm içti...”

Sanırım o anda bayıldım çünkü başka bir şey duymadım.

YEDİNCİ BÖLÜM

Millerin evine vardığımızda ambulans çoktan gitmişti. Hiçbir hareketlilik, telaş ya da siren sesi yoktu. Geç kaldığımızı biliyorduk. Millerin siyah panjurlu beyaz evine bakarak uzun bir süre oturduk. James elimi tutmuyordu, ben de onun kine uzanmadım. Sadece sessizce oturduk.

Evin ardında güneş bam ve oturma odasının ışığı yandı. Miller ın annesinin kanepede kıvrılmış olduğunu pencereden görebiliyorduk. Yanında başka bir kadın vardı, konuşuyor ve etrafta dolaşıyordu. James ve ben, daha önce birisi öldükten sonra evlerde bulunmuştuk ve ev, bu tür zamanlarda bulunmak için iyi bir yer değildi. Bizim için çok tehlikeliydi.

“Üç ay sonra Miller on sekiz yaşına girecekti,” dedi James boğuk bir sesle ama boğazını temizlemeye kalkışmadı. “Program’dan korkmasına gerek kalmayacaktı. Bunu yapmayacaktı.”

Bu kendimize sıkça sorduğumuz bir soruydu: Program olmasaydı gerçekten de intihar edecek miydik, yoksa Program bizi o noktaya mı sürüklüyordu?

‘ Sanırım bunun artık bir önemi yok,’ dedim. Millerin evine bakmayı sürdürdükçe vücuduma ürperti yayıldı. Miller. Arkadaşım. Onunla ilk tanıştığım gün Bunsen ocağıyla oynuyordu ve onun yüzünden ödevim alev almıştı. Bağırıp ödevi yere düşürmek yerine diyet kolamı alıp ödevimin üzerine döktü. Sonra bana baktı ve yeni bir kola almayı teklif etti.

Bizimle kamp yapmaya geldi, bizimle okulu astı, bizi sevdi. Öyle iyi bir çocuktu, öyle iyi bir arkadaştı ki. Ama ben yapamıyordum... Yapamıyordum...

“Sloane,” dedi James kolumu çekerek. Ama ben anıları, pişmanlığımı, acımı yok etmek için alnımı cama vurarak sarsıldım. İnlemeyi kesmek istedim çünkü ne dediğimi bile bilmiyordum. Ancak kendimi kontrol edemiyordum. Hiçbir şeyi kontrol edemiyordum.

Tam o sırada James bana tokat attı; sert bir tokattı bu. Nefesim kesildi, yanağımın sızlamasıyla içinde bulunduğum isteriden çıktım. Normalde, James beni yatıştırmak için konuşur, bana sarılırdı. Ancak bunun yerine gözleri şişmiş, ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu; cildi kızarmış ve ıslaktı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Hâlâ sersem şekilde yüzüme dokundum.

James güçlükle nefes aldı. Bedeni her nefesinde neredeyse kıvranıyordu. Ağlamayı bıraktım ama başımın cama vurduğum yeri zonkluyordu. James hâlâ bir şey söylemiyordu. Verandanın ışığı sönerken Miller ın evine doğru baktı. İnemeye başladı. Ona uzandım ama arabanın kapısına doğru geri çekildi.

Yavaşça arabanın kapısının kulpunu çekti ve kapıyı açtı, sokağa doğru düştü. “Ne yapıyorsun?” diyebildim sadece. Ama yüzünde dehşet ifadesiyle eve doğru gözlerini dikip ayağa kalkarken bana bakmadı. Ve sonra döndü, terlikleri yola çarparak koşmaya başladı. Kapımı açıp arkasından bağırdım. “James!” diye haykırdım ama o sokağın köşesine gitti ve sonra görüşümün dışına çıktı.

İlk başta kırıdayamadım. Etrafımdaki her şeyin, güneşin batışından sonraki turuncu pusun, hepsinin farkındaydım. Rüzgârda sallanan ağaçların da. Millerin evine gidip yatağında bir süre yatmak, ona son bir kez yakın hissetmek için annesinden izin almayı düşündüm. Ancak bu tam da işaretlenmene sebep olacak bir davranıştı.

Miller. Onunla bir daha nehre gidemeyecektim. Bir daha birlikte öğle yemeği yiyemeyecektik. Asla on sekiz yaşma giremeyecekti. Ah, Tanrım, Miller.

Gözlerimi kırptım ama gözyaşı akmadı çünkü gözlerim kuruydu ve kaşınıyordu. Tekrar yanağıma, sızlayan yere dokundum. James’in bana hiçbir şey söylememiş olduğunu, kendimi kaybettiğimi söylememiş olduğunu fark ettim. Bana sarılmamıştı, ağlayıp içimi boşaltmamı söylememişti. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylememişti.

Hiçbir şey söylememişti.

Aniden kalbim endişeyle patlıyor gibi hissettim. Yolcu koltuğunun oradan haykırdım, arabanın etrafından dolaşıp sürücü koltuğuna geçtim ve arabayı sürmeye başladım. James’i bulmalıydım. Telefonumu aldım ve parmaklarım tuşlarda titreyerek James’i aradım.

Ses kaydı çıkana dek cevap yoktu: “Ben James. Konuş benimle, bebeğim.” Telefonu kapayıp tekrar aradım onun koştuğunu gördüğüm sokağa doğru dönerken. Sokak boştu, ışıkları yanmaya başladı. Neredeydi? İyi olmak zorundaydı. Bana iyi olduğumu söylemek zorundaydı.

Gaza yüklendim, telaş içinde etrafa bakındım. James’in evi birkaç blok ötedeydi. Orada olabilirdi. Orada olduğunu umuyordum. Onu bulacaktım ve ona

sarılacaktım.

Evinin yanına yanaşırken arabanın lastikleri kaldırıma sertçe vurdu. Kapıyı bile kapatmadan koşmaya başladım, ön verandaya gittim. İçeri daldım. James'e seslendim ancak kimse cevap vermedi.

Babası evde değildi. Bir randevuya gitmiş olabileceğini düşünüp bugünün hangi gün olduğunu hatırlamaya çalıştım.

“James?” diye bağıdım. “James?”

Sessizlik vardı sadece. Merdivenleri çıkarken bacağımı sertçe ahşap merdivene vurarak tökezledim. Sessizce küfrettim ve merdivenleri çıkmaya çabaladım. Onu bulmak zorundaydım.

Odasına aceleyle girdim ve girdiğim gibi donakaldım.

James yerde, pencerenin yanında, üstü çıplak, altında pantolonla oturuyordu. Duraksadı ve bana doğru baktı. Gözleri kırmızı ve şişmişti, ağzı açıktı. Onu neredeyse tanıyamadım. Çakıyı indirince kolundan akıp kucağında biriken kanları gördüğümde derin bir nefes aldım.

“Onun adını da listeye eklemek zorundaydım,” dedi boğuk bir sesle. “Mürekkebi bekleyemedim.”

Dizlerimin üstüne çöküp hayret, korku ve ümitsizlik içinde ona doğru süründüm. Millerin adı çentiklerle derisine kazınmıştı. Her yerde kan vardı.

James bıçağı halıya doğru bıraktı.

Beni yeni fark ediyormuş gibi gözlerini kırptı. “Sloane,” dedi alçak sesle. “Burada ne yapıyorsun bebeğim.”

Ona uzandım ve başını göğsüme dayadım. Ilık kanı elimden akıp gidiyordu. James orada öylece yatıyordu. Bomboş biri olmuş gibiydi. O da ölmüş gibiydi. Ve ben bugün daha fâzla ağlamayacaktım.

Çünkü biliyordum ki artık James'e de hastalık bulaşmıştı.

“Düzelecek,” dedim terli sarı saçlarını geriye atıp. Sesimde hiçbir duygu yoktu;

yalnızca bir şeyler hissetmenin imkânsızlığı vardı. “Her şey düzelecek James.”

Neyse ki kesikler çok derin değildi. James’in yarayı temizleyip sargı beziyle ve uzun kollu bir gömlekle izleri kapatmasına yardım ettim. James’i sakinleştirebilecek bir şey bulmak için babasının ilaçlarına

baktım. Odasını temizledim. Halısındaki kan lekesini çıkarmaya çalıştım ancak çıkaramayınca sandalyeyle kapatmaya karar verdim. Bıçağı alıp çöpe attım. Evdeki diğer bıçakları da saklamayı düşündüm ancak babasının şüphelenmesini istemediğim için bundan vazgeçtim.

James tavana bakıyordu. Yorganın altında olmasına rağmen titriyordu. Yanına yatıp saate baktım. Babasının kısa bir süre sonra evde olacağını biliyordum. James’e sıkıca sarıldım. İlaçların etkisini göstermesini bekledim, uyuduğundaysa evden ayrıldım. James’in babasının Miller a olanları duymamış olmasını umuyordum. Randevusundan gelip hemen yatağına gitmesini ve sabah James uyanmadan evden ayrılmasını umuyordum.

Sabah gelip James’i okula hazırlayacaktım. Zamana ihtiyacı olacaktı, onu normal hâlde tutmama ihtiyacı olacaktı ancak sonra iyileşecekti. James beş ay sonra on sekiz yaşına girecekti ve ondan sonra onu alamayacaklardı.

Onu güvende tutacaktım, tıpkı onun beni, Brady’nin ölümünden sonra güvende tuttuğu gibi. Çünkü ağabeyimin nehirde kendini öldürdüğü gün, neredeyse ben de onunla birlikte ölecektim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ağabeyim ile benim aramda yalnızca on bir ay vardı ancak tuhaf bir şekilde hiç tartışmazdık. Brady, Lacey’yi saymazsak, tek en iyi arkadaşımdı. Ve James’le arkadaş olmalarına rağmen, beni hiç dışlamadı.

Ağabeyim ölmeden birkaç hafta önce, James ve ben gizlice buluşmaya başlamıştık. Yatıya kalacağı zamanlar, gece saat üçte, diğer herkes uyurken odama gelip sessizce beni öperdi. Ben evde yokken, yastığımın altına notlar bırakırdı. Birbirimize delice âşık olmuştuk.

Bunu gizli tutmak istediğimiz için değil ama tuhaf kaçmasını istemediğimiz için Brady’ye bundan bahsetmemiştik. Üstelik herkes aramızdaki ilişkiyi öğrenirse, birbirimizle sürekli görüşmemize -yatıya kalmaya, kamp yapmaya- izin

vermezlerdi.

Brady, Dana ile görüşüyordu ama sonra ayrılmışlardı. Dana James'e, Brady'nin tuhaf davrandığını, soğuk birine dönüştüğünü söylemişti. James Danayı pek dikkate almamıştı ama Brady'yle bunun hakkında konuştuğunda, Brady önemli bir şey olmadığını, zaten Dananın nefesinin kötü koktuğunu söylemişti.

Ağabeyim bana yüzmeyi öğretmeyi kişisel bir vazife edinmişti. Bunun için hep nehrin kenarındaki aynı noktaya gidiyorduk. Nehrin o kısmı, çok akıntı olmayan, derin bir su birikintisinden oluşuyordu. Ama o gün, Brady, James ve beni nehrin başka bir yerine götürmüştü.

“Orası gerçekten çok güzel,” dedi arabayı sürerken. “Kusursuz bir ver.”

James arka koltuktan homurdandı. “Kız kardeşini bikini giyerken gördüğüm sürece nerede olduğumuz fark etmez.”

Brady dikiz aynasından James'e bakarak gülümsedi ama susmasını söylemedi. Bunun yerine, sanki gün hiç bitmeyecekmiş gibi arabayı sürmeye devam etti. Arkamı dönüp James'e baktım ama o sadece omuz silkti. O gün, belki ağabeyime söyleriz diye, belki James'le olan ilişkimizi öğrenmesinin vakti gelmiştir diye düşündüğümü hatırlıyordum. Hatta zaten bildiğini bile düşünmüştüm ancak James öyle düşünmüyordu. Brady'nin sadece final sınavlarından dolayı gergin olduğunu söylemişti.

Ona söylemeye hiç fırsatımız olmadı.

Brady yüksek kayalığın kenarında durup hızla akan suya bakarken, ben mayomu giymiş oturuyordum. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

“Orada yüzemezsin!” diye bağırdı James havlusunu çimenliğin gerisine sererken. “Her zaman gittiğimiz yere gitmeliydik.”

Brady siyah saçlarından ışık yansıyarak baktı. Güneş, soluk cildini iyice solgunlaştırarak parlatıyordu. “Mahvetmek istemedim,” diye bağırdı ağabeyim.

fames kaşlarını çattı ve sonra güldü. “Neyi mahvetmek istemedin?” “Her zamanki yeri. Sonradan oraya tekrar gidebileceğini düşündüm. Belki Sloane'a yüzmeyi öğretirsin.” Gözlerini bana doğru çevirip gülümsedi. “Belki seni dinler.”

O an duraksadım ve ona baktım. “Ne yapıyorsun?..” Ne olduğunu anlayınca, o an iyice netleşince vücudumun her yerine buz gibi

soğuk bir acı saplanmıştı. Aynı anda, James’in havlunun üstünden aniden kalktığını gördüm.

Ağabeyim altı metrelik kayalığın başında hareketsiz duruyordu. Gözleri donuktu, bana başını eğdi. Gözlerinin altındaki halkalar lacivert renkteydi. Bunun olacağını hiç düşünmemiştim. Belirtileri görememiştim.

“Birbirinize iyi bakın,” diye fısıldadı Brady bana, sanki gizli bir şey söylemiş gibi. Sonra kollarını açtı ve kayalıktan geriye düştü.

Çığlıklarım havayı yarıp geçti. Geriye dönüp baktım, James hâlâ çok uzaktaydı. Yüzmeyi bilmiyordum ancak koşarak onun ardından atladım. Suya girdiğim an soğuk su burnuma kaçmaya başladı, bense çılgınca çırpınarak boğulmaya başlamıştım. “Brady!” diye bağırmaya çalışıyordum ancak ağzıma sular girmeye devam ediyordu.

Arkamda başka bir su sıçraması duydum. Bunun James olduğunu biliyordum. Yanımdan yüzüp geçerken beni gördüğünü bile sanmıyordum. O, Brady kadar iyi bir yüzücüydü. Kıyıdan bir kütük uzanıyordu. Ona tutundum ve James ile Brady’yi izledim.

AJkıntı o kadar güçlüydü ki vücudum kütüğe tutunurken bacaklarım nehre doğru çekiliyordu. Ve sonra Brady’yi gördüm, suyun üstünde yüzüstü duruyordu. Yüzmüyordu. Tekrar çığlık attım. Vücudunun bir kayadan öbürüne çarpmasını izleyerek ona doğru işaret ettim. James kollarını sertçe çırpıyordu ancak Brady çok uzaklaşmıştı.

Ağlamaya başladım. Vücudum kütüğe sarılmış halde hıçkırıklara boğulmuştum. Brady’nin vücudu yine bir kayaya çarpıp olduğu yerde kaldı ve böylece James ona yetişebildi. James büyük bir kayaya çarpıp acıyla haykırdı ama Brady’yi kayaya geri getirmeyi başardı ve kalp masajı yapmaya başladı.

James çılgına dönmüştü; Bradynin göğsüne vuruyor, ciğerlerine nefes veriyordu. Ancak olduğum yerden görebiliyordum ki Rradv su yutmamış olsa bile boynu kırılmıştı. Başı tuhaf bir şekilde yanma doğru kıvrılmıştı; gözleri boşluğa bakıyordu.

Ağabeyim -en iyi arkadaşım— ölmüştü.

Rahadatıcı bir hissizlik o an ruhumu kaplamaya başlamış gibiydi. James ağlıyor, yardım çağırıyordu. Ayağa kalktı, elini güneşe siper yapıp beni aramaya başladı. Kütüğü bırakıp buz gibi soğuk suyun beni aşağı doğru çekmesine izin verdim.

Boğulmaya çalıştım ve aslında bu çok da zor olmazdı. Akıntı beni suyun altında tutabilecek güçteydi ve ben de bayılmayı, ağabeyimin son bakışının resmini kafamdan atmayı istedim. Devam edemeyeceğimi biliyordum. Ailemle yüzleşemeyeceğimi, hayatımla yüzleşemeyeceğimi biliyordum.

Ancak o an James kolunu boynuma doladı, beni kıyıya çekip sırtüstü yatırdı. Boğuluyordum, hatta kusuyordum. Kulaklarım tıkanmıştı ama başımda, beni uyanık tutmak için yanaklarıma vuran James'i görebiliyordum. Gözlerimi açık tutabilmeye başladığım zaman, James telefonunu almaya havlusunun olduğu yere gitti.

James beni kurtardı. Ama Brady yi kurtaramadı, ikimiz de kurtaramadık. Sonuçta ağabeyimin söylediği şeyi yaptık: birbirimize iyi baktık. Bazı zamanlar hayatta kalmanın verdiği suçluluk duygusu, dayanabileceğimizden fazlaydı; kimseye göstermediğimiz, ikimizin arasındaki bir sırdu bu. Ama bize kalan yalnızca birbirimizdik.

Pazartesi sabahı James'in evinde oturmuş sargılı kolunu onun için seçtiğim gömleğe geçirini izlerken, şu ana kadar hep her şeyi onun yaptığını düşündüm. Önceden James, değişmeyen bir güçtü. Şimdi ise onun bu yönü yok olmuş, sonunda hastalığa yakalanmış durumdaydı. Nehirdeki o gün gibi her şeyi bırakıp dibe batmak istedim.

"Tatlı getirdim," dedim James oturmuş pencereden dışarıya bakarken saçlarını yanma doğru elimle iterek.

"Cenaze ne zaman?" diye sordu. Sesi o kadar alçaktı ki zorlukla duyabiliyordum.

Yutkundum. Cumartesi gecesi James'i bırakıp gittikten sonra içimdeki her türlü duyguyu bastırdım, bir makine gibi, sadece hayatta kalmamız için gereken şeyleri yerine getirdim. Beraber hayatta kalmamız için. Eve vardığımda ailem Millerin annesinin arayıp onlarla konuştuğunu söyledi.

“Cenaze yapmayacaklar,” dedim. “Program, olayın intiharları tetikleyeceğini düşünüyor, bu yüzden onu sadece annesinin gömmesine izin verdiler.” Millerin yüzü, gülümsemesi kafamda aniden belirdi ama hemen onu derinlere kilitledim. Yas tutmaya zamanım yoktu.

James gözleri yaşlarla dolarken dudaklarını birbirine bastırdı. “Benim hatamdı,” dedi. “Tıpkı Brady gibi. Çok geç kaldım. Onu hiç bırakmamalıydım.”

Kollarımı James’e doladım. “Miller hastalanmıştı James. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.” Kollarımın arasında bana döndü. “Peki ya Brady? Oradaydım ama onu kurtaramadım.”

Kalbim sızlıyordu ama bugün Brady’yi düşünmeye izin vermemeliydim. Okula gitmemiz gerekiyorken buna izin veremezdim. “Ben de kurtaramadım. Ve olan oldu. Kendini toparlaman gerekiyor.” James elini yanağıma doğru uzattı, ben de yüzümü ona doğru eğdim. “Yapamam,” diye mırıldandı.

Panikleyerek mavi gözlerine baktım ve alnımı onunkine yasladım. “Bu sefer ben seni kurtaracağım,” diye fısıldadım. “İkimizi de kurtaracağım.”

James beni kucaklayarak yüzünü boynuma gömdü, bense onu sakinleştirmeye çalışarak parmaklarımı sırtında gezdirdim. Hiçbir zaman güçlü hissetmemiştim çünkü bu dünyadaki birçok şey benim kontrolüm dışındaydı. Ama şimdi güçlü olmak zorundaydım. Çünkü bir tek ben kalmıştım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Geçirdiğimiz günde kendinizi yalnız ya da bunalmış hissettiniz mi? HAYIR.

Uyku düzeninizde hiçbir değişiklik var mı?

HAYIR. Miller öldüğünden beri uyumamıştım.

Hiç yakınlarınızdan biri intihar etti mi?

HAYIR seçeneğini işaretledim. İşaretlediğim ovale gerçek olmasını isteyerek baktım. Keşke hep kahrolası HAYIR seçeneğini işaretleyebilseydim! Gözlerime dolmaya başlayan yaşlan bastırdım ve işareti sildim, hiçbir iz kalmadığından emin oldum. Ve sonra, ruhum buz kesmiş halde, EVET seçeneğini işaretledim.

“Kaybımla” başa çıkabilmek için girdiğim bir saatlik yoğun terapiden sonra, James i bulmaya dolabımın oraya gittim, onu sınıfına götürüp normal görünebileceğinden —en azından elli dakika için- emin olmak için onu izledim. Ekonomi dersine girdiğimde ilk gördüğüm kişi denetimciydi; koyu saçlı, sürekli beni izleyen denetimci.

Yanımda, Miller’ın masası boştu. Göğsümde derin bir boşluk hissi açılıyordu. Ama köşede, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle -sanki beni bekliyormuş gibi- denetimci duruyordu.

Yerimde otururken kalbim hızla çarptı. Tekrar ona dönüp bakmadım. İşaretlenecek miyim diye meraklandım. Tanrım, lütfen, beni götürmelerine izin verme, diye içimden geçirdim.

Zil çalınca Bay Rocco sınıfa geldi, dersi başlatmadan önce Millerın masasına, sonra da denetimciye tedirgin bir bakış attı. Sakinliğimi yitirmemek için masanın altında ellerimi birbirine kenetleyip sıktım. Dikkatimi toplamaya çalışmak, iyiymiş gibi görünmek tam bir işkenceydi. James’in de iyi olduğunu öğrenmek için telefonumun titremesini istedim. Ancak titremedi.

Üst dudağımda ter birikmeye başlamıştı, James’in nasıl olduğunu öğrenmeden bir dakika daha duramayacakmış gibi hissetmeye başladığım an nihayet zil çaldı. Yerimden fırladım, kitaplarımı sırt çantama doldurup kapıya doğru hızlıca yürüdüm. O sırada biri kolumu kavradı.

Korkarak döndüm, denetimciyle yüz yüze geldim. Neredeyse düşecek gibi oldum, derin bir nefes çektim içime. Oluyordu. Hayır. Hayır. Hayır. Bu oluyordu.

Denetimci dirseğini bıraktı ve anlayışlı bir şekilde gülümsedi. “Sloane Barstow,” dedi. Pürüzlü sesi ruhumu zımparalıyor gibi hissediyordum. “Kaybın için üzgünüm. Eğer bir sakıncası yoksa sadece birkaç soru sormak istiyorum.” Gözleri iri ve koyu renk, esmer tenli bir adamdı. Yirmi, belki de daha küçük bir yaştaydı ancak suratında hiçbir gerçek duygu izi göremiyordum. Başka bir şey görüyordum; karnımda bir şeylerin düğümlenmesini sağlayan bir şey. Beni götürmek istiyordu.

“Bugün terapiye girdim zaten,” dedim geri çekilip.

Güldü. “Bu terapi değil. Beni takip et lütfen.” Yanımdan geçti, bir kez daha

denetimcilerin ilaçsı kokusunu aldım. Yanında beni

bayılabilecek ilaçlardan taşıyıp taşımadığını merak ediyordum. Bu, birini Program'a alırlarken ara sıra yaptıkları bir şeydi. Ya da belindeki şok tabancasını da kullanabilirdi.

Elim cebime, telefonuma gitti ancak James'e mesaj atmaya kalkışmadım. Onun sakın kalması gerekiyordu. Ancak sonra onu da aldılar mı acaba diye meraklandım. Umarım almamışlardır, diye geçirdim içimden. Görüşmeye girebilecek durumda değildi.

Biri intihar ettikten sonra, bu tür görüşmeler yapılıyordu. İyi olduğumuzdan emin olmak için bizi danışmanlara gönderiyorlardı. Bazen, yaşanan kayıpla iyi başa çıkamayanlarla görüşme yapmak için birkaç fazladan danışman gönderiliyordu. Ama nadiren denetimci gönderiyorlardı. Bu denetimcinin Kendra götürüldüğünden beri beni izleyen denetimci olması beni tedirgin etmişti. Ama başka bir seçeneğim olmadığı için, onu ana ofise doğru takip ettim.

Oraya vardığımızda, ikimiz için küçük bir odanın hazırlanmış olduğunu gördüm. Loş odada iki sandalye karşılıklı duruyordu. Odaya girerken korkumu bastırdım. Bu adamla yalnız kalma fikri hoşuma gitmemişti. Ancak okul müdürleri ya da öğretmenler Program'a müdahale edemiyorlardı. Ben odaya girince hepsi kafalarını çevirdiler.

"Otur lütfen," dedi denetimci. Arkamızdan kapıyı kapayıp perdeleri çekti. Çok korkuyordum ancak bunu ona gösteremezdim. Derin bir nefes aldım ve yavaşça sandalyeye oturdum.

"Buna gerçekten gerek yok," dedim normal bir kız gibi davranmaya çalışarak. "Milleri o kadar tanımıyorum bile."

Denetimci buna güldü, karşıma oturdu. Beyaz pantolonunun dizleri neredeyse benimkilere değiyordu. Geri kaçmamaya çalıştım. "Gerçekten mi?" diye sordu cevabı bildiği açık bir şekilde. "Peki ya Lacey Klamath? Ya da erkek kardeşin? Onlara yakın mıydın?"

Bradyden bahsettiğinde fark edilir bir şekilde solgun görünmeye başlamış olmalıydım ki özür diler gibi başını eğdi. "Bayan Barsto\\ yüksek risk taşımanız dikkatimizi çekti. Yakın zamanda çok büyük

kayıp yaşadınız, bu nedenle benim niyetim yalnızca sizi bir değerlendirmeye tabii tutmak."

Yalan söylüyordu. Beni işaretlemek istiyordu. Bizi umursamıyorlardı, tek umursadıkları şey yaptıklarının işe yaradığını göstermekti. Denetimci gözlerini yavaşça üzerimde gezdirirken, ayak parmaklarım ayakkabılarımın içinde kıvrıldı. Tüylerim diken diken oldu.

"Miller'la başlayalım. O yaşamını sonlandırdığında sen şehir dışındaydın, değil mi?"

Durumu klinik tabirlerle anlatmasından hoşlanmamıştım. "Evet." "Ve Lacey senin en yakın arkadaşındı ancak o Program'a gönderilmeden önce durumunun farkında değildin, öyle mi? Bunu bizden gizlemeye çalışmıyordun, değil mi?"

"Hayır. Hiçbir fikrim yoktu." Ve sonra, sırada hangi sorular olduğunu hissettim.

"Şu anda bizden bir şeyi saklıyor musun?"

"Hayır." Gözlerine bakarak yüzümde olabildiğince sakın bir ifâde olması için çabaladım. Bir robot olduğumu, hislerden yoksun olduğumu düşündüm. Hayattan yoksun olduğumu...

"Erkek arkadaşın var mı Sloane?" Bunu sorarken ağzının kenarı yukarı doğru kalktı, sanki benimle flört etmeye çalışan biriymiş gibiydi. "Evet."

"James Murphy mi?"

Ah, Tanım. "Evet."

"Peki ya o nasıl?"

"James iyi. Güçlü."

"Sen güçlü müsün?" diye sordu bana bakıp başını yana eğerek. "Evet."

Denetimci başını salladı. "Bizim tek amacımız senin iyi olmanı sağlamak Sloane. Bunu biliyorsun, değil mi?"

James'in bu sorulara ne cevap vereceğini düşünerek soruyu cevapsız bıraktım.

Bir bakışta hasta olduğunu anlarlar mı diye meraklanmışım.

“Bunalmış hissetmeye başlarsan eğer, Program’a gönüllü katılma şansın var. Ya da sadece konuşacak birine ihtiyacın olursa.” Uzanıp bacağımı sıvazladı. Bu harekete hazırlıksız yakalandım ve irkildim.

Denetimci ayağa kalktı ve odadan çıkacakmış gibi sandalyemin etrafından dolandı. Ama bunun yerine arkamda durdu, elini omzuma koydu. Parmaklarını omzumda gerdi. “İyi günler Sloane. İçimden bir ses yakında görüşeceğimizi söylüyor”

Sonra kollarını çekti ve dışarı çıkıp beni karanlık odada yalnız bıraktı.

Neredeyse koşar halde öğle yemeğine gittim. James’i orada bulamamaktan korkuyordum. Onu masamızda portakal suyu içerken görünce durdum, ayaklarımın üstünde hafifçe sallanmaya başladım.

“İyisin,” dedim kucağına yıkılıp ona sarılırken. O bana sarılmadı ama beni itmedi de. Yüzümü boynuna yasladım.

“Evet,” dedi alçak sesle. “İyiyim.”

Geri çekilip yüzüne baktım, ne kadar zarar görmüş olduğunu ölçmeye çalıştım. Teni soluktu ve sanki gülmeyi unutmuş gibi dudakları sarkmıştı. Parmaklarımı yanağında gezdirdim, o ise gözlerini kapadı. “Çok endişelendim,” diye fısıldadım.

Hareket etmiyordu, bense ona tekrar sarıldım. Onun da bana sıkıca sarılmasını bekledim ama o hiçbir şey yapmadı. Bir süre sonra onu bıraktım, o da yemeğinden küçük ısırıklar kopararak yemeye başladı. Yemekhanenin karşısına doğru bakıyordu ama belli bir noktaya değil. Sadece bakıyordu.

“Kimse seni görüşmeye aldı mı?” diye sordum.

Kafasını sallayarak almadıklarını söyledi.

“Beni sınıftan çıkardılar,” dedim.

James bana bakrı. “Ne oldu?”

“Miller hakkında sorular sordular. Senin hakkında...”

Tepki vermedi, bunun yerine yemeğini yemeğe devam etti. Yanımda olmasına rağmen onu çok özliyordum. O aynı kişi değildi. “Kimse benimle konuşmadı,” dedi. “Bugün hiç denetimci görmedim.” Bunun beni rahatlatması gerekirken daha da tedirgin etmişti. Neden benimle görüşmüşlerdi? Ya ben değerlendiriliyordum ya da James hakkında kanıt topluyorlardı. Hangisi olduğuna karar veremiyordum.

“Şehirden çıkmak istiyorum,” dedim. “Kaçabilir miyiz sence? Tekrar kamp yapmak istiyorum.”

James yavaşça yemeğini çiğnedi. “Deneyebiliriz.”

Sesindeki boşluk beni öldürüyordu, buna uzun süre dayanabilecek miyim bilemiyordum. “Benimle gitmek istemiyor musun?” diye sordum kısık bir sesle.

Başını salladı. “Tabii ki istiyorum, bebeğim.”

Nefes verdim, başımı James’in omzuna koymak için eğildim. Masanın altında eli benimkini buldu ve daha iyi hissetmeye başladım, sanki bu küçük hayat belirtisinin bir anlamı olabilirmiş gibi geldi bir an. Köşede bir hareketlenme dikkatimi çekti. Oraya doğru baktım ve denetimciyi, dudaklarında gülümsemeyle, beni izlerken buldum.

ONUNCU BOLUM

Haftanın geri kalanı az çok aynı şekilde geçti. Normal görünmeye çalışıyordum, özellikle *adamın* bizi izlediğini hissettiğim zamanlarda. Denetimci sınıfta, yemekhanede sürekli gözlerini dikmiş bakıyordu. Sürekli suratında bir sırıtma vardı. Sanki benim her şeyi yüzüme gözüme bulaştırmamı bekliyordu.

James’i görüşmeye almamışlardı ve bunun ne anlama geldiğini merak ediyordum. Denetimciye ben daha mı bunalımlı görünüyordum? James’i götürmeye çoktan karar vermişler miydi?

Cuma günü geldiğinde, bir gün daha rol yapmak gerekmediği için rahatlamış bir şekilde, James’i binadan neredeyse sürükledim. Ama tuhaf bir şekilde ağlamak da istemediğimi fark ettim. Miller’ın en iyi arkadaşımız olmadığına neredeyse kendimi inandırmıştım. Bu durumla sadece böyle başa çıkabiliyordum.

Doğrudan kamp alanına yola çıkabilelim diye eşyaları arabaya önceden yüklemiştim. Yolcu koltuğunda James, sessizce pencereden dışarı bakıyordu. Ailem Miller ın Ölümünden hemen sonra kampa gitmemizden tedirgin olmuştu, hatta biraz şüphelenmiş görünüyorlardı. James in neden eve gelmediğini sordular, bende onun ders çalıştığını söyledim, muhtemelen en başta şüphelenmelerinin sebebi buydu. Bir süredir James'in evinde sabit bir eşya gibiydim; ona fısıldıyordum, babası evdeyken James'le şakalaşıyormuşuz gibi yapıyordum. Gerçekte ise ona dişini sıkmasını söylüyordum sadece. Gece yatağına yatırıyordum ve ona onu sevdiğimi, ona bir şey olmasına izin vermeyeceğimi söylüyordum. Bana hiçbir karşılık vermiyordu. Bir daha bana beni sevdiğini, bir şey olmasına izin vermeyeceğini söyleyemeyeceğinden korkuyordum.

Ben homurdanıp çadırın direkleriyle kendimi yaralayarak çadırı kurarken, James oturmuş ateşe bakıyordu. Ona bakıp durmaya devam ettim ama o bakışlarıma karşılık vermiyordu. Çadırı kurduğumda yorgun bir şekilde arabadan uyku tulumumu aldım. James'e seslenip diğer uyku tulumunu da ona attım.

"En azından uyku tulumunu kendin alabilirsin," dedim şakayla. "Her şeyi bana yaptırıyorsun."

Cevap vermedi ama ayağa kalktı, arkamdan yürüyüp çadıra doğru geldi. Çantalarımızı çıkarırken içeri girdi. Dalgın bir şekilde bakışlarını uzaklara dikti.

"Hey," dedim önünde durup saçlarını geriye iterek. "Biraz yatmak ister misin?" Gözleri benimkilere baktı ama sadece bir an sürdü. Sonra başıyla onaylayıp uyku tulumuna girerek sırtüstü yattı. Yanına doğru çömelirken dudaklarımı ısırdım ve uzanıp onun sevdiği gibi yanma kıvrıldım. Bacağım onunkinin üstünde, yüzüm boynunun kıvrımındaydı.

Elimi göğsüne koydum, nefes alışını dinledim. Bana dokunmadı. "Seni özledim," dedim sessizce. "Sensiz çok yalnızım James. Güçlü olmaya çalışıyorum ama daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Bana geri dönmek zorundasın. Bunu yalnız başıma arlatamam." Gözlerim doldu ama James kıpırdamadı bile. Tanrım,

onu geri istiyordum. Gülüşünü, iğneleyici laflarını, sahte egosunu geri istiyordum. "Seni seviyorum," diye fısıldadım ama çadır sessizlik içindeydi.

Onu kaybediyordum, tıpkı diğerlerini kaybettiğim gibi. Göz-yaşlarımı bastırıp sanki o oradaymış, benimlemiş gibi onunla konuştum. “Gitmene izin vermeyeceğim, biliyorsun, değil mi?” dedim. “Öylece vazgeçmeyeceğim. Bu yüzden sakın başka bir kız arkadaş bulmayı aklından bile geçirme.” Güldüm, o da gülüyormuş gibi yaptım. “Şu anda her şeyin kötü olduğunu biliyorum ama her şey düzelecek. Sen Brady gibi değilsin. Sen vazgeçmezsin. Nehrin kenarında beni ‘Neden?’ diye düşünürken bırakıp gitmezsin. Sen bundan daha güçlüsün. Biliyorum.”

Elimi gömleğinin altından kaydırıp kalbinin üstüne koydum. Teni sıcak ve tanıdıktı. Kalp atışları yavaştı.

“Belki de kalp atışını hızlandırmalıyız,” dedim umursamazca. “Şu malum egzersizi deneyebiliriz.” Dirseğim üzerinde doğruldum, güzel yüzüne baktım. Gözleri çadırın ötesinde benim göremeyeceğim bir noktaya kilitlenmişti. “Hey,” diye fısıldadım. Yavaşça gözlerini benimkilere doğru indirdi. Gözlerinin boş baktığını gördüm.

James ve benim birlikte yüzlerce anımız vardı ancak bir şekilde biliyordum ki onun çocuklar ligi maçları hakkında ya da ayağını kayaya çarpıp yardığı zaman hakkında konuşmak, onu şu anki durumdan kurtarıp kendine getirmeyecekti. Bunun yerine elimi vücudunun alt tarafına, karnına doğru götürdüm, kot pantolonunun orada durdum. Elimini pantolonunun içine kaydırduğmda, gözlerini kırttı, içine bir nefes çekti ama bu derinden olmayan bir nefesti.

Düşününce yanımda hiç prezervatif olmadığını hatırladım. James’te de olduğunu düşünmüyordum ve ikimiz de aklımız, yerinde olsun olmasın, bu riski alamazdık. Bu dünyada olmazdı. Ama onu istiyordum. Ne kadar üzgün olduğunu unutmasını istiyordum.

“Seni seviyorum,” dedim ona ama James’in gözleri kapalıydı. Eğilip dudaklarını hafifçe öptüm, karşılık vermeyince durmayı düşündüm. Ama sonra boynunu, göğsünü öptüm. Düğmelerini açıp karnını öptüm ve sonra daha da aşağısını. Elini saçımda hissedip nefes nefese adımları mırıldandığını duyunca onun bir anlığına bile olsa geri geldiğini düşündüm.

“Ateş yakmamı ister misin?” diye sordum. James bana sıkıca sarılmış, yanağını enseme yaslamıştı.

“Hayır,” dedi alçak sesle. Bana sarılmıştı. “Yalnızca burada seninle yatmak

istiyorum.”

Hafifçe gülümsedim ve Miller öldüğünden beri ilk kez gerçekten güldüğümü fark ettim. Milleri düşünmek mutluluğumun çabucak yok olmasına sebep oldu. “Miller senin iyi olmanı isterdi,” diye fısıldadım.

James güçlükle yutkundu ve kollarını gevşetti. “Ben iyi değilim Sloane,” dedi. Dönüp yüzüne baktım. Gözleri kan çanağına dönmüş, çenesindeki sakalları uzamıştı.

“Böyle söyleme,” dedim ona.

“Kendimi öldüreceğim.”

Kalbim duracak gibi oldu ve James’i sertçe tutarak kendime doğru çektim. “Sakın!” diye haykırdım. “Tanrıya yemin ederim ki James çok kötü olur!” O kadar çok titriyordum ki söylediklerimi anladığından emin bile olamamıştım. “Beni bırakma,” dedim hıçkırarak. “Lütfen beni burada yalnız bırakma. Lütfen.”

James yavaşça kollarını bana doladı ve saçlarımı geri iterek “Sloane,” dedi. “Program’a giremem. Seni unutmak istemiyorum, Brady’yi unutmak istemiyorum.”

Geri çekilip ona baktım. “Ölürsen hatırlayacağını mı sanıyorsun? Bana söz verdin James. Sonsuza kadar beni bırakmayacağına

söz verdin.” Yanaklarımdan gözyaşları süzülüyordu. James’in onları silip bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini bekledim.

James bunun yerine kollarını gerip ben onun yanında yatarken sessizce bana sıkı sıkı sarıldı. Ancak kendini öldürmeyeceğini söylemedi.

“Lütfen dayan,” diye fısıldadım ona. “Bana dayanacağını söyle.” Sıcak nefesini tenimde hissediyordum. “Denerim.”

Hava kararana kadar, sadece enerji barı ya da su almak için, karardıktan sonra da tuvalet ihtiyacımız için çadırdan çıkarak öylece yattık. Bütün gece, yarının neler getireceğini düşünüp uyumadım. Eski James’in geri gelip gelmeyeceğini merak ederek.

Ve güneş doğduğunda, ümide James'e baktım. Sırtüstü yatıyor, boşluğa bakıyordu. Onu kaybettiğimi biliyordum. Ve kendimi de.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Miller öleli iki hafta iki gün olmuştu ama James hâlâ kendinde değildi. İyi görünmeye çalışmaktan, rol yapmaktan yorulmuştum. James'in ödevlerini yapıyordum; defterlerindeki kara sarmallar çizdiği sayfaları koparıp matematik algoritmaları yazıyordum. Ona derslere giderken eşlik ediyordum. Böylece birinden HızlıÖlüm almadığından emin oluyordum ve ondaki değişimi kimsenin fark edip etmediğini kontrol ediyordum.

Fark ettikleri çok açıktı. Yanımızdan geçerken diğer öğrenciler bakışlarını başka yöne çeviriyorlar, işaretlenme riski yüzünden bize yakın görünmek istemiyorlardı. Zamanın azaldığını biliyordum, bu nedenle de James'in hastalığım örtmek için daha da çabalıyordum. Daha sesli gülüyordum. Koridorda o bana karşılık vermese de James'i daha tutkuyla öpüyordum. Daha önceden onun nasıl biri olduğunu unutmaya başlamıştım. İlişkimizin nasıl olduğunu unutmaya başlamıştım.

Millerin ölümünden yaklaşık bir ay sonra derslerimizde değişiklik olmuştu. Mucizevi bir şekilde James'le aynı matematik der

sini almaya başlamıştık. Ya da öğrenci sayısındaki düşüşün devam etmesi sebebiyle. Miller'dan sonra iki intihar olayı daha olmuştu. Denetimcilerin sayısında artış olduğu dikkatimi çekti, aralarında beni izleyen denetimci de var.

O şu anda burada, kapının yanında bir başka denetimciyle durup sınıfa bakıyordu. James yanımda oturuyor, masasına doğru bakıyordu. Defterini çantasından çıkarmamıştı. Hareket etmiyordu.

“James,” diye fısıldadım denetimcinin dikkatini çekmemeyi umarak. “Lütfen.” Ama James cevap vermedi.

Bir ayak sürüme sesi duydum ve bunun ne anlama geldiğini anlamak için kafamı kaldırmama bile gerek kalmamıştı; sınıftakilerin iç çekişlerinden anladım.

Gözlerim dolmaya başladı ama gözyaşlarımı tutuyordum ve erkek arkadaşımı izliyordum. Ne olacağını biliyordum.

“Seni seviyorum,” diye mırıldandım James’e. “Bana geri döneceksin.” Kelimelerim daha ağızımdan çıkarken beyaz paltoluları görmüştüm. James’in etrafını sardılar. Sandalyesinden kaldırmaya çalıştılar.

Neredeyse kusacak gibi oldum ama masama tutunup gözyaşlarımı bastırdım. Etrafımda diğer öğrenciler başlarını eğiyor, duygularını belli etmemeye çalışıyorlardı. Benim James’im. Benim James’im.

Denetimciler onu kapıya çekiyorlardı. James aniden bana dönüp baktı, mavi gözlerini sonuna kadar açmıştı. Onlara karşı koydu, ellerinden kurtuldu. Neredeyse gözyaşlarına boğulacak hale gelmiştim.

“Sloane!” diye bağırdı. Denetimciler onu tutarken dizlerinin üstüne düştü. “Bekleyin,” dedi sertçe. Ama denetimciler dinlemediler. Onu geri çektiler. Denetimcilerden biri bana bakıp herhangi bir tepki vermemem için beni uyardı.

Gülümsemeye, James’e bunu atlatacağını, geri döndüğünde onu bekliyor olacağımı söylemeye çalıştım. Parmaklarımı öpüp ona

elimini salladım. Karşı koymayı bırakıp denetimcilerin onu tutmalarına izin verdi.

Ve gözlerini kapadı, onu ayağa kaldırıp dışarı çekmelerine izin verdi.

O gittiğinde, sınıftaki birkaç kişi bana baktılar. Öğretmen bana baktı. Herkes benim tepkimin ne olacağını, bir sonraki götürülenin ben olup olmayacağını görmeyi bekliyordu; denetimcilerin birazdan hızla içeri girip girmeyeceğini görmeyi. Ama ben hiçbir şey yapmadım. içimde ölüyordum, parçalara ayrılıyordum, kanıyordum. O kadar uzaklaşmıştım ki geri dönebileceğimden şüpheliydim ama defterimi açtım, kalemimi yazmaya hazırmış gibi elimde tuttum.

Nefesimi kontrol etmeye çalıştım ve bekledim. Sonra öğretmen en son kaldığı matematik kavramından konuşmaya devam etti. Öğrenciler dikkatlerini öğretmene vermek için dönerken sandalyeleri gıcırdadı.

Yüzümden akan tek gözyaşını -tutamadığım tek gözyaşını-silmedim. Sessizce defterime düştü. Gözlerimi kapadım.

James her zaman matematik dersinde çok kötüydü. Brady ona öğretmeye çalışırdı ama bu hiçbir işe yaramazdı. Tam bir umutsuz vakaydı.

Bir keresinde, onlar ödev yaparken Brady'nin beni mutfağa çağırdığını hatırladım. O ve James kitaplar önlerinde açık, masada oturuyorlardı. James'in kampta beni kendisini izlerken yakalamasının üzerinden bir ay geçmişti. O andan sonra sürekli ondan kaçmışım. Bana garip bir şekilde, sanki benimle konuşmalı mı konuşmamalı mı düşünüyormuş gibi bakmaya başlamış olmasına rağmen hiçbir şey değişmemiş gibi yapmaya çalışıyordum. O benimle hâlâ konuşuyordu ancak ben onun gözlerine bakamıyordum. Aptal gibi hissediyordum.

“Sloane,” diye çağırdı Brady. “Şuna bir bak.”

Mutfağa girdim, girdiğimi görmezden gelerek gazozunu yudumlayan James'e tedirgin bir bakış attım. “Ne oldu?” diye sordum ağabeyime, karnıma yerleşmiş bir endişeyle.

Brady sayfadaki örneği olan matematik problemlerinden birine işaret etti. “Cevap nedir?” diye sordu genişçe sırtıp James'e -beni fark etmemeye devam ediyordu- bakarak.

Güçlkle yutkundum ve sonra gözlerimi kısarak problemi aklımda çözmeye başladım. “X eşittir sekiz,” dedim. “Neden?” Brady güldü ve James dudaklarında bir gülümsemeyle kafasını salladı. James elini cebine götürdü ve beş dolar çıkarıp ağabeyimin açık duran kitabının üstüne fırlattı.

Brady parayı büyük bir başarı elde etmişçesine eline aldı. “Onun senden zeki olduğunu söylemişim.”

James sonunda bana bir bakış atarak, “Hiçbir zaman öyle olmadığını söylemedim,” diye cevapladı. “Kız kardeşinin daha zeki olduğunu zaten biliyordum. Ayrıca da benden daha güzel ama bunun için bahse girmedim. Onun bana bakmasını sağlamak için onu buraya çağırmanı istedim sadece. Bu beş dolara değerdi.” Daha ben onun ne dediğini anlayamadan, James, yüzünde, ağzının bir tarafını yukarı kaldıran yarım bir sırıtışla kitabına göz gezdirmeye başlamıştı. Brady beş doları bana verdi.

“Bunu sen hak ediyorsun,” dedi, “onun saçmalıklarına her zaman katlandığın için.” Brady sanki James benimle sadece alay ediyormuş gibi gülüp geçti, benimse yüzüm utancımından, aşağılanmadan kızarıp yanmaya başladı.

Parayı buruşturup James'e attım. Yanağından sekip düştü. Şaşırmış halde

kafasını kaldırdı, Brady ise kendi kendine güldü. “Senin paranı istemiyorum,” dedim ve merdivenleri çıkıp odama gitmek üzere onlara arkamı döndüm.

“O halde ne istiyorsun Sloane?” diye bağırdı James arkamdan. Sesi neşeli geliyordu, sanki cevap vermem için bana meydan oku-

yordu. Merdivenlerde duraksadım ancak geri dönmedim. Ve sonra da odama gittim.

James’in şimdi, bu sefer gelip beni aramayacağını biliyordum.

O gün özür dilemeye geldiği gibi gelmeyeceğini biliyordum. James artık Program’daydı. Benim tanıdığım James artık yoktu.

Annemin yatak odamın kapısının ardından “Sloane, tatlım?” dediğini duydum. Yatağında ilgisizce yatıp kendimi cevap vermeye zorladım.

“Evet?”

“Akşam yemeği hazır. Aşağıya gelir misin lütfen? Üç kere çağırdım.”

Çağırmış mıydı, [?] “Tabii. Geliyorum.” Yavaşça ayağa kalktım, giydiğim kıyafete baktım. Keşke üzerimde kan lekeleri ya da gözyaşı izleri olsa; ne kadar canımın yandığını gösteren bir iz olsa, diye düşündüm. Ama giydiklerim sadece bir kot pantolon ve pembe bir tişörttü. O kadar sıradan bir şey giyiyordum ki kendimden nefret etmişim. Aşağıya indim.

Annem ve babam yemek masasında, yüzlerine keyifli birer gülümseme yapıştırılmış bir biçimde oturuyorlardı. Ben de gülümsemeye çalıştım ancak bunu başarabildiğimden emin değildim. Babamın kaşları çatıldı.

“En sevdiğinden yaptım,” dedi annem. “Spagetti ve köfte.”

Ev yapımı sosu yapmasının çok uzun sürdüğünü biliyordum, bu nedenle de ona teşekkür ettim. Masaya oturdum ve ecza dolabında ne tür ilaçlar bulabileceğimi, uyumama yardımcı olabilecek bir ilaç bulup bulamayacağımı düşündüm.

“James’in babası aradı,” dedi annem sessizce. “Onun bugün Program’a gönderildiğini söyledi.”

Söyledikleriyle karnım kasılmaya başladı ve suyum yudumlamak için uzandım. Elim titredikçe bardaktaki buz küpleri tıngırdıyordu.

“O artık güvende olacak” diye ekledi annem. “Hepimiz Programa şükrediyoruz. Hasta olduğunu bilmiyorduk bile.”

Ben biliyordum. Ancak ben, ayrıca, onun gittiğini ve geri geldiğinde, onun hayatının bir parçası olmayacağımı da biliyordum.

O tamamen temizlenmiş olacaktı.

“Sloane,” dedi babam alçak sesle. “Annen seninle konuşuyor.” Ona doğru bakışlarımı kaldırdım. Yüzümdeki öfke ifadesi çok açık olmalıydı ki babam sandalyesinde dikleşti. “Buna ne dememi istersin?” diye sordum sesimi zorla kontrol ederek. “Buna verilecek uygun karşılık nedir?”

“O iyileşeceği için mutlu olduğun. Kendine zarar vermeyeceği için mutlu olduğun.”

“Onu aldılar,” diye tersledim onu. “Sınıfa geldiler ve onu sürükleyerek götürdüler. Bunda mutlu olacak hiçbir şey yok.”

“Sloane,” dedi annem şaşırmış bir sesle. “Onun hasta olduğunu biliyor muydun? Bunu gizlemeye çalışmadın, değil mi? Kendini...” Durdu. Dehşete kapılmış görünüyordu.

Anlayamadıklarına inanamıyordum. Bunun, yetişkinlerin sorunlarını unutmayı tercih etmelerinden mi kaynaklandığını merak ediyordum. Cehaletin mutluluk getirdiği düşüncesi yüzünden miydi bu? Ancak Program hatıralarımızı çalıyordu. Duygularımızı sıfırlıyordu ve böylece yenileniyorduk; hiç zarar görmemiş, hiç kalbi kırılmamış hale geliyorduk. Ancak geçmişimiz olmadan biz kimdik?

“James Program’a girmektense ölmeyi tercih ederdi,” dedim çatalımı elime alırken. “Ve şimdi neden böyle düşündüğünü anlıyorum.” Annem peçetesini masaya fırlattı. “O yardım alacak Sloane. Önemli olan bu değil mi? Keşke biz de Brady’ye zamanında yardım edebilseydik.”

İçimdeki öfke içimde tutamayacağım kadar fazlaydı. Haykırdım. “Gerçekten de bu kadar aptal mısınız?” diye bağırdım ona.

¹ Gerçekten de Brady nin hafızasının silinmesini isteyeceğini mi

düşünüyorsun? Bunu kimse istemez anne. Kimse hissizleştirilmek istemez. Bizi öldürüyorlar.”

“Hayır!” diye bağırarak karşılık verdi bana. “Siz kendinizi öldürüyorsunuz. Onlar sizi kurtarıyorlar.”

“Hayatımı yaşanabilir kılan her şeyi elimden alarak mı?”

“Bu yaptığın James’le mi ilgili? Tatlım, eminim ki o geri döndüğünde...”

Çatalımı karşıdaki duvara fırlattım. “Sadece James değil! Benim olduğum parçaları da silecekler. Brady’nin olduğu parçaları da. Arkadaşlarımı tanıyamayacağım. Nehre gitmeyi neden sevdiğimi hatırlamayacağım... Orası James’in beni ilk öptüğü yer. Bunu biliyor muydun? Orası bana beni sevdiğini ilk söylediği yer. Ve şimdi bu anıyı ondan alacaklar ve o artık hatırlamayacak. Kim olduğunu bilmeyecek bile.”

“Eğer olacağı varsa birbirinizi tekrar bulursunuz.”

Küçümser bir tavırla çıkıştım: “Senden nefret ediyorum,” dedim gözlerimden yaşlar hızla akarken.

Anneme bunu daha önce, ağabeyim öldükten sonra da söylemiştim. Beni Program’a göndermekle tehdit etmişti, ben de bir daha asla böyle bir şey söylememiştim. Şimdi ona bakıyordum, tüm duygularım karanlık bir sarmala dönüşüyordu.

“Aslında, söylediğimi geri alıyorum,” dedim ona, üzüntüyle gülümseyerek. “Kendimden daha çok nefret ediyorum.” Ve sonra annemin garajdaki arabasına doğru koştum. Uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Ondandır. Ve her şeyden.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kırsala doğru, James’le kullandığımız uzun yolu kullanarak arabayı sürdüm. Radyoyu açmadım, ısıtıcıyı kapatmadım. Bunun yerine terin sırtımdan akmasına izin verdim. Arabanın içinde boğucu ve yoğun bir hava vardı ama bunu umursamıyordum. Bir çiftliğin uzantısı olan, ineklerden başka kimsenin olmadığı yere gelince yavaşladım. Yalnızca onlar ve ben vardık.

Yolun kenarına geldiğimde arabayı park edip elime baktım. James'in bana verdiği mor yüzüğe baktım. Gözyaşlarına boğulmam, sesim tamamen bitene kadar çığlık atmaya başlamam uzun sürmedi. Olan şeyi tam olarak idrak ettiğimde, yaşadığım şey karşı koyamayacağım kadar açık olarak görünmeye başladığında, hızlı hızlı derin nefes alıp vermeye başladım. Bu, yaşadığım acıyı silen ani bir sakinlik gibiydi. Bu, huzurdu. Dalgın dalgın yüzümü sildim ve dik oturdum, arabayı vites taktım.

Ne yapacağımı biliyordum. Ona izin verecek olsaydım James in yapacağı şeyin ne olduğunu biliyordum. Umutsuzluğumu saklamamın hiçbir yolu yoktu. Yakında benim için de geleceklerdi, çoktan bunu yapmaya koyul madılarsa. Beni götüreceklerdi, aklımla oynayacaklardı; Jamesle, Miller'la, hatta Brady'yle olan anılarımı yok edeceklerdi. Beni ben yapan bütün her şeyi benden alacaklar ve beni temizlenmiş halde geri getireceklerdi. Boş halde.

Yola çıkıp arabayı aşırı hızla sürmeye başladığımda neredeyse gülümsüyordum. Kaza yapmak umurumda değildi. Hatta neredeyse yapmayı umut ediyordum. Ama yapmazsam da, önemli değildi.

Çünkü nehre gidiyordum. Yüzmeye gidiyordum.

Her zamanki yerimize gitmedim. Ağabeyimin öldüğü yere gittim ve kayalığın ucunda durup hızla akan nehir suyuna baktım. Saat daha yeni beş olmuştu, güneş yukarıdaydı ve ben hâlâ sıradan kıyafetlerim içindeydim. Bir sebeple, bana daha çok anlam ifade eden bir şey giyiyor olmayı istiyordum; James'in eski kazakları ya da Brady'nin hiçbir zaman atmadığımız tişörtleri gibi.

Elimi kaldırıp tekrar kalp şeklindeki mor yüzüğüme baktım. Onu bana verişinin üzerinden bir insan ömrü kadar süre geçmiş gibi geliyordu bana ve fark ettim ki gerçekten de öyleydi. James'in yüzüğü bana verişinin üzerinden Millerin ömrü kadar süre geçmişti. Ağlamaya başladım.

Yüzüğü dudaklarıma götürdüm, onu öptüm, James'in nerede olabileceğini düşündüm. Program hakkında hiçbir şey bilmiyorduk, insanlara gerçekte ne yaptığını bilmiyorduk. Birkaç ay önce haberlerde bir araştırma raporu yapmışlardı ancak bu hikâye, artan ölümlerin haberlerinin gölgesinde kalmıştı. Buldukları her türlü küçük kural ihlali hikâyesi -aşırı hap kullanımı, bağlanarak tutulan hastalar- bir kenara itilmişti ve odak noktası sadece sonuç olmuştu. Program'da kimse ölmüyordu. Hepsi mezun oluyor, on sekiz yaşına giriyor ve

devletin radarından çıkıyordu.

Kolumu indirdim ve altımdaki güçlü akıntıya baktım. Kayalık neredeyse altı metre yüksekliğindeydi. Burada nehir, dibe vurma-

inam için yeterli derinlikteydi ama akıntı beni dibe doğru çekecekti. Nehir beni alıp götürecekti, tıpkı o gün Bradyyi götürdüğü gibi. Ve ben de aynı onun gibi, buna karşı koymayacaktım. Karanlığın beni yenmesine izin verecektim.

Gözlerimi kapayarak sessizce ailemden özür diledim; yüzüstü bıraktığım herkesten. Ve sonra... atladım.

Atlayınca rüzgâr yüzüme çarpmış ve düşme hissi, midemin çalkalanmasına ve suya vurduğumda nefes almama sebep olmuştu. Keskin soğuk etrafımı sardı ve ağzımın içini doldurdu. Derine doğru çekilip ileri doğru itilirken kollarımı açıp sallamaya başladım. Su, karanlık ve buz gibiydi ve aniden dehşete kapıldım, tutunabilecek bir şey bulmak için çırpındım. Nefes almak için çabalıyordum ama bunun yerine bir ağız dolusu su yuttum, vücudum sarsılarak öğürdüm. *Ah, Tanrım. Boğuluyorum!* Göğsüme basınç oturdu ve ölmek istemediğimin farkına vardım. *Burada ölmek istemiyorum!*

O sırada vücudum bir kayaya çarptı ve çarpma beni yukarıya, sudan dışarıya doğru itti. Kayaya tutundum ve nehir suyunu kustum. Her şekilde kendimden geçip öleceğime dair şüphem kalmayana dek kustum. Boğazım yanıyor, ciğerlerim ağrıyordu. Kolum hissizdi. Kırılmış olabilir diye düşündüm. Boğazım çok daralmış gibi hissetmeme rağmen, nefes almaya odaklandım. Adrenalin bilincimi kaybetmememi sağlıyordu ama bunun ötesinde daha önce yaşamadığım bir korku vardı. Daha önce hissetmediğim ve tekrar hissetmek istemediğim bir savunmasızlık vardı. İnlemeye başladım.

Nehir akıyordu ve bacaklarım akıntıyla aşağı doğru çekiliyordu ama ben kayalığa tutunmuş, sığ nefeslerimi dinliyordum. Gözlerimi şişmiş ve yanmış gibi hissediyordum. Etrafımdaki dünyayı görünce gözlerimi kırpıttım. Yaprakların yeşili, kayanın grisi, batan güneşin sudaki pırıltısı.

Başımı kırılan koluma yasladım. Kıyafetlerim vücuduma yapışmış haldeydiler. Yüzüğüme baktım. Kendimi öldürememiştim, diğer birçok kişinin yaptığı gibi vazgeçememiştim. Acaba son dakikalarında karar değişmişler ama tutunacak bir kaya bulamamışlar mıdır diye merak ediyordum. Brady'yi, ona suda daha çabuk yetişmem gerektiğini düşününce hıçkırıklara boğuldum. Belki de yaşamak

istemişti. Belki de yaşayamayışı benim haramdı.

Kayaya tutundum, düşünceler yok olup vücudum bitkin düşene kadar ağladım. Tamamen boşalmış hissedince gücümü topladım, kayaya tırmanıp kıyıya süründüm. Bacaklarım soğuktan o kadar hissizleşmişlerdi ki yere değdiklerini zar zor hissedebiliyordum. Kolum zonklamaya başladı. Ayakkabılarımdan biri de nehirde kaybolmuştu. Nihayet arabaya varabildiğimde hava kararmıştı. Anahtarı kontağın üstünde bırakmıştım. Kontağı çevirdiğimde ılık havada yavaşça çözülmek için ısıtıcıyı açtım.

Arabanın ön camından bakıp James'in Program'dan nasıl döneceğini düşündüm. Bir süre beni ona yaklaştırmazlardı ama er ya da geç buna izin vereceklerdi. Ve James diğer insanlar gibi değildi. O zeki ve becerikliydi. Ya onun içini tamamen boşaltamazlarsa, ya geri döner ve beni hatırlarsa, diye düşündüm. Ben olsaydım, Program'a ben gönderilseydim, onu hatırlamak için elimden gelen her şeyi yapardım. Bir yolunu bulurdum. James'in de bulacağına inanmak zorundaydım. Ona inanmak zorundaydım.

Babam ben arabayı yerine çekerken verandanın basamaklarında oturuyordu. Anında oturduğu yerden fırladı, hızla yanıma geldi. Motoru durdurdum ve o gelip kapıyı sertçe açana kadar arabada bekledim.

“Sloane!” diye bağırdı ve beni görünce durdu. “Ne oldu?”

Yavaşça gözlerimi onunkilere çevirdim. “Yüzme öğrenmeye çalışıyordum,” dedim ve omuz silktim. Ama bu hareketimle birlikte koluma keskin bir acı girdi. Acıyla irkilip koluma baktım.

“Yaralı mısın?” Bana dokunmak için eğildi ama geri çekildim.

“Dokunma,” dedim. “Sanırım kırıldı. Akıntı çok güçlüydü ve ..

“Helen!” diye omzunun üstünden bağırarak annemi çağırdı babam. “Gel buraya canım,” dedi bana. Nazikçe sağlam olan dirseğimden tutup arabadan inmeme yardımcı oldu.

“Neredeydin?” Evden koşarak gelen annemin sesi telaşlıydı. Teni verandanın ışığında soluk görünüyordu. Ellerini uzattı, ıslak saçımı geri itti ve yanağımdaki kesiklere baktı.

“Yüzmeye çalışıyordum,” dedim ve yorgun gözlerine baktım. “Son zamanlarda size çok kötü davrandığımı biliyorum ve düşündüm de belki bu, bu davranışlarımı telafi eder” Annem hep, sudan korkmama rağmen yüzmeyi öğrenmemi istemişti. Ağabeyim öldükten sonra asla öğrenmeyeceğime yemin etmiştim. Ama bu yalanın onun daha iyi hissetmesini sağlayacağını umuyordum. “Özür dilerim,” diye ekledim başımı önüme eğerek.

“Ah, Sloane,” dedi annem bana sarılarak. “Bu tür şeyler yapmamalısın. O kadar endişelendim ki neredeyse seni aramaları için polisi arayacaktım.”

İfadem sertleşti. “Aradın mı?” Aniden telefonun yanındaki kitapçıktaki numarayı aradığını düşünüp korkmuştum. Kendi annemin beni ihbar edeceğinden korkmuştum.

“Hayır,” dedi. “Baban geri döneceğini söyledi. Sadece... hava almaya gittiğini söyledi.” Kelimeleri sanki ne anlama geldiklerini hatırlayamıyormuş gibi telaffuz ediyordu. Babama bir bakış fırlattım ama o yere bakıyordu. Nerede olduğumu gerçekte ne kadar bildiğini merak ediyordum.

“Bir kazaydı,” dedim anneme mümkün olduğu kadar rahat bir şekilde konuşmaya çalışarak. “Yüzmeyi öğrenmenin harika bir şey olacağını, James geri geldiğinde ona gösterebileceğim bir sürpriz olacağını düşündüm. Ama sonra akıntı beni dibe doğru çekti. Bir dahakine daha dikkatli olacağım ”

“Seni acile götürmeliyiz,” diye böldü babam. Annem babama uyarıcı bir bakış attı, sanki babam beni ondan çalıyormuş gibi.

“Sorun değil,” dedim anneme. “Hastanelerden ne kadar nefret ettiğini biliyorum.” Sonra onun daha iyi hissetmesini sağlamak için gülümsedim. Ya da belki de “Gördün mü anne? Ben sağlıklıyım.” mesajını veren maskemi taktım tekrar. Akşam yemeğinde yaptığım çıkıştan dolayı hissettiğim suçluluk içimi kemiriyor, James in geri dönme umudu beni güçlendiriyordu. Altı hafta dayanabilirdim. James geri dönecekti ve birlikte olacaktık. Program’ı yenecektik.

Annem bana tekrar sarıldı. Ağrıyan kolumdaki baskıya dayanamayıp geri çekildim. “Özür dilerim,” dedi. “Sadece, iyi olduğuna o kadar seviniyorum ki. Seni... Seni de kaybedemem.”

Sözleri kalbimi delip geçmişti. Bana Brady yi ve Brady öldüğünde annemin nasıl

haftalarca ağladığını hatırlatmıştı bu sözler. Babamın ne kadar çok içtiğini ve sonra da birbirlerine nasıl bağarmaya başladıklarını hatırlamıştım. O zamanlar annemi rahatlatmaya çalışıyordum, ta ki kendi kederim beni yenene kadar. Ve bundan sonra James bu yönümü göstermek için güvenebildiğim tek kişi olmuştu.

“Önemli değil anne,” dedim endişesiz bir sesle. Ağzımdan yalanın bu denli kolay çıkması beni şaşırtmıştı. “Benim için endişelenmemelisin.”

Başını salladı. Rahatladığı açık bir şekilde görülebiliyordu. Arabanın etrafından dolaştım, babamsa sürücü koltuğuna geçti. Sağlam kolumu kaldırdım ve anneme el salladım. Sonra arabaya binip emniyet kemerimi sıkıca bağladım. Babam arabayı çalıştırdı ve park halinde olduğu yerinden çıkardı. Annemin yanından geçerken ona rahatlatıcı bir gülümsemeyle gülümsedi. Ama caddeye çıktığımız gibi, bana yanlamasına baktı.

“Sloane,” dedi kısık sesle. “Yüzmeye çalışmadığını biliyorum. Ama şu anda bilmek istediğim bunu gerçekten yapıp yapmayacağın.

Bilmek istediğim, annenin, yaşayan son çocuğunun ölmemesini sağlamak için Program’ı aramak zorunda kalıp kalmayacağım.” “Baba...”

“Bana yalan söyleme,” dedi. Kızgın değildi, sadece yorgundu. “Şu anda sadece doğruyu duymaya ihtiyacım var. Başka bir şeyi kaldırabileceğimden emin değilim.”

“Kendime zarar vermeyeceğim baba. Ben... yapamadım.” Hastaneye doğru yol alırken yola baktı. “Teşekkür ederim.” Babamı izledim, Brady ve ben çocukken ne kadar komik biri olduğunu hatırladım. Ağabeyim ortaokula giderken onu 18 yaşından küçüklere uygun olmayan filmlere götürdüğünü, beniyse dışlanmış hissettiğim zamanlar dondurma yemeğe götürdüğünü hatırladım. Şimdi yaşlı görünüyordu; solmuş görünüyordu. Ağabeyimi kaybetmemiz ona çok zor gelmişti ve bazen beni artık neredeyse hiç önemsemiyormuş gibi hissediyordum. Nefes aldığımdan emin olduğu sürece hiç önemsemiyormuş gibi.

Acile gittiğimizde yüzmeye çalıştığım hikâyesini, çoğunlukla inandırıcı bir şekilde anlattım. Küçük, temiz bir kırışım olduğunu söylediler. Bana şanslı olduğumu söylediler. *Şanslı*.

Kolum alçıya alındıktan sonra eve gitmek üzere hastaneden ayrıldık. Babam yol boyu sessizliğini korudu. Benimle bir daha konuşmayacağından korkuyordum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bekledim. Günler geçiyordu, öğle yemeklerinde yalnız oturuyordum. Kapıyı gözlüyor, koyu saçlı denetimcinin bakışlarından kaçıyordum. Kolum hâlâ alçıdaydı ve herkese kazara olduğunu söylüyordum. Yalnızca şüpheli gözlerle bunu kabul ediyor, başka bir şey yapmıyorlardı. Her şeye rağmen, gülüyordum ve kendimi toparlamış gibi görünüyordum. Hasta olmuş olsaydım, bunu yapamazdım. Onları kandırıyordum.

Bir süre daha ailemle kaldım. Program hakkında konuştukları zaman ya da son haberler hakkında yorum yaparlarken öylesine başımı sallıyordum. İntihar olayları Londra’da artış göstermişti ve onlar da Program’ı kendilerine uyarlayıp uygulamaya başlamışlardı. Uygulama şu ana kadar son derece başarılı olmuştu. Bu da Amerika’nın bir tedavi geliştirdiğini kanıtlıyor gibi görünüyordu.

Bu, gelecek hakkında meraklanmama sebep oluyordu. Yirmi yıl içinde dünyada ne tür insanların yaşayacağını merak ediyordum. Hafızaları silindiği için gençliklerini hiç yaşamamış olan insanlar. Naif mi olacaklardı? Ya da içleri boş mu olacaklardı?

James’in düzeleceğini kendime hatırlattım. Geri gelecekti ve aynı James olacaktı. Buna inanmak zorundaydım.

Kredi tamamlamak ve insanlara iyi olduğumu ispatlamak için okuldan sonra Sağlık Merkezi’ne gitmeye karar verdim. Orada insanlara görünmek, onlara ne kadar sağlıklı olduğumu gösterecekti. İstikrarımı sağlamaya ne kadar çabaladığımı gösterecekti. Ama gerçekte, James’i bekliyor olacaktım. Er ya da geç geleceğini biliyordum.

Bina şehrin ortasında bulunuyordu. Eskiden Genç Hristiyan Erkekler Birliği’ne ait olan bir binaydı. Eski görünümlü, tuğla binanın karşılama tabelası canlı renklerden yapılmıştı ve içeride neler olduğuna dair bir ipucu veriyordu. Program geri dönenlerinden, gönüllü olmak için yapılan başvurularda artış yaşamaya başlayan sistemlerinden gurur duyuyordu. Sağlık Merkezi kusursuz bir maskeydi.

Gelin ve sonuçlan görün. Gelin ve ne kadar parlak ve yeni hale gelebileceğinizi görün.

Binanın önünde, içeri girmeye isteksiz halde durdum. Bütün bu sağlıklı kişilerin

gerçekte nasıl olduğumu göreceklerinden korkuyordum ama gidecek başka bir yerim yoktu. Güçlü olmak zorundaydım.

Girişte durunca, “Kaydolmaksınız,” dedi masanın ardındaki kadın. Etrafında, geniş salon hareket halindeydi. Sanki bu duvarların dışında bize zarar verebilecek hiçbir şey yokmuş gibiydi. Duvarlar açık mavi ve yeşil renklere boyanmıştı. İçerisi gürültülü ve enerji doluydu. Neredeyse gerçekten gülümseyecek gibiydim.

“Hanımefendi?” dedi kadın. Not panosunu ve panoya iple bağlanmış kalemi gösterdi. “Kredi için kaydolmaksınız.”

İsmimi ve adresimi kâğıda yazdım ve sonra odayı taramaya başladım. Birkaç tanıdık yüz gördüm; hem geri dönenlerde hem de normal insanlarda. Hiçbirini o kadar iyi tanımadığımı düşündüm, ta ki Lacey yi görene kadar. Evan Freeman la koltukta oturmuş, video oyunu oynuyordu. Köşede bir denetimci vardı ancak o, benim

korktuğum koyu saçlı denetimci değildi. Bu denetimci sarışındı, sadece ayakta durup sessizce Lacey i izliyordu.

Yanlarına gidip kendimi tanıtmayı düşündüm ama bir şey beni engelliyordu. Lacey’nin beni hatırlamadığını biliyordum ama yine de James’in hatırlamasını umuyordum. Ya Lacey’nin beni hatırlamadığını kesinleştirecek bir şey olursa... bu ne anlama gelirdi? Pek mümkün olmayan bir beklentiye umut bağlamıştım ama beni ayakta tutan şey buydu. Her geçen gün, daha çok kaydığımı hissediyordum ama tutunuyordum. James için tutunuyordum.

Lacey’nin Millerin öldüğünden haberi olup olmadığını, içinde bir yerlerde onu hâlâ özleyip özlemediğini merak ediyordum. Bizi özleyip özlemediğini. Program duygularımızı da alıp götürüyor muydu, yoksa duygularımız her daim içimizde - kaynağı belirsiz olarak— kalıyor muydu?

Salonun öbür tarafında bir grup kız -Kendra Philips de aralarında— yuvarlak bir masanın etrafına oturmuş, kıkırdayıp diyet kola içiyorlardı. Oraya doğru gittim. Kızların masasına oturmadan önce, beni fark etmiş gibi görünen denetimciye bir daha baktım.

Kızlar kibarca gülümsüyor, konuşmaya ve erkekler, kıyafetler gibi, ilgimi zerre kadar çekmeyen şeyler hakkında dedikodu yapmaya devam ediyorlardı ama

hiçbiri beni hatırlamıyordu. Ancak son zamanlarda epey iyi bir oyuncu olmuştum bu nedenle de doğru zamanlarda gülüp gerektiğinde gözlerimi devirdim. İçimde, kalbim sızlıyordu ama sadece yalnızken, Sağlık Merkezi'nden ayrılıp kırsal bölgeye doğru uzun bir araba gezintisine çıktığımda ağlıyordum. Orada gözyaşlarımı silecek, bana her şeyin düzeleceğini söyleyecek kimse yoktu.

Üç hafta boyunca şu planı izledim: Gül, ağla, gül, ağla. Rahatsız edici bir şekilde hissizleşmişim. Ama bu, bu zamanları adatabilmem için tek yoldu. Sonunda alçımı çıkarttıktan sonra soluk renkli koluma bakıp rahatlamış hissettim. James geri döndüğü zaman beni sargılanmış halde görseydi çok kaygılanırdı. Umarım acele edip geri gelirdi.

Günler yavaş geçiyordu.

Masada oturup kızlar Evan Freeman hakkında konuşurlarken -o ve Lacey nin arasında olan şey hakkında— ben tırnaklarıma pembenin berbat bir tonundaki bir oje sürüyordum. Kızlara tepki vermeyip ikisini de tanıımıyormuş gibi yaptım. Merkezin kapısı açıldı, kapının üstüne takılmış zillerden hafif bir şingirti geldi.

Yüzük parmağımın tırnağına oje sürmeye yoğunlaşmış haldeydim. Parmağımdaki mor kalbe baktım. Bir sonraki tırnağa geçmek üzereyken bütün salonun sessizleştiğini fark ettim. Sonunda. Sonunda beni almaya gelmişlerdi.

Bitkin bir halde kafamı kaldırdım. Beni Program'a götürecek denetimciyi göreğime emindim. Ama bunun yerine, sanki yer ayaklarımın altından çekilmiş gibi hissettim. Ütülü beyaz ceketli denetimciler orada duruyorlardı ama yalnız değillerdi. Aralarında yeni tıraş edilmiş saçlarıyla James duruyordu. Üzerinde kısa kollu, polo yaka bir tişört vardı ve ta buradan bile, kolundaki beyaz izleri görebiliyordum. Dövmeler silinmiş, Millerin isminin olduğu yere dikiş atılmıştı.

James'in gözleri odayı merakla ama çok da istekli olmayarak taradı. Normalde baktığı gibi bakmıyordu. Gözleri bana takılmamıştı bile.

O geri dönmüştü. Benim James'im geri dönmüştü. Ölmememin tek sebebi oydu.

James.

Onu otomatların yanında, birkaç kişinin oturup kart oyunu oynadıkları yerde bir

sandalyeye oturtular. Denetimciler James'in ilk sosyal deneyimini burada, bu deneyimi denetlenebilecekleri yer olan Sağlık Merkezi'nde yaşamasını sağlıyorlardı. James masada oturanlarla tek kelime etmeden sandalyesinde oturuyordu.

Denetimciler bana bakmadı. James ve benim geçmişimizden haberdar değillermiş gibi görünüyorlardı. Bunun doğru olup olmadığını merak ediyordum. Yoksa James'in dikkatini bana vermesine engel olmaya mı çalışıyorlardı? Her iki şekilde de koyu saçlı denetiminin burada olmamasına şükrediyordum.

Gözlerimi erkek arkadaşımın kıyafetlerinin üzerinde gezdirdim. Daha zayıf görünüyordu, sanki gittiğinden beri kilo vermiş gibiydi. Güzel altın rengi saçlarını kesmeleri hoşuma gitmemişti ama tekrar uzayacaklardı.

Ona dokunamamak bana acı veriyordu.

Yavaş hareketlerini izledim. Kalbim çarpıyor, damarlarıma adrenalin hücum ediyordu. Etrafımdaki kızlar tekrar konuşmaya başladılar ama daha sessizleşmişlerdi, sanki bendeki değişimi fark etmişler gibiydi. James'e yaklaşmak için uygun anı bekledim. Kimsenin onu benden uzak tutmasına izin veremezdim. Yakınına gitmeli ve beni görmesini sağlamalıyım. O iyi olacaktı. Hayatta kalmıştı ve şimdi de geri dönmüştü. Artık sonsuza dek o ve ben vardık sadece.

Tam o sırada, James kartları itti ve ayağa kalkıp denetimcilere gitmek istediğini söylemiş gibi bir şey mırıldandı. Göğsümü telaş kapladı. Henüz gidemezdi.

James gitmek üzere arkasını döndüğünde, oturduğum yerden fırladım, neredeyse gazozumu deviriyordum. Kapıya giderken, denetimciler iki yanında duruyordu ama dikkatini çekmek için bir yol bulmalıyım. Beni sadece bir kez görebilse, hatırlayacağını biliyordum. Onu izleyip izlemediğimi soracaktı. Gülecekti. Hatırlayacaktı. Biliyordum.

O benim yerimde olsaydı ne yapardı diye düşündüm. Aldırışsız olurdu. Biraz da ukala gibi davranırdı. Mor yüzüğümü çıkarıp nişan aldım. Gerinip yüzüğü fırlattım. James'in tıraşlı kafasına isabet ettirdim. Durup yüzüğün çarptığı yeri ovaladı. Denetimciler, yüzük salonun karşısına doğru sekip masanın yanına düşerken ön kapıdan dışarı yürümeye devam ettiler.

James yavaşça arkasını döndü, kafasına kimin bir şey attığını görmek için

bakındı. Salonun ortasında, atan kişinin ben olduğumu gizlemeye çabalamadan duruyordum. Mavi gözleri üzerimde gezindi. Hatırladığını hissettim. Parmaklarımı öpüp elimi ona salladım. Bekledim.

James bir anlığına baktı ve sonra sanki başı hâlâ sızlıyormuş gibi tekrar başını ovaladı. Sonra da gülümsemeden, tepki bile vermeden, dönüp Sağlık Merkezi'nden ayrıldı.

Karnımda bir düğümlenme hissettim, bu gittikçe daha da sıkılaştıran bir düğümdü. James'in beni tanıyacağım, içeri dalıp bana geleceğini ümit ettim ama öyle olmadı. Sanki kalbim durmuş gibi hissediyordum. Derin ve karanlık boşluk beni bir bütün halinde yuttu. Yanağımdan bir damla gözyaşı indi ama silmeye kalkışmadım bile. Neden silecektim ki? Neden umurumda olacaktı ki?

Derin bir nefes alırken, öyle acıyla dolu bir hırıltı çıkardım ki oda sessizleşti. Yer karolarının üzerinde parlak ve umut verici görünen yüzüğümü alırken etraftakiler sendelememi izlediler. Kalbin köşesi kırılmıştı.

“Tatlım?” dedi masanın arkasındaki kadın. Sesinde endişe vardı. Kendimi toparlayıp cevap vermem gerektiğini biliyordum. Bunu yapmak zorundaydım. Ama bunun yerine kapıdan dışarı çıkıp artık günün bitmesini istedim.

James beni ilk öptüğünde nehirdeydik. Ağabeyim, kız arkadaşı Dana'yla buluşmak için bizi ekmişti. James de yine de onunla nehre gitmemi istemişti. Tedirgindim ama yine de gittim. Ona olan his-lerim değişeli, onu fark edeli yaklaşık üç ay olmuştu.

Havlunun üstüne oturdum. James küçük tekne rıhtımında yüzüp suda ters taklalar atarken ve güneş, tenini parıldatırken ben

suda taş sektiriyordum. Yanıma geldiğinde titriyordu. “Isıt beni Sloane,” dedi şakayla ve havluma oturdu. Üstünden sular damlayan vücudu soğuktu.

“Sırılsıklamsın.” O beni yakalamaya çalışırken, gülerek ittim onu.

“Şimdi sen de öylesin.” Gömleğimin alt kısmını yüzünü kurulamak için kullandı. Gülerek gömleğimi çektim. Sırtüstü yatıyordum ve o da önümde, dirseğinin üstünde doğrulmuş, deli gibi sırıtıyordu. “Muhtemelen hayatın boyunca yüzmeye en yakın olarak yapacağın şey bu olacak,” dedi ve saçlarını sallayarak her yerime su damlaları sıçrattı.

Sıçrayan damlalardan korunmak için ellerimi kaldırdım. Durduğunda, gülümsemesi yavaşça yok olmaya başladı. Adeta merakla beni izliyordu. Kaşlarımı çattım. “Ne var?” diye sordum.

“Seni öpmeme izin verir misin?”

Tüm vücudumda hoş bir karıncalanma hissettim. Yanaklarım da yanmaya başlamıştı. Ne diyeceğimi bilmiyordum... bu nedenle sadece başımla onayladım. James tedirgin bir şekilde sırtıttı. Eğildi, dudakları dudaklarıma değince durdu. Bundan sonra olacaklardan çok korkuyordum. İlk öpüşmem.

“Bu muhtemelen büyük bir hata,” diye mırıldandı ve elini saçlarımin arasına kaydırđı, enseminı tuttu.

“Biliyorum.”

Ve sonra sıcak ve yumuşak dudaklarını benimkilere bastırdı. Kollarımı onun etrafına doladım ve onu kendime doğru çektim. Beni daha sertçe öpmeye başladı. Dili dilime değiyordu. Bu, dünyadaki en harika duyguydu; sanki beden ötesi bir deneyimdi. Sonsuzluğa dek öpüştük ya da en azından güneş batmaya başlayana dek.

En sonunda durduğumuzda, James sırtüstü yığıldı, gözlerini gökyüzüne dikti. “Vay be, Sloane.”

Güldüm, parmağımla dudaklarıma dokundum. Şişmiş gibiydiler ama canlıydılar. Uyuşmuşlardı. “Eğlenceliydi,” diyebildim.

James döndü ve bana baktı. “Bir daha seni öpmemeyi başaramayacağım, biliyorsun değil mi?” dedi. “Hayatımın geri kalanında, sana baktığım her an, seni öpmek zorunda kalacağım.”

Gülümsedim. “Hayatlarımızın geri kalanı uzun bir süre, James. Eminim ki başka dudaklar da olacaktır.” Bunu dediğim anda, bu kelimelerden nefret etmeye başladım. Ama James yalnızca yavaşça kafasını salladı.

Bir kez daha üzerime doğru eğilmek için dönerek, “Hayır,” dedi. “Benim hayatım boyunca isteyeceğim sadece bunlar.” Ve beni tekrar öptü.

Belki de şu anda kendimi nehirde, bankta suyu izlerken bulmamın sebebi buydu.

James söylediklerinde ciddiymi ama onun hayatının o kısmı artık bitmişti. Artık o başka biriydi. Artık dudaklarım ona ait değildi.

Beni o gün esir almıştı. Onu daha önce de seviyordum ama o günden sonra, ondan kaçmaya devam edememiştim. Hiç kimse bilmese de, geçirebildiğimiz her anı birlikte geçirmiştik. Brady ye söy-leseydik bazı şeylerin farklı gelişip gelişmeyeceğini merak ediyordum. Ama sonra ağabeyimin bizim iyi olduğumuzdan emin olana kadar dayandığı ve sonrasında kendini öldürdüğü ihtimalini düşündüm.

James, ağabeyim öldükten iki hafta sonra bana beni sevdiğini söylemişti. Beni bırakmayacağını, ikimizi de kurtaracağını söylemişti. Söz vermişti.

Söz vermişti.

Ailem bana James’i sordu ve onlara onun harika göründüğünü söyledim. Gülümsedim. Belki de şimdi matematikte başarılı olabileceğini söyleyerek şaka yaptım. Ama bu şaka o kadar sahteydi ki annem ve babam birbirlerine korkulu birer bakış attılar ve odama gitmek için izin istedim. Yatağымda yatarken, bir daha kalkmamayı

düşündüm. Ama bu ne gibi bir fayda sağlayabilirdi ki? Denetimciler gelir, beni götürürlerdi.

Sabah kalktığımda altıma kot pantolon giydim, ayaklarıma da eş olmayan bir çift çorap geçirdim. Dişlerimi fırçalama ya da saçımı tarama zahmetine kalkışmadım. Kasemdeki mısır gevreğine baktım. Yemek istemiyordum. Bu vücudu beslemek istemiyordum. Zayıflayıp tükenmek fikri kulağı o kadar iyi geliyordu ki annem bakmadığı zaman yemekleri lavaboya boşaltıp evden ayrılıyordum.

Okula gitmedim. Terapistle görüşmeyi düşünemiyordum bile. Program’ın “iyi taraf”ını dinlemeyi, James’in dönüşü hakkında hissettiklerimle ilgili yalan söylemeyi düşünmek bile istemiyordum. Sağlık Merkezi’ne tekrar gitmeyecektim. James’i içi boşaltılmış olarak görmek istemiyordum. Birkaç hafta içinde konuşmaya başladı, belki de birilerine gülümserdi bile. Başka bir kıza plastik yüzük verse ne yapardım merak ediyordum.

James beni hatırlamıyordu. Yüzünde beni tanıdığına dair en ufak bir kıvılcım bile yoktu. Sanki hiç var olmamışım gibiydi. Birçok sır paylaşmıştık ama bu

sırlar artık sadece bana aitti. Hepsi tek başıma kaldıramayacağım kadar ağırdı.

Bir çiftliğin dışına park ettim ve bir not defteri çıkarıp hissettiklerimi yazdım. Artık bunları paylaşabileceğim, güvenebileceğim tek bir kimse bile yoktu. O kadar yalnızdım ki sanki ölü gibiydim ama bilincim hâlâ yerindeydi. Kırk beş dakika içinde, o kadar çok kelime karaladım ki kelimeler anlamını yitirdiler.

Öpüşme, ölüm, aşk, kayıp... kelimeler birbirlerine çarpışıyor ve gözyaşlarını sayfayı ıslatıyordu. Sonra kelimelerin üstünü karalama dürtüme boyun eğip her çizgide biraz daha sert bastırmaya, daha büyük yuvarlaklar çizmeye başladım. Çok geçmeden kalemimle kâğıtların hepsini yırtmaya ve karton kapağı deşmeye koyuldum. Kalem o kadar sert bastırıyordum ki karton kucağıma kadar delinmişti. Kalem kot pantolonuma sürtünmeye başlamıştı ve hatta cildime. Başarabildiğim kadar sert bastırdım ve inlemeye başladım çünkü canım yanıyordu. Ama önemsemiyordum. Artık önemseyemiyordum.

Keşke ölmüş olsaydım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Arabayı sürerken dudağımı ısırđım, etim kopup acıyınca da irkildim. Dudaklarım arabada gün be gün ağlamaktan çatlamışlardı ama umursamıyordum. Saçlarım taranmamaktan düğümlemişti ama yine, bunların hiçbirisi umurumda değildi.

James geri döndüğünden beri dört gün geçmişti. Okulda isteksizce oturup vakit geçiriyordum ama konuşmuyordum. Kafamı kaldırmıyordum. Annem ve babam bana sorular soruyorlardı ama öylesine cevaplıyordum. Endişelilerdi ama bu önemli değildi. Hiçbir şey önemli değildi. Hiçbir şey hiçbir zaman önemli olmamıştı.

Bazen James'in evinin önünden geçiyordum. Bir kere, oturma odasının camından, onu, öylece boşluğa bakarken görmüştüm. Neredeyse kapıya gidecektim ama gidip ne söyleyeceğimi bileme miştım. Beni tanımayan birine onun hayatının aşkı olduğunu nasıl söyleyebilirdim? Tepkisizliğinin altından nasıl kalkabilirdim?

Başka bir ağlama nöbeti geçirdikten sonra arabayı evime çektiğimde, sonunda her şeyi bitirmeyi düşündüm; korkuyu ve acıyı bitirmeyi. Kızgındım. Daha önce hiç olmadığım kadar kızgındım ama bunun altında bilincine pek varamadığım bir üzüntü vardı.

Kontağı kapadım ve arabadan indim, eve doğru uyuşuk bir şekilde yürüdüm. Saçım alnıma düşmüş, bir kısmı gözlerime kadar inmişti. Onları geri itmedim. Orda durmalarını seviyordum çünkü saklanmış gibi hissediyordum. Sanki yok olabilirmişim gibi.

Ön kapıyı açtım ama ev sessizdi. "Ben geldim," dedim ama karşılık duymayı beklemedim. Bir hışırtı duyduğumda odama gitmek üzere merdivenleri çıkmaya başlamıştım.

"Sloane?" diye seslendi annem. Sesi kısık geliyordu. Durakladım ve ona bakmak için kafamı çevirdim. Yün hırkasına sıkıca sarınmıştı, kahverengi gözleri sonuna kadar açılmış ve kaygılıydı. Bir an, ona iyi olduğumu söylemek istedim ama ona yalan söylemek istemiyordum.

"Ben geldim," diye tekrarlardım. Tekrar merdivenleri çıkmaya başlayacakken

babam oturma odasından çıkıp geldi. Sanki ağlıyor-muş gibi burnu kızarmıştı.

“Tatlım,” dedi bana. “Aşağıya gel.” Sesi yumuşak ama farklıydı. Bu... bu suçluluk duygusu muydu?

İlk düşüncem James’in kendini öldürdüğü oldu. Bu yıkılma ve rahatlama karışımı bir histi. Ama sonra, babamın arkasından, kapı açıldı. Beyaz ceketli iki adam girişe geldiler. Göğsüm tılandı.

“Burada ne yapıyorlar?” diye sordum. Korku çöktü içime. Koyu saçlı denetimci benim evimdeydi. O beni almak için gelmişti.

Annemin dudakları titriyordu. “Çok endişeliydik Sloane. James geri döndüğünden beri, sen, kendinde değilsin. Brady’den sonra bu riski göze alamazdık. Keşke...”

“Siz ne yaptınız?” diye fısıldadım.

Babam gözlerini sıkıca kapadı. Onun bunu yapmak istemediğini görebiliyordum. O beni teslim etmek istememişti. Tekrar anneme baktım. Hâlâ buna bir son verebileceğini umuyordum.

“Anne, sen ne yaptın?” Ama o kadar korkuyordum ki nefes alamıyordum. Denetimciler girişe doğru yürüdüler. Merdivenlere doğru, bana doğru, kasıtlı olarak ayaklarını yere vura vura geliyorlardı. Son bir kez ihanete uğramış gözlerle aileme baktım ve merdivenlerden yukarı koştum.

Beni alamazlar. Beni alamazlar.

Yatak odamın kapısından hızla içeri girdim, kapıyı sertçe kapayıp kilitledim. Pencereye baktım ama düşersem, kaçamayacak kadar yaralanabilirdim. Telaş içinde odama, bütün anılarıma baktım; benim ve ağabeyimin olduğu, James’in olduğu fotoğraflara. Denetimciler hepsini yok edeceklerdi. Her şeyi alıp götürceklerdi.

Arkamda birisi kapının kulpunu zorluyor, kapıya tıklıyor, vuruyordu. Kaçamayacaktım. Ama her şeyi kaybetme düşüncesine dayanamıyordum. Onların her şeyi almalarına izin veremezdim.

Aynamda asılı olan Brady’yle James’in fotoğrafını aldım. Fotoğrafta, James her

zamanki gibi tişörtlüydü ve geniş geniş sırtıyordu. Kolu Brady'nin omzundaydı, nehir arkalarındaydı. Ağabeyim sanki James çok komik bir şey söylemiş gibi gülüyordu. Ne olduğunu hatırlayamıyordum.

Kapıdaki vuruşların sesi daha da yükseldi ve annemin bana kapıyı açmamı söyleyen, kendime zarar vermememi söyleyen sesini duydum.

Kırık mor yüzüğümü çıkardım, sertçe öptüm. *Seni seviyorum James. Sonsuza dek sadece biz varız. Söz verdiğin gibi.*

Yatağımı kaldırdım, yıllar önce James'ten notlar saklamak için yatakta açtığım yarığı aradım. Kapının öbür tarafında, annem anahtarı bulduğunu söyledi denetimcilere. Tam o anda, yarığı buldum, fotoğrafı ve yüzüğü içine koydum. Sonra yatağı indirip çarşafı kapadım. Ben gittiğim zaman, odayı sterilize edeceklerdi ama oraya bakmayacaklardı. Oraya bakacaklarını sanmıyordum.

Program'dan döndüğümde, yarığı bulacaktım. Vc sonra James'i bulup ona soracaktım. Belki o zaman kim olduğumuzu hatırlayacaktık. Birbirimize ne ifade ettiğimizi hatırlayacaktık.

Şifonyerimin üstünde bir makas gördüm. Onu daha önce fark etmediğime şaşırmıştım. Kaçmaya çalışmayı düşündüm. Denetimcileri makasla yaralamayı - özellikle de en başından beri peşimde olan denetimciyi- ve ailemi itip geçmeyi, hayatımı benden almalarına izin vermemeyi düşündüm.

Makası yumruk yaptığım elimle kavradım.

Bir tıklama sesiyle kapı açıldı. Annem elimdeki makası görünce yutkundu. Babam korkmuş bir sesle bana seslendi.

Pencereye doğru geri çekildim. Yüzüm yanıyordu, dudaklarım ıslaktı. Sanırım onlara öfkeyle dolmuş şekilde hırıldarken ağzımdan sular akıyordu.

“Bayan Barstow,” dedi sakince koyu saçlı denetimci içeri girerken. “Makası yere bırakın.” Diğer denetimciye bir bakış attı ve birbirlerinden ayrıldılar. İkisi odanın iki yanından etrafımı çevirmeye başladılar.

“Hayır.” Ama sesim bir hayvanın sesi gibi çıkıyordu. Babam tekrar ağlamaya başladı. Öfkeli olmama rağmen ondan nefret edemiyordum. Onu bu hale Brady getirmişti. Bunu tekrar yaşayamazdı.

“Bayan Barstow,” diye tekrarladı denetimci belinden bir şey alırken. Birdenbire onun çok tabancası olduğunu fark ettim.

Ve bittiğini biliyordum. Bu hayat bitmişti. Annemin gözlerine baktım ve acı bir şekilde gülmeye çalıştım. “Seni asla affetmeyeceğim,” diye mırıldandım. Sonra, bu gerçek bir şey hissedebildiğim son dakika olduğu için makası daha da sıkıca tuttum. Ve bileğimi kestim.

Duvara doğru düştüm. Acıyı düşündüğümünden daha hızlı hissetmiştim. Gözlerimi kapadım, ellerimle kollarımın üst kısmını sıktım. Cildimi bir iğne deldi ve saniyeler içinde vücudumu hızla bir dalga kaplayıp başıma çarptı ve beni uykuya boğdu.

* * *

“Merhaba?”

Bir ses duydum ama gözlerimi tamamen açamayacak kadar bitkindim. Tekrar denedim ve yine başarısız oldum. Ses yumuşak bir gülüşle güldü.

“Orada kimse var mı?”

Bir dokunma, kolumda bir çimdik ve sonra vücuduma adrenalinin hücum ettiğini hissettim. Gözlerim açıldı ve ani bir nefes çektim içime. Kollarım yanlarımda sanki bağlanmışlar gibi gergin bir şekilde duruyorlardı.

“Ah, işte buradasın,” dedi ses. “Program’a hoş geldin.”

İKİNCİ KISIM

PROGRAM

BİRİNCİ BÖLÜM

Yavaşça yanıma baktım. Uyanmaya çalışırken etrafı biraz bulanık görüyordum. Hemen yanımda koyu saçlı denetimci vardı. Gülümsüyordu. “Sana fazla sakinleştirici verdiğimden korktum. Saatlerdir uyuyorsun.” Saçlarımı yüzümden çekmek için uzandı. Hızla geri çekildim, iğrenmiş bir şekilde kafamı sertçe çevirdim.

“Bana dokunma,” dedim. “Sakin bana dokunmaya kalkışma.” Güldü. “Bayan Barstow, üzgün olduğunuzu biliyorum. İyi olmadığının farkındayım.” Eğildi, kulağıma fısıldadı. “Ama bu, terbiyesizliğin mazereti olamaz.”

Gözlerimi sıkıca kapadım. Belki de korkmuş ve üzgün hissetmem gerektiğini düşündüm. Ama tek hissettiğim öfkeydi. James’i, Lacey i değiştirmişlerdi. Beni de değiştireceklerdi.

“Şimdi,” dedi denetimci, “doktora uyandığım söyleyeceğim.” Tekrar saçıma dokundu. “Seninle tekrar görüşeceğiz, Sloane.”

Adımı söylediğinde karnım düğümlendi. Vücudumu çevirmeye çalıştım ama ellerim deri bağlarla yatağa bağlanmıştı. Kıpırdadıkça

bileğim acıyordu ve onlar beni almadan önce bileğimi kestiğimi hatırladım.

Denetimcinin yerde sürünen ayaklarının seslerini dinledikçe, çenemi daha da sıkıca kenetledim. Kapının kapandığını duyunca gözlerimi açtım, etrafa bakındım.

Odam beyazdı, sadece beyazdı. Duvarlar pürüzsüz ve lekesizdi. Yatağımın yanında bir sandalye vardı. Her şey temiz ve tuvalet ispiertosu gibi kokuyordu. Beklerken kalbim çarpıyordu. Bana ne olacağını bilmiyordum. Beynimin içine girdiklerinde canım yanacak mıydı bilmiyordum.

Başım yastıkta sırtüstü yatıyordum. Kederin, bir anlığına bilincime sızmasına izin verdim. Ailem bana ihanet etmişti. Onlardan nefret etmemem gerektiğini bilmeme rağmen ediyordum. Beni kurtardıklarını sanmışlardı ama aslında beni yarı yaşanmış bir hayata mahkûm etmişlerdi. Her şeyimi kaybettim.

Bir damla gözyaşı aşağı süzülürken yanağımı gıdıkladı. Onu geri itemediğim için kendime sövdüm. Gözyaşımla silmek için başımı yastığıma doğru çevirdim ve sonra tavana bakarak burnumu çektim. Ortam sessizdi. O kadar sessizdi ki tek ses benim nefes sesimdi. Yalnızca bu sessizliğin bile beni delirtmeye yetip yetmeyeceğini merak ediyordum.

Kapı sessiz bir tıklamayla açıldı. Donakaldım. Bakmak istediğimden emin değildim.

“İyi akşamlar,” dedi derin bir ses. Hafif bir İngiliz aksam vardı. Sakin bir sestti.

Neredeyse davetkârdı. Gözlerimi sıkıca kapadım. "Ben Doktor Francis," dedi. Oturuşuyla sandalyenin tekerleklerinin gıcırdadığını duydum.

Kıpırdamaya korkuyordum ama sıcak elleri koluma değince ürkerek geri çekildim. Sonra ellerimdeki bağları çözdüğünü fark ettim. Aniden yanıma, parmaklarının beni çözmekle uğraştığı yere doğru baktım.

"Bunun için üzgünüm," dedi bağları çözerken. "Bu bütün gelen hastalarımız için aldığımız bir önlem."

"Ben sizin hastanız olmak istemiyorum," diye karşılık verdim. Doktor Francis duraksadı, yeşil gözleri beni incelerken yüzüme odaklandı. Kahverengi saçları kısa kesilmiş ve yüzü tıraşlanmıştı. "Sloane, ' dedi kibarca. "Korktuğunu biliyorum ama biz gerçekten de yalnızca size yardım etmek istiyoruz. Sen bunu görmüyorsun ama hastasın. Hatta intihara bile kalkıştın."

"Hayır, kalkışmadım. Sadece beni götürmelerini istemedim." Nehirde nasıl boğulmaya çalıştığımdan bahsetmedim ona.

"Senin canını yakmayacağız." Ayağa kalktı ve yatağın öbür tarafına yürüdü. Diğer bağı çözmek için durdu. "Hastalığı alıp yok edeceğiz Sloane. Bu kadar."

"Geri dönenleri gördüm," dedim ona gözlerimi kısarak. "Tam olarak neyi yok ettiğinizi biliyorum."

Ellerim serbest kaldığında oturup bileklerimi ovdum. Artık ne kadar daha az hassas hissettiğime şaşıırıyordum. Hastane kıyafetleri giyiyordum. Koyu saçlı denetimcinin beni soymuş olabileceğini düşünüp ürperdim.

Doktor Francis kaygılı bir şekilde kaşlarını çatı. "Program a gelen herkes çok kötü durumda."

"Önemli olan bu değil," dedim. "Seçme şansımız olmalı." "Akıl hastalıklarla bulandığı zaman nasıl doğru bir seçim yapabilirsin ki? Bu bir hastalık Sloane. Davranışsal bir bulaşıcı hastalık. Ve tek çare biziz." Kulağa ne kadar soğuk geldiğini fark edermişçesine duraksadı. "Özür dilerim," dedi. "Öncelikle yerleşmelisin. Seni kontrol etmesi için hemşireyi yollayacağım." Odayı terk etmeden önce bana başını eğdi.

Hâlâ denetimcinin yaptığı iğne yüzünden titriyordum ama doktorun haklı

olabileceğini düşünmeden de edemiyordum. Belki de Kastaydım ama bunun farkında değildim. Yatağa yattım, bileğime dolanmış gazlı beze baktım ve ne kadar umutsuz hissettiğimi hatırladım.

Ancak aynı zamanda, beni almaya geldiğinde denetimcinin suratındaki ifadeyi de hatırlıyordum: yırtıcı bir bakış. O anı, beni almaya geleceği zamanı beklemişti.

Hayır. Program çare değildi. Program benim sonumdu.

“Burası serbest salon,” dedi hemşire ileriye gösterip. Büyükanne gibi bir hemşireydi bu, hatta hemşire önlüğünün üstüne örme bir süveter giymişti. Ama ben bunun kasıtlı yapıldığını, onun beni bir şekilde kandırmak için burada olduğunu düşünmüştüm. Kollarımı sıkıca kendime sardım. Aklım hâlâ bulanık halde hemşireyi geniş odaya doğru ayaklarımı sürüyerek takip ettim.

Üzerimde limon sarısı bir hastane kıyafetiyle aynı renk bir kemer ve ayağымda güneş rengi terlikler vardı. Siyah gibi daha iç karartıcı bir renk tercih ederdim. Ama sarıyı seçmelerinin sebebi sanırım buydu.

Serbest salon hiç rahatlatıcı bir yer gibi görünmüyordu. Sağlık Merkezi’nin aksine, burada hiç renk yoktu. Tamamen beyaz ve sade bir salondur. Sanki yer yer sarı renk saçılmıştı, siyah beyaz bir film gibi. İçeride yaklaşık yirmi kişi vardı. Program on üç ve on yedi yaşlar arasındaki hastaları alıyordu ama birçoğu daha olgun görünüyordu. Pinpon masası ya da satranç tahtası yoktu. Onun yerine bir köşede önünde bir koltukla televizyon duruyordu. Çimenliğe bakan pencerelerin yakınına birkaç masa ve sandalye yerleştirilmişti ama eminim ki bu pencereler sıkıca kilitlenmişti. Üzerlerinde İNTERNET BAĞLANTISI YOKTUR yazılı birkaç bilgisayar vardı. Kısmen daha cazip görünen tek şey köşedeki masanın üstünde duran oyun kartlarıydı.

Orada üç kişi oturuyordu, bir tanesi bir çubuk krakeri ağzında sanki puro içiyormuş gibi tutup yiyordu. Aralarında sanki arkadaşlarmış gibi konuşmaları James ve Brady’ye ani bir özlem duymama sebep olmuştu. Biz de böyle oyun kartlarıyla oynardık.

“Burası hangi tesis?” diye sordum. Midemin bulandığını hissediyordum. Program’ın kullandığı üç bina vardı. James’in gönderildiği tesiste miyim diye meraklanmışım.

“Springfield,” dedi hemşire. “Roseburg ve Tigard kapasitelerini doldurmak üzereler. Aynı anda sadece kırk hasta kabul edebiliyoruz yani burada birbirine bağlı bir grubuz.” Gülümsedi ve omzuma dokundu. “Yemeğe bir saat kadar var. Birkaç arkadaş edinmeye çalışabilirsin,” dedi. “İyileşmene yardımcı olur.”

Ona öyle nefret dolu bir bakış fırlattım ki geri çekildi. *Arkadaşlar mı?* Arkadaşlarımı beynimden silmek üzerelerdi. Hemşire başını sallayıp, beni orada bırakıp gitti. Taktığı büyükanne maskesi, diğer görevlerine geri dönmeye giderken düşmeye başlamıştı.

Belki de buradaki her şey sahtedir diye düşündüm. Bize sahte bir sakinlik hissi veriyorlardı ama aslında durum böyle değildi. Bu Program’dı. Onun ne kadar tehlikeli bir şey olduğunu biliyordum.

Odanın öbür kenarındaki, ağzında çubuk kraker olan çocuk yüksek sesle kahkaha attı, kartlarını masaya fırlattı. Kahkaha duyduğuma o kadar şaşırdım ki sadece bakakaldım. Böyle berbat bir yerde birinin nasıl gülebildiğini merak etmiştim.

O sırada bakışlarını bana çevirdi ve beni fark etti, gülüşü hafifçe bozuldu. Başını beni fark ettiğini belirten bir şekilde yana yatırdı. Arkama döndüm.

Pencereye yürüdüm ve sandalyelerden birine oturup dizlerimi kaldırıp kollarımı etraflarına doladım. Bu pencereleri kilitlemeye başlamadan önce kaç kişi dışarı atlamaya çalışmıştı?

Hiçbir zaman yükseklikleri sevmemişim. Küçükken, ailem bizi lunaparka götürmüştü. Brady beni onunla dönme dolaba binmeye ikna etmişti. Sekiz ya da dokuz yaşındaydım ve tam en yüksek noktaya vardığımızda dönme dolap aniden durmuş, öylece donup kalmıştı. Brady başta şaka yapmaya, kabini ileri geri sallamaya başlamıştı. Ben ağlamaya başlayınca şaka yapmayı kesmişti.

“Senin yükseklik korkun olmalı Sloane,” dedi korumacı bir şekilde kollarını etrafıma dolayarak. “Özür dilerim.” Duraksadı, parka baktı. “Bu tür korkularının olması iyi değil. Bu sadece korktuğun şekilde ölme şansını artırıyor: kendi kendine gerçekleşen kehanet.” Yüzümü sildim. “Efendim?”

“Bir kitapta okumuştum. Yükseklikten korkmaya devam edersen, muhtemelen bir yerden düşerek öleceksin.”

Parmaklığı sıkıca tuttum, nefesim hızlanmaya başladı. Brady kıkırdadı.

“Bugün olacağını söylemiyorum. Ama zaman içinde olabilir. Nehir gibi Sloane. Yüzme korkun var. Nehre düşersen, boğulma ihtimalin yüksek. Beynin bunun gerçekleşmesini sağlayacak.”

Şimdi orada durmuş, Program’ın tesisinin çimenliğine bakıyordum. Denememe rağmen nehirde boğulmamıştım. Ama ağabeyim boğulmuştu. Benim nehirden korktuğumu bildiği için, onun ölümü benim suçum muydu?

“Sanki biri köpeğini tekmelemiş gibi görünüyorsun.”

Ses beni ürkütmüştü. Kafamı kaldırıncı kart oynanan masadaki çocuğu gördüm. “Efendim?” diye sordum ayaklarımı yere indirerek.

“Evet, haklısın,” dedi. “Muhtemelen bu anıyı aklından sildiler, iyi noktaya değindin.” Gülümsedi. Siyaha boyanmış saçları kabarık ve uzundu, rastgele yönlerle dağıtılmıştı ama tamamen kötü görünmüyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar; boynunda, tam çene çizgisinin altında çentikli bir yara izi vardı. Güçlükle yutkunup koyu renkli gözlerine baktım.

“Şakalaşma havasında değilim,” dedim. “Belki başka zaman.” Pencereye döndüm, uzaklaşmasını, böylece anılarıma geri d nebil-meyi umdum. James’i düşünmeye geri dönebilmeyi.

“Pekâlâ...” dedi çocuk geri adımlayıp. “Sonra görüşürüz, tadı şey.” Muhtemelen sohbet etmek istemememe şaşır mış bir şekilde giderken kafasını salladı. Ama burada bunu yapmayacaktım. Arkadaş edinmekle ilgilenmiyordum. Dışarı çıkabilmekle ilgileniyordum.

İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün hemşire, erkenden, yüzüne sıcak gülümsemesini tekrar yerleştirmiş olarak geldi. Gece iyi uyumuştum ki bu, şüphesiz bana yatmadan önce verdikleri ilaçlar sayesinde olmuştu. “Terapistin Doktor Warrenla tanışma vaktin geldi,” dedi yataktan kalkmama yardım etmek için kolumu tutarken. Sersemlemiş hissediyordum ve bir anlığına ayaklarımın üstünde dengemi kuramadım. “Onu çok seveceksin,” diye ekledi. “O harika bir doktor.”

Banyoya kısa bir ziyaretten sonra odaya geri döndüm ve hemşire saçlarımı

atkuyruğu yapıp bağladı. Ona engel olmadım çünkü sanki kollarıma kum torbaları bağlanmış gibi hissediyordum. Ayaklarıma terliklerimi geçirdi ve kemerimi belime bağladı. “Tamam, tadım,” dedi. “Haydi gidelim. Geç kalmak istemeyiz.”

Yavaşça gözlerimi kırptım ve o beni koridora götürürken yanında yürüdüm. Koridorda, kollarını geniş göğsünde bağlamış halde duvara yaslanmış olan koyu saçlı denetimci dışında kimse yoktu. Yanından geçerken başını yana eğip, “Günaydın, Bayan Barstow” dedi.

Cevap vermedim. Bıuun yerine hemşirenin kolunu daha sıkı tutmaya haşladım. Denetimci her zaman yakın tarımdaydı, her zaman gizlice dinliyordu. Ondan bir daha kurtulamamaktan korkuyordum.

“Saat kaç?” diye sordum hemşireye. Sesim uyumaktan kalın ve pürüzlü çıkıyordu.

“Günün ilk randevusu senin. Saat sabah altı,” diye cevapladı.

Sabah saat altının insanların içini dökmesi için fazlaca erken bir saat olduğunu düşündüm ama belki bu saatin, en savunmasız olduğum saat olabileceğini de düşündüm. Çenemi sıktım, ahşap kapının önünde durduğumuzda korkuma karşı gelmeye çalıştım. Kapının ardında ne var bilmiyordum. Bana ne yapacaklarını bilmiyordum.

Hemşire kapıyı açtı. Nefesimi tuttum, bekledim. Beni küçük, temiz ve beyaz ofise soktu. Geniş ahşap bir masanın önüne yerleştirilmiş rahat görünümlü bir sandalye vardı. Masanın arkasındaki kadın ayağa kalkıp bana gülümsedi.

“Günaydın Sloane,” dedi. Sesi kalın, otoriter ve aynı zamanda koruyucuydu.

“Günaydın,” diye geveledim odanın sıradanlığına şaşırmış halde. Ne bekliyor olduğumdan emin değildim ama aklımda daha korkunç bir senaryo olduğu kesindi. Örneğin şok cihazları gibi.

Doktor Warren hemşireye, “Teşekkür ederim, Hemşire Keli,” dedi ve bana oturmam için işaret etti. Aşırı genişlikteki bordo sandalyeye çökerken, iyi doktorun masasında bir bardak su gördüm. Yanında açık kırmızı renkli bir hap vardı. İlacın doktor için olduğunu pek sanmıyordum.

Gözlerim onun gözlerine yöneldi ve dudaklarını anlayışlı bir gülümsemeyle birbirine bastırdı. “Öfkelisin,” dedi.

“Öyle mi dersin?”

“Neden?”

Soru o kadar anlamsız geldi ki ilk başta nasıl cevaplayacağımı kestiremedim. Ona baktım. İnce, ipli gözlüklerden takıyordu; koyu

renkli, dalgalı saçları kusursuzca omuzlarına düşüyordu. Makyajı bile kusursuz görünüyordu, sanki kadın gerçek değilmiş gibiydi. Sahnedeki bir oyuncu gibiydi.

“Burada olmak istemiyorum,” dedim.

“Kendini öldürmeye çalıştın, Sloane.”

“Çünkü denetimciler oradaydı,” diye karşılık verdim. “Beni götüreceklerse, bir gösteri de izleyebilirler diye düşündüm.”

Doktor hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle başını salladı ve hapa baktı. “Bence başlamadan önce bunu içmelisin.”

“Ya içmezsem?”

Başını yana eğdi. “İçmezsen içmezsin. Bu bir aldatmaca değil Sloane. Yardım etmek istiyorum ama sen gerçekten de çok gerginsin.” “Hayır, ben kırgınım. Hayatımı geri istiyorum. Eve gitmek istiyorum.”

“Ve gideceksin de,” dedi öne doğru eğilerek. “Gideceksin.” Söyledikleri bana o kadar içtenmiş gibi gelmişti ki ilk içgüdüm ona inanmak olmuştu. Kimse bu kadar sahte bir şekilde önem sevemezdi. Ya da önemsememeleri gerekirdi. “Lütfen,” diye ekledi hapı göstererek. “Gerçekten de daha iyi hissetmeni sağlayacak. Tek istediğim seninle konuşmak ”

Eve gitmek istiyordum. Yatağımı istiyordum. Tedaviye teslim olmak istemiyordum. Ama eğer hap, şu anda göğsümü sıkıştıran bütün üzüntümü alıp götürecekse, belki de bu seferlik hapı içmem iyi olurdu. Sadece bunun üstesinden gelebilmek için. Başımı eğip küçük kırmızı hapı aldım ve yuttum.

Doktor Warren gözlüğünü düzelterip bana gülümsedi. İlacı aldığımdan beri yirmi dakika geçmişti ve şunu söylemeliydim ki bedenimin iyi olduğunu hissediyordum. Bacaklarımı sandalyenin kenarına koymuş, başımıysa arkasına yaslamış oturuyordum. Günlerdir kasılmış halde olan kaslarımın nihayet rahatlamış ve gevşemiş hale geldiklerini hissediyordum.

“Şu anda senin için James’i özlemenin yaşadığın acının asıl kaynağı olduğunun farkındayım,” diye başladı Doktor Warren. “Eğer onun hakkında konuşursak, belki bunun bir faydası olabilir.”

“Neden sana bundan bahsedeyim ki?” diye sordum rüyadaymış gibi ve arkasındaki geniş pencereye, dışarıda parlayan güneşe baktım. “Biz senin için önemli değiliz.”

“Elbette ki önemlisiniz. Ben size yardım etmek için buradayım Sloane. Ben hayatımı bu salgını durdurmaya adadım.”

“Tabii öyledir.”

“James’le nasıl tanıştığınızı dinlemeyi çok isterim,” diye başladı tekrar.

“Onun en yakın arkadaşı..duraksadım, saf duyguların beni yakaladığı anın geçmesini bekledim, “ağabeyimde” diyerek cümlemi tamamladım.

“İntihar eden ağabeyin mi?”

Başımınla onayladım ve yavaşça, ilacın sıcaklığı tekrar kendini gösterip hissettiğim acıyı yok etti. O kadar hissizdim ki neredeyse coşku hissedecek gibi olmuşum.

“Bradynin ölümü için kendini suçluyor musun?”

Ağabeyimin adını söylediğinde ürkerek geri çekildim. Onun adını bile bildiği gerçeği beni tedirgin etmişti. Brady hakkında konuşmak bile istemiyordum ama yine de kendimi cevap verirken buldum. “Tabii ki,” dedim.

“Neden?” Doktor Warren dirseklerini masaya yasladı.

“Oradaydım,” dedim açıklamaya çalışarak. “Yüzmeyi bilseydim..

“James de suçlu hissediyor mu?”

“Evet.” Kaç gece James’in başını kucağıma koyup ağlayışını izlediğimi hatırladım. Bradyyi yüzüstü bıraktığını, beni yüzüstü bıraktığını söyleyişini dinlediğimi hatırladım. Bu görüntü hoşuma

gitmiyordu, geri itmeye çalışıyordum ama tekrarlayan bir döngüyle geri gelmeye devam ediyordu; durduramıyordum. Tıpkı istemediğim halde, doktora bütün bunları söylememe engel olamadığım gibi. Harap olmuş tüm hislerimi ortaya dökmeye mecbur edilmişim.

“Yani ikiniz de suçu kendi üstünüze aldınız,” dedi. “Kaybı çok derinden yaşadınız. Bunun James’le aranda kuvvetli bir bağ oluşturduğuna bahse girerim. İlişkiniz bu olay sayesinde mi başladı?” “Hayır. Bundan önce randevulaşmaya başlamıştık.”

Doktor öne eğildi. “Anlat bana.”

içimden bir şey ona James’ten bahsetmememi söylüyordu ama duygularıma yenik düştüm. Onu özliyordum ve ilişkimizin önceden nasıl olduğunu hatırlamak istiyordum. Uzun zamandır ilk kez ağlamaya, içimi dökmeye iznim vardı. Bu yüzden gözlerimi kapadım ve başımı sandalyenin arkasına yasladım.

Ve doktora James’e karşı hislerimin olduğunu fark ettiğim ilk andan bahsettim.

“Doğru mu anladım?” dedi doktor bitirdiğimde. “James en başta ilişkiden kaçıyor muydu?”

“Pasif agresif olarak, evet. İkimiz de ağabeyimi seviyorduk ve onu kızdırmak istemiyorduk.”

“Sonra buradan ilişki yaşamaya nasıl geçtiniz?”

“Biraz sürdü,” dedim ona bakarak. “O ilk gün bile kafa karıştırıcıydı. Kampa geri döndüğümüzde, çok tuhaftı. Berbattı. Er ya da geç bu hissin geçeceğini düşünmüştüm. Sonra, o gece, üçümüz çadıra girdik. Bir yanımda Brady, diğer yanımda James vardı. Büyük bir çadırı ve Brady bizden uzakta, kıvrılmış uyuyordu. Ama James tam yanımda yatıyor, kolu neredeyse benimkine değiyordu.

“Çok uzun bir geceymiş gibi gelmişti bana. Tek duyabildiğim onun ve benim nefes alıp verişimizdi. Gözlerimi kapatmaya çalıştım ama vücudum karıncalanıyordu. Onun bana baktığını sezdim ve yutkundum. Çoktan uyumuş olmayı diliyordum. Ve tam o anda.

eli benimkine değdi. O kadar hafif değdi ki neredeyse hiç değmemiş olduğu söylenebilirdi. Nefes alıp yanıma döndüm ve onun bana baktığını gördüm.” Gülümsedim. “Mavi gözleri şaşkın bir şekilde bakıyordu. Beni öpeceğini düşünmüştüm.”

“Öptü mü?” diye sordu Doktor Warren.

Kafamı salladım. “Hayır. Bunun yerine sövüp sayarak ayağa kalktı, uyku tulumuyla sırt çantasını eline aldı. Çadırın dış fermuarını açtı ve dışarı çıktı. O gece arabada uyudu.”

Doktor Warren kaşlarını çattı. “Neden böyle bir şey yaptı? Üzüldün mü?”

“Yani, o gece çok iyi uyumadığım kesin. Suçlu ve mahcup hissettim. Daha sonra James bana, o gece bana dokunduğunda, ben ona baktığımda, sertleştiğini söyledi.” Güldüm.

“Yani çok romantik biri, öyle mi?” Doktor Warren sırttı. “James böyle biri. Aslında onu bana iltifat olarak söyledi. Ama benden hoşlanmamaya kararlıydı. Bu nedenle de arabada uyudu. Fark etmediğimi umuyormuş ki ben de fark etmemiştim. Ama keşke fark etseydim çünkü sonraki birkaç haftayı berbat hissederek geçirdim; sanki yanlış bir şey yapmışım gibi hissederek.”

Masadaki zamanlayıcı çalmaya başladı ve Doktor Warren tekrar bana baktı. “Etkileyici bir hikâye Sloane. Umarım yarın dahasını anlattırın.”

Haftalardır ilk kez düzgün hissederek doktoru başımla onayladım. James hakkında konuşmanın faydası olmuştu. Sanki James, eski James, burada benimlemiş gibiydi. Umutsuzca özlediğim James. Biraz naif bir düşünceydi ancak bir anlığına her şeyin düzeleceğini düşünmüştüm. Doktor Warren m bana gerçekten de yardım etmek istediğini düşünmüştüm.

“Bekle,” dedi bana bir kâğıt bardak uzatıp. İçine baktım ve sarı bir hap gördüm. “Al bunu Sloane,”

“Ama.”

“Bu hissettiklerinin daha uzun sürmesine yardımcı olacak,” dedi ve gülümsedi. Buraya geldiğimdeki mutsuzluğa geri dönmek istemiyordum, bu nedenle ilacı içip oradan ayrıldım.

Koridorda odama doğru yürürken başımın döndüğünü hissediyordum. Dengemi sağlamak için avucumu duvarın soğuk karosuna yasladım. Bir korku dalgası geçti vücudumdan. *Ah, hayır. O ilacın içinde ne vardı?* Alımmı tuttum, seansı düşündüm. Ama anılarımı araştırırken yönümü şaşırmış hissediyordum ve dünya yana yatmış gibi görünüyordu.

Dirseğime bir el dokundu. “Haydi odanıza gidelim Bayan Barstovv.”

Bakışlarımı kaldırıncı dudaklarında şeytani bir gülümseme olan koyu saçlı denetimciyi gördüm. Kolumu ondan hızla çektim. “Beni yalnız bırak.”

“Haydi bakalım,” dedi alay edercesine. “Zorluk çıkarma. Seni tekrar kontrol altına alabilirim.”

Ama onun benim gözümü korkutmasına, beni tehdit etmesine izin vermeyecektim. Program beni alamazdı. Bu yüzden kolumu kaldırıp çenesinin sol tarafına yumruk attım. Anında kendini toparladı ve elimi çevirip arkama aldı. Beni duvara çarparken alçak sesle küfür etti. Kolumda ani bir acı hissettim. Yatıştırıcı ilaçtı bu. Güldüm. “Sen ve doktorlar bana ne kadar ilaç verseniz de umurumda değil,” dedim. “Anılarımı silmenize asla izin vermeyeceğim.”

Denetimci eğildi. Nefesini kulağımda hissediyordum. “Aptal kız,” diye fısıldadı. “Çoktan sildik.”

Ve sonra uyudum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Pencerenin yanındaki, üç gündür oturduğum sandalyedeydim. Gökyüzü bulutluydu ve bundan memnundum. Habis bir histi bu, *ben mutsuzsam kimse mutlu olmasın* tarzındaydı. James’in ne yaptığını merak ediyordum ama sonra beni artık tanımadığını hatırlayarak bu düşüncüyü bastırdım.

“Yeni bir tekmelenmiş köpek şakası yapmak uygunsuz olur sanırım, değil mi?”

Çocuğun sesine dönmedim, bunun yerine dışarı bakmaya devam ettim. Hatta katatonikmiş gibi bile yapabilirdim.

“Her zaman böyle kötü mü davranırsın?” diye sordu çocuk.

“Evet,” diye ağzımdan çıktı cevap kendiliğinden. Gideceğini umuyordum. Keşke hepsi gitseydi.

“Etkileyici. Her neyse, sana bunu getirdim ve gelmek istersen, seni bu akşamki kart oyunumuza davet etmek istedim. Ama şeytan boynuzu ve çatalını getirme lütfen.” Yanımdaki masaya büyük bir çubuk kraker bıraktı. Krakere baktım ama çocuğa bakmadım. “Çok seçkin bir kart oyunu olduğunu da ekleyeyim.” Sesindeki gülüşü duyabiliyordum.

Eğilip krakeri elime aldım, ısırmadan önce inceledim. Hiçbir şev söylemedim ve pencerenin ardındaki kararan bulutları izlemeye geri döndüm. Çok geçmeden yağmurun başlamasını umdum.

“Bir şey değil,” dedi çocuk sesinde yenilgiyle. “Belki sonra görüşürüz.”

Ona bakmadan önce gitmesini bekledim. Gidip kızıl saçlı bir kızla koltukta oturup delicesine gülmeye başlamıştı, sanki Program’da değilmışız gibi. Sanki bu, birinin ailesinin bodrumunda verilen bir partiymiş gibi.

Çubuk kraker ağzımda kurudu, boğazımda kalacağını düşündüm. Ve o anda, çocuk omzunun üstünden koyu renkli gözleri endişeli bir şekilde bana baktı ve arkamı döndüm.

“James’le ne zaman çıkmaya başladınız?” diye sordu Doktor War-ren. Arkama yaslanıp ilaç görüşümü bulanıklaştırırken ona baktım. Doktor saçlarını topuz yapmıştı, makyajıyla pantolon ceket takımı birbirine uyumluydu. O kusursuzdu. O sahteydi.

Yaklaşık bir haftadır Program’daydım. Teklif edildiğinde ilaçları içiyordum, gerçek bir hayat yaşamaktansa uyumayı tercih ediyordum. Doktor Warren’a güvenmesem de -hem de hiç- içeri girdiğimde, masasındaki hapı içtim. Terapideyken sanki geçmişim daha ulaşılabilir bir hal alıyordu, sanki ilaç her şeyi sıfırlamaya anıların netliğiyle yardımcı oluyormuş gibiydi. Ve kafamda James’le birlikteyken, o kadar yalnız hissetmiyordum.

' Bugün konuşmak istemiyorum,' dedim düşüncelerimi kendime saklamayı isteyerek.

Doktor iç çekti. "Bunu anlayabiliyorum. Ama ikinizi gerçekten ete çok merak ediyorum. James öyle bir öfke kaynağı ki..."

"Hayır, değil," dedim anında. "Artık önemseydiğim tek şey o."

"Ama öfkелisin."

"Çünkü onu aldınız. Onu değıştirdiniz."

"Bunu ben yapmadım. James başka bir tesisteydi. Ama dosyasına göz atma şansım oldu." Sesini alçalttı. "James'in Programdayken intihara kalkıştığı yazıyor. Ölmesini mi tercih ederdin?"

Söyledikleri beni delip geçti. Şaşkınlık içinde göğsüme dokundum. *James kendini öldürmeye mi çalışmıştı?* Tanrım, bunun düşüncesi bile gözlerimden yaşların boşalmasına sebep olmuştu. "Hayır," diye fısıldadım. "Onun ölmesini istemem."

"Bu iyi bir şey, Sloanededi sanki bir soruyu cevaplandırmışım gibi. "Biri kendini öldürmek istediğinde vereceğin tepki işte bu olmalı. Şimdi, bana biraz daha James'ten bahset. Bu iyi hissetmeni sağlayacak, söz veriyorum."

Kolumu yüzümün üstüne koyup burnumu çektim ve James'le yaşadıklarımızı düşünmeye başladım. "Ondan kaçıyordum," diyerek başladım söze ilacın etkisiyle rahatlayarak. "Brady'yle evde olurlardı, bense ortadan kaybolup o yokmuş gibi davranırdım. Birkaç kere iyi olup olmadığını sordu ama kampta olanlardan sonra onun gözlerine bakamamıştım. Brady garip davranmaya başladığını söylemişti." Ağabeyimin bunu söylerkenki yüz şeklini hatırlayıp sessizce gülerek kolumu indirdim.

"Birkaç hafta sonra," diye devam ettim. "James sinirlenmeye başladı. Hatta Bradyye beni odaya çağırabilmesi için beş dolar bile verdi. Benimle alay ettiğini düşünmüştüm ama ben odadan öfkeyle çıkıp gidince işler değışti."

"Nasıl?" diye sordu Doktor Warren.

"James ağabeyime benden özür dileyeceğini söyleyerek peşimden odama geldi.

Kapımı tıkladığında, ilk başta girmesine i/in vermedim. Ama *lütfe*n dedi.”
Gülümsedim, sesini hâlâ kulaklarımda duyabiliyordum. Kalbime işleyen sözleri uysal ve umutsuz bu şekilde söyleyişini hâlâ duyabiliyordum. O zaman bile ona karşı koyabilmem mümkün değildi.

Doktor Warren a hikâyenin geri kalanını anlatmak için bekledim; ilaçların damarlarımda yol alıp beni sakinleştirmesini bekledim. Ona her şeyi anlatmak istiyordum. Ama önce, o anları tekrar içimde yaşıyor, Program’da kendime güvenli bir yer yaratmaya çalışıyordum.

Odamın kapısını açınca James’i kapının çerçevesine yaslanmış, tam anlamıyla acınası bir şekilde buldum.

“Benden nefret ediyorsun/’ dedi.

“Hayır.”

“O zaman neden beni görmezden geliyorsun?”

Şaşırmıştım. Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için koridora baktım.
“Neden bunu önemseyesin ki?” diye sordum. “Bana iznim olmadığını...”
Parmağımla ikimize işaret ettim. Yüzüm utançtan yanmaya başladı.

“Evet, ben birçok aptalca şey söylüyorum Sloane. Neden bunu dikkate aldın ki?”

Bunun üzerine kafam karışmış şekilde geri bir adım attım. O da?.. Beni?..

James kapıyı açtı ve içeri girip kapadı. Ne yapacağından emin olamayarak ona baktım.

“Sorun şu,” dedi. “Seni sevmeyi istemiyorum.” Kalbim parçalandı. “Senin güzelliğinin farkına varmak bile istemiyorum. Seni çamurda yuvarlamak, saçınla dalga geçmek istiyorum. Kollarımı sana dolamayı düşünmemeliyim bile. Ve son derece eminim ki şu anda seni öpmeyi aklımdan bile geçirmemeliyim.”

Ağzımdan küçük bir soluk çıktı ve bütün vücudum, onun itirafıyla ısınmaya başladı. Ama bundan sonradan olacaklardan, bunun ne anlama geldiğinden korkmuştum. “Öpemezsin,” dedim bir adım daha geriye gidip. “Her şeyi mahvedeceksin.”

“Biliyorum!” diyerek bana hak verdi. Odama baktı. Sinirlendiği açıkça görülüyordu. Sonra bana baktı. “Ne yaptın sen?” diye sordu. “Ben mi?”

“Tanrım,” dedi sorumu duymamışçasına. “Hoşlanmadığım kaç kız var biliyor musun? Ve hoşlandığım tek kız... en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi.”

Karnımda kelekler uçuştı. “Benden hoşlanıyor musun?” Gözlerime baktı ve sonra aptal olduğumu düşünüyormuş gibi kaşlarını çattı. “Evet, Sloane.”

“O gecedan dolayı benimle alay etmiyorsun değil mi?”

Sonra aniden James’in yüzü aydınlandı ve güldü. “Tam olarak bilemiyorum. Ama o gece çadırda bana serdeşme yaşattığından beri senden hoşlanmamaya çalışıyorum, bu yüzden...”

“Ne?”

“Dert etme. Tamam, dinle. Öpüşmek falan yok,” dedi sanki ben öyle bir şey teklif etmişim gibi. “Belki de... bilmiyorum, birlikte dışarı çıkarsak -sadece ikimiz- birbirimizden gerçekte o kadar hoşlanmadığımızı fark edebiliriz. Belki de benden nefret edersin. Bazen tam bir aptal olabiliyorum.”

Dudaklarıma bir gülümseme yerleşti. “James, seni ikinci sınıftan beri tanıyorum. Birlikte daha fazla vakit geçirmenin çok iyi bir fikir olduğundan emin değilim.”

Bir süre düşünceli bir şekilde beni izledi. “Büyük ihtimalle değil,” dedi sessizce. “Ama ben yine de yapmak istiyorum.”

“Ah.”

Omuz silkti. “Gel buraya.”

Şaşkınlıkla gözlerimi açtım. *Öpüşmeyeceğimizi söylediğim sanmıştım.* “Hayır.”

James durmadı ve kollarını bana dolayıp beni kendine çekerek sarıldı. Çenesini başıma yasladı. Ne yapacağımı bilemiyordum. Uzun

bir süre kıpırdamadık ve sonunda kollarımı kaldırıp onun beline doladım. Bunun üzerine iç çekti.

“Kahretsin, Sloane,” dedi. Saçlarıma değen nefesini hissettim. “Sonunda her şeyi mahvedeceğiz.”

“Biliyorum.”

Bir kez daha beni sıktı ve sonra bıraktı, arkasını döndü ve bir kez daha dönüp bana baktıktan sonra odadan çıktı. Sersemlemiş halde, odamda yalnız başıma duruyordum. Ama biraz sonra, elimi kalbime koydum ve gülümsedim.

Terapinin bittiğini haber veren zamanlayıcı tam konuşmayı bitirdiğim anda çalınca şaşkınlıkla irkildim. Daha iyi hissediyordum. James'le geçirdiğim zamanları hatırlamak bir gün daha yaşamayı arzu etmeme yetiyordu. Sadece bugünü de olsa.

Gitmek üzere ayağa kalktım ve Doktor Warren adımı söyledi. Döndüm. Doktor gülümseyerek içinde sarı hap olan kâğıt bardağı bana uzattı. “İlacını unuttun,” dedi.

Hâlâ son hapın sakinleştirici etkisi üzerimde olmasına rağmen, bir şeylerin yanlış olduğuna dair ani bir hisse kapıldım. Hapa bakıp gerçekte neler döndüğünü anlamaya çalıştım.

“Bu hapların içinde ne var?” dedim gözlerimi kısıp Doktor Warren’a bakarak.

“Dediğim gibi, seni rahatlatacak şeyler var.”

“O halde ona ihtiyacım yok,” dedim. “Son aldığım dozun etkisi hâlâ sürüyor.”

İfadesi değişmedi. “İlacı iç Sloane.”

Kalbimin atışları hızlandı ve geri bir adım attım. “Hayır.” Doktor Warren gözlüğünü çıkarıp kenara koydu ve ellerini masasında birleştirdi. “Bu, iyileşmen için atmamız gereken önemli bir adım,” dedi. “Hapı içmelisin yoksa sana bunu damardan vermek zorunda kalacağız. Ve bu hiç hoş değildir.

“Beni zorlar mısınız?” diye sordum. Baştan beri durumu bilmeme, isteğim dışında Program’da olduğumun farkında olmama rağmen, tekrar fiziksel olarak kısıtlanma fikri, telaşlanmama yetmişti.

“Bu bir tedavi,” dedi Doktor Warren. “Bunun antibiyotik olduğunu düşün.

Virüsü tedavi etmek zorundayız ki ondan kurtu-labilesin. İlacı iç ve eve git Sloane. Bu kadar basit.”

Tartışmayı, ilaçtan kurtulmak için ona karşı koymayı düşündüm. Ama bu ofisin dışında, Program’ın boş beyaz koridorlarından başka hiçbir şey yoktu. Bu nedenle doktora nefret dolu bir bakış attım ve sarı hapı almaya uzandım ve dışarı çıkmadan önce yuttum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hemşire Keli beni almaya gelip Doktor Warren ın odamda yeme talebimi kabul etmediğini söylediğinde neredeyse akşam yemeği saatiydi. Hemşire giyinmeme yardım etti çünkü terapiden beri sersem haldeydim. Program’a geldiğimden beri kendimde olduğum bir vakit geçirdiğimden emin değildim.

Yemek odasına yürürken Hemşire Keli koluma girdi ve hareket etmek biraz uyanmamı sağladı. Günün nasıl geçtiğini hatırlamaya çalıştım ama her şey bulanıktı. “Bana ilaç vermeyi bırakın,” diye mırıldandım. “İlaç çok güçlü.”

Hemşire Keli endişeli görünüyordu. “Ah, canım. Doktor Francis’e bundan kesinlikle bahsedeceğim. Belki ilacının dozunu düşürür.” “Evet,” dedim artık kendi başıma ayakta durabildiğim için kolumu çekerken. “Eminim düşürür.” Döndüm ve servis kuyruğuna doğru gittim, tepsilerdeki farklı yemeklere baktım. Yemek istemiyordum. Konuşmak istemiyordum. Yapmak istediğim şu tepsiyi almak ve onunla bir şeyleri parçalamaktı ama bu benim daha hızlı eve geri dönmemi sağlamayacaktı.

Yemeğimi aldım ve köşedeki masalardan birine oturdum. Eve gitmek istiyordum. Yalnızca eve gitmek istiyordum.

“Yiyecek misin yoksa kendini açlıktan öldürmeye çalışanlardan mısın?”

Kafamı kaldırıncı serbest salondaki, bana çubuk kraker veren çocuğu, masanın sonunda, önünde tepsisiyle otururken gördüm. “Açlıktan ölmeye çalışanlar mı?”

Omuz silkti. “Burada çok yaygın bir şey.”

Etrafa baktım, birkaç hastanın sadece plastik kaşıklarıyla yemeklerini dürtüp durduklarını gördüm. Bu kulağa mantıklı geliyordu. Yaşama isteğin yoksa neden yemek yiyecektin ki?

“Bu yemeklere nasıl karşı koyabilirim ki?” diye mırıldandım tabağıma bakarak. Sosun içinde köfte parçaları ve patates vardı, yanında da brokoli ve portakallı jöle.

Çocuk güldü. “Demek komiksin. Bunu öğrenmek rahadatıcıydı. Oturmamın bir mahsuru var mı?”

Oturup oturmamasını önemsemiyordum, omuz silktim. Karşımdaki sandalyeye oturdu ve derinden bir nefes verdi. “Adım Realm,” dedi.

“Realm mi?” Ona baktım.

“Mike Realm ama herkes bana Realm diyor.”

“Peki, ben sana Mike diyebilir miyim?”

“Hayır.”

Aniden dudaklarıma bir gülümseme yerleşti ama hemen ifademi eski haline getirdim.

“Bazen iyi bir şey,” dedi Realm tepsisinden ekmeğini alıp patates püresine bandırarak. “Biraz güldün diye yüzün kırılmaz.”

Ona baktım. Saçları delicesine dağınıktı. Ama şimdi görüyordum ki kasıtlı olarak böyle şekillendirilmişlerdi. Boynundaki yara izi cildinin yanında pembe kalıyordu ve hâlâ gözlerinin altında

koyuluklar vardı. Sanki uzun süredir buradaymış gibiydi. Ama hoş biriydi. Ya da normal şartlar altında eminim Öyleydi.

“Gülersem, beni yendiklerini düşünecekler.”

Realm cevap vermeden önce duraksadı. “Ve bu kötü bir şey mi? Burada kalmak mı istiyorsun?”

“Hayır. Ama onların kazanmalarını da istemiyorum.”

“Ah, pekâlâ, tatlı şey. Eve gitmek istiyorsan hangisini istediğine karar vermen gerekecek.” Yemeğinden bir ısırık aldı ve benimle konuşmaya devam etmeden

nce yavaşça ığnedi. “Adın nedir?” diye sordu. “izelgeni çalmaya kalkıştım ama yakalandım.”

“izelgemi mi alacaktın?”

Gurur duyarmış gibi başını salladı.

“Adım Sloane Barstovv ama bana Sloane diyebilirsiniz.” “Barstow diyemez miyim?”

“Hayır.”

“Tamam.”

Realm konuşmaya devam etmedi ve ben yemeğimi dürtüp dururken, sessizlik içinde yemeğini bitirdi. “EĞer daha çok yersen,” dedi ağzını kâğıt peçeteyle silerken, “ilaçlar o kadar sert etkileme/. Sana epey ilaç verdiler sanırım. Seni kontrol altında tutmak için.” “Büyük zaman dilimlerini hatırlayamadığıma göre haklısın.” Soğumuş premden bir lokma aldım.

“Ne renk hap içiyorsun?” diye sordu dirseklerine dayanarak eğilip. “Terapiden önce kırmızı, sonra sarı.”

Başım salladı ve kıyafetinin kenarıyla huzursuzca oynarken ileriye baktı.

“Ve bir de,” diye devam ettim, “denetimcinin verdikleri var.” Realm aniden bakışlarını kaldırdı ve başını yana eğerek, ‘Ne? Nasıl yani?’ diye sordu.

Stmden bir yudum aldım ve bakışlarımı koyu saçlı denetim cinin durduğu yere çevirdim. İlk kez bana bakmadığını goalm.

“Kapının yanındaki,” dedim fincanın arkasına gizlenip. “Bana sakinleştirici iğne yapıyor.”

“Ne?” dedi Realm birkaç bakışı bize çevirmeye yetecek kadar yüksek sesle. “Aşağılık herifi Ne iğnesi yapıyor sana?”

“Tam olarak bilmiyorum,” dedim. “Ama beni durduğum yerde yere yıkıyor.”

Realm eğildi ve sesini alçalttı. “Ciddisin değil mi?”

Alaycı bir kahkaha attım. “Neden sana yalan söyleyeyim? Seni Program’da yaşadığım talihsizlik hikâyelerimle etkilemek için mi? Evet. Geldiğim gün de, terapiden sonra koridordayken de bana iğne yaptı. Onu bugün görmemiştim, en azından şu ana kadar.”

“Sloane,” dedi Realm gözlerinde farklı bir endişeyle. “Bunu tekrar yaparsa, sana tekrar zarar verirse, bunu Doktor Warren’a söylemelisin.”

“Çalıştım. Ama o...”

“Ona sana benim söylediğimi söyle. Bana inanacaktır.” Realm etrafa baktı ve diğerlerinin yemeklerini bitirip televizyon izlemeye veya kart oynamaya gitmiş olduklarını fark etti. “Gitmeliyim,” dedi gitmek istemiyormuş gibi isteksizce. “Ama unutma, kart oynama daveti hâlâ geçerli, tamam mı?”

Başımı eğerek onayladım. O söyleyene kadar bunu unutmuş olduğumun farkına vardım. Gidişini izledim ve denetimcinin yanından geçmek için yolunu değiştirdiğini fark ettim. Yanından geçerken Realm yan yan, ölümcül bir bakışla ona baktı. Bir anlığına kavgaya gireceğini düşündüm. Ama bunun yerine korktuğum koyu saçlı denetimci duvardan çekilip odayı terk etti.

Realm’in onun üzerinde böyle bir etkisi olması beni şaşırtmıştı ama belki de daha önce de böyle bir şey yaşamışlardı. Realm, denetimcinin bana ilaç verdiğini duyunca gerçekten de epey sinirlenmiş görünmüştü. O an, Realm’in bir süre yakınında olmam gereken biri

olduğuna karar verdim. En azından Program’ı kendi başıma nasıl idare edeceğimi çözene kadar.

“Geldin demek,” dedi Realm kart oynadıkları eğreti masalarının yanında durduğum an. Diğer çocuklar istekli gözlerle bana baktılar ama fark etmemiş gibi yaptım. Realm en yakınında oturan çocuğu itti ve bana bir sandalye çekti.

“Orada ben oturuyordum,” dedi diğer çocuk.

“Ve şimdi oturmuyorsun.” Realm oyunun ortasında gibi görünmelerine rağmen bütün kartları topladı. Karıştırmaya başladı. Masadaki bütün bakışların üstümde olduğunu hissederek Realm’in yanında oturdum.

“Onun oyuna girmesine izin veriyorsunuz ama bana vermiyorsunuz, öyle mi?”

diye bir kız sesi havayı yarıp geçti. Kızıl saçlı bir kız karşımda, parmağını bana uzatmış, duruyordu. “Yeni üye almayacağınızı söylediğini hatırlıyorum Realm, Öyle değil mi?” Realm özür dilemeye çalışır gibi başını yana eğdi ama yanımda oturan çocuğun gülmesini tuttuğunu gördüm. “Sevgili Tabitha,” diyerek söze başladı Realm. “Bizim çok seçkin bir grup olduğumuzu söylemişim. Ama söz veriyorum, eğer Sloane oyundan çıkarsa onun yerine geçebilirsiniz.”

Kız bana vahşi bir bakış attı. “Ah, ben...” diye söze başladım ayağa kalkarak ama Realm bacağını yakaladı ve beni yerime oturttu. Tabitha’ya tekrar baktığımda gözlerinde öfke olduğunu gördüm. “Her neyse. Zaten hepiniz bir grup zavallısınız.”

“Seninle konuşmak güzeldi Tabby,” dedi masadaki çocuklardan biri kız uzaklaşırken.

“Ona aldırma,” dedi Realm eli dağıtırken. “Her zaman İnivle huysuzdur. Ve hayır, sonra sana kötü bir şey yapmayacak. Unutacak. Her zaman unutuyor, bu yüzden oynamasına izin vermiyoruz. Kuralları hiç hatırlayamıyor.”

Sözlerindeki kayıtsızlık beni şaşırtmıştı ve kaçmaya hazır hissediyordum, Realm fark etmiş olmalıydı çünkü bana bakıyordu. “İntihar girişiminin yan etkisi bu. HızlıÖlüm içti ve onu hayata döndürmelerine rağmen beyninde hasar oluştu. Ama iyileşiyor, benim ona oynayamayacağını söylediğimi hatırlıyor. Ama yarın gelip neden senin oynamana izin verdiğimizizi ama ona izin vermediğimizi soracağına yirmi dolara bahse girerim.”

“Fısıldattığınız yeter,” dedi yanımdaki çocuk. “Dağıt şu kâğıtları.”

Realm ona güldü ve bir çubuk kraker alıp dudaklarının arasına koydu.

“Çocuklar, bu Sloane. Ondan uzak durun.”

Hepsi gülüp Realm’e tuhaf bakışlar attılar. Bir şekilde sahiplenilmiş mi oldum diye merak ediyordum. Ama sonra Realm beni Derek ve Shep’e tanıttı. İyi görünüyorlardı ama yanımda, Shep’in vücut kokusu biraz keskin geliyordu. O on beş yaşındaydı, Derek’sse on yedi. Yaklaşık üç haftadır buradalardı ve altıncı haftada çıkmayı ümit ediyorlardı. Gördüğüm kadarıyla gayet dengelilerdi. Shep’in bacağındaki bir noktayı bilinçsizce kaşınması gerçeği dışında. Öyle ki, hastane kıyafetinin altından bacağını kanatacağını düşünmeye başlamışım.

Realm çubuk kraker teklif etti ama kafamı salladım. “Oyun nedir?” dedim

kartları elime alırken. Realm bana bakmadan gülümsedi.

“Ne olabilir? Blöf oynuyoruz.”

Hepsi gülmeye başladılar. Oyunu ortaokula gittiğim zamandan hatırladım. James, Brady ve ben annemler evde yokken mutfak masasında oturup oynardık. Bazen Lacey de gelip bize katılırdı.

James bu oyunda ustaydı. Nasıl rol yapması gerektiğini bilirdi. Hepimizi blöf yaptığına inandırır ama sonunda doğruyu söylediğini gösterirdi. Şimdi bunu düşününce elimde kartlar titremeye başladı.

“Nasıl oynandığını biliyor musun?” diye sordu Realm.

Başımınla onayladım ama konuşamıyordum.

“Blöf Sloane!” diye bağıırdı James elini masaya vurup. “Gördüğüm en kötü yalancısın!” Brady’yle delicesine gülerlerdi ve ben kartlarımı göstermeye yeltenmezdim bile. Tekrar dağıtmak üzere desteyi elime alırdım sadece. James beni hep yakaladığı için hiç yalan söylemeye bile çalışmadığım bir noktaya gelmişim. Her seferinde yakalıyordu.

“Sıra sende,” dedi Realm dirseğimi dürterek.

Elime baktım ve bir onluya ihtiyacım olduğunu gördüm. Bende sinek onlu vardı ama karo İkiliyi çıkarıp masaya koydum. “Bir onlu,” dedim.

Yanımda oturan Shep elini oynayana kadar çok kısa bir sessizlik oldu. “Bir vale,” dedi. Ondan sonra Derek oynadı ve oyun devam etti ama ben onluma baktım.

Blöfümü anlayacak kimsem yoktu artık.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Pazartesi sabahıydı, Programa gireli bir buçuk hafta oluyordu ve Doktor Warren masasının arkasında kibarca gülümseyerek oturuyordu. Randevudan önce ilaçların etkisini azaltacakları ümidiyle olabildiğince yemek yemeye çalışmışım. Vücudum şimdiden ağırlaşmaya başlamıştı, sandalyeye çökmeme sebep olmuştu.

“James’le fiziksel bir ilişkin oldu mu?” diye sordu doktor. Güldüm. “Okulda spor dersimiz yoktu.”

“Demek istediğim bu değil, Sloane.”

Çok açıktı ki ne demek istediğini biliyordum ama bu, onu ilgilendiren bir konu değildi. Doktor Warren a güvenmiyordum, “ilaçlarda ne var?” diye sordum.

İç çekti. “Her seferinde bunu tekrarlıyoruz. Ve cevap her seferinde aynı. İlaçlar sadece seni rahadatıyor.”

Yavaşça kafamı salladım. “Hayır,” dedim. “Bundan fazlası var. İstemediğim halde seninle konuşmamı sağlıyor.”

Doktor \Varren uzun bir süre, vereceği cevabı düşünür gibi gözlerini üzerimde gezdirerek beni izledi. “James’e geri dönelim,” dedi. “Gerçekte konuşmak istediğin şey bu, değil mi?”

Adını duyunca irkildim, onun ne kadar özlediğini hatırladım. Oda şeffaflaştı, anılarım etrafımdaki her şeyden daha da netleşti. Ona geri dönebilmek için her şeyi yapardım. “Evet,” dedim sorumdan vazgeçip. “James’le fiziksel ilişkim oldu. O fiziksel türden biri.”

“O kadarını rahmin edebiliyorum.”

Bunu söyleyiş şekli hoşuma gitmemiştii. Sanki James olmasaydı hâlâ bakire olacaktım ve şu anda ailemin yanında kurabiye pişiriyor olacaktım. “Onu isteyen bendim, eğer bilmek istediğin buysa. O bekleyebilirdi.” Bunu söyleyince duraksadım. “Yani, biraz daha bekleyebilirdi en azından.”

“Korunuyor muydunuz?”

Dudağımı büktüm. “Evet, annecim. Hep prezervatif kullandık çünkü bu mahvolmuş dünyaya çocuk getirmeyi hiç istemezdik.” “Prezervatifler her zaman işe yaramayabiliyor...”

“Bak,” dedim. “İstatistikleri biliyorum ama şu anda bunun için endişelenmeme pek gerek yok, öyle değil mi?” Sesim yükseldi, Doktor Warren bakışlarını çevirdi. James’i tanımlama şekline sinirlenmişim ve onun gerçeği anlamasını istiyordum. Ona, hayatı boyunca James gibi birine sadece rüyasında sahip

olabileceğini söylemek istiyordum. “İlk öpüşmeniz hakkında konuşabiliriz belki de.”

Sandalyede kıvrıldım. İlaçlar kasılmış kaslarımı gevşetiyor, kendime koyduğum sınırları aşmamı sağlıyordu.

“Onu ilk sen mi öptün?” diye sordu Doktor Warren en iyi arkadaşımış gibi.

“Hayır,” dedim kulaklarımda kalp atışlarımı duyarak. “Bunu yapmaya korkardım, utanırdım. O zamanlar James bana karşı çok yanardönerdi. Ne düşüneceğimi bilmiyordum.”

Doktor Warren sandalyesine yaslandı. Kollarını göğsünde bağlarken gülümsemeye başladı. “Anlat bana Sloane. Her şeyi anlat.” Haklı olduğunu fark ettim; gerçekten de James hakkında konuşmayı istiyordum. Ve konuşmaya başladığım an, sonsuza kadar onunla kalmaya hazır hissettim. Sadece beynimde de olsa.

“Bana notlar yolluyordu,” dedim. “Duygularını bana açıkladıktan sonra yastığının altına notlar bırakmaya başlamıştı. Bana yazdığı mektuplar. Başta sanki bana bağırıyormuş gibi görünüyordu. Benden hoşlanmaktan ne kadar nefret ettiğini ama bir sonraki satırda, bunun sebebinin, bütün vaktinin beni özlemekle geçmesi olduğunu yazıyordu. Hayatımda hiç bu kadar kafam karışmamıştı. Hiçbirine karşılık vermedim ama ondan mektuplar gelmeye devam ediyordu. Sanki kendi kendiyi tartışıyormuş gibiydi. Çok geçmeden mektuplar daha az kızgın olmaya başladı. Daha tatlı olmaya başladılar. Okulda giydiğim kıyafetlere iltifat ediyor, nasıl beni öpmeyi düşündüğünden bahsediyordu.” Güldüm. “Beni öpmekten çok bahsediyordu. Dışarı gizlice çıkıp birlikte, yalnızca ikimiz, film izleyebileceğimizi söylüyordu.”

Doktor Warren dosyaya bir şey yazdı. “James karmaşık biri gibi geliyor kulağa.”

“Aslında tam tersi. O basitçe yaşamayı istiyordu ama o ve benim aramdaki ilişki... her şeyi karıştıran buydu.”

“Mektuplar ne kadar sürdü?”

“Bir ay boyunca neredeyse her gün. Ama birkaç hafta sonra, onunla aynı odada kalmaya başladım. Tekrar şakalaşmaya, göz teması kurmaya başlamıştık. Brady tuhaf davranmayı bıraktığına sevindiğini söylemişti. James’le aramdakini

biliyormuş gibi hissetmiştim. James’le birbirimize nasıl baktığımızı görüyor olmalıydı.

“James’le ilk öpüştüğümde bana bundan sonra her daim beni öpmek zorunda kalacağını söylemişti. Sadece beni. Çok özel ol duğumu, çok sevildiğimi hissetmiştim. O anı aklımda defalarca, durmaksızın tekrar yaşamıştım. Ama sonra, bir öpücüğe fazla anlam yüklediğimi düşünüp kaygılanmaya başlamıştım. Onu kaybetmekten çok korkuyordum ve o dalı benim değildi bile.

“Bir hafta sonra James, Brady ve beni nehre götürmek için almaya geldi ama ağabeyim son anda gelmekten vazgeçti. Bir randevusu olduğunu, James’le birlikte gitmemizi söyledi. Yola koyulmadan önce, Brady nin odadan çıkmasını zorla bekledik ama ben gergindim. James öpüşmemizden bahsetmemiştı ve başka mektup yollamamıştı.

“James bizi nehre götürdü. Yolda hiç konuşmadık. Suyu girmeyi düşünmüyor olmama rağmen bir tişört ve şortun altına mayomu giymiştim. Sıradan bir cumartesi günü gibi davranıyorduk. Oraya vardığımızda, James plaj örtüsünü yere serdi, sırt çantasından birkaç abur cubur çıkarıp örtünün üstüne koydu ve kıyafetlerini çıkarıp mayosuyla, beni öylece orada bırakarak yüzmeye gitti.”

“Ama seni zaten daha önce öpmüşken neden o kadar soğuk davrandı?” diye sordu Doktor Warren.

Gözlerine baktım. “James... güçlü biri olmasına rağmen, onun terk edilme korkusu var. O sekiz yaşındayken, annesi onu tren istasyonunda, arabanın içinde bırakıp gitmiş.” James’in yaşadığı acıyı hissederek güçlkle yutkundum. “Ve hiç geri dönmemiş. Biri James’in ağladığını duyup polise haber vermiş. Bu olaydan sonra, herhangi birine güvenip güvenmediğinden emin değilim. Sadece bana ve Brady’ye güveniyordu.” Burnumu çektim. “Ve Brady de onu yüzüstü bıraktı.”

Doktor Warren anlıyormuş gibi başını salladı ama ben anladığını düşünmüyordum. James’i benden başka kimse anlayamazdı. “O gün nehirde ne oldu?” diye sordu yavaşça.

“James sudayken,” diyerek tekrar banladım. “Kıyafetlerini saklamayı düşündüm. Keyfimizi yerine getirmek, tuhaf sessizliği kırmak için küçük bir şaka yapmak istedim. Şortunu elime alıp

koşmaya hazır bir şekilde ayağa kalktım. Ama sonra cebinden bir şey çimenlerin

üstüne düştü.”

“Düşen neydi?” diye sordu Doktor Warren hikâyeyle ilgileniyor

gibi.

“Bir yüzük. Aptal, plastik, ışıltılı bir yüzük. James’in onunla ne yapmayı planladığını merak ederek yüzüğü elime aldım. Örtünün üstüne oturdum ve onu vereceği kıza kıskançlık duyarak yüzüğü inceledim. Sonra üzerime bir su damlası düştüğünü hissettim ve James’in yanımda saçlarını havluyla kurutarak durduğunu gördüm.” Doktor Warren beni dinlerken, bu anının gözlerimin önünde canlanmasına müsaade ettim. Kelimeler ağzımdan benim iznim olmadan çıkıyorlardı. İçimdeyse, hepsini, anının her saniyesini görebiliyordum.

“Elindeki nedir?” diye sordu James. Yüzüğü görünce elindeki havluyu bir kenara attı. “Ceplerimi mi karıştırıyorsun Sloane?” “Hayır, ben...” Ama içimde bir kıskançlık hissederek durdum. “Bu kimin yüzüğü?”

James güldü ve yanıma oturdu. Elimden yüzüğü çekip almak için uzandığında, bacağı benim bacağıma bastırıyordu. “Her şeye burnunu sokmamalısın,” diye mırıldandı.

“Cevap vermeyecek misin?”

Bana yandan bir bakış attı. “O senin için, aptal şey,” dedi bir gülümsemeyle. “Onu sana aldım.”

Doğruyu söyleyip söylemediğine karar vermeye çalışarak ona baktım ama sonra James yüzüğü elimden alıp parmağıma geçirdi. Öne eğildi, yüzüme iyice yaklaşıp durdu. “Şimdi öpüşebilir miyiz?” diye sordu. “Bir mahsuru var mı?”

Doktor Warren’in karşısında otururken, gözlerimi kapayıp James’in ağzının sıcaklığını, daha ağzımı açmadan dilin dudaklarıma değişini hatırladım. Örtünün üstüne beni yatırdığını, dudaklarının tekrar ve tekrar benimkileri buluşunu hatırladım. Her öpücüğü nazik ama aceleciydi.

Jamesten bir daha böylesine bir tutkuyu hissedemeyecektim. Bir daha o kız olamayacaktım. Ağlamaya başlayınca gözyaşlarını yanaklarımdan süzüldü, James’i özliiyordum. Kendimi özlüyordum. Her şeyin eski haline dönmesini istedim ama bunun yerine her şeyi yavaşça kaybediyordum. Kendi ölümüne

tanıklık ediyordum.

Doktor Warren hiçbir şey söylemedi ve sarı hapı uzattı. Uykuya muhtaç bir şekilde, hapı minnetle aldım. Daha iyi hissetmeye muhtaç bir şekilde.

Ama asla unutmak istemeyerek aldım hapı.

“Uyan bakalım,” diye fısıldadı kulağıma bir ses.

Göz kapaklarımı güçlükle hareket ettirebiliyordum ve fısıldayan sese doğru kafamı çevirdiğimde, yüzümde sıcak bir nefes hissettim.

“Çok uzun süredir uyuyorsunuz, Bayan Barstow. Sizi uyandırmamı istediler.”

Gözlerim sonuna kadar açıldı ve koyu saçlı denetimciyi yatağıma yaslanıp bana doğru eğilmiş halde buldum. Onu itmek için kollarımı kaldırdım ama bileklerimden yakaladı. “Karşı koyma,” diye sakinleştirdi beni. “Canını yakmayacağım. Sadece istekli olanları seviyorum.”

Kolumu ondan hızla çektim ve yanlışlıkla elimi ağızıma çarptım. Acıyla irkildim. Elimini dudağıma götürdüm ve elime kan bulaştığını gördüm.

Denetimci dilini şaklattı. “Daha dikkatli olmalısın.” Dolabıma gitti ve temiz bir kıyafet ve kemer çıkarıp yatağıma koydu. “Giyinmene yardımcı olayım mı?”

“Tabii ki hayır,” dedim yatağımda doğrularak. “Bu yaptığının cinsel taciz olduğundan eminim.”

Gülümsedi. “Nasıl yani?”

T ylerimi  rpertmenin ondan şikâyetçi olmam için yeterli bir sebep olup olmadığından emin değildim ama şansımı denemeye karar verdim. “ ık dışarı yoksa Hemşire Kell’i çağırırım,” dedim kapıyı gösterip.

Denetimci omuz silkti. “İstersen  ağır.” Kapıya doğru yürümeye başladı ve durup bana baktı. “Ama ya sana bir şey  nerirsem?” “Senden hiçbir şey istemiyorum.”

“Bir anı bile istemiyor musun?”

Duraksadım ama sonra yataktan kalkmak için üzerimdeki battaniyeyi ittim. “Ne demek istiyorsun?”

Söylediğine gösterdiğim ilgiyle, denetimcinin gözleri parladı. “Senin için bir anıyı silinmekten kurtarabilirsem, buradan çıkarken sende kalabilecek bir anın olmasını sağlayabilirsem, buna değer mi?” Midemdeki bulantı hissini yutkunarak bastırmaya çalıştım. “Neye değer mi?”

O an, gözlerini sinsice kısıp vücudumu inceledi. İçgüdüsel bir hareketle kollarımı göğsümde bağladım ve geri bir adım attım. “Arkadaş olmaya,” dedi ama sesinin tonundaki şeytanilik açıkça duyuluyordu.

“Git buradan,” diye tersledim onu kapıyı göstererek.

Hiç korkmuş görünmeyerek başını salladı. “Bunu düşün Sloane. Fikrini değiştirirsen, beni nerede bulacağını biliyorsun.”

“Defol.”

Kapıyı açtı. Dışarı çıkarken, kayıtsızca, “Şimdiye dek kimbilir ne kadarını kaybettin,” dedi. Ve gitti.

Orada durup kapanan kapıya baktım. *Kaybettiklerim mi?* Aniden elime baktım ama parmağım boştu. Her zaman taktığım mor yüzük evde, yatağımdaki yarıktaydı. Bunu unutmazdım. *James yüzüğü bana...* Durup düşündüm. Ani bir korku dalgası geçti vücudumdan. *Onu bana ne zaman... Ah, Tanrım.*

İlk defa bir anımın silindiğinin farkına vararak ağzımı kapadım. Sendeleyerek yatağıma gittim. Beynim, aklıma gelen her şeyin üstünden geçiyordu. Yüzük. Yüzüğü nasıl almıştım?

Kapıda hızlı bir tıklama oldu. Bunun denetimci olduğundan emindim bu nedenle gitmesi için bağırdım. Kapı açıldı ve kaşları çatılmış halde duran Doktor Francis’i gördüm.

“Sloane,” dedi dikkatlice. “Roger seni odadan çıkaramadığını söyledi. Bir sorun mu var?”

Evet, o kadar büyük bir sorun vardı ki nereden başlayacağımı bilemiyordum. Ancak Roger’dan ürkünç biri olduğu için şikâyetçi olamazdım. Henüz değildi.

Bana yardım edebilecekse bunu yapamazdım. Boğazımı temizleyip doğruldum ve sakın bir yüz ifadesi takındım. Bakalım Doktor Francis blöfümü görecekti miydi?

“Beni uyandırdı ama biraz asabiydim,” dedim. “Sanırım ilacım fazla güçlü geliyor.”

Doktor Francis söylediklerim hakkında düşünüyormuş gibi dudaklarını büzdü. “Belki de dozajına alışman gerekiyor.”

“Belki de,” diye karşılık verdim sertçe. Başını sallayıp kapıdan çekildi.

“Öğle yemeği vakti geldi ve çalışanlar yeteri kadar yemek yemediğini düşünüyorlar. Hemşire Keli geldiğinden beri iki kilo verdiğini söyledi.”

“Burada hiç abur cubur yok,” diye cevap verdim. “Çıtır tavuk getirin, bakın nasıl yiyorum.”

Güldü. Berbat bir espri yapabildiğimi gördüğüne sevinmiş görünüyordu. “Bu konuda ne yapabileceğime bir bakayım,” dedi. “Ve ilacının dozajını değiştireceğim. Biz senin rahat etmeni istiyoruz. Bunun zorlu bir geçiş olduğunun farkındayım.”

Gülümsedim. Dişlerimi o kadar sıkarak gülümsedim ki kırılacaklarından korktum. *Zorlu bir geçiş*. Evet, bu doğru bir değerlendirmeydi. Banyoya gidip temiz kıyafetlerimi giyip kemerimi sıkıca

bağlarken, Doktor Francis beni bekledi. Hâlâ aklımda yüzüğün hikâyesini arayıp bulmaya çalışsam da, bu anının yok olduğunu biliyordum. James’ten bir parça kaybetmişim ve bu o kadar üzücüydü ki kendimi toparlayana kadar neredeyse bir dakika boyunca aynadaki yansıma baka kaldım.

Koridorda doktorun arkasından yürürken, aklımı tek bir düşünceye odakladım. *James, James, James*.

ALTINCI BÖLÜM

Doktor Francis’le muayene odasında -sadece ilaçlarımı alıp almadığımı kontrol etmek için yapılan temel fiziksel ve kan testleri için gitmişim- biraz vakit geçirdikten sonra, öğle yemeğine gönderildim ve köşede yalnız oturup yemek

yedim. Biraz meyve suyu içtim ve elmandan birkaç ısırık aldım ama başka bir şeye dokunmadım. Yüzüğün anısını hatırlayamadığım için çok üzgün hissediyordum. Öğle yemeğimi bitirip kendimi neredeyse bomboş olan serbest salonda bulduğumda, yine pencerenin önünde oturup dışarı baktım.

“Pişt...” Omzumun üstünden arkaya bakıp Realm’in kapıda, arkasında bir şey tutarak durduğunu gördüm. Başka kimse onu fark etmedi. Ona güldüm. *Buraya gel*, dedi ağzıyla, ses çıkarmadan.

Gitmeli miyim emin olamadım ama salon sessizdi ve ben de sıkılmış hissediyordum. Kalkıp ne yaptığını öğrenmeye gittim. Ben yaklaştıkça Realm delice sırtmaya başladı ve onu koridora doğru takip ettim. “Burada bekle,” dedi kafasını duvarın köşesinden çıkarıp hemşire odasına bakarak.

“Arkanda ne var?” diye sordum omzunun üstünden, duvarla arasında ne olduğuna bakmaya çalışarak.

“Hey, hev, tatlı şey,” diyerek kızgınca baktı. “Bakmak yok.” Etrafı bir kez daha kontrol etti ve sonra sanki ordudaymışız gibi tuhaf bir el işareti yaptı.

“Ne var?” diye sordum.

“Koş.” Önümden koşuyordu ve koridordan geçip merdiven boşluğunun kapısından girdik. Kapının yavaşça kapanmasını sağladı. Orada öylece, biraz şaşkın bir şekilde durdum.

“Neredeyse yakalanıyorduk,” dedi.

“Biz ne yapıyoruz?”

“Saklanıyoruz. Kaçak eşyam var.”

“Peki ya bizi bulurlarsa...”

“Bulamazlar. Önümüzdeki yirmi dakika boyunca etrafta dolaşmayacaklar. Otur.” Arkamdaki merdivenleri işaret etti.

Buraya gelerek kuralları çoktan çiğnediğim için betona oturup bağdaş kurdum ve Realm’e baktım. “Şimdi bana arkanda ne sakladığımı gösterecek misin?”

Genişçe güldü ve üzerindeki logosu aşıkâr, beyaz bir poşet çıkardı.

“Olamaz.”

“Küçük bir kuş bana çıtır tavuk sevdiğini söyledi.”

“Realm! Sen nasıl...”

“Şişşt,” dedi kapıya doğru bakarak. “Menüde bu yok, bu nedenle, eğer görürlerse, alırlar. Şimdi, yemek istiyor musun, istemiyor musun?”

Ağabeyim ve ben, anne ve babamıza, her cumartesi bizi McDonald’s’a götürmeleri için yalvarırdık. Bunun için odamızı temizlemek, bulaşıkları yıkamak ve her türlü ev işini yapmak zorunda kalırdık. Ama babam patates kızartmalarım çok sevdiğini için bizi yine de götüreceklerini bildiğimizden bütün bu görevlerden kaytarırdık.

Ve burada, bu merdiven boşluğunda, yağlı yiyecek gördüğüme daha önce hiç bu kadar sevinmediğimi fark ettim. Neredeyse evden bir parça görmüş gibi hissediyordum ki sanırım bu, bir bakıma üzücü bir şeydi.

Realm gelip yanıma oturdu ve bir peçete almak için poşete uzanıp peçeteyi merdivenin basamağına serdi. Çıtır tavukların olduğu kutuyu çıkardı ve kapağına açıp kapağın üst tarafına patates kızartmalarını boşalttı.

Kafamda birçok sorum olmasına rağmen derhal yemeye başladım. “Bunu nereden buldun?” Yemek biraz soğumuştı ama yine de çok lezzetliydi. Buradaki ezilmiş ve tatsız, nişastalı yiyeceklerden çok daha iyiydi.

“Bir tanıdık olan bir tanıdığım var.” Gülümsedi ve ağızına bir patates kızartması attı.

“Ne? Realm, bizi buradan çıkarabilir misin?” diye sordum aklım aniden kaçma hayalleriyle dolarak. Tepkimi görünce gözlerini sonuna kadar açtı.

“Hayır,” dedi. “Tabii ki de çıkaramam. Cazibem yalnızca buna yetiyor. Bir arabaya servis yapan bir restorana gidebilmek için yaptığım yağcılık firar etmekle aynı şey değil. Sadece düşündüm ki...” Başını eğdi. “Kahretsin Sloane. Bunun seni neşelendireceğini düşünmüştüm.”

Berbat ve nankör hissettim ve dikkatini çekmek için elini tutmaya uzandım. “Özür dilerim,” dedim. “Bu yaptığın harika bir şey. Ve beni gerçekten de neşelendirdi ” Güçlükle v z me geniş ve aşırı istekli bir gülümseme yerleştirdim. “Gördün mü?”

Realm kendi kendine gülerek yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle yemeye devam etti.

“ ıtır tavuk sevdiğimi nasıl öğrendin? diye sordum bacağımın üstüne oturup iyice yerleşirken.

“Sonunda senin  izelgeni ele ge irebildim. Doktor Francis’in canının çıtır tavuk istediğini yazdđını gördüğümde ne kadar řařırdđımı düşünsene. Ona bunu gerçekten de söyledin mi?”

“Evet.” Güldüm ve omzuna vurdum. “Ama benim  izelgemi okuyamazsın!”

“Okurum ama kesinlikle okumamam gerekir. Beni ispiyonla-mazsın değil mi? Gammaz değilsin, değil mi Sloane?” şüpheli bir şekilde baktı.

“Sana ihanet etmeyeceğim ama bana çizelgede neler yazdđını söyleyeceksin.”

Bunu söyleyince dikleşti ve çenesini kaşıdı. “Ee... Pek fazla şey yazmıyor.”

Bir bulantı dalgası geçti vücudumdan. “Yalan söylüyorsun.” Realm gözlerini benimkilere dikti. “James kim?”

Bunu bu şekilde hassasça soruşu, neredeyse yıkılmama sebep olmuştu. James’in benim için kim olduğunu nasıl a ıklayabilirdim ki? “O her şeydi,” dedim. “şimdiyse, hiçbir şey.” Gözlerimi kapadım.

“ z r dilerim,” dediğini duydum Realm’in. Dizime dokunduğunu hissettim. “Bu konuyu a mamalıydım.”

Burnumu çektim ve yanaklarımdan inmeye başlayan gözyaşlarını sildim. “ nemli değil,” dedim. “Sadece kötü bir gün geçirdim. Ve...” “Hayatın ne kadar kötü olduğunu hatırlattım sana. Gerçekten de çok  zg n m.”

“ z lme,” diye fısıldadım. “James benim erkek arkadaşımdı ama...” James’in beni hatırlamadđını kabullenmek istemeyerek durdum. Sanki bu, onun için

önemli biri olmadığımı kanıtlayacakmış gibiydi.

“O da Programtiaydı,” dedi Realm sessizce. “Dosyanda yazıyor.” Başımınla onayladım. “O geri döndükten yaklaşık bir hafta sonra gelip beni aldılar.”

“Seni tanıdı mı?” dedi Realm endişeli bir sesle.

“Hayır.” Bunu söylemek karnıma tekme yemişim gibi hissettirdi.

Realm bunun önemli olmadığını söylemeye çalışmadı, James’in hatırlayacağına dair hiçbir umut verici söz etmedi. Bunun yerine son çıtır tavuk parçasını işaret ederek, “Onu yiyecek misin?” diye sordu.

Ona baktım. “Az önce beni ağlattın, şimdi de yemeğimi mi istiyorsun?”

Omuz silkti. “Sadece yiyecek misin diye sordum.”

Güldüm ve kutuyu ona doğru ittim. “Senin olsun. O kadar hızlı yedim ki sanırım kusabilirim.”

Tavuk parçasını ağzına götürürken durakladı. “Fazladan paylaşım için teşekkürler Sloane.” Tavuğu yedi ve sonra patatesleri bitirip çöpleri temizlemeye başladık. Yağ parmaklarıma yapışmış haldeydi ama bu iğrenç gelmiyordu. Bu tesiste ne kadar temizlenmiş ve mikropsuz hissettiğimle karşılaştırdınca neredeyse rahatlamış hissediyordum.

“Bekle,” dedi Realm poşeti bana verip. Kapıyı aralayıp dışarı baktı. “Temiz.”

İlerlememi söyledi ve içeri geri sızıp koridor boyunca gülüşerek koştuk. Neredeyse serbest salona varacakken, köşeyi döndüğümüzde Hemşire Keli bizi gördü.

Realm hemen poşeti alıp boş bir odaya attı ve poşet bir yatağın altına girdi.

“Siz ikiniz neredeydiniz?” diye sordu Hemşire Keli.

“Sadece onu gezdiriyordum,” dedi Realm. Kolunu birbirimizin en iyi arkadaşımıymış» gibi bana doladı. Onun gerçekten de en iyi arkadaşım olduğunu anladım; en azından burada öyleydi. Hemşire Keli bir süre daha gözlerini dikip bize baktı ve sonra serbest salona doğru başıyla işaret etti.

“Pekâlâ,” dedi. “Çocuklar seni arıyor Michael. Kart oyumitu geç kaldın.”

Realm ona teşekkür etti ve ondan ayrılıp salona doğru giderken Hemşire Keli beni geri çağırdı. “Bu senin için,” dedi elinde kâğıt bardakla. İçine baktım ve parlak sarı renkli ilacı gördüm.

“Neden? Ben iyi hissediyorum.”

“Doktorun emirleri, tatlım.” Bir bardak su verdi ve hapi içtim. İçimdeki öfke tekrar yükselmeye başlıyordu.

“Dozajı düşüreceğini düşünmüştüm,” diye tersledim onu. “Sanırım düşürmedi, değil mi?”

“Şimdi arkadaşlarının yanına dön Sloane.” Gülümsedi ve saçımı omzumdan geri itti. Ama elini ittim ve serbest salona gittim.

“Nereye gittin?” diye sordu Realm, o ve diğer çocuklarla masaya oturduğumda. Eli ben oturmadan önce bana da dağıtmışlardı. Kartları elime aldım.

“Hemşire Keli itaatkâr davranmaya devam ettiğimden emin olmak istemiş,” dedim ona.

“Bu kulağa hoş geliyor,” dedi Derek ve gülmeye başladılar. Realm ise sadece endişeyle beni süzdü.

“Hey!” Bir ses böldü havayı ve dönünce kızıl saçları dağınık bir şekilde toplanmış halde bu tarafa doğru gelen Tabitha'yı gördüm. “Realm, başka kimseyi oyuna almayacağını söylediğini sanıyordum.” Realm iç çekti ama kafasını nazikçe kaldırıp bakışlarını Tabithaya çevirdi. “Merhaba Tabitha. Üzgünüm ama masa dolu.”

“O halde neden o oyuna girebiliyor? Bu adil değil Realm. Söz vermiştin.”

“Bir dahaki sefere, tamam mı?” Gülümsedi. Tabitha bana nefret dolu bir bakış attı ve sonra üzgün bir edayla başını sallayıp sendeleyerek gitti.

Bu sefer çocuklar, kız hakkında şakalaşmadı, bunun yerine oyuna başladılar. Daha yeni bu konuşmayı yapmışlardı ama kız yine de geri gelmişti, sanki beyninin bir parçası bozulmuş gibiydi.

O HızlıÖlüm içtiği için böyleydi. Merak ediyordum da eğer Miller yaşayabilseydi, o da...

Arkadaşırm düşününce yoğun, boğucu bir keder kapladı ruhumu. Hemen yanında olmamıza rağmen öylesine kayıp ve yalnızdı ki Miller... Onu bir daha hiç göremeyecektim.

Bileğimde hafif bir dokunuş hissettim. “Ağlıyorsun,” dedi Realm. Şaşırmış halde ona baktım, o ise tedbirli bakışlarla hemşireleri gözlüyordu. Gömleğinin koluyla gözlerimi silmek için uzandı ve çocukların dikkatini dağıtmak için, öylesine, blöf dedi. Hepsi gülmeye, kartları incelemeye başladı ama ben minnettar bir şekilde Realm’i izledim. Oyuna geri döndük ama dakikalar geçtikçe, reflekslerim yavaşlıyordu. Çok geçmeden kart atma sırasının bana geldiğini söyleyip bağırmaya başladılar ama eli bırakıp oyundan çıkmak zorunda kaldım.

Bunun üzerine Realm ayağa kalktı. “İyi görünmüyorsun,” dedi.

“Yorgunum. Hemşire Keli bana bir hap verdi ve...”

“Bekle, seni koridorda bunun için mi çağırdı? Neden şimdi verdi ki?”

“Bilmiyorum.”

Realm kolumu tuttu ve yanında ayakta durmam için bana destek verdi. Yönümü şaşırmış hissetmeye başlamıştım ve odama kadar yürümek imkânsız gibi geliyordu.

“Geri geleceğim çocuklar,” dedi Realm kartlarını masaya bırakıp. Çocuklar duymadığım bir şeyler homurdandılar. Realm beni rahatlatmaya çalışıyordu. “Sana evine kadar eşlik edebilir miyim?” dedi şakayla.

Cevap vermedim, bunun yerine, o bizi dışarı doğru çıkarırken, dirseğine tutundum. Koridora geldiğimizde Realm kolunu omzuma koydu. “Her şey yolunda,” diye fısıldadı. “Seni sağ salim odana götüreceğim.”

Koridor önümde titriyormuş gibi hissettim ama karşıda birini gömdüğümü düşündüm. Gördüğüm kişi Roger’dı. Geriye doğru sendeledim ve Realm’in gömleğini kavrayarak, “Beni bu haldeyken onun yanma götürme,” diye yalvardım.

“Kimin?” Realm, Roger’ın olduğu yere doğru bir bakış attı ve donakaldı. “Sorun nedir? Bir şey mi oldu?”

Roger bize baktı. Aniden şimdi, karşı koymak için çok zayıf olduğum bu anda, benim için geleceğini düşünüp korkmaya başlıyordum. Neredeyse kendi ayaklarımın üzerinde yürüyemeyecek gibi oldum. “Sadece beni buradan çıkar,” dedim.

Realm beni diğer tarafa doğru aceleyle çevirdi ama omzunun üstünden Roger’a bakarken gözlerinin koyulaştığını gördüm.

Sonunda özel bir odaya girdiğimizde, odanın benim odam olmadığını anlamam bir saniyemi aldı. Her şey çok bulanıktı. “Neredeyim ben?” diye sordum.

“Benim odamdasın,” dedi Realm. “Umarım sakıncası yoktur.” Başını kapıdan çıkardı, etrafı gözetlemiş gibi bakındı. Yatağına doğru bocaladım.

“Uyandığında seni kendi yatağına götürebilirim. İyice kötüleşecek gibi görünüyorsun,” diye ekledi Realm.

Yatağına çıkıp iç çekerek kafamı yastığa koyarken, onun odasında oluşumuzu tartışmadım. Realm üstümü battaniyeyle örtüp kenarlarını sıkıştırırken, gözlerim çoktan kapanmış haldeydiler.

“Sonra gelirim, tamam mı?” dedi.

“Tamam.”

Sessizce güldü. Alnımda bir dokunuş hissettim. Bir öpücüktü, sanırım. Ve sonra Realm uyuyup ilacın etkisini geçirmem için odadan ayrıldı. Uyandığımda beni neyin -ya da kimin- bekliyor olacağı hakkında endişelen memeye çalıştım.

YEDİNCİ BÖLÜM

Koridordan gelen bağırış seslerine uyandım. Aniden yatakta doğrudum ama anında pişman oldum çünkü beynim yerinden çıkacakmış gibiydi. Eşyalarımı alıp yabancı olduğum odaya bakarken şakaklarım acıyla zonkladı.

“Michael!” diye bağırdığını duydum Hemşire Kell’in sesinin. “Çekil adamın üstünden!”

“Kızdan uzak dur yoksa yemin ederim seni kendi ellerimle öldürürüm!”

Nefesim kesildi. Bağırının Realm olduğundan emindim. Hızlıca yataktan kalkıp kapıya gittim. Realm’in yaptığı gibi, kapıyı hafifçe aralayıp dışarı baktım. Koridorun ilerisinde, Realm kolunu Roger ın boynuna bastırarak onu duvara itti. Ama Roger hiçbir şey söylemedi. Sadece meydan okurcasına Realm’e baktı.

“Michael,” dedi Hemşire Keli yine ama bu kez daha sakın bir sesle. Realm’in koluna dokundu. Realm aniden kolunu indirip Roger’ın sendeleyerek yere düşmesine sebep oldu. Bir an Realm in onu tekmeleyeceğini düşündüm ama o bunun yerine kendine zorla hâkim olduğu bariz halde geri çekildi.

Kapıyı biraz daha aralayınca kapı gıcırdadı. Hepsi dönüp bana baktılar. Realm bana doğru döndüğünde, bir gözünün şişmiş olduğunu gördüm. Hemşire Keli birdenbire parlayarak, “Sloane,” dedi. “Odana geri dön.” Sonra Realm’in kolunu sertçe kavradı. “Derhal Doktor Warren’ı görmemiz gerekiyor,” dedi sertçe.

Realm bana bakıp özür dilermiş gibi omzunu silkti ve sonra hemşirenin onu götürmesine müsaade etti. Kalbim endişeyle dolup hızla çarpmaya başladı. Ya onu başka bir yere yollarlarsa, ya onun canını yakarlarsa, diye düşündüm. Realm benim tek arkadaşımdı. Ya onu da benden alırlarsa, diye düşündüm.

O sırada Roger’ın hâlâ yerde oturduğunu fark ettim. Gözlerimiz buluştuğunda bana göz kırptı ve sonra kalkıp topallayarak gitti.

Yemek salonunda bekledim. Yalnız başıma oturup yemeğime el sürmedim. Daha Realm’i geri getirmemişlerdi. Paniğe kapılmış haldeydim. Gördüklerimi daha kimseye anlatmamıştım ama Derek ve diğer çocukların, Realm’in bir denetimciyi yumrukladığını ve şimdi de başka bir tesise gönderildiğini söylediklerini duymuştum. Kaşığımdaki jöleyi yemeye çalışırken elim titriyordu.

“Seninle oturabilir miyim?” diye sordu Tabitha karşımdaki boş sandalyeye işaret ederek.

“Ah, tabii ki.” Onu ilk defa yakından görüyordum. Saçları kızıla boyanmıştı ama saç diplerine bakınca aslında saçlarının koyu bir renk olduğunu gördüm. Soluk bir teni ve açık ela gözleri vardı. Emo tarzında bir güzelliği vardı. Bana biraz Lacey’yi hatırlatıyordu -ya da en azından eski Lacey’i.

“Kolunda sargı var,” dedi yemeğinden ilk lokmasını yerken. “Bileklerini

kesmeye mi çalıştın?”

“Bir nevi. Ama kendimi öldürmeye çalışmıyordum. Sadece öfkeliydim.”

Güldü. “Tabii, öyledir. Peki, Realm nerede?” diye sordu. Baştan beri asıl sormak istediği şeyin bu olduğunu düşündüm. “Bugün onunla kart oynayabileceğimi söylemişti. Ah...” dedi ve gülümseyerek durakladı. “Belki senin de oynamana izin verir. Çok iyi biri. Hatta çok da sevimli, değil mi?”

Onda belirgin bir hasar görebilmek için dikkatle baktım. Daha önce HızlıÖlüm içip kurtulan kimseyi görmemiştim. Lacey de içmeyi düşünmüştü. Onunla birlikte Millerin de içmesini istemişti. *Dur biraz, Miller. Miller a ne olmuştu?*

“Neden öyle bakıyorsun? Onu çekici bulmuyor musun?” Tabitha sinsice sırtıyordu ama ona cevap vermedim ve tabağıma baktım.

Miller a ne olmuştu? Aklımda, sanki Miller bir gün vardı ve sonra öbür gün aniden... yok olmuştu. “Ah, Tanrım,” dedim. “Hatırlayamıyorum.”

“İyi misin?” diye sordu Tabitha korkmuş bir şekilde. “Hemşireyi çağırayım mı?”

“Hayır,” dedim hemen. Elimi uzatıp onunkinin üstüne koydum. “Anılarımı siliyorlar,” diye fısıldadım ona. “Beni siliyorlar.”

Beni anlıyor gibi gözlerini kırptı ama sonra gözleri donuklaştı. “Böyle konuşma,” dedi keyifli bir şekilde. “Yoksa ikimizi de her şeye baştan başlamak için başka tesise gönderteceksin.”

Tabitha birdenbire kalktı ve tepsisini alıp gitti. Beyaz masada duran elimin soğukluğunu hissettim ve titredim. Önce yüzük, şimdi de Miller. Daha hatırlayamadığım neler vardı? Bana neler oluyordu?

Ve ansızın, biliyordum. Bunu adatabilmeyi istiyorsam ne yapmam gerektiğini biliyordum. Tepsimi masada bıraktım ve çıkış kapısına doğru yürüm. Neredeyse çıkışa varacakken yaşlıca bir denetimci beni durdurdu.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Tuvalete.”

“Orada tuvalet var,” dedi salonun arka tarafında bir yere işaret ederek. Hızlı düşünmeye çalıştım.

“Orada tampon yok.”

Sanki bana bakarak adet görüp görmediğimi anlayacakmış gibi süzdü beni ve sonra eliyle gitmemi işaret ederek, “Acele et,” dedi ve salonu gözleriyle taramaya devam etti.

Onu nerede bulacağımı bilemeden koridora doğru koştum. Çaresizlikten gözlerim yaşarıp yanmaya başladı ama gözyaşlarımı bastırdım. Güçlü olmalıydım. Kendimi kurtarmalıydım.

İkmal dolabını geçerken içerde onu gördüm ve terliklerimin üzerinde kayarak durdum. Tuvalet kağıtlarını sayıp not panosuna not edişini izlerken midemin bulandığını hissettim. Beni fark ettiğinde gülümsedi.

“Merhaba Bayan Barstovv. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?”

“Evet Roger.” Adını söylerken neredeyse nefesim kesilecek gibi hissettim.
“Sanırım var.”

Roger ikmal dolabının kapısını kilitleyip beni odama götürdü. Giderken yol boyunca gülüyor, hatta şarkı bile mırıldanıyordu. Kendimi zorlayarak ilerliyordum ama bundan başka şansım yoktu. Program bana bulabildiğim her şeye tutunmaktan başka çare bırakmamıştı.

Roger kapımı açtı ve önden içeri girmem için kenara çekildi. Önünden geçerken sert bir nane kokusu aldım ve bir daha öğürmeden nane şekeri yiyemeyeceğimin farkına vardım. Odaya girince durdum. Yatağa bakmadım.

Roger kapıyı kapayıp kilitlediğinde kollarımı göğsümde birleştirdim. “Önce bana, Realm’e ne yapacaklarını söyle.”

Roger güldü. “Ah, eminim ki Michael Realm’e hiçbir zarar gelmeyecek. Onun, geri kalanınızın cezalandırıldığı şeylerden kurtulabilmek gibi bir huyu var.”

Kaşlarımı çattım. “Bu da ne demek?”

“Yakında geri dönecek demek. Şimdi, umarım beni bu yüzden çağırmamışsındır

Sloane.” Gerçekten sorunun cevabını merak eder gibi başını kaldırdı. Korkuyordum.

“Bana anılarımı gerçekten de geri verebileceğine nasıl güvenebilirim?”

“Sana anılarını geri veremem,” dedi neredeyse özür diler gibi bir tavırla. Yapabileceğim şey, senin bazı anılarını kaybetmemeni sağlamak. Antijenlerin onlara erişmesini engellemek.”

“Antijenler mi?”

“İçtiğin san hap,” dedi. “Doktor Warren tarafından hedeflenen anılarını arayıp buluyor. Önce kırmızı hapı içiyorsun -buna bir nevi doğruluk serumu diyebiliriz. Ve sen konuşurken, o bir boya gibi, kendini düşüncelere sabitliyor. Ve sonra bu düşünceleri silmesi için sarı hapı içiyorsun. Bu tamamen hatasız bir işleyiş değil ama çok geçmeden, içlerinden seçebileceğin düşüncelerin gitgide azalıyor ama azaldıkları için gittikçe bu düşüncelerin yerlerini saptamak onlar için kolaylaşıyor.”

Haplar anılarımı kemiriyor, tüketiyordu. Doktor Warren sadece benim rahatlatmamı sağlamaya yaradıklarını söylemişti ama bu yalandı. Başka ne yalanlar söylemişti?

“Bana nasıl yardım edebilirsin?” diye sordum Roger’a. “Beni silmelerini durdurmak için ne yapabilirsin?”

Cebine uzandı ve küçük bir kutu çıkarıp açtı. İçinden küçük, mor bir hap çıkardı. “Bu tek bir düşünceyi kurtarabiliyor; kaybetmek istemediğin tek bir düşünceyi. Tabii ki ilaç mideni bulandırabilir ama bu riski almaya değer. Doktor Warren’a bundan bahsedersen, hafızanı tamamen silerler. Yani eğer ilacı alırsan, bunun ikimiz arasında kalması gerektiğini bilmelisin.”

Tuttuğu küçük hapa, söylediklerinin doğru olduğundan enim olamayarak baktım. Bana kötü bir şey yapabilmek için yalan >ö\

leyip söylemediğinden emin otamıyordum. “Peki, karşılığında ne istiyorsun?” diye sordum vereceği cevaptan korkarak.

Gözlerinin kenarları kırışarak güldü. “Ben canavar değilim Sloane. Belki de tek istediğim bir öpücüktür.” Durdu. “Bu seferlik.” “Karşılığında seks mi

istiyorsun?” Dehşete kapılmış görünmeye çalıştım ama bunun bu noktaya varacağını biliyordum. Biliyordum ve yine de bu soruyu ona sormuştum. Yalnızca farklı bir cevap vereceğini umuyordum.

“Tabii ki hayır,” dedi. “Dediğim gibi, sadece bir öpücük; bir yakınlık. İnsanlarla yakınlık kurmak, tedavin için iyi bir şey Sloane. Sana bunu söylemediler mi? Aslında bunu çoktan kendin anlamış-sındır diye düşünüyorum.”

Realm’i kastettiğini biliyordum ama cevap vermeye yeltenmedim. Realm’le ilişkim olduğunu düşünüyordu ama böyle bir şey asla olmayacaktı. James’e geri dönecektim.

Uzanıp Roger’ın elinden hapı aldım ve inceledim. “Ne yapmam gerekiyor?”

“Tek bir anı üzerinde yoğunlaşmalısın. Ve sonra hapı yutup o anıyı düşünmelisin. Başka bir anıyı düşünmemeye çalışmalısın veya yoğunlaştığın anıyı genişletmemelisin yoksa aklında net bir düşünce oluşmaz.”

Bir hapa, bir denetimciye baktım; boğazım kuruydu, ellerimse terli ve soğuktu. İsteddiği sadece bir öpücüktü ama sanki benden köprüden atlamamı istemiş gibi hissediyordum. Ona daha fazla yaklaşmadım ve kararlılığımı kaybetmeye başladığımı hissettim.

“Bunun senin için değeri nedir Sloane?” diye sordu yavaşça. “Geçmişinin değeri nedir?”

Bununla birlikte gözlerimden birkaç damla yaş sızdı. James’i düşündüm. Brady ve Miller’ı düşündüm. Program’dan kurtulamayacak parçamı düşündüm. Belki bu hap yalnız başına, sonucu değiştirebilirdi. Belki beni kurtarabilirdi.

“Tek bir öpücük,” dedim ona.

Roger güldü. “Evet ama uzunluğuna ben karar veririm. Ve iyi bir öpücük olmak zorunda Sloane. Tutkunu hissetmek istiyorum.”

Yüzümü o kadar sert sildim ki canım yandı. Hapı cebime koyup kararsız bir adım attım. Roger’ın gözlerine baktım. “Emin ol,” diye fısıldadım, “senden nefret ediyorum.”

Gülümsedi. “Zoru severim.” Beni sertçe tuttu. Kendine çekerken bir eliyle

kolumu sıkıyor, diğer eli ise üzerimde yılan gibi kıvrılıyordu. Dudakları benimkilere değdi; ıslak ve güçlüydüler. İlk başta kafamı çevirmeye çalıştım ama beni kollarıyla iyice sıkıştırdı. Beni kendine doğru çektikçe ne kadar tahrik olduğunu hissedebiliyordum.

Yavaşça inledim, diliyle dudaklarımı yalarken geri kaçmaya çalıştım.

“Beni inandır,” diyerek soludu. “Yoksa hapı geri alırım.” Beni tekrar öptü ve bu sefer dilinin ağzıma girmesine izin verdim. Dudaklarımı nane şekeri kaplamıştı ve bu tada dayanamıyordum. Bir saniye daha dayanabileceğimden emin değildim.

Elini kalçama koyup beni kollarının arasında iyice sıkıştırırken, gözyaşlarını yanaklarımdan süzölmeye devam ediyordu. Diğer eli enseme kavradı ve öpmek için başımı yana yatırdı. “Çok lezzetlisin,” dedi yüzüme yakın.

James’i öpüyormuş gibi yapmaya çalıştım ama Roger m dokunuşları çok saldırgandı. James bana bu şekilde asla dokunmazdı. James bana bunu asla yapmazdı. Çok geçmeden hıçkırıklara boğuldum ve Roger beni bir daha öpmek için yaklaşıp elini gömleğimin altına soktu. Ve sonunda dayanamayıp dizimi hızla kaldırdım ve testislerine isabet ettiremeyip kalçasına vurdum. Acıyla haykırp geri kaçtı. Ancak ben orada, önünde, dudaklarımdan hâlâ sessiz hıçkırıklar kaçarak dururken o gülüyordu.

“Ah, yapma Sloane,” dedi duygusuzca. “O kadar da kötü değil. Diğer kızlar daha fazlasını yaptılar.”

“Çık dışarı,” diyebildim ve yatağımın ayakucuna yaslandım. “Çık dışarı!” diye haykırdım.

Geri çekildi ve arkasına, kapıya doğru baktı. “Pekâlâ,” dedi elini kaldırıp. “Ama bunun ikimiz arasında olduğunu bil. Eğer...” “Biliyorum.” Ağlamamı durduramıyordum. Ağzımdaki tattan kurtulmak için olduğum yerde, yer karosunun üzerine tükürdüm. Roger üzgün olduğuma bile şaşırmış halde yere baktı.

“Bir sonraki dozun karşılığı soyunman,” diye uyardı. “Ve kendini toparlamayı tavsiye ederim çünkü bu ağlama bende pek işe yaramıyor.” Döndü ve ardından kapıyı kapayıp gitti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gözyaşlarını kuruduğunda, yatağında, yorganın altında yatıyordum. Çok geçmeden nerede olduğumu merak edip beni aramaya geleceklerini biliyordum ama yemek salonuna geri dönemezdim çünkü vücudum durmadan titriyordu.

Cebimden hapi çıkardım ve ona baktım. Bu, işe yaramayabilirdi ama denemek zorundaydım. Bu her şeyi kaybetmemem için son şansımdı.

Ardından su içmeden hapi ağzıma attım. Boğazıma takıldı ve öksürdüm ama sonra tamamen yuttum. Hatırlamam gereken şeyin ne olduğunu biliyordum. Romantik bir anı değildi bu. Çok önemli bir anı da değildi. Ama buradan çıktığımda beni bazı cevaplara ulaştırabileceğini ümit ediyordum. Bir sonraki hafta, James'le yaşadığım mükemmel bir anıya yoğunlaşacaktım.

Şimdilik, o ve Brady'nin fotoğrafına ve yüzüğe yoğunlaştım. Yatağıma sakladığım şeyleri aklımda canlandırdım, böylece geri döndüğümde onları bulabilecektim. Şu anda biliyordum ki o gün evimde yaşanan her şey hafızamdan silinecekti. Bu nedenle onları hiç bulamayabilirdim. Bulmamın tek yolu buydu.

Fotoğrafa odaklandım: James in yüzü, çıplak göğsü, ağabeyimin omzuna lakayt bir şekilde attığı kolu. Brady'nin gülüşü ve arka planda akıp giden nehir. James'in verdiği yüzük -mor, parlayan, kalp şeklindeki yüzük- ne zaman verdiğini hatırlayamasam da. Ama onu sürekli takardım. Bu nedenle önemli bir yüzük olmalıydı.

Hepsi, bizi birbirimize kavuşturacak her şey, yatağımın içindeydi. Bu nedenle gözlerimi kapayıp sıkıca bu anıya tutundum.

Aniden acıyla kıvranmaya başlamadan önce sadece birkaç dakika geçti. Başımın arkasına çekiçle vurulmuş gibi hissedip haykırdım. Eğilip yatağımın yanına kustum. Karnım kasılıyor, boğazım yanıyordu. Sanki zonklamayı kesebileceklermiş gibi ellerimi başıma bastırdım.

Oda etrafımda dönüyordu. Gözlerimi sıkıca kapayıp başımı yastığıma koydum. Soluğumu kontrol etmeye çalıştım ve bir kez daha, yatağımın içine sakladığım yüzük ve fotoğrafı düşündüm. Yaşadığım, bir ömürlük ıstırap çekmişim gibi hissettirdi ancak gözlerimi tekrar açabilmeye başladığımda, beş dakikadan daha

az bir süre geçmiş olduğunu anladım. Karnım kasılıyordu. Hemşire Keli beni aramaya gelmeden önce kustuğum yeri temizlemem gerektiğini biliyordum.

Yavaşça, yerdeki kusmuğa basmamaya çalışarak yataktan kalktım ve tuvalet kâğıdıyla yeri temizleyip çöpleri klozete attım, sifonu çektim. Her an basabilirmişim gibi, düzensizce ve hızla nefes alıp veriyordum. Ağzımda ekşi bir tat vardı. Onun arkasında nane şekeri kokusu.

Klozete eğilip tekrar öğürdüm.

Yarısı boşalmış yemek salonuna girerken kötü göründüğümün farkındaydım. Akşamdan kalmış gibi hissediyordum; gözlerim kan çanağına dönmüş, yağlı saçlarım atkuyruğu yapılmıştı. Ama insanlar

fark etmiş gibi görünmüyorlardı ve burada, güzel olmamanın daha iyi bir şey olduğunu fark ettim. Fark edilmemek daha iyiydi.

Tepsimi bıraktığım yere geri gittim ve hâlâ tabağımda duran köfteyi yiyormuş gibi yaptım. Elma suyunu içtim. Ağzımdaki inatçı tatlardan kurtulabilmek için her türlü şeyi içtim. Tabitha odanın karşı tarafından, beni inceliyormuş gibi bana bakıyordu ama çok geçmeden bakışlarını indirdi.

Roger'ın ona hapı teklif edip etmediğini merak ediyordum. Ona sormak istedim ancak böyle bir şeyi nasıl sorabilirdim? Ya ona teklif etmediyse? Beni ihbar edebilir ve daha uzun süre kalmak üzere başka bir tesise gönderilmeme sebep olabilirdi.

Realm'i özliyordum. Roger'ın Realm'in yakında geri döneceğine dair söylediklerinin gerçek olmasını umdum. Ya ona zarar veriyorlarsa, diye düşündüm. Ah, Tanrım. Ya onun aklından beni siliyorlarsa?

Tam o anda Hemşire Kell'in odaya girdiğini gördüm ve onunla konuşmak için oturduğum yerden fırladım. Önce endişelenmiş, sonra ise onu aradığım için hoşnut olmuş göründü.

“Merhaba Sloane. Daha iyi misin, tatlım?”

“Evet. Ama... Realm iyi mi?”

Gülümsedi. Bu gülümseme yine bana büyükannemi hatırlatmıştı. “Michael

Realm gayet iyi. Şu anda Doktor Warren’la, sakinleşiyor. Korkarım bu akşam odasında uyumayacak. Ama yarın bize katılacağını düşünüyorum.”

Neredeyse gözyaşlarına boğulacak gibi hissediyordum. “Beni hatırlayacak mı?” diye sordum kısık sesle.

Hemşire Keli sanki aptalca bir soru sormuşum gibi kafasını salladı. “Tabii ki. Neden hatırlamasın?”

Tuttuğum nefesi verdim ama buna kadanamıyordum. Sanki burada hiçbir şey ters gitmiyormuş gibi davranmalarına kadana-mıyordum; sanki hafızamızı silmiyorlarnış gibi davranmalarına "Teşekkür ederim" salondan çıkıp koridora giderken söyleyebildiğim tek şey oldu.

Kart oyununa katılmadım ve odamda oturup Hemşire Kell’in ödünç verdiği kart destesiyle iskambil falı baktım. Realm’in kahkahasını duyma umuduyla koridoru dinledim. Roger’ın odanın önünden geçmesinden ya da daha kötüsü, odaya uğramasından korkuyordum. Ama koridor sessizdi.

Hemşire Kell’in getirdiği hapları içmeme gerek kalmadan hemen uyuyakaldım. Uyanınca erkenden Doktor Warren’la olan randevuma gittim. Uzun yolu kullanıp Realm’in odasına uğradım. Hâlâ geri dönmemişti.

Doktor Warren’ın ofisine girdim. Beni gördüğüne çok sevinmiş gibi yüzü sevinçle parlıyordu. “Sloane,” dedi. “Bugün çok iyi görünüyorsun.”

Yalan söylediğini biliyordum çünkü duş almamıştım, hatta aynada kendime bakmaya bile yeltenmemiştim. Sıcak bir elbezi alıp Roger’ın ağzının değdiği her yeri silmiştim. Bezi yüzüme o kadar sertçe sürmüştüm ki cildimde kızarıklık oluşmuştu. Doktor Warren’ın kızarıklıklara baktığını gördüm ama bunlardan söz etmedi.

“Başlamadan önce...” Kırmızı hapın olduğu kabı bana uzattı ama kafamı salladım.

“Ona ihtiyacım yok. Teşekkürler.”

Gülümsedi. “Hapı içeceksin Sloane. Bunu daha önce konuşmuştuk.”

Roger’m söylediklerinden, hapın anıları seçip daha sonra silinmeleri için öne

çıkardıklarını biliyordum. O hapı ağzıma koymak istemiyordum. Onu alıp topuğumla ezmek istiyordum.

“Konuşmuş muyduk?” dedim. “Belki de hatırlamıyorum.”

Doktor Warren çenesini sıktı. “Serbest kalmak istiyorsan usullere göre hareket et.”

“Hapı almıyorum,” diyerek karşılık verdim. Ağzından doktor tavsiyesi olarak çıkması gereken sözler, daha çok tehdit gibi çıkıyordu. Daha da çok öfkelen dim.

“Son şansın,” dedi bakışlarını bana yönelterek.

Ona doğru eğildim. “O lanet olasıca hapı almıyorum, tamam mı?”

Doktor Warren kıpırdamadı bile. Deri sandalyesine sakince yaslandı. “Marilyn,” diye seslendi arkama doğru bakarak. Beyaz önlüklü, iri bir kadın sessizce içeri girdi. Elinde bir iğne tutuyordu. Neler olduğunu anlamama fırsat kalmadan, iğnenin koluma batırıldığını hissettim.

“Nedir bu?” diye bağırdım sandalyemden fırlayarak.

Doktor Warren, “Sakin ol,” diyerek sakinleştirdi beni. Biraz olsun üzgün görünmüyordu. “Bu aynı ilaç. Ama sana söylemişim. İlacı bir şekilde almak zorundasın. Kendi isteğinle alman en zahmetsiz yolu.” Doktor Warren hemşireye baktı. “Diğer iğneyi de seans sonrası için hazırla.”

Kolumu tutup öylece durdum. Çaresiz hissediyordum. O kadar hakarete uğramış, o kadar öfkeli hissediyordum ki şu anda kontrolümü kaybedebilirdim.

“Bugün,” dedi Doktor Warren bariz öfkemi görmezden gelerek. “James’le, ağabeyin öldükten sonraki ilişkiniz hakkında konuşmak istiyorum. Nasıl bu kadar birbirinize bağımlı hale geldiğiniz hakkında.”

“Biz birbirimize bağımlı değiliz, seni orospu. Biz birbirimizi seviyoruz.”

Düşünceli, ben tamamen uysallaşana kadar beklemekten memnun bir şekilde beni süzdü. Şimdiden ilacın damarlarımdaki kana hızla karıştığını hissediyordum

ve ayaklarımın üstünde sağa sola sallanmaya başladım. Beni hükmüne almasının, doktora bütün sırlarımı anlatmaya başlamamın uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Uzuvlarını hafiflemiş, kafam bulanmış şekilde sandalyeme yıkıldığında, konuşmaya başladım.

“James’le iki ay gizlice buluştuk,” dedim başımı sandalyeye yaslamış şekilde. “Bunu Brady’den gizlemek zordu. James her gece bizde kalıyordu ve her gece saat üçte, Brady nin odasından sıvışıp yatağıma giriyordu. Öpüşüp fısıldaşırdık. James hep beni güldürürdü. Ona karşı hissettiklerimi gizlemek istemiyordum ama bunu açıklamamın iyi olmayacağını biliyordum. Brady için. Ailem için. Bu nedenle, bir süre bu şekilde, birbirimize sarılıp Oregon’u terk etmek hakkında konuşarak vakit geçirdik.”

“Birlikte oluyor muydunuz?” dedi Doktor Warren dosyasına notlar alarak.

“Hayır. Yani, sanırını olabilirdik. Ama olmadık.” Kendi kendime güldüm. “Sadece sürekli öpüşüyorduk.”

Uzaklarda hissederek gözlerimi yumdum. “Brady öldükten sonra, James suçluluktan yıkılmış hissediyordu. Bense daha da kötüydüm. Yüzmeyi bilseydim, Belki Brady’yi kurtarabilirdim. O, benim ağabeyimdi ama ben belirtileri göremedim bile. Bunun sebebinin daha çok James’le vakit geçirmem olduğunu düşündüm. İlk bir hafta, James’le birbirimizden uzak durduk. Onun yüzüne bakamadım bile.”

“Sonra ne değişti?”

“Ağabeyimi toprağa verdikten, ev annemin hıçkırıkları ve babamın içme sorunuyla dolduktan sonra, ailemin ilgisi bana döndü. Benim de bunalımda olduğumdan endişe ediyorlardı ama bunun sadece keder olduğunu göremediler. Ağabeyim en yakın arkadaşımdaydı ve onu geri istiyordum” - bunun üzerine durakladım, güçlkle yutkundurulma o hiçbir zaman geri gelmeyecekti. Beni bir daha dönme dolaba götüremeyecekti. Bana yüzmeyi hiçbir zaman öğretemeyecekti.”

Doktor Warren bana bir peçete uzattı. Ağlayıp ağlamadığımdan emin değilim ama gözlerimi sildim. Yanaklarımda hiçbir şey hissetmiyordum. Hissizleşmişim.

“Ve sonra, bir öğleden sonra,” diyerek tekrar başladım söze, “annemi Brady’nin odasında, onun eşyalarını toparlarken gördüm ve kontrolümü kaybettim. Brady’nin eşyalarının bir kutuda olacağı —Brady yi içine koydukları kutu gibi bir kutuda olacağı- düşüncesine katlanamadım. Anneme ondan nefret ettiğimi söyledim.” Başımı eğdim. “Bununla gurur duymuyorum ama annemle babamın tuttukları yas beni çok etkiliyordu ve benim de yas tutmaya ihtiyacım vardı. Yas tutmama izin vermiyorlardı! Sonraki gün, telefonun yanında Program’ın kitapçığını buldum. Artık beni ağlarken görmelerine izin veremeyeceğimi biliyordum. Ve James’le konuşmam gerektiğini biliyordum çünkü Brady bize, birbirimize iyi bakmamızı söylemişti.

“Okulda, görüşmelerden, terapiden, denetlemelerden bunalmış durumdaydım. O kadar yalnız hissediyordum ki belki de gerçekten hastalanıyorum diye düşündüm. Ama o haftanın sonuna doğru bir gün sınıftan çıkınca James’i dolapların orada dururken buldum. Sanki baştan beri orada duruyormuş gibiydi. Ve onu ne kadar özlediğimi fark ettim. Beni gördüğünde hiç tereddüt etmeden hızla yanıma yürüyüp bana sarıldı. Ağlamak istedim ama yapamazdım.”

“Duygularını göstermenin daha sağlıklı yolları var,” dedi Doktor Warren. “Rehber öğretmenle konuşabilirdin.”

Ciddi olup olmadığını merak ederek dış dünyanın bizi “korumak” için aldığı uç tedbirlerden haberi olup olmadığını merak ederek ona baktım. “Neye inanmak istiyorsan ona inan,” dedim. “Ama denetimciler bizi işaretlemek için gerekçe arıyorlardı. Hissedebildiğimiz tek şey bunun baskısıydı.”

James’in iyi olduğunu gördüğümde ne kadar rahatlamış hissettiğimi hatırlayarak kafamı doktordan çevirdim. “O gün, beni eve bıraktı. Ve sonraki gün de. Normal olabildiğimiz tek zam an birlikte

olduğumuz zamanmış gibi hissetmeye başlamıştım. Ağlayabildiğimiz, bizi kimsenin göremediği yerlere kaçardık. Haftalar geçtikçe başka şeylerden konuşmaya başladık. Sadece o ve ben, tekrar şehri terk etmekten, sonsuza dek birlikte olmaktan konuştuk.”

İlk kez birlikte oluşumuzu, o zaman ne kadar korktuğumu hatırlayınca iç çektim. Kampta, sıcak ateşin yanındaki battaniyenin üstünde birbirimize sarılıp yatıyorduk. Ona o kadar âşıktım ki.

Şimdi gözlerimi kapayıp o gün, James’in sıcak dudaklarıyla boynumu öpüşünü

düşündüm; ellerinin nazikçe tenimde dolaşmasını. Çok geçmeden beni tutkuyla öpmeye başlamıştı; beni her zamankinden daha çok arzuluyor gibi görünüyordu.

Dizi bacaklarımın arasında hareket ediyordu. Nefesi kesilip durduğunda, tişörtünü başından çekip çıkardım. “Bekle,” dedi. “Yapmamalıyız.”

Mavi gözleri arzuyla, şehvetle dolmuş, göz kapakları ağırlaşmıştı. Onu çekip tekrar öptüm. Bana tekrar bunu yapmaya mecbur olmadığımızı söylemesine rağmen kemerini çıkarmaya başlamıştım. Yanında prezervatif getirmişti. Bu da bunun olabileceğini en azından düşündüğünü gösteriyordu. Ve bundan sonraki her seferde de olduğu gibi, korunarak ilişkiye girmiştik.

Gözlerimi açtım ve Doktor Warren’ın hikâyesinin devamını beklediğini gördüm. Ona hiçbir şey anlatmamayı istedim ama kendimi durduramıyordum. Duramamak hoşuma gitmiyordu çünkü bunun ne anlama geldiğini biliyordum. O benden bu anıyı çalacaktı ve bunun düşüncesi bile dayanılmazdı.

“James’le ilk birlikte olduğumuz gece,” dedim, “hormonlarımızla ilgili değildi. Umutsuz, üzgün ve hatta biraz acılı bir geceydi. Ama sonra umut dolu ve güzel olmaya başladı. Birbirimizi koruyup birbirimize iyi bakmamız, birbirimize verdiğimiz bir sözdü.

“James bana beni sevdiğini, bana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğini söylemişti. Ben de ona aynı sözü vermişim ...” Bunları söylerken nefesim kesiliyordu. “Ama ben yalan söyledim. Onu korumadım. Buna çok çabaladım ama yeteri kadar güçlü değildim. Geldiler ve onu aldılar. Ve artık beni sevmiyor.”

Yüzümü ellerimle kapayıp hıçkırarak ağlamaya başladım. Yaşıyor olmanın ne kadar canımı yaktığını fark etmiştim. Bu kayıpla yaşamayı istemediğimi fark etmiştim. “Hiçbir şeyim yok,” dedim ellerimin arkasından. “Artık tamamen yalnızım.”

“Yalnız değilsin,” dedi Doktor Warren. “James’in kötü biri olduğunu söylemiyorum. Brady, Miller ya da Lacey nin de. Ama senin gerçekte burada olma sebebin onlar. Onlar hastalar Sloane. Sana da bulaştırdılar. Ve şimdi sen iyileşmelisin. Tıpkı kanser gibi, seni hasta eden şeyleri kesip almalıyız.”

Ona hâlâ nefret duyarak baktım ama göğsüme saplanan acıyla nefretin biraz daha azaldığını hissediyordum.

“İşte.” Sarı hapı içmemi teklif etti. “İç bunu. Kendini güçlendir, tatlım. Bu, her şeyi düzeltecek.”

Teklifini düşündüm. Sonra Roger’ın mide bulandırıcı ağzını benimkine bastırışını düşündüm. Mor hapının bazı anılarıma tutunabilmemi sağlayacağını düşündüm. Bu nedenle, hapı almak yerine Doktor Warren a baktım ve “Cehennemin dibine git,” dedim. Ve sonra biri beni tuttu ve kolumda bir acı hissettim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

“Sloane,” diye fısıldadı bir ses.

Gözlerimi korkarak açtım ve yatağımın yanında birini görüp çılgılık atmaya başladım.

“Şişşt... Şişşt...” dedi Realm parmağını hızla dudaklarına götürerek. Kapıya tedbirli bir bakış attı ve ben de kendimi susmaya zorladım.

“Ödümü kopardın,” diye fısıldadım ve sonra onu loş odada daha iyi görebilmek için ona yaklaştım. Tek ışık, kilitli pencereden içeri giren ay ışığıydı. Yüzünü görebildiğimde durdum. “Gözün.”

Realm’in gözünde hâlâ canını yakıyormuş gibi görünen bir morluk vardı.

“Önemli değil,” dedi elini kaldırarak. “Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. O kadar aniden ayrılmayı istememiştim.” Sırıtiyordu ama iyi olduğumdan emin olmak için gözlerini üzerimde gezdiriyordu.

“Bu çok büyük bir kabalıktı,” dedim. Doğrulup kollarımı boynuna doladım. Güldü ve neredeyse birbirimize sarılmamıza mahcup olmuş gibi nazikçe bana sarıldı. “O kadar yalnızdım ki,” dedim.

Realm saçımı arkaya doğru yatırmak için uzandı. “Sloane...” Duraksadı. “Kimse canını yakmadı, değil mi?” Sesinde endişe vardı. Roger’ı kastettiğini düşünüyordum ama ona haptan bahsedemezdim. Ya da öpüşmemizden.

“Hayır,” diyerek yalan söyledim. “Sadece geri döneceğini düşünmemiştim.” Yavaşça onu bırakıp yatağıma yattım. Geri döndüğü için mutluydum.

“Uyumalısın,” diye fısıldadı Realm. “Kahvaltıda görüşür müyüz?” Gülerек başımla onayladım onu. “Belki *waffle* yaparlar.” Güldü. “Yapmazlarsa, ben sana bulurum.”

O battaniyemi düzeltirken yanıma dönüp yattım. “Muhtemelen bulursun.” Arkasından sessizce kapıyı kapayarak odadan çıkmasını izledim. Onu tekrar görmek omuzlarımdan büyük bir yükün kalkmasını sağlamıştı. Az önce üzgün olduğumun farkında olmama rağmen nedenini hatırlayamıyordum. Arkadaşım geri döndüğü için mutluydum.

Ertesi sabah, Realm, yeni limon sarısı kıyafetleriyle yenilenmiş görünerek masamızda oturmuş bekliyordu. Saçları hâlâ ıslaktı ve arkaya doğru taranmıştı. Bu, onun bir şekilde daha genç görünmesini sağlamıştı. Mor gözüyle birlikte, neredeyse sevimli görünüyordu.

“*Waffle* yok,” dedi sanki hayal kırıklığına uğramamı bekliyor-muş gibi. “Ama bir tavsiye kartı yazdım, yani, umarım yarın olur.” Güldüm ve daha yemeğimi almadan yanma oturdum. “Bu gözündeki morluğu denetimci mi yaptı?” diye sordum yakından bakmak için eğilirken. Realm, ben onu incelerken, yüzünde üzgün bir ifadeyle beni izliyordu.

“Roger dirseğiyle vurdu,” dedi sessizce. “Ama ben de onu neredeyse boğarak öldürüyordum Yani eşitiz diyebiliriz.”

Gerilmiştim ve keşke Roger’ın bana dokunmasına izin vermeseydim diye düşünerek kafamı çevirdim. Ama karşılığında kendimden bir parçamı kaybetmeyeceğimi biliyordum. Ya da en azından, öyle umuyordum.

“Ne var?” diye sordu Realm.

“Hiçbir şey,” diye fısıldadım. “Yalnızca açım.” Kalkıp yemek kuyruğuna girdim.

Üçüncü haftamın sonundaydım ve ilaçları almayı reddetmeye devam ediyordum. Keşke ilaçların bana ne yaptığını hiç öğrenmemiş olsaydım, her gün bu mücadeleyi vermek zorunda olmazdım, diye düşündüm. Ama öğrenmiştim. Ve onlara karşı koymak zorundaydım.

Terapiden ve yeni bir iğneden sonra odama giderken, yarı yolda karşıma çıktı.

“Merhaba Sloane,” dedi Roger. “Bir süredir etrafta görünmediğim için üzgünüm.

Yeni okulunda epey vakit geçirdim.”

Sesini duyduğum anda kollarımdaki tüyler diken diken oldu. “Beni rahat bırak,” dedim hafifçe geveleyerek.

“Neden yeni okuluna gittiğimi bilmek istemiyor musun?” Kafamı çevirdim ve ona baktım. Koyu renkli saçları gözlerine düşmüştü. “Hayır.”

“James Murphy ismi tanıdık geliyor mu?” diye sordu.

Nefesimi tutup yürümeyi bıraktım. Duvara dayandım. James benim erkek arkadaşımı ya da en azından o Programa girmeden önce öyleydi. Millerin arkadaşısıydı ve ondan önce de... Ne? Ondan önce James kimin arkadaşısıydı?

Elimi alnıma bastırdım. Hatırlayamıyordum.

“Belli ki James zor biri. İkinizin o kadar süre birlikte olmanıza şaşmamalı. İkiniz de birer baş belasımız.” Roger güldü. Üzerine atlayıp gözlerini yerlerinden çıkarmak istedim.

“O iyi mi?” diye sordum.

Roger başını sallayarak onayladı. “İyi. Sadece tam bir baş belası. Sürekli denetimcilerin ellerinden sıvışarak onları sınıyor. Şansına yakında on sekiz yaşına girecek, yoksa yine kendini burada bulabilir.” *James iyi.* Gülümsedim ve duvara yaslandım.

“Biliyorsun ki Sloane,” diye fısıldadı Roger yaklaşarak. “Bir ya da iki seanstan sonra, James hafızandan tamamen silinecek.” “Kes sesini,” dedim. Parmakları çıplak kolumda gezinirken gözlerimi sıkıca kapadım.

“Sana bedelin ne olduğunu söylemiştim ve bence bu çok uygun bir bedel. Ne diyorsun?”

Eğilip daha da yakınlaştı. Nane şekeri kokulu nefesini kulağımda hissediyordum. Parmağını kolumdan yukarı, gömleğime doğru kaydırdı ve gömleğimi sıyrıp göğsümün bir kısmını açtı.

İlacın etkisiyle, oda yan yatmıştı ama kendimi bırakmamaya çalışıyordum. Onun yanında bu kadar zayıf olmak istemiyordum. Tiksindirici elleriyle bana

dokunmasını istemiyordum. “Hayır,” diyerek homurdandım.

“Hımm...” dedi ve kolunu belime doladı, başımı omzuna koydu. “Sanırım odana gitmene yardımcı olsam iyi olur.”

Ondan kurtulmaya çalıştım ve koridorun ilerisinden gelen bir bağırış duyunca neredeyse düşüyordum. “Hey, Rogdedi Realm, elleri san pantolonunun cebinde. “Yardıma ihtiyacın var gibi görünüyor.” Roger karşılık vermektense, beni yere yatırıp geri çekildi. “Yanlış bir şey yapmıyordum Michael,” diye cevap verdi.

“Öyle mi?” dedi Realm bize doğru yürüyerek. Yanağıma değen beyaz yer karosunun soğukluğu iyi gelmişti. Realm yan yatmış görüntüsüyle yaklaşıyordu. “Diğer kızlara da yanlış bir şey yapmıyordun,

değil mi?” diye sordu Realm. “Doktor Warren ne diyecek?” Yanıma gelen Realm’in çehresi bulamkırı. Uzandım, pantolonunun paçasını sıkıca tutup kendimi yukarı çekmeye çalıştım.

“Sen sırrını saklarsan ben de saklarım,” dedi Roger gözlerini kısıp ve geri çekildi.

Realm elimi tuttu ve yavaşça, ayağa kalkmama yardım etti. “Sloane, yürüyebilir misin?” diye sordu.

Ona yaslanıp evet demeye çalıştım ama dengemi sağlayamadım. Realm eğildi ve kolunu dizlerimin altından geçirip beni kaldırdı. Başımı göğsüne yasladım. Roger duvardan uzaklaşabildiği kadar uzaklaşırken, Realm odama doğru yürümeye başladı.

“Bu iş burada bitmedi,” dedi Realm ona, kapımı tekmesiyle açmadan önce. Realm’in vücudunun gerildiğini hissedebiliyordum ve Realm gelmeseydi, Roger bana ne yapardı diye düşündüm. Ama bu düşünceyi bastırıp Realm beni yatağıma yatırırken ona sıkıca tutundum. Kollarını bana sarana kadar gömleğini bırakmadım, ondan benimle kalmasını istedim. Sonra bilincimi kaybedip kendimi bıraktım.

Akşam yemeğinde, Realm le ne olduğu hakkında konuşmadık. En azından başta konuşmadık. Derek ve Shep onun kılıbık olduğunu söyleyerek onunla alay etseler de, Realm yemeğimi almama yardım etti. İlaça kötü tepki göstermiş gibi, bir sıcaklayıp bir üşüyerek titriyordum.

“Sizinle oturabilir miyim?” diye sordu Tabitha oturduğumu/ masanın başında durup. Derek ve Shep güldü ama Realm kenara kaydı.

“Elbette Tabby.”

Kibar olduğu düşüncesiyle ona gülümsedim. Zeki biri olduğu düşüncesiyle. Bir şekilde, bana James’i hatırlatıyordu. Her /.aman

iyi hissedebilmemi sağlayabiliyordu. En son ne zamandı hatırlayamıyordum ama James de beni güldürürdü.

“İşte,” dedi Realm tepsime bir mısır ekmeği koyarak. “Bir şeyler yemelisin Sloane. Eriyip gideceksin.”

“Belki de eriyip gitmek istiyorum.”

“Burada böyle şeyler söyleme,” diye fısıldadı sertçe. “Tekrar işaretleneceksin.”

Onu üzdüğüme üzülerek başımı salladım ve masanın altından elini tuttum. “Sadece kendi halime üzülüyorum,” dedim sessizce. “Anılarım... Çoğu silindi.”

Realm elimi sıktı ve bırakmadı. Anlayışlı gözlerle bana baktı ve sonra ikimiz de yemeğimize devam ettik, diğerlerinin konuşmasını dinledik. Derek on sekiz yaşına girince yurt dışına çıkacağını söylediğinde başımı salladım.

Realm’in beni bırakmamasına şükrediyordum. Romantik bir his değildi bu. Bu, beni hayata bağlayan bir histi.

ONUNCU BÖLÜM

Heyecanlı bir kart oyunundan sonra, Realm ve ben, diğer birkaç kişiyle birlikte film izlemek için bir koltuğa çekildik. Realm’in yanına kıvrıldım ve kimse bir şey demedi; hiçbir hemşire ayrı oturmamızı söylemedi. Ne istersek onu yapabiliyorduk ve bu güzel bir şeydi. Uzun zamandır ilk defa kontrolün bende olduğunu hissediyordum.

Hemşire Keli gelip odalarımıza dönmemizin vakti geldiğini söylediğinde, Realm beni diğer tarafa çekerek, “Odama gelmek ister misin?” diye sordu koridorun öbür tarafına işaret edip. Omuz silktim ve o tarafa doğru yürürken koluna tutunudum.

Kapıyı açtı ve önden içeri girmem için yol verdi ve sonra kapıyı kapatmadan önce koridoru kontrol etti. “Gizlice sıvışmak eğlenceli bir şey, değil mi?” diye sordu.

“Öyle. Ben de sürekli ilaç kullanmaktan daha eğlenceli bir şey olmadığını düşünmüştüm.” Güldüm ama Realm’in yüzüne ciddi bir ifade yerleşmişti. Yatağına oturmaya gitti, bense karşısında sandalyede oturdum. Huzursuzlaşmaya başladım. Roger hakkında konuşmak istediğini biliyordum.

“Sloane, bunu sormak zorundayım... Sana tecavüz etti mi?” “Ne?” Şaşırmış halde bakışlarımı kaldırdım. “Hayır.”

“Peki, ne oldu?” Realm güçlükle yutkundu. Her şeyi inkâr etmenin faydası olmadığını biliyordum.

“Bir takas yapmayı önerdi.”

“Ah, Tanrım.”

“Öpücük karşılığındaydı. Biraz da... dokunma ama bu olduğunda ona çok fena bir şekilde dizimle vurdu. Sadece öpüştük.” Bunu düşününce midemin bulandığını hissettim ve Realm’in yüzümü görmesinden çekinerek başımı eğdim.

“Peki, karşılığında ne yaptı?”

“Bana bir hap verdi. Bir anımın silinmemesini sağlayacağını söyledi.”

Realm alçak sesle küfretti, sertçe yüzünü ovuşturdu. “Onu öldüreceğim,” dedi kendi kendine. “Ona seni rahat bırakmasını söylemişim.”

“Başkalarına da yaptı bunu, değil mi?” diye sordum.

Realm başıyla onayladı ve acıyla bana baktı. “Bu, sanırım bir süredir devam ediyor.”

O kaçık ile kızların birlikte olduğunu düşününce iki büklüm olmuştum ve bana dokunmasına izin verdiğime inanamıyordum. Sadece hayatımı, kendimi elimde tutabilmek istemişim. Hakaret edilmiş ve aptal hissediyordum; sandalyenin arkasına yaslanıp kollarımı birbirine dolayıp oturdum.

“İşe yaramıyor,” dedi Realm. “Engelleme hapı. Anı, bir bağlama dayanmadığı için asla geri gelmiyor ya da anlaşılabilir bir durumda olmuyor. İlacı içmemelisin.”

Tokat yemiş gibi geri çekildim. Roger’ın bana dokunmasına izin vermiştim ve şimdi de bana vaat edilen şeyi elde edemiyordum. Her şey bir hiç uğrunaydı. Bir hiç uğruna buna izin vermiştim.

“İşe yaramıyor mu?” diye sordum gergin bir sesle. Realm kafasını salladı. Dünyam yıkılmış gibi hissediyordum. Umudumu kaybetmiştim. Tek güvencem anılarımı kaybetmememdi. Her şeyimi kaybetmiştim.

“Hapı bana vermelisin,” dedi.

“Veremem,” dedim sessizce. “İlacı çoktan içtim.”

Realm’in yüzü öfkeyle parladı. “Seni aptal,” dedi. “Ölebilirdin.” Serseme dönmüş bir şekilde bakışlarımı yere indirdim. Realm’in sert sözleri canımı yakmıştı. Ayağa kalkmak için hamle yaptım ama Realm hemen elimi tuttu.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Öyle demek istemedim. Lütfen gitme. Sadece yenilgiye uğramış gibi hissediyorum Sloane.” Konuşmayı bıraktı ve sonunda gözlerimi ona çevirdiğimde, soluk verdi. “Özür dilerim,” diye tekrarladı elini çekerek. “Konuyu değiştirelim, olur mu?”

Gidecek başka bir yerim yoktu, bu nedenle tekrar yerime oturdum. “Her neyse,” dedim. Realm Program’ı o kadar kabullenmiş, geçmişini silmelerine o kadar hazırdı ki. Ama bu ben değildim. Ben değişmek istemiyordum.

Realm yatağında yana kayıp battaniyeye hafifçe vurdu. “Benimle oturur musun?” diye sordu. Başımı sallayarak onayladım onu ve dizimi kaldırıp yatağa koydum, yanına oturdum.

“Her şey düzelecek,” dedi alçak bir sesle. “Neredeyse bitti.” Hızla nefes vererek gözlerimi ona diktim. Sabırsızlıkla beklemem gereken şey bu muydu? Tamamen bomboş olacağım anı mı beklemem gerekiyordu?”

Üzüntüyle gülümsedi. “Unuttuğun zaman canını yakmayacak. Şu anda bizi kurtarabilecek tek şey bu.” Alnını benimkine yaslamak için eğildi ve fısıldadı. “Bu şekilde devam edemeyiz. Burada büyük bir boşluğun var.” Avucunu

kalbime koydu. Bu dokunuş içten ve hatta neredeyse rahatlatıcı bir dokunuştı. Karnımda kelekler uçuşmuyordu ya da romantik bir şeyler hissetmemiştim. Ona karşı bu tür hisler beslemiyordum. Ama bana insan olduğumu, hayatta olduğumu hissettiren bir dokunuştı bu.

“Dayanabileceğimi sanmıyorum,” dedim gözlerimi kapayıp.

“Dayanabilirsin. Buraya kadar dayandık. Ve sonuçta ölmedin, değil mi?” Kafasını geri çekti ve ona bakmam için çenemden tuttu. “Şimdi senin bana sarılmanı istiyorum,” dedi ve yatakta yan yana yatıp kıvrıldık.

“İkimizin burada olması büyük şans,” dedi saçlarımla oynamaya başlayarak. “Yoksa Hemşire Kell’e sarılmak zorunda kalırdım.”

Güldüm ve elimi göğsüne, kalbinin üstüne koydum. Kalbinin ne kadar hızla attığına şaşırmıştım. “Gergin misin?” diye sordum.

“Güzel bir kızla yatakta yatıyorum. Bu tür bir tepki benim kontrolüm dışında sanırım.”

Yatakta doğruldum. Realm sırtüstü yatıyordu. Dirseğim üzerine uzandım ve yüzüne baktım. Gözündeki morluk yok olmuştu, cildi onunla ilk tanıştığım zamankinden daha sağlıklı görünüyordu. Boynundaki yara iyileşmişti. Yarasının ne zaman olduğunu merak ediyordum. İşaret parmağımı kabarmış pembe çizginin üstünde gezdirdim. Realm nefesini tuttu ve koyu renk gözleri benimkilerle buluştu.

“Hâlâ canın acıyor mu?” diye sordum.

Realm dudaklarını ıslattı, cevap vermesi uzun sürdü. “Her gün.”

Parmağım çenesinin altında, durakladım. “Benim de,” diye cevapladım.

Realm beni kendine çekmek için uzandı. Kaçmadım. O kadar yalnız, o kadar yıkılmış hissediyordum ki hiç düzelemeyeceğimi düşünüyordum. Birinin yanında olmak bir süre unutmamı sağlayabilirdi. Realm hep bana iyi davranmıştı. O benim arkadaşım.

Ama yaklaştıkça, içimde bir şey devam etmemi engelledi. Dudakları benimkilere değeceği anda kafamı çevirdim. Dudaklarım

yerine yanağımı öptü. “Yapamam,” diye mırıldandım. Realm benim erkek arkadaşım değildi. O James değildi.

Gözlerimi kapadım ve başımı göğsüne yaslayıp ona sarıldım. Beni odama yollamamasını umuyordum. Şu anda yalnız olmak istemiyordum. Realm derhal özür dilemeye başladı ama onu durdurdum.

“Senin suçun değil. Ben... Ben James’le birlikteyim,” dedim ona bunu söylemenin acımasızca olup olmadığından emin olamayarak. “Ben onu seviyorum.”

Realm duruşunu düzeltti ama beni kenara itmedi. Bunun yerine bana sarıldı. “Anlıyorum,” diye fısıldadı.

“Onu tekrar bulacağım,” dedim kendi kendime. “Program James’i kalbimden silemez. Silemeyeceklerini biliyorum.”

“Eğer olacağı varsa...” dedi Realm annem gibi. Ama bu sözlerinin altından, hissettiğı acıyı duyabiliyordum. Cevap vermedim ve bu şekilde burada olmamam gerektiğinin farkındaydım ancak bana sarılmasına müsaade ettim. Ve beni odama yollamak için kimse gelmedi. Ve uyumaya başladıkça, hissettiğim suçluluğun yok olduğunu fark etmişim. Bir anlık da olsa.

Huzurlu bir hissizlik içindeydim şimdi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Uyanıp beyaz, boş duvarlara baktım. Yatağımda, odamda yalnızdım. Realm’in odasında uyuyakaldıktan sonra sabah saat üçte uyanıp bomboş hissederek odama gitmişim.

Yemek salonuna girdiğimde Realm’in suratında aptal bir sırıtışla, masada oturup beni beklediğini gördüm. Limon sarısı kıyafederimin içinde, elimde omlet tepsisiyle yürürken Realm’in arkadaşları ıslık çalıyorlardı. Realm dirseğıyle Shep’in göğsüne vurdu. “Kes şunu.” Ama yüzündeki gülümseme hiç bozulmuyordu.

“Neler oluyor?” diye sordum yanına oturunca. Benim dedikodumu yapmalarını umursadığım pek söylenemezdi. En azından bu şekilde bana asılmaya çalışmazlardı. Ve Roger’dan sonra, umarım kimse buna tekrar kalkışmazdı.

Realm omuz silkti. “Dün gece benimle odaya giren bir kız görmüş olabilirler. Sen olduğunu anladılarsa ve birlikte olduğumuzu düşündülerse, bu benim suçum değil.”

“İnkâr etmedin mi?”

“Hayır. Ve yine de benim suçum yok. Fark edilmek istemiyorsan kılık değiştirmeliydin.” Realm uzanıp benim için siit kartonumu açtı ve sonra kayıtsızca yumurtasını yemeye devam etti. Biraz sahiple-nici bir hareket olsa da, kutuyu açmasının hoş bir jest olduğunu düşünerek süt kutusuna baktım.

“Sormam gerekiyor,” dedim. “Daha ne kadar buradasın?” Realm duraksadı ama kafasını kaldırmadı. “İki hafta. Ve ondan sonra da, senin bir buçuk haftan daha var.”

İçimi telaş kaplamaya başlamış, nefes almamı güçleştirmişti. “Bir buçuk hafta çok uzun bir süre.” Sesim çatallaştı ve birdenbire burada yalnız kalmaktan korkmaya başladım. Beni tanımayan insanlar ve Roger dışında -şu anda tepesi atmış halde olan Roger dışında- kimse olmamasından, yapayalnız kalmaktan korkuyordum. “Tatlı şey,” dedi Realm. “Her şey yoluna girecek.”

“Hayır, girmeyecek,” diye fısıldadım. “Her şeyi unutacağım. Ve Roger... O ne olacak? Ona karşı koyamadığım zaman bana ne yapacak?”

Realm’in duruşu değişti. “Roger bir daha sana bulaşmayacak. Söz veriyorum. Ona izin vermeyeceğim.”

“Burada olmayacaksın.”

Realm yandan bir bakış attı, ifadesi olabildiğince ciddiydi. “Sana söz veriyorum ona izin vermeyeceğim. Ne yapmak zorunda olduğum umurumda değil ama sana bir daha asla dokunamayacak.” Gerçekten de söylediklerinde ciddi gibiydi. Başına bir şey gelmesinden korksam da, Realm’in gülümsemesiyle bütün endişelerim uçup gitmişti.

Yanağıma küçük bir öpücük kondurdu -kahvaltı kokulu bir öpücük- ve yemeğine devam etti.

Doktor Francis beni tekrar muayene etti ve yarım kilo aldığımı söyledi. İlacımın dozajını değiştirirken memnun görünüyordu. İyileşmemde büyük adımlar

attığımı ve sonunda dozajı düşürebile-

leceğimi söyledi. Ona inanmak istiyordum ama inanmadım. Hâlâ Program için çalıştığı sürece ona inanamazdım.

Beni inceledikten sonra, Doktor Warren'm ofisine götürdü. Doktor Warren beni gördüğüne sevinmiş gibiydi. Saçlarını yukardan atkuyruğu yapmış, ceket yerine renkli bir bluz giymişti.

“Neşeli görünüyorsun,” diye geveledim içeri girerken. Gülümsüyor.

“Değişikliğin sana iyi geleceğini düşündüm. Bugün Marilyn'e ihtiyacımız olacak mı?” Kâğıt bardağı bana uzattı.

“Evet.”

Gerginleştğini görebiliyordum ama sadece elini salladı ve hemşire içeri girip kıpırdamamam için beni tutarak iğneyle kolumu deldi. Bu sefer dışarı çıkmaya çabalamam o kadar uzun sürmemişti. İlacın dozunun Doktor Francis'in söz verdiği gibi azaltılmadığını, bunun yerine artırıldığını düşündüm. Ya bu yüzden ya da ilacın tutunacağı daha az anım olduğu için çok karşı koyamamıştım.

Sandalyeme çöktüm. “Bugün neye burnunuzu sokacaksınız?” diye sordum.

“Ben yalnızca dinliyorum Sloane. Hiçbir zaman dinlemekten başka bir şey yapmadım.”

“Yalancı.”

İç çekti. “Neden James'i bu kadar seviyorsun?” diye sordu. “Sana ağabeyinle geçirdiğin zamanları hatırlattığı için mi?”

“Hayır. Çünkü o çok çekici.” Güldüm ve kafamı sandalyenin arkasına yasladım. Ona söyleyeceğimi düşündüyse, asıl aklını kaçırmış olan oydu.

“James'in seni sevmediğini söylesem bu canını çok yakar mı?”

Ona ters ters baktım. “Efendim?”

“James'in dosyalarını inceledim. O, danışmanına seninle ilgilenmek zorunda

hissettiğini söylemiş. Çok kötü durumda olduğun için seni kurtarmak istediğini ve ağabeyin gibi ölmeni istemediğini söylemiş.”

Doğruyu söylüyor olamazdı. James muhtemelen beni onlardan korumaya çalıştığı için böyle söylemişti. Ama yine de Doktor Warren’ın sözleri kalbime yumruk inmiş gibi hissetmeme sebep oldu.

“James beni seviyordu,” diye karşı çıktım. “Ve sizin çarpıttığınız yalanlarınız bunu değiştiremez.”

“Yalan olduklarını nereden biliyorsun Sloane? Ne zaman onun seni gerçekten sevdiğini anladın? Ya da senin onu sevdiğini?”

“Bunu size neden anlatayım ki?” Alaycı bir kahkaha attım.

Doktor Warren başını salladı ve elini kaldırıp Marilyn e işaret etti. “Bir doz daha, lütfen.”

“Bekle, ne...”

Marilyn bir doz iğne daha yaparken kolumda acı hissettim. “Bunu yapamazsınız,” dedim bu tesiste aşırı dozdan ölmekten korkarak.

“Sloane, biz ne gerekiyorsa onu yapacağız. Hayatını kurtarmaya ve bulaşıcı bir hastalığı durdurmaya çalışıyoruz. Şimdi lütfen bizimle işbirliği yap, yoksa seni muayene odasına göndermek zorunda kalacağız.”

Muayene odası tehdidi beni korkutmuştu. Ne yapacaklardı? Kafatasımı mı açacaklardı? Doktor Warren’a ters ters baktım ve kolumu ovaladım.

J J • unp J9

1 amam, dedim. 1 amam.

Marilyn odadan ayrıldı ve Doktor Warren dosyamı alıp söylediğim her şeyi not almaya hazır bir şekilde yerine yerleşti. Yalan söylemeyi düşündüm ama sonra tüm vücuduma beni yalan söylemem için fazla zayıf kılan bir dalga çarptı.

“James benden önce başka kızlarla çıkmıştı. Aslına bakarsan epey bir kızla çıkmıştı,” diye başaldım. “Bu nedenle biz artık ilişkimizi saklamamaya

başladığımızda, James'in eski kız arkadaşlarından bazıları ağabeyim öldüğü için birlikte olduğumuzu söylemişlerdi. Aynı şimdi sizin de söylediğiniz saçmalıklar gibi. Tabii ki, bizim daha önceden görüşmeye başladığımızı bilmiyorlardı ama insanlara

bunu söylemeye utanıyordum. Bunu Brady'den bile sakladıktan sonra, başkalarına söyleyemezdim.

“Ailem beni konuşmaya çektiğinde ağabeyim öleli daha birkaç hafta oluyordu. Benim için endişelendiklerini, iyi olup olmadığımı merak ettiklerini söylemişlerdi. Onlardan çok daha iyiydim. Sonra bana, James'le olan ilişkim hakkında kaygılandıklarını söylemişlerdi. Böyle bir trajedi yaşayan iki kişinin birlikte olmaması gerektiğini çünkü intihar riskini artırdığını söylemişlerdi. Ben de onlara belki de ikisinin birlikte olmamaları gerektiğini söylemiştim.”

O gece annem bana tokat atmıştı. Hâlâ yanağымda o tokadın sızısını hissedebiliyordum. Söylediklerim yüzünden kendimi berbat hissetmiştim ama ondan özür dilememiştim. Ve muhtemelen hiç özür dileyemeyecektim çünkü hatırlamayacaktım.

“Sonra evden ayrıldım,” dedim Doktor Warren'a. “Arabaya bindim ve doğruca James'in evine gittim. Babası kapıyı şüphe götürmeyen bir öfkeyle açtığında saat onu geçiyordu.”

Bay Murphy'nin suratını hatırlıyordum. Ne kadar yalnız olan bir adam olduğunu hatırlıyordum.

“Üzgünüm Sloane,” dedi. “Bu kadar geç saatte misafir kabul edemem.” James'e çok benziyordu ama daha iri, daha kiloluydu. Ve de daha soğuktu.

Gözyaşları gözlerime batıyordu. “Ama önemli bir konu,” Sinirlendi. “Dinle, James'le bunun hakkında konuştuk. İkiniz... Bunu onaylamıyorum.” Bay Murphy elini omzuma koymak için uzandı. “Bence sen çok iyi bir kızsın Sloane,” dedi. “Ve ağabeyini de severdim. Ancak birbirinize sürekli ölümü hatırlattığınız için, ne sen ne de oğlum iyileşemez. Evine git tatlım,” dedi Bay Murphv. “Eminim ki ailen senin için endişeleniyordur.”

“Belli ki ailem onu aramıştı,” dedim Doktor Warrena. 'Onlara doğru yolda olduğumu söylemiş olmalılar.” Bu anıyı aklımda canlandırmayı isteyerek konuşmamı kestim. James'le sonsuza dek birlikte olacağımızı düşündüğüm anı

yaşamak isteyerek.

"Ben oğlunuzu seviyorum," demiştim Bay Murphy'ye, verandada geri yürümeye başlayarak. "Brady ya da başka bir sebep yüzünden değil. Ben ona âşığım."

James'in babası bakışlarını yere indirdi ve kapıyı kapayıp beni dışarıda bıraktı. Bir süre orada, sersemlemiş bir şekilde durdum. Ama arabaya doğru yürümeye başladığımda, bir ısıklık sesi duydum. Arkamı dönüp James'in, sırtında çantasıyla, bana doğru koştuğunu gördüm.

"Ne yapıyorsun..."

Suratı ifadesizdi. "Haydi gidelim." Beni kolumdan tutup çekti ve arabaya bindik. Arabayı sürmeye başladım ama James ağlamış gibi görünüyordu.

"James," diyerek başladım. "Dediler ki..."

"Sloane," diye sözümü kesti ve dikkatle yüzüme baktı. "Beni senden uzak tutamazlar."

"O zaman ne yapmalıyız?" diye sordum.

İleriye gösterdi. "Sadece ilerle."

Doktor Warren masasının arkasında kıpırdandı. Ona baktım. Her şeyi hatırlamama teşvik edermişçesine başını salladı.

"James ve ben kaçıp uzaklaştık," dedim ona. "Yurtların olduğu bir kamp alanına gittik. James, haftanın geri kalanını geçirmemiz için bir yurt kiraladı. Nakit ödeme yaptığı ve olduğundan büyük görüldüğü için kimse onu sorgulamamıştı. Yurdun içine girdiğimizde, kendimize ait küçük bir eve girmiş gibi hissetmiştik. Kendimize ait bir hayat gibi."

Doktor Warren'ın ofisinde, vücudum ilaçların etkisiyle ısınmış halde, sandalyeye yaslandım. James'le birlikte yatağı ve masayı yeniden düzenlediğimizi, orayı bize ait yere dönüştürdüğümüzü hatırladım. Sonsuza dek orada kalmak istemiştik. Yurtta bir deste

kart vardı ve bir şekilde James beni strip poker oynamaya ikna etmişti ama oynadığımızda o kaybetmişti.

“Kasıtlı olarak mı yeniliyorsun?” diye gülerek sordum ona.

“Sloane, kazanmak senin soyunmanı sağlayacaksa, kazanmak için elimden gelen her türlü şeyi yapacağımı bilmen gerekiyor.” Gözlerini tişörtüm ve kot pantolonumun üzerinde gezdirdi. “Gönlüm olsun diye en azından bir çorabını çıkarabilirdin.”

Ve ben de yavaşça çorabımı çıkarıp odanın öbür tarafına fırlattım. Bundan sonra James’in ifadesi değişti, neşeli görüntüsü kayboldu.

“Sloane,” diye fısıldadı kartlarını yere bırakıp. “Seni seviyorum. Sen iyi hissetmemi sağlıyorsun.”

James yerdeki kartların üzerinden süründü ve önümde, benimle yüz yüze gelince durup beni incelemeye başladı. “Gülüşünü seviyorum. Ağlayışını. Seni güldürmeyi seviyorum.” Yanağıma dokundu ve dudaklarında içgüdüsel bir sırıtişla, “Seni inletmeyi seviyordumdedi. Karnımda kelebekler uçuşuyordu. Kollarımı boynuna doladım. “Bebeğim,” diye sürdürdü konuşmasını. “Hayatımın geri kalanını seninle geçireceğim ya da bunun için çabalarken öleceğim.” “Ölümden bahsetme,” diye mırıldandım dudaklarını hafifçe öperek.

“Güvenebileceğim tek kişi sensin. Hayatım boyunca beni gerçekten tanıyacak tek kişisin.”

“James’in beni sevdiğini biliyorum,” dedim Doktor Warren a yanaklarımdan gözyaşları akıp giderken. “Çünkü onu herkesten daha iyi tanıyorum. O her zaman her şey yolundaymış gibi, çok güçlü biri gibi davrandı ama gerçekte Brady nin ölümü ona işkence gibi gelmişti. James bizi ayırmaya çalıştığı için babasından nefret ediyordu. O daha çocukken onu bırakıp gittiği için annesine kızgındı, İki/ yalnızken, James çok hassaslaşabiliyordu ve ben onu bu hassas olduğu zamanlarda daha çok seviyordum.” Yüzümü silip Doktor Warren’a ters ters baktım. “Biz birlikteydik çünkü birbirimizi seviyorduk. Ve hiçbir zaman da bundan başka bir sebep olmadı.”

Doktor Warren hiçbir şeyi not etmeden, yavaşça başını salladı, beni anlıyormuş gibi bana baktı yalnızca. Belki de bu anlayışlı bakış da diğer her şey gibi sahteydi. Etrafımda, oda rüya gibi akışkandı.

“Al bunu,” dedi siyah bir hap uzatıp. Aldığım sarı haptan farklı bir haptı bu ve birdenbire içimi umut kapladı. Sonunda bana yardım edecekti. Dudaklarıma bir

gölümseme yerleşti; ağır ağır eğildim ve hapı alıp minnetle yuttum. Bunun üzerine Doktor Warren elindeki kalemi bırakarak nefes verdi.

“Tüm bu yaşadıkların için üzgünüm Sloane ” dedi. Söylediklerinde samimi gibi görünüyordu. “Veda etmek için bir dakikanı ayırmalısın.”

Kaşlarımı çattım. “Kime veda etmek için?”

“James’e.”

Sanki yer ayaklarımın altından çekilmiş gibi hissediyordum. İlaçların etkisiyle hareketlerim yavaşlamış olmasına rağmen, sandalyemden ayağa fırladım. *Hayır. Hayır. Hayır.* Hızla parmağımı boğazıma götürdüm. Doktor Warren bana durmamı söyleyip hemşireyi içeri çağırırken öğürdüm. O hafızamdan silinmeden önce hapı kusmalıyım. *James.*

Ama hapı geri çıkardığım anın rahatlaması kısa sürdü. Marilyn elinde iğneyle, bütün anılarımı benden almaya hazır bir şekilde, içeri girdi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Doktor Warren ın ofisinden sendeleyerek ayrılırken hıçkırıklara boğulmuş şekilde ağlıyordum. Bana yardım etmeye yeltenmemişti bile. Bunun yerine ağlamanın bana iyi geleceğini söylemişti. Ona sövdüm ve elimle duvara dayanarak serbest salona doğru ilerledim.

James. James. James. Bu dakikaların onu unutmadan önceki son dakikalarım olduğunu biliyordum. Durdum ve duvara yaslanıp yere çöktüm. Dizlerimi büküp başımı dizlerime yasladım ve hatırlayabildiğim hatıralara tutunmaya çalıştım.

Jamesi gördüm. Parmaklarını ıslak saçlarının arasında gezdirip gülüyordu. “Haydi gel Sloane,” diye çağırırdı sudan. Gömleğini çıkarmış, nehirde dururken güneş teninde parılıyordu. Çinilerde oturdum ve kafamı salladım.

James sudan çıktı ve üzerinden sular akarak yaklaştı. Örtünün üstüne çöktü, bacağının soğuk derisi şortuma değdi. “Bir gün ” dedi gözlerini güneşe karşı kısarak, “sana yüzmeyi öğreteceğim. Ve sonra okyanusta yüzmeye gideceğiz.”

“Asla.”

“Asla mı?” diye tekrar etti James neşeli bir sesle. Beni yanına yatırdı ve kolları arasında kısırdı. Teni soğuktu ama teninin altındaki sıcaklığı hissedebiliyordum. “Asla mı?”

Kıkırdayıp kafamı salladım.

“Peki ya bir kumsalda evlenmek istersem?” diye sordu. “Yine de hayır mı dersin?” Dudağını ısırp bana daha da yaklaştı. “Benimle evlenmeyi ret mi edersin?”

Vücudumu karıncalanma sardı; sadece yakınımda durduğu için değil, ayrıca onu bu kadar çok sevmem beni fazlasıyla etkilediği için. “Seni asla reddetmem,” diye fısıldadım.

James gülümsedi ve beni yavaşça öptü, dudaklarını boynumda dolaştırdı ve sonra tekrar dudaklarımı öpmeye devam etti. “Sen ve ben varız,” dedi. “Sonuna kadar birbirine delicesine âşık.”

Ve koridorda acıyla boğularak yere yığılırken bu sözler beynimde yankılanıyordu.

Yanımda bir şey olduğunu hissettim ama vücudum ağırlaşmıştı, hareket edemiyordum. Dönmeye çalıştım ama ellerimi yanlarımda hareket ettiremiyordum. Gözlerimi hızla açtım. Önümde bir yüz belirdi ve eliyle ağzımı kapayınca bağırmaya başladım.

“Şişşt... Bayan Barstow,” diye fısıldadı Roger. “Dikkatleri üstümüze toplamayı istemeyiz, değil mi?”

Tekrar ellerimi büktüm ama beni bağladığını fark ettim. Tamamen savunmasız olmadığımın farkındaydım. Elini ısırp çılgılık atabilirdim. Peki, ya sonra? Beni tekrar Program’a alırlardı ve hatırlamamam gereken her şeyi unuttuğumdan emin olana dek beni burada tutarlardı.

Elini ağzımdan çekmesi için kafamı salladım. “Ne istiyorsun?” Gülümsedi ve gözleri yorganın altındaki vücuduma kaydı. “Sanırım şu anda, çıplak yerlerime saldırmayacağına güvenemeyeceğim kadar saldırgansın,” dedi. “Bu nedenle artık sana takas önermiyorum.”

Kaşlarımı çattım. “O zaman ne istiyorsun?”

“Michael Realm’in buradan gitmesini istiyorum. Ama önce biraz acı çektiğini görmek istiyorum.”

Savunmasızlığım üstümde yük olmaya başlamışa. “Ne yapacaksın?” Roger omuz silkti. “Michael uygunsuz bir şekilde senden hoşlanıyor, bu nedenle sadece şu anki görüntü bile, yalnız başına, onu çileden çıkartmaya yetebilir diye düşünüyorum, sence de öyle, değil mi?” Roger yüzünde tiksindirici bir gülüşle eğildi, köprücük kemiğime bir öpücük kondurdu. Dişlerime çok yaklaşmamayı akıl edebilmişti. Dilini tenimde gezdirdi. “Çok yazık,” diye mırıldandı tekrar öperek. “Seninle çok eğlenebilirdik.”

“Evet,” diye homurdandım. “Sana tekrar dizimle vurmanın keyfini yaşayabilirdim.”

Roger geri çekilip ifademi inceledi. “Kontrol sende mi sanıyorsun?” diye sordu. Ilık, nane şekeri kokulu nefesini yüzümde hissediyordum. “Program’ı alt ettiğini mi sanıyorsun?” Sessizce güldü. “Sloane,” diye fısıldadı. “Birini seviyordun. Hatırlıyor musun?”

Sözleri tokattan daha sert gelmişti. Karnım kasıldı, kalbimde bir acı hissettim. Sevgi mi? Ben... Ben birini sevmiştim, sanırım. O...

Roger yüzünde hoşnut bir sırıtışla geri çekildi. “Gitmeliyim,” dedi. “Michael terapiden çıkmış olmalı.” Yürümeye başladı ama sonra geri döndü. “Unutmuşum.” Roger cebinden bir iğne çıkardı ve iğneyi bacağıma soktu. Ben bağırırken ağzımı kapadı ama her şey bulanıklaşana kadar yalnızca birkaç dakika geçti. Pantolonumun bağlarını çözmek için üzerimdeki battaniyeyi çekti ve karnımı açmak için gömleğimi yukarı kaldırdı ve sanki karşı koymuşum gibi görünmesini sağladı.

Roger beni izleyerek bayılmamı beklerken kafam yastığa düştü. Gözlerimin kenarlarından yaşların akıp şakaklarıma süzüldüğünü hissedebiliyordum.

“Seni bağlamak zorunda olduğum için üzgünüm Sloane,” dedi. “Ama kendi kendine tehlike oluşturunca.” Teselli edici bir şekilde omzuma hafifçe vurdu ve dışarı çıktı.

Yanağımda hafif bir tokat hissettim. “Sloane? Tatlı şey, uyan.” Yine hafif bir vuruş hissettim ve gözlerimi açtım. “Ah, Tanrıya şükür,” diye mırıldandı Realm bağlarımı çözmeye uzanıp. “Ne oldu?” diye sordu. “Roger,” dedim çatallaşmış

bir sesle. “O...”

Realm donakaldı ve bana baktı. “Bunu sana Roger mı yaptı?” Üzerime battaniyeyi örterken nefes alıp verışı hızlandı, yanakları kızardı.

“Bana zarar vermedi,” diye onu inandırmaya çalıştım aklına olabilecek en kötü şeyin geldiğini bildiğim için. “Ama seni tuzağa düşürmeye çalışıyor. Seni buradan göndermek istiyor.” Realm çenesini o kadar sıkı kenetledi ki yüzü keskin ve sert bir hal aldı. Diğer bağı da çözdü ve sonra yatağımın kenarına oturup kızaran bileğimi ovdu.

“Sloane,” diyerek başladı sessizce. “Birkaç gün burada olamayacağım ama sen güvende olacaksın, tamam mı? Senin için geri döneceğim.”

Gözlerimi kocaman açtım. “Bekle, ne dedin?”

“Güçlü olman gerekiyor,” dedi. “Sadece ben dönene kadar güçlü olmaya çalış.” Ayağa kalktı ve gitmek istemiyormuş gibi bana baktı. Sonra vedalaştı ve odadan çıkıp arkasından kapıyı kapadı.

Hâlâ sersem gibiydim ama yataktan çıktım. Çıplak ayaklarımın altındaki fayans buz gibi soğuktu. Kapının kolunu bulmakta güçlük çektim. Kapıyı açmayı başarabildiğimde, Realm’in hemşire odasına sinsice yaklaşmaya çalıştığımı gördüm. Roger orada, hemşireyle konuşup gülüşüyordu. Realm’e durması için bağırarak kolunu kaldırdı ve Roger’a vurarak onu masanın üstünden fırlatıp yere serdi.

“Michael!” diye haykırdı hemşire. Ama Realm masanın üstünden atlayarak Roger’ı boynundan tuttu, yumruğunu tekrar ona vurmak üzere geriye doğru çekti.

“Hangi kol?” diye hırladı Realm.

Roger ona baktı. Realm’in yumruğunun vurduğu yanağı şişmeye başlamıştı. Kapının çerçevesine yaslandım. Güçlkle ayakta duruyordum.

“Yapma bunu Michael,” dedi Roger. “Hepimizi ele vereceksin.”

Realm, Roger’ın yüzünü tekrar sertçe yumrukladı. Roger’ın burnunun kırıldığına şüphem kalmamıştı, irkildim. Hemşire hâlâ durmaları için haykırıyordu ama

aralarına girmeye cesaret edemiyordu. Realm'in bu kadar gözü dönmüşken buna cesaret etmesi çok zordu.

“Ona hangi kolunla dokundun?” diye sordu Realm, Roger'ın kanlara bulanmış yüzüne bakarak. Roger karşılık vermeyince Realm, onun sağ kolunu kavradı ve Roger'ın arkasından öyle hızlı bir şekilde çekti ki kolun kırılış sesini duymuştum.

Kapı boşluğunda sendeleyerek dizlerimin üstüne düştüm. Roger inliyordu. Realm geri çekilip onu serbest bıraktı. Roger'ın kolunun dirseğinden aşağısı tuhaf bir şekilde kıvrılmış haldeydi. Bu görüntüyle dehşete kapılmış bir şekilde nefes almaya çalıştım. O sırada güvenlik koridoru çevreledi. Realm için endişelenmişim.

Şok tabancalarını çıkarmak yerine, korumalar Realm'in önünde durdular. Bir koruma Roger'a kalkması için yardım ederken, diğeri Realm'i tuttu ve onu diğer yöne doğru götürürken kulağına bir şeyler fısıldadı. Karşı koymaktansa, Realm sakinliğini korumuştı. Bir adamın kolunu kırmasına ve Program tarafından kim bilir nereye gönderilecek olmasına rağmen ürkütücü bir sakinlikle hareket ediyordu.

“Realm?” diye bağırdım arkasından, ağlamaya başladığımı ele veren sesimle. Ona ne yapacaklardı?

Bunun üzerine omzunun iisründen bana baktı ve beni görünce gözlerini açtı. Ama hiçbir şey söylemedi. Sanki aramızda bir anlaşmamız varmış gibi, sadece başını eğdi.

Ve sonra güvenliğin onu götürmesine müsaade etti.

Realm'in geri dönmesini bekliyordum. Hemşire Kell'e Realm'i sorduğumda, yüzünde kınayan bir bakışla, ona ne olacağını bilmediğini söyledi. Tek arkadaşımın gitmesiyle korunmasız ve boş hissetmeye başladım. Roger haklıydı: Hiçbir şeyin kontrolü benim elimde değildi.

Realmsiz ilk gün, Roger'ı sol tarafında bir güvenlik görevlisiyle birlikte, koridorda gördüm. Sağ kolu alçıya alınmıştı. Burnunda bir bandaj vardı ve bir gözü morarmıştı. Sapkın bir memnuniyet içinde hissettim kendimi. Eşyalarını taşıdığı bir kutu gördüm elinde. Şüphesiz ki buradaki kariyeri artık sonlanmıştı. Ve herhangi bir görüşmeye alınmadığıma göre, benim ismim bu olayın dışında

kalmış gibi görünüyordu. Realm gerçekten de ondan kurtulmanın yolunu bulmuştu.

Yanımdan geçerken, Roger duraksayıp bana yan yan baktı. Gülümsemedim çünkü gözlerindeki nefreti görebiliyordum. “Bu iş burada bitmedi,” diyen bir bakıştı bu.

Onu dikkate almayarak kafamı çevirdim ve koridorun yarısına geldiğimde Tabitha’yı odasının girişinde dururken gördüm. Gözlerime bakıp başını eğdi, tıpkı Realm’in yaptığı gibi. Sanki aramızda, benim bilmediğim, gizli bir anlaşma varmış gibi. Belki Roger’ın gitmesiyle, hepimiz biraz daha rahat uyuyabilecektik.

Gün bitmek bilmiyordu ve sonunda akşam yemeği için yemek salonuna gittiğimde, Derck ve Shep’i masada otururken buldum. Oturduğumda “Selam,” dediler.

“Selam.” Realm olmadan onlarla konuşmaya alışkın değildim ama onlar da en az benim kadar yitik görünüyorlardı. “Bu akşam

kart oynuyor musunuz?” dedim onlara dikkatimi Realm’i özlemekren başka bir tarafa çekmeyi umarak.

“Hayır,” dedi Shep hamburgerini İrerek. “Realm geri gelene kadar oynamayacağım.” Yeşil gözleri üzüntülüydü. Uzanıp eline dokunmak istedim ama yapmadım.

Her nedense, içim boşaltılmış gibi tuhaf hissediyordum. Savunmasız ve boş hissediyordum.

“Realm’in o denetimciyi nasıl hakladığını biliyorsun, öyle mi?” diye sordu Derek. Başımı eğerek onayladım onu ve birazdan söyleyeceklerini düşünüp tedirginleştım. “Hemşirelerin konuşmalarından duyduğuma göre Roger ilaç pazarlıyormuş ve Realm onu suçüstü yakalamış. Ama sonra denetimci, eğer Realm onu ihbar ederse, bize zarar vereceğini söylemiş.” Göğsünü şişirdi. “Şüphesiz ki ben kendimi koruyabilirim. Bu nedenle, bu tehdidin sana yönelik olduğunu düşünüyorum. Bu, Realm’in neden bu kadar çılgına döndüğünü açıklıyor.”

Omuz silktim ve tabağımdaki salatayı didikledim.

“Her neyse,” diye devam etti Derek konuşmasına. “Keli Realm'in geri dönmesine izin vereceklerini düşünüyor gibi. Ama Roger'ı işten çıkardılar. Program'la bir gizlilik sözleşmesi imzalatırdılar ona. Buna inanabiliyor musunuz? Onun hapiste olması gerekiyor.”

“Program'ı asla tehlikeye atmazlar,” dedim. “Çare biziz, unuttunuz mu?”

Bakışlarımı kaldırdığımda, hepsi bana aklımı yitirmişim gibi bakıyorlardı. Belki de gerçekten de aklımı yitirdim diye düşündüm. Belki de bu boşluk, kalbimin ait olduğu yerdir, diye düşündüm. Tepsimi iterek masadan kalktım ve serbest salona gidip, pencerenin yanında bir yere oturup dışarı baktım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dört hafta, sekiz saattir Program elaydım. Realm hâlâ geri dönmemişti ama ben de hâlâ ümidimi yitirmemiştim. Geçmişime ait çok fazla bir şey hatırlamıyordum ama bir zamanlar mutlu olduğuma dair bir his vardı içimde. Ve bu bir daha mutlu olabileceğimi düşünmemi sağlıyordu.

Tabitha ve ben serbest salonun ön tarafında duruyorduk. Tabitha bana tırnaklarını gösterdi. İyi davranışları için ona oje vermişlerdi ve tırnakları kısa olmalarına rağmen, neon pembesi rengindeydiler. Hayranlıkla parmaklarını kıpırdattı.

“Harika görünüyorlar,” dedim ona. Saçlarını taramaya başladığını da fark etmiştim.

“Teşekkürler,” dedi Tabitha. “İki hafta içinde buradan çıkıyorum, buna inanabiliyor musun? Saçımı yaptırmama da izin verecekler galiba. Doktor Warren bana kızıldan çok kestane renginin yakışacağını söyledi. Sen ne düşünüyorsun?”

Omuz silktim. “Ben bu halini beğeniyorum.”

İltifatım onun için gerçekten de önemliymiş gibi gülümsedi. Ama sonra arkamda bir şey fark etti ve dudaklarındaki gülümseme genişledi. “Sloane,” dedi.

“Efendim?”

“Âşığın geri döndü.”

Hızla kafamı çevirdim ve bize doğru yürüyen, yeni ütülenmiş limon sarısı kıyafetleri içindeki Realm'i gördüm. İçimdeki korku vücudumu terk ederken, dudaklarımdan zayıf bir soluk çıktı. Ona koştum. Bana sarılmak için kollarını açtı.

“İyisin,” diye fısıldadım kulağına beni tutup kaldırdığı gibi. Ayaklarım yerden kesilmişti. Realm sabun ve çamaşır deterjanı kokuyordu. O kadar mutluydum ki onu bırakabileceğimi sanmıyordum.

“İyiyim,” dedi bana sıkıca sarılarak. Beni yere bıraktığında, Tabitha'ya el salladı ve Tabitha kıkırdayıp uzaklaştı.

Realm bakışlarını yüzüme indirdi. Cildi soluk görünüyordu. “Ben yokken bir şey oldu mu?” diye sordu ellerini omuzlarıma koyup hafifçe masaj yaparak.

“Roger işten çıkarıldı.”

Realm gülümsedi ve bana tekrar sarıldı. “Seni bir daha rahatsız etmeyeceğini söylemiştim.” Çenesini başıma yasladı. “Sana teklif ettiği şeyden kimseye bahsetmedin, değil mi?” diye fısıldadı sessizce.

“Hayır.”

“İyi.”

“Çocuklar sensiz kart oynamıyorlar,” dedim konuyu değiştirmek için. “Sanırım seni özlediler.”

“Sen beni özledin mi?”

Sarılıyor olmamıza, onun geri gelmesine çok sevinmeme rağmen bu soruyu sormuş olması garip gelmişti. “Tabii ki,” diye cevapladım çünkü gerçek buydu. Geri çekildim ve parmak boğumlarındaki sargıyı fark ettim. Baktığımı görünce elini kaldırdı. “Dişlerine vurunca kesildi ” dedi. “İki dikiş atıldı.”

“İnan ki Roger daha kötü görünüyordu.”

Realm bunu duyduğuna hoşnut görünüyordu. Elimi yaralanmamış olan eline aldı ve serbest salona yürüdük.

Kart oyunu heyecanlı geçiyordu. Realm ve ben ağzımızda birer çubuk krakerle blöf diye bağırđık. Herkes gülüyordu.

“Elinde karo olmasına imkân yok. Sen o elmas şeklini anca rüyanda görürsün,” diye bağırđı Shep, Dereke. “Hepsi bende, dostum. Blöf.”

Bu yüzük, hayatın boyunca ondan alacağın, elmas yüzüğe en çok benzeyen şey olacak. Gözlerimi kırpıtm. Kafamdaki bu ses, benim sesim değildi. Bu ses başka bir yerden geliyordu. Pırıltılı, mor, kalp şeklinde bir yüzük belirdi gözlerimin önünde. Bir yatağın içine koyuyordum onu ama nedenini bilmiyordum. *Bu kimin yüzüğüydü?*

“Sloane,” dedi Realm dizime vurarak. “İyi misin?”

Başımı eğerek onayladım, ona baktım ama aslında onu görmüyordum. İçimde bir şey çekiliyormuş, kalbimi bir şey çekiştiriyormuş gibi hissediyordum. Birini özlüyordum. Bunu çok açıkça hissedebiliyordum ama yine de aklımda bir surat canlandıramıyordum. Ya da bir görüntü. Sanki kaybettiğim bir organımda hissettiğimi sandığım hayali bir ağrı gibiydi. Ne kaybettiğimi bilmiyordum ya da nerede olduğumu. Düşündüm. Program’dan önce bir erkek arkadaşım var mıydı, hâlâ bakire miyim bilmiyordum. Kendime yabancıydım.

Bu düşünce gözlerimin yaşlarla dolmasına sebep oldu. Kendim olmak istiyordum ama kim olduğumdan emin değildim. Yüzümü ellerimle kapadım, hıçkırıklara boğuldum ve sonra Realm oturduğum sandalyeye geldi, kollarını etrafımda doladı.

“Hey,” dediğini duydum Shep’in gergin bir sesle. “Neyin var Sloane?”

“O iyi,” dedi Realm çabucak. Ben onun omzuna kafamı yaslamış ağlarken kolumu ovuşturdu.

“İyi görünmüyor,” diye cevapladı vShep.

Realm’in gerildiğini hissettim ama sonra iç çekti. “Beni çok özlemiş olmalı, değil mi, tatlı şey?” dedi şakayla. “Burada sizinle üç gün boyunca oturmak çok trajik olmalı.”

Alaylı bir şekilde güldüler ama masadaki gerginliğin dağıldığını hissettim. “Haydi gel,” dedi Realm kalkmama yardımcı olup. Çocuklara bakmaya

utanıyordum, bu nedenle yüzümü Realm'in gömleğinin arkasına sakladım. "Bu akşamlık oyun bu kadar."

"Ah, yapma!" diye bağırdı Derek ve kartlarını masaya çarpış sesini duydum. Realm karşılık vermedi ve beni koridora çıkarıp odasına doğru götürdü. Realm'in odasına vardığımızda, gözyaşlarını durmuştu. Hâlâ boş ama yine de daha kontrolde hissediyordum.

"Biraz benimle vakit geçirmeye ne dersin?" diye sordu. Başımı salladım ve o da gülümseyerek beni gizlice odasına soktu.

Realm, bir el daha iskambil falı bakmak için kartları dizerken yatağının yanındaki sandalyede oturuyordum. Saat on biri geçiyordu ancak kimse beni dışarı atmaya gelmiyordu. Realm geri döneli üç gün olmuştu ve üst üste üç gece boyunca burada onunla kalmama ses çıkarmamışlardı. Bu tuhaf gelmişti ama endişelenmeli miyim yoksa minnettarlık mı duymalıyım emin değildim. Ama bu, kesinlikle yalnız olmaktan daha iyiydi.

"Neden bizi rahatsız etmiyorlar?" diye sordum.

"Efendim?" Realm sızlandı ve kartları kenara koydu. "Neden kazanamıyorum? Kendi kendime oynuyorum."

"Beni hiç odama göndermiyorlar. Neden?"

Realm kollarını kaldırıp gerindi. "Belki de sevimli bir çift olduğumuzu düşünüyorlardır."

"Ben ciddiylim."

"Ve ben de yorgunum." Koyu renkli gözleri üzerimde gezindi. "Benimle yatakta yatar mısın?"

Kapıya baktım, odama gitmeyi düşündüm ama ayaklarım yere değip terliklerimi giyiyor olmama rağmen yerin soğukluğunu hissedince kalmaya karar verdim.

"Olabilir," dedim istemiyormuş gibi yaparak. Gözlerini devirdi ve yanına yatarken battaniyeyi kaldırıp tuttu. Kollarını etrafımda doladı, yanma sokulduğumda iç çekti. O geri döndüğünden beri böyleydik; burada kalmama izin veriyor, bana sıkıca sarılıyordu. İyi hissediyordum.

“Bu çok kötü değil, sence de öyle değil mi?” diye sordu. “Kesinlikle bundan daha kötü şeyler de var.”

“Biz Program’dayız,” diye hatırlattım ona. “Bundan daha kötü bir şey olabileceğini sanmıyorum.”

Realm saçlarımı yana çekti, parmakları boynuma doğru inip beni gıdıkladı. Eli sırtımdan aşağı inmeye devam ediyordu. Kıyafetimin üzerinde tüy kadar hafif bir dokunuş hissettim ve sonra eli tekrar yukarıya çıktı. “Her zaman daha kötüsü olabilir.” Diğer eli, yaralı bileğimi tutmaya uzandı ve bileğimi dudaklarına götürüp yara izini öptü.

Güçlkle yutkundum. Hareketleri kibardı. Hatta çekiciydi. Realm avucunu sırtıma bastırıp beni kendine çekti. Kolumun iç kısmını, omzumu öptü. “Seni sevebilirim Sloane,” diye fısıldadı kulağıma. “Yalnız olmak zorunda değilsin.”

Birini seviyordun, demişti Roger bir keresinde. Ne demek istemişti? Program’dan önce biri mi vardı?

Realm ağzını benimkine yaklaştırdı ama sanki izin istermiş gibi gözlerime bakmak için durdu. Hisleri çok açık, çok emindi. Şu anda ne hissettiğimi bilmiyordum, yalnız hissettiğim gerçeği dışında. Bu nedenle öne kaykılıp onu öptüm.

Realm in dudakları yumuşaktı ama yabancıydı. ılıktı ama sıcak değildi. Ellerim yanaklarında teredditle duruyorlardı ve dili dilime değdiğinde turkı, incinme ya da ölke hissetmediğimi fark ettim. Aşk ya da nefret hissetmemiştim. Hissettiğim şey... kederdi.

Elini, bacağımyı kalçasına koymak için aşağı kaydıldı. Şu anda istediğimizi yapabiliridik; kimse bizi rahatsız etmiyordu. Beni yanıkta sırtüstü yatırıp iki bacağımyın arasında uzandı ve boynuma hafif öpücükler kondurdu ve sonra gene dudaklarıma geri döndü. Gözlerimi kapadım ve Realm parmaklarını saçlarımda gezdirip ne kadar güzel olduğumu mırıldanırken, üzüntüden başka bir şey hissetmeye çalıştım.

Gömleğimin altına kayan soğuk eliyle karnımı sıyırdı ve sutyenime geldiğinde durdu. Birdenbire gözlerimi açtım ve aniden gelen bir suçluluk duygusu içinde kaldım. Öylesine yoğun bir yanlış yapmışlık hissine kapıldım ki Realm’in elini itip altından çekildim.

“Hayır,” dedim yataktan çıkarken. Nefesimi düzenlemeye çalışırken kıyafetlerimi düzelttim. “Yapamam... Yapamam.”

“Bunu yapmamalıydım,” dedi Realm hızla. Konuştukça yüzü kızarıyordu. “Çok özür dilerim. Lütfen gitme.”

Geri çekilerek kafamı salladım. “Ben... Ben bu gece kendi yatağымda yatsam iyi olacak. Yarın görüşürüz, tamam mı?” Ve sonra cevabını beklemeden aceleyle koridora çıkıp odama gittim. Kalbim gümlüyordu ve kafam karışmış hissediyordum. Kendimden hiç emin değildim. Suçluluk duygusu içinde eziyet çektim ve bunun nedenini bilmiyordum bile.

Hemşirelerin odasını geçtim ama oradaki genç hemşire neden bunca saat sonra Realm’in odasından çıktığını ya da bu zamana kadar orada ne yaptığını sormadı. Sadece bilgisayara bir şeyler yazıyordu ve odama gidişimi izledi. İçeri girdiğimde, yatağı girdim ve uyuyabilmek için yalvardım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bir sonraki sabah, kahvaltı yapmayı es geçtim ve Realm’den uzak durdum. Onu o şekilde bıraktığım için üzgün hissediyordum. Bu davranışımın bir açıklaması yoktu. Onu öpmek güzeldi, iyi öpüşüyordu. Ama içimden bir ses yaptığımızın yanlış olduğunu söylemişti. Sanki ona hiç dokunmamalıymışım gibi.

Yatağымda, ayaklarımı altına alıp oturdum, kapıya bakıp odadan çıkmam için kendimi cesaretlendirmeye çalıştım. Onunla yüzleşme-liydim ve hiçbir şey olmamış gibi davranmasını beklemeliydim. O, benim en iyi arkadaşımdı. Onu bir arkadaştan daha çok sevebilirdim de... Ama bilemiyordum. Belki de sadece aptalın tekiydim.

Sonunda cesaretimi toplayarak koridora çıktını ve önce serbest salona baktım. Derek beni gördü ve Sheple televizyon seyredelerken bana başıyla selam verdi.

“Realm’i gördünüz mü?” diye sordum.

“Hayır,” dedi Derek gözünü ekrandan ayırmadan. “Sanırım bugün erken saatte Doktor Warren la terapi seansı vardı.”

Dudağımı büktüm. Benim de bu öğleden sonra terapi seansım vardı ve doktor bana olağanüstü bir ilerleme kaydettiğimi söylemiş olsa da, terapi vaktini

korkuyla bekliyordum. Onun doğruyu söyleyip söylemediğini hatırlayamasam da.

Realm’i ofisten çıkarken yakalama umuduyla ofislerin olduğu yere doğru gittim. Doktor Warren’in kapısına geldiğimde, kapının kapalı olduğunu gördüm. Realm hâlâ içeride olmalıydı. Beklemek için kapının yanındaki duvara yaslandım ve içeriden gelen seslerin yükseldiğini duydum.

“Michael,” dediğini duydum Doktor Warren’in, “cinsel temasa izin yok. Bu yasaya aykırı ve bu yaptığını yasalar el verdiğince...” “Biz birlikte olmuyoruz.” diyen Realm’in sesini tanıdım ve başının dertte olduğunu düşünerek elimi ağzıma götürdüm. “Size söyledim,” dedi. “Ben ne yapmam gerekiyorsa onu yapıyorum. Biz öpüştüğ. Hepsi bu kadar.”

Kapının dışında, endişeli bir şekilde dinleyerek durdum. Realm’le vakit geçirmemi önemsediklerini düşünmemiştim ama belki de önemsiyorlardı. Belki de bütün bu zaman boyunca bizi gizlice izlemişlerdi.

“Bu bile sınırları aştığın anlamına geliyor. Ve Roger’la yaşadığın küçük tartışmadan sonra, bize yüklediğin sorumluluğu daha fazla idare edebileceğimizi düşünmüyorum. Üzgünüm Michael. Seni başka bir tesise göndermek zorundayım.”

Hayır! Telaşlandım ve onu savunmak için odaya dalmak üzereyken Realm’in tekrar konuşmaya başladığını duydum.

“Eğer beni şimdi gönderirseniz, onun iyileşmesini tehlikeye atarsınız,” dedi. “Sloane zaten haftaya Program’dan ayrılacağımı sanıyor. Sizi kötü olarak bellemesini sağlayacak bir durum yaratmanıza sebep yok. Dikkate değer bir değişim yaşadı, sizce de öyle değer mi?” Korkudan kollarım karıncalanmaya başlamıştı. Realm neden bahsediyordu?

“Evet. Uzun bir yol katetti,” dedi Doktor Warren bir süre düşündükten sonra. “Pekâlâ. Bu hafta burada kalıp terapinin bu aşamasını bitirebilirsin ama seni uyarıyorum: Rahat dur. Program aleyhine dava açılmasına sebep olabilirler.”

“Benim kadar iyi biliyorsunuz ki fiziksel temas iyileşme sürecinde mucizeler yaratabiliyor. Güven oluşturmak için.”

“Rahat dur,” diye tekrarladı Doktor Warren. Sesindeki kesinliği duyabiliyordum.

Nefes verdi. “Michael, onun tedaviyi tamamlayabileceğinden emin misin? Başka seçenekler de...”

Sloane zamanında dönecek,” dedi Realm. “Sadece anıların silindiğine emin olmam için biraz daha zamana ihtiyacım var. Şu anda çok hassas.”

Az önce duyduklarımı idrak etmeye çalışarak orada öylece, tamamen sersemlemiş bir şekilde durdum. Yoksa Realm hasta bile değil miydi? Ben... Ben artık ne düşüneceğimi bilmiyordum. O bana tuzak mı kurmuştu?

“Pekâlâ,” diye cevapladı Doktor Warren. “O halde, sanırım işimiz bu kadar.”

“Neredeyse,” dedi Realm kısık sesle.

Kapı aniden açıldığında, hâlâ kapının yanındaydım. Duvara iyice yaslandım, Realm dışarı çıkarken kalbim gümlüyordu. Yürümeye başladı ve sonra durdu. Nefesimi tuttum.

“Kimseye burada dururken yakalanma,” diye mırıldandı bana bakmadan. “Yoksa seni yine altı haftalığına başka bir yere gönderirler. Ve hatta belki de daha uzun bir süre için.” Başını eğdi ve sonra koridorda ilerledi.

Onun arkasından koşmak, neler olduğunu sormak, açıklama yapmasını istemek istedim. Ama olanı anca idrak etmeye başlıyordum. Realm onlar için çalışıyordu. O benim arkadaşımdı, benim tek arkadaşımdı ama o gerçek değildi. O Program’ın bir parçasıydı.

Ah, Tanrım. Realm gerçekten de *Programın bir parçasıydı*. Bütün bu zaman boyunca ona güvenmişim ama o Doktor Warren’a bilgi aktarıyordu. Terapide söz etmediğim bilgileri. Sırlarımı.

Realm. Dudaklarım titrerken elimi yumruk yaptım. O... O aklımla oynuyordu. O da diğerleri gibiydi.

.Akşam yemeğinde Realm benimle oturmadı ve o yanımdan geçerken, başımı kıldırmadım. Birkaç kişi kavga edip etmediğimizi sordu ama onları görmezden geldim ve tepsimdeki tavuğu didikledim. Realm bir tuzaktı, o bir sahtekârdı. Buradaki herkesin önünde onu ele verebilirdim ve bütün bu tesis ayağa kalkardı. Ama sonra ne olurdu? Hepimizi tekrar Program’a mı alırlardı? Derek ve Shep de bunun bir parçası mıydı?

İlaçların yerini öfke aldı vücudumda. Realm'in arkadaşlarıyla birlikte oturduğu yere baktım ve ellerim titremeye başlayarak yerimden kalktım. Yanlarına yürümeye başladım ve Realm ben ona ulaşmadan hemen önce bana baktı ve hızla ayağa kalktı.

“Hey, tatlı şey,” dedi ve kolumu sertçe tutup beni diğer tarafa döndürürken ne kadar zorlama bir gülüşle güldüğünü gördüm.

“Dokunma bana,” diyerek hızla çektim kolumu.

Realm bana uyarıcı bakışlarla baktı ve sonra masasına geri döndü. “Sanırım köpek kulübesinden taşınabilir tuvalete taşındım,” diyerek onları güldürdü. “Sonra görüşürüz.” Onlar gülüyordu, bense gözlerime yaşlar dolarken kapıya doğru geri gittim. Bunu fark edince Realm hızla bana sarıldı, ben geri çekilmeye çalışırken yanağımı gömleğine bastırdı.

“Seni ağlarken görmesinler,” dedi sessizce. “Ne öğrenmek istersen söylerim ama eğer kendini bıraktığını düşünürlerse seni bırakmazlar. Eve gitmek istediğini biliyorum Sloane.”

Elimi koluna koydum ve tırnaklarımı bastırabildiğim kadar sertçe bastırıp tenine geçirdim. Acıdan irkildi ama geri çekilmedi.

Durdum, canını yaktığımın kırındaydım ve şu anda bile... canını yakmak istemiyordum. İstedğim tek şey bana yanlış anladığımı, onun gerçek olduğunu ve bana ihanet etmediğini söylemesiydi. Burnumu çektim ve doğrulmadan önce gömleğiyle gözlerimi sildim.

Derek arkamızdan gülerek, “Benim sakın dostum,” dedi.

Realm bana baktı. Yüzünde acınası bir ifade vardı. Koyu gözleri üzgündü ama çenesini sıkıca kapatmıştı. Bana gösterdiği herhangi bir duygu belirtisinin gerçekliğine inanabilir miyim bilmiyordum. Aniden artık neyin doğru olduğunu bilmediğim düşüncesiyle karşı karşıya gelmişim. Belki de en sonunda kontrolümü kaybetmişim.

Realm elimi tuttu ve hiçbir şey söylemeden beni kapıya doğru götürdü. Kapıya varığımızda Hemşire Keli Realm'e kaygılı bir bakış attı.

“Önemli bir şey değil,” dedi. Ve sonra daha sessizce, “İlaçları odasına

yollayabilir misin lütfen? Şimdi,” dedi.

Hemşire başını salladı ve Realm beni koridora çekti. Ancak benim odama gitmektense, beni kendi odasına giden tarafa döndürdü. Gözlerini ileriye sabitlemişti, bileğimden sıkıca tutuyordu.

“Ne yapıyoruz biz?” diye sordum. Ondan korkmalı mıyım merak ediyordum. Belki de Roger kadar tehlikeli biriydi.

“Bizi burada dinleyemezler,” diye mırıldandı ve beni içeri aldı. Realm kapıyı kapayıp beni kapıya yasladı, kulağıma eğildi. “Duyduğunu biliyorum,” diye fısıldadı. “Ve ben gerçekten de senin arkadaşınım, bana inan lütfen.”

“Sana inanmıyorum.”

Ellerini başımın iki yanında kapıya yasladı. Bizi biri görse, romantik bir kapı arkası konuşması yapıyoruz sanabilirdi. “Ben özel bir tür denetimciyim,” diye devam etti. “Diğer hastaların içinde yaşıyorum ama özel olarak senin için görevlendirildim çünkü sen... zorsun.

Realm en büyük korkumun doğru olduğunu onaylarken, göğsümü bir ağrı yarıp geçmişti: Bu dünyadaki tek arkadaşım, hatırlayabildiğim tek arkadaşım, gerçek değildi. Kullanılmışım; hakaret edilmiş ve tahrip olmuş hissediyordum. Realm yaklaştı, sanki birbirimize sarılıyormuşuz gibi bir elini sırtıma kaydırды.

“Çok üzgünüm Sloane,” dedi dudağını kulağıma değdirerek. “Ama emin ol, ben yalnızca sana yardımcı olmaya çalışıyorum. Ben müdahale etmeseydim, daha derinlere ineceklerdi. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?” diye sordu. “Sana lobotomi yapabilirlerdi.” Kollarımın güçsüzleştiğini hissediyordum, yatmak istiyordum ama hızla beni tuttu. “Şu anda kendini bırakamazsın,” diye sakinleştirdi beni. “Bir şeylerin ters gittiğini anlayacaklar.”

Ona, boynundaki yaraya baktım. “Anlamıyorum,” dedim göğsümde ağrıyla. “Sen bizden birisin.”

Başını salladı. Boynunu gösterdikten sonra konuştu: “Geçen sene Program’daydım. Tırtıklı bıçakla yaşadığım talihsiz bir kaza yüzünden. Ama sonra buraya geldim ve iyileştim. Tedavimin yarısında, Doktor Warren beni kenara çekti ve buradan çıkınca ne yapmayı planladığımı sordu.

“Geri dönecek hiçbir şeyim yoktu. Ailem uzun zaman önce ölmüştü ve arkadaşlarımdan hiçbirini hatırlamıyordum. Hiçbir şeyim yoktu. Bu nedenle Doktor Warren bana bir iş teklif etti: Program’da, hastaları sağlığına kavuşturmak için bir gelecek. Bir sözleşme imzaladım.”

“Bize ne yapıyorsunuz?”

Vereceği cevaptan hoşlanmayacağımdan farkındaymış gibi, büzüldü. “Sağlıklı ilişkiler oluşturuyoruz; bağlantıları tekrar kuruyoruz ki kişiler buradan çıktıklarında travma yaşamassınlar. Hastalığın nüks etmesi ve sinir krizleri gibi sorunlar çıkıyordu ve bunun topluma tekrar karışmanın travmasından dolayı oluştuğuna karar verdiler. Duygular, iyileşmemiş sinir uçları gibiler ve bir çeşit hazırlık yapılmadığı zaman, hastalar saatli bomba gibi oluyor.”

“Yani sen benim arkadaşımış gibi davranmadın, öyle mi?” diye kafa tuttum ona. “Bana ihanet etmedin ve seninle konuştuklarımızı onlara söylemedin. Artık hatırlayamadığım şeyleri onlarla paylaşmadın, öyle mi?”

“Tabii ki onlara söylemek zorundaydım,” dedi. “Terapinin işe yaradığından emin olmalıydım. Ve inan bana tatlı şey yarım anılarla yaşamak istemezdim. Delirebilirdin.”

Ellerimi onunkilerden çekip onu ittim. “Peki, beni öpmen? O da beni sağlığıma kavuşturmanın bir parçası mıydı?” Bunu söylediğim için utanmıştım. Her nedense aldatılmış hissediyordum. Kullanılmış. Realm kafasını salladı. “Hayır, değildi. Bunu yapmamalıydım.” “O halde neden yaptın?”

Realm bakışlarını yere çevirdi. “Seni önemsiyorum. Ben de yalnızım. Benim hastalardan biri olmamam, seninle aynı yalnızlığı hissetmediğim anlamına gelmiyor. Ben beş haftadır buradayım Sloane. Gitmek istiyorum. Ve seni de yanımda götürmek istiyorum.” Onu tekrar ittim, yatağa doğru geriledi. Kendini korumaya çalışmıyordu. Realm’in istediği zaman ayrılabilceği, benimse burada isteğim dışında tutuluyor olduğum gerçeği, ondan nefret etmeme sebep oluyordu. “Ya Roger?” diye sordum aniden. “O da bunun bir parçası mıydı?”

“Hayır,” dedi Realm. “Yani, öyleydi. Ama artık değil. Yaptığı bütün o şeyleri yapmaya hakkı yoktu. Bilmiyordum, yemin ederim...” “Evet, sanki şu anda ettiğin yeminin benim için herhangi bir anlamı varmış gibi.”

“Bilmiyordum, Sloane. Seni korumak için her şeyi yapardım.” “Bunu onlara

hayatımı silmeleri için yardım ettikten önce mi sonra mı yapardın? Bunu affedebileceğimi mi düşünüyorsun? Hayatım boyunca bunu unutabileceğimi mi sanıyorsun?”

“Umuyorum,” dedi. “Ben...” Durdu. Soluk teni her zamankinden daha da beyazdı, sanki midesi bulanıyordu. “Benim hiçbir

şevini yok. Ve ilk defa, kendime yeniden bir yaşam kurabileceğimi düşünmüştüm. Buradan ayrıldığımda, başka bir tesiste Program’a geri dönmeden önce altı hafta boşluğum var. İki yıllık bir sözleşmem var: bu ihlal edemeyeceğim bir sözleşme. İhlal edersem, her şeyimi silecekler. Ben ikimizi de kurtarmaya çalışıyorum ve sen de buradan ayrıldığında, birlikte olabileceğimizi düşünmüştüm.”

Güldüm. Bunun acımasızca olduğunu biliyordum ama umurumda değildi. O kadar canım yanmıştı ki ona kötü davranmak istiyordum. Onun bana ne yaptığını bilmesini istiyordum.

“Pekâlâdedim, “böyle bir şey asla gerçekleşmeyecek. Sözleşmen beklediğinden daha erken bitebilir çünkü terapim işe yarayacakmış gibi görünmüyor, *Michael*” Adını hırlarcasına söyledim.

Realm bileklerimi sertçe tuttu, beni kendine çekti. “Böyle söyleme. Buradan çıkacaksın. Ama karşı koyarak çıkamazsın. Seni asla bu şekilde buradan çıkarmazlar.”

Alaycı bir şekilde, “O halde ne yapmam gerekiyor? Serbest bırakılana kadar seni öpmem mi?” dedim.

Kollarını düşürdü. “Hayır ve eğer benimle artık konuşmak istemezsen bunu anlarım. Öpüşmemizin bunun bir parçası olmadığına lütfen inan. Seni öptüm çünkü öpmek istedim. Güçlü ve zekisin ve *yaşamayı* istememi sağlıyorsun Sloane.” Gözlerine baktı. “Ama bundan kimseye bahsedemezsin. Beni tehlikeye atarsın.”

Kapıda gürültülü bir tıklama oldu, ikimizde ürktük. Realm’in gözleri bir bana bir kapıya bakarken hızla yüzümü sildim. Kapının kolu çevrildi ve Hemşire Keli kafasını içeri soktu. “İlaçlarınızı getirdim ” dedi iç bayıltıcı bir kibarlıkla. Omuzları dikleşmişti. Bir süredir bizi arıyor olmalı, diye düşündüm.

“İç bunu,” diye homurdandı Realm hemşirenin tuttuğu kabı alıp. Hemşireye başını eğerek teşekkür eder gibi yaptı, bense tepsideki öbür kaba uzandım.

Ellerim o kadar titriyordu ki Hemşire Kell’in bunu fark ettiğinden emindim. Kâğıt bardağa baktım ama beyaz hapı almadım. Bunun yerine karşı gelen bir tavırla Realm’e bakırdım. İfadesi bana yalvarır gibi güçsüzleşti.

“Hayır,” dedim Hemşire Kell’e. “Bu akşam hapi içmesem daha iyi.” Bardağı tepsiye geri koydum ve dönüp Realm’in başucu sehpasının yanına yürüyüp durdum. Tüm vücudum öfke ve nefretle zonkluyordu. Bu lanet olası yeri başlarına yıkacaktım.

Realm’in ona bir şey fısıldadığını duydum ama bakmak için kafamı çevirmedi. İkisinin de cehenneme kadar yolları vardı. Doktor Warren’ın da. Artık buradan çıkmak istemiyordum bile. Sadece onları haklamak istiyordum.

“Pekâlâ, o zaman.” dedi Hemşire Keli zorlama bir neşeyle. “Eğer katılmak isterseniz, herkes serbest salonda.”

“Birazdan çıkacağız,” diye cevapladı Realm. Bunun üzerine ona baktım ve kaşları endişeyle çatılmış halde beni izlediğini gördüm. Hemşire Keli dudağım ısırdı ve odadan ayrılarak bizi yalnız bıraktı. “İlacın içinde ne vardı?” diye sordum.

Yenilmiş görünüyordu. “Seni rahatlatacak bir şey.”

“Peki, ya seninkinde ne vardı, Michael?”

“Her zamanki gibi, şeker.”

Yanına gittim ve onu tokatladım. Avucum yanağına çarptığı gibi sızlamaya başladı. Realm acıyla geri çekildi; sonra kızgınlıkla döndü ve beni omuzlarımdan tutup sertçe duvara itti. Yüzünde kırmızı bir el izi vardı ve kontrolünü kaybedecekmiş gibi hızla soluyordu.

“Vur bana,” diye homurdandım. “Benimle kavga et ve beni ihbar et haydi. Çünkü bundan kurtulmana izin vermemin imkânı yok.” Yüzüne yaklaştım. “Herkese söyleyeceğim.”

Realm’in suratındaki öfke kayboldu, omuzlarımdaki elleri gevşedi. Karşılıklı

duruyor, derin nefes alıp veriyorduk. Ama beni ihbar etmektense, dudaklarını benim dudaklarıma bastırđı ve sertçe optü beni. Başta geri çekilmeye çalıştım ama dudaklarındaki yoğunluk ve tutkuyu hissediyordum. Bu özlediğim türden bir rahatlamaydı. Bütün olanlara rağmen, bu, gerçek gibi geliyordu. Ve bütün bu yalanlardan sonra, gerçek olan bir şeye ihtiyacım vardı. Karşı koymayı bıraktım.

Ve dilinin benimkine değmesine izin verdim. Bir şey bacağıma deldi. Bağırđım ve Realm'i geri ittim. Elinde bir iğne tutuyordu, iğnenin ucundan bir sıvı damlıyordu.

Gözleri dolmaya başladı. “Çok üzgünüm,” diye fısıldadı. “Beni silmelerine izin veremem.”

“Ne yaptın sen?” diye haykırdım. Tam anlamıyla şaşkına dönmüş, dehşete düşmüş bir şekildeydim. “Ne yaptın Realm?”

“Yapmak zorundaydım Sloane.” Elini bana uzattı ama onu itip yanından hızla koştım.

“Dokunma bana!” diye haykırdım kapıyı açıp. Beni takip etmesinden korkuyordum, bu nedenle aceleyle odama gitmeye çalıştım. Ama daha koridoru yarılarmışken, ilacın ilk dalgası vurdu. İleri doğru, yatağıma ulaşacağımdan şüpheli, sendeleyerek gitmeye çalıştım.

Bu ilaç Doktor Warren’ın verdiğı sarı hapın tesirini sahipti ama daha etkiliydi. Ansızın Program’ın Realm hakkındaki gerçeğı öğrendiğim için beni öldüreceğini düşündüm. Realm’in beni öldüreceğini. Odamın kapısında tökezledim ve düştüm. Dizim beyaz zemine sertçe çarptı.

Ellerim ve dizlerim üstünde güvenli yatağıma sürünürken, oda önümde bir o yana bir bu yana yatıyordu.

“Sloane,” diye bir ses duydum ve biri belime kollarını dolayıp ayağı kalkmama yardımcı oldu. Yavaşça kafamı yana çevirdim ve Realm'i gördüm.

“Hayır,” dedim ona karşı koymaya çalışarak. “Beni yalnız bırak.” Ancak sözler ağızımda yuvarlanıyordu o beni yatağı doğru götürürken.

“Üzgünüm. Tek yolu bu. Yemin ederim ki tek yolu bu.”

“Ne yaptın?” diye sordum ama beni anladığından emin değildim çünkü uyku beni hızla akan nehir suyu gibi boğmaya başlamıştı.

“Hatırlamana izin veremem ” diye mırıldandı. Beni yatağa yatırdı ve o da yanıma yatıp güçsüzce karşı koymaya çalışsam da kollarıyla beni koruyucu bir şekilde sardı. Hâlâ konuşuyordu ama sesi azalıyor, zayıflıyordu. “... yoksa hiçbir zaman buradan çıkamam.”

“Herkes söyleyeceğim,” demeye çalıştım ama gözlerimi açık tutamıyordum. “Herkes söyleyeceğim.” Ve sonra Realm yok oldu. Ve ben de yok oldum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Gözlerimi kırpıştırarak açtım ve yüzümü kolumla kapayıp yukarıdaki floresan ışığı engelledim. Beynim uykudan zonkluyordu.

Gözümdeki sis dağılmaya başlayınca komodinime baktım. Saat neredeyse on olmuştu. Oda kızarmış ekmek kokuyordu ve diğer tarafımda tekerlekli masada kapaklı bir tepsi olduğunu gördüm. Yemek şu ana kadar soğumuş olmalıydı. Neden kimse beni uyandırmamıştı?

Herkesin nerede olduğuna meraklanarak sabahlığımı giydim. Koridora çıkmadan önce kapımda durakladım. Hemşire odasında genç bir hemşire bilgisayarına bir şeyler yazıyordu ve serbest salondan gelen televizyonun sesini duyabiliyordum. Her şey olağan görünüyordu ama yine de... aklım karışık.

“Ah. Uyanmışsın.”

Korkuyla zıpladım ve kafamı çevirince yüzünde kocaman gülümsemesiyle diğer taraftan bana doğru yürüyen Hemşire Kell'i gördüm. “Bugün iyi hissetmiyordun, bu nedenle uyumana izin verdik. Sana yiyecek bir şey getirmemi ister misin, tatlım?”

“İyi hissetmiyor muydum?” Koridorun ilerisine, bana selam veren Derek'e baktım. “Ben..Saçımı geri atarak dünü düşündüm. Ama hiçbir şey bulamadım. “Bugün günlerden ne?” diye sordum.

Hemşire Keli sanki bu soru tuhaf değilmiş gibi gülümsedi. “Bugün cumartesi. Bahçeye çıkmak istersen güneş sonunda kendini gösterdi.”

“Ne?” Daha önce hiç dışarı çıkmamıza izin vermedikleri için, söylediklerine şaşırmıştım. *Cumartesi mi?* “Bugün cuma değil mi?” Bugünün cuma olduğundan emindim.

“Hayır, tatlım. Ama dün ateşin çıkmıştı bu nedenle sana ilaç vermek zorunda kaldık. Bu nedenle hatırlamamana şaşırmadım.”

Aklım hızla çalışmaya başladı. Hafızama bir şey yaptıklarını biliyordum. Yüzümdeki sakinliği korumaya çalışıyordum ama Hemşire Keli ne düşündüğümü görebiliyordu. Çığlık atmak istiyordum. Onu yumruklamak

istiyordum. Onların beynimden çıkmalarını istiyordum. Bu sefer ne silmişlerdi? Sildikleri şey ne olursa olsun, onu benden almaya hakları yoktu.

“Realm nerede?” diye sordum.

“Diğer odada kart oynuyor.” Omzumdan saçımı geri itti. Yüzü kaygı doluydu. “Sen git onu gör, ben de sana duş aldıktan sonra giymen için temiz kıyafet getireyim. Bugün gerçekten de kendini yormamalısın.”

Elini itmek istedim ama bunun yerine dönüp serbest salona aceleyle yürüdüm. İçeri girdiğimde, Realm anında bakışlarını kaldırıp ağzında çubuk kraker purosuyla gülümsedi. “Hey, tatlı şey, Bugün kalkabileceğini düşünmemiştim.”

“Seninle konuşmalıyım ” dedim tedirgin bir şekilde bir sağ bir sol ayağımın üstünde durarak. Realm’in yüzü asıldı ve krakeri ağzından çekip kartlarını masaya attı.

“Hey!” diye bağırdı Shep ama Realm sessizce bana doğru yürüdü. Kolumu tutup kafasını bana doğru eğdi.

“Ne oldu? iyi misin?” diye fısıldadı gözlerimi inceleyerek.

Realm’e sıkıca sarıldım, yüzümü göğsüne bastırdım. “Bana bir şey yaptılar,” dedim. Başta vücudu gergindi ama sonra gevşedi. Nazıkçe saçlarımı okşadı.

“Nasıl yani?”

“Dünü hatırlayamıyorum. Bütün bir günü! Beni rahat bırakmıyorlar,” dedim ona ve gözyaşlarımın yanaklarımı ve onun gömleğini ıslattığını hissettim.

“Sloane, sen hastaydın. Neden sana bir şey yaptıklarını düşünüyorsun?”

“Biliyorum sadece.” Ellerimi Realm’in arkasında birleştirdim ve onu tuttum. Arkadaşlarının bize bağırmalarına, kendimize bir oda bulmamızı söylemelerine aldırış etmedim. Hemşirelerin bakışlarını hissettiğime aldırış etmedim. Kimse bizi ayırmadı da. Realm başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi.

“Dışarı çıkmak ister misin?” diye sordu yüzünde küçük bir gülümsemeye.

“Bahçede vakit geçirmeyi hak ettiğini söylediler.”

“Neden?”

“İyi bir kız olduğun için.” Sırıttı. “Şaka yapıyorum. Buradan çıkmaya az kaldı. Çıkmasına az süre kalanların bahçeye çıkmalarına izin veriyorlar.”

“Sana vermiyorlar.”

Realm bakışlarını çevirdi.

“Bekle,” dedim. “Bunca zaman boyunca bahçeye çıkabiliyor muydun?”

Başını sallayarak onayladı ve alaylı bir şekilde güldüm. “Peki, o zaman neden çıkmadın?” diye sordum. “Temiz hava alman gerekiyor, burada tutsak kalman değil.”

“Seni bekliyordum,” dedi omuz silkerek.

Realm’in çok hoş biri olduğunu düşünürken, ağzıma bir gülücük yerleşmişti; beni önemseydiğini düşünürken. “Sen tam bir aptalsın, dedim. “Ama senin bu yönünü seviyorum.” Gerçek güneş ışığı düşüncesi içimi öylesine umurla doldurdu ki odama, temiz hastane kıyafetlerimi giymeye koşarak gittim. Dışarı çıkacaktım.

“Gerçekten de çok güzel,” dedim çiçek dizilerinin yanından yürürken. Çakıl patika ayakkabılarımın altında çıtırdıyordu ve parlak, gerçek güneş ışığında, Realm’in siyah saçları soluk teniyle keskin bir zıtlık oluşturuyordu. Sarı saç ona daha çok yakışırdı diye düşündüm.

“El tutuşalım mı?” diye sordu.

“Hayır, özgür olmak güzel,” dedim kayıtsızca, geniş çimenliği süzerek. Buradan kaçabilir miyim diye düşündüm ama düzgünce dizilmiş ağaçların hemen ardında uzun, demirden bir çit olduğunu gördüm. Hafiften kalbim burkuldu.

Yürürken Realm taşları tekmeledi. Keyifsiz görünüyordu. “Sorun nedir?” diye sordum.

Şaşırmış halde bana baktı. “Ah, hiçbir şey. Buradan çıkacağım zamanı düşünüyordum sadece.”

“Yakında.”

Başını salladı. “Evet.” Bana baktı ve patikada yürürken durdurdu beni. “Buradan çıkınca ne yapacaksın Sloane? Görmek istediğin ilk kişi kim?” Ve güldü. Bu tapılası gülüş, sırlarımızı paylaştığımızı hissettirmişti bana. Yalnızca burası, bu bahçe, içerisi kadar bulaşıcı gibi gelmemişti.

Realm’in sorusunu nasıl cevaplayacağımı bilemiyordum çünkü evi düşündüğümde, tek aklıma gelen şey ailemdi. Birkaç rastgele yüz geliyordu gözlerimin önüne ancak onlar sadece sınıfımdaki insanlardı, hiçbiri arkadaşım değillerdi. İçimi yeniden yalnızlık hissi kapladı ve geriye doğru yalpaladım. Realm kolumu yakalayıp beni doğrulttu.

“Hey,” dedi. “İyi misin? Bir şey mi hatırladın?”

Hayır/ diye fısıldadım. “Ve sorun da bu. Artık hiçbir şey hatırlayamıyorum.”

Realm’in gözleri benimkilerle buluştu. “Beni hatırlıyor musun r “Tabii ki. Ama seni de benden alacaklar mı bilmiyorum.” “Almayacaklar.”

Başını eğerken onu izledim, saçındaki siyah boyanın çok koyu olduğunu... sahte olduğunu gördüm. “Nereden biliyorsun?” diye sordum. Yutkunurken boğazından gelen sesi duydum. Gülerek bakışlarını kaldırdı.

‘ Çünkü beni unutamazsın Sloane. Unutulamayacak kadar harikayım.”

Güldüm ama bu gülüş zorakiydi. Şakası beni neşelendirmemiş ya da rahatlatmamıştı. Gün ışığındaki görüntüsünden hoşlanmamış-tım. Etrafımdaki her şey fazlasıyla net görünüyordu. Binaya baktım.

“İçeri girmek istiyorum,” dedim dönüp geri yürümeye başlayarak. Realm bana yetişmek için koştu, şüphesiz şaşırmış halde.

“Sloanededi dikkatle. “Bana kızgın mısın?”

Kaşlarımı çattım. “Hayır. Neden soruyorsun?”

“Artık benden hoşlanmıyormuş gibi davranıyorsun.”

Böyle söyleyince elini tutmayı düşündüm ama tutmadım. Yürümeye devam

ettim, o ise geriden geliyordu. Realm'e onun, ışıkta dūřündüğümnden farklı biri olduğunu nasıl açıklayacağımı bilemiyordum. Bugün farklı hissettiğimi, onun hakkında ve diğerk her řey hakkında farklı hissettiğimi nasıl açıklayacağımı bilemiyordum. Neden bilmiyordum ama bugün her zamankinden daha çok eve gitmek istiyordum. Bu oyunu oynayacaktım ve Program'ı yenecektim. Buradan çıkacaktım.

Realm öğle yemeğinde neredeyse yanıma yapışmış gibiydi. Sert floresanların altında, daha çok kendisi gibi görünüyordu. Ama yine de, bir şeylerin ters olduğunu sezmiştim. Koluma her dokunuşunda ya da elimi her tutmaya çalışırken, ondan kaçtım, lekrar ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı sormamıştı ancak soruyu gözlerinde görebiliyordum.

Yanımdan ayrıldım ve uzun bir duş almaya karar verdim. Hemşireler buna, banyoda yanımda bir hemşirenin durması koşuluyla da olsa izin verdiler. En azından yarım saat banyoda kalmalıydım çünkü cildim çok kurumuştu ve sıcaktan bunalmıştım. Bugüne dair her şeyde bir yanlışlık varmış gibi geliyordu. Yeni özgürlüğüm, değışen hislerim; hepsinde bir yanlışlık varmış gibi hissediyordum. Neredeyse akşam yemeğini es geçmeye karar veriyordum ancak açtım, bu nedenle yemek salonuna indim.

Masada beni bekleyen Realm'i görmezden gelip, son anda Tabitha'yla oturmaya karar verdim. Duygularıma, tek arkadaşımından uzak durma isteğıme anlam veremiyordum.

"Sen ve Realm ayrıldınız mı?" diye sordu Tabitha tabağındaki ete çatalını batırırken. Saçları parlak ve koyu renkti; kızılık çoktan yok olmuştu. Aynı insan değılmiş gibiydi ama daha sağlıklı görünüyordu. Hatta kısa süreli belleğı de onarılmış görünüyordu.

"Biz birlikte değıldik," dedim bakışlarımı kaldırmadan.

"Evet, tabii. Yavru köpek gibi etrafında dolaşıyor ama senin pek umurunda değıl gibi." Duraksadı ve güldü. "O halde ben şansımı deneyebilir miyim?"

Karnımda bir kasılma oldu ama bunun kıskançlık mı yoksa bir tür kaygı mı olduğunu bilmiyordum. "Dene ama gitmesine bir hafta var. Hızlı romantizm yaşamam gerekecek."

"Ben yalnızca seks peşindeyim."

Güldüm ve ona baktım ama o sadece sırtıttı. “Bunun ilgini çekeceğini biliyordum.”

“Umarım şaka yapıyorsundur.” Ağzıma fasulye koyarken yüzümdeki gülümseme hâlâ duruyordu. Tabitha arkamda oturan Realm’e doğru baktı, Realm kafasını çevirince arkasından ona öpücükler yolladı. Tabitha’nın bu hareketi bir şekilde hakiki gelmişti bana

ve bu hoşuma gitmişti. “Hey,” dedim ona. “Sonra bizimle kart oynamak ister misin?”

Tabitha’nın yüzü sevinçle parladı. “Gerçekten mi? Beni havalı çocuklarla oyun oynamaya mı davet ediyorsun?” Bunu alaycı bir şekilde söylemeye çalışmıştı ancak yüzündeki ifade, bize katılacağı için sevinçten çılgına döndüğünü göstermişti bana.

“Şu andan itibaren kulübümüze üyesin,” dedim. Ve sonra bunu resmileştirmek için süt kartonlarımızı tokuşturduk.

ON ALTINCI BÖLÜM

“Blöf, Sloane,” diye bağırdı karşımda oturan Realm.

Dudaklarımda gülümsemeyle, “Mümkün değil,” dedim.

“Kartlarını göster.” Realm hile yaptığımı düşünüyor gibi gözlerini kıstı. Elinin arkasından kıkırdayan Tabitha ya, kartlarımı göstermem için bağırarak Shep ve Dereke baktım. Gözlerimi devirdim ve kartlarımı açtım.

Realm etkilenmiş bir şekilde, kollarını önünde kavuşturdu. “Uç kız,” dedim.

“Elinde gerçekten de onların olduğuna inanamıyorum,” dedi Shep kartları masada Realm’e kaydırırken. Realm kartlarını eline alınca bana bakarak ifademi inceledi.

“Sanırım ben senin yalan söyleyip söylemediğini kestiremiyorum,” dedi sessizce.

“Sanırım öyle.” Gülümsedim.

“Doğruyu söylediğini biliyordum,” dedi Tabitha gururla.

“Ben bilmiyordum,” dedi Shep.

Bir sonraki ele başlarken, sırtmaya devam ediyordum ve normal hissediyordum. Belki de Program’a geldiğimden beri ilk defa bu kadar normal hissediyordum, ilaçlarımın dozu düşürülmüştü ve kilom sabitlenmişti. Baştan beri gözlerimde olan sis dağılmıştı.

Bu gerçektir. Başımı kaldırıncaya Realm’i başını yanına eğmiş beni izlediğini gördüm. Tıpkı bahçedeki gibi, biraz üzgün görünüyordu ama sebebini bilmiyordum. Program’dan ayrılacağı için mutlu olması gerekirdi. Evine gitmek üzere olduğu için mutlu olmalıydı.

Sonraki birkaç gün, Tabitha kart oyununun her elini aldı, hatta bir kere beni yalan söylerken bile yakaladı. Hiçbirimizin burada olmaması gerektiğini düşünmekten kendimi alamıyordum. Biz normaldik. Kimse intihardan bahsetmiyor ya da ağlamıyordu. Yeni hastalar geliyordu. Hepsi berbat durumdaydı; hıçkırarak ağlıyor, kavga ediyorlardı. Biz onlardan ayrı bir dünyada gibiydik ve önceden benim de onlar gibi olduğumu düşünemiyordum bile.

Odamda oturup dergi okurken kapımda bir tıklama oldu. Kapı yavaşça açıldı ve Realm kafasını içeriye soktu. “Merhaba,” dedi sessizce.

Gülümsedim. “Merhaba.”

Realm içeri girip arkasından kapıyı kapadı ve dudağını ısırarak yatağımın yanında sandalyeye oturdu. “Ben...” Boğazını temizledi. “Ben yarın buradan ayrılıyorum Sloane.”

Göğsüme şiddetli bir ağrı girdi. “Ah.” Uzun bir süre birbirimize baktık. Sonra kollarımı kaldırdım ve Realm bana sarılmak için yatağa çıktı. Uzun bir süre öylece durduk ve burnunu çekip yüzünü sildi.

“Seni ilk kez ağlarken görüyorum,” dedim. Kendim de duygulanmıştım bunu söylerken.

“Sana bir şey sorabilir miyim Sloane?” Realm’in sesi, tereddüt edermiş gibi kısık çıkıyordu.

“Tabii ki.”

Duraksadı. “Birbirimizi tekrar görebilir miyiz? Bütün bunlar bittikten sonra?”

Bunun tuhaf bir soru olduğunu, tabii ki onu tekrar göreceğimi düşünerek kaşlarımı çattım. Ama içimde, bir şüphenin varlığını hissediyordum. Belki de buradan çıkınca Realm’i bulmak istemiyordum. Sanki beni ondan uzaklaştıran bir şey varmış gibiydi. Cevabımı hemen vermeyince başını salladı ve burnunun yanından bir gözyaşı damlası süzüldü.

“Gitmeliyim,” dedi. “Çocukların yanına dönmeliyim. Buradan çıkışımı kutlamak için parti düzenlemişler.”

“Ve ben davetli değilim, öyle mi?” diye sordum Realm’in odamdan gitmesini istemeyerek. Kötü hissediyordum; sanki onun için kötü bir arkadaşmışım gibi.

“Üzgünüm, tatlı şey,” dedi. “Sadece erkekler katılabiliyor.” Realm gitmek için ayağa kalktı ama kolunu tutmak için uzandım, onu dururdum. Duraksadı, sanki bana dönmeye korkuyormuş gibi yere doğru baktı. Yataktan çıktım ve ona sarıldım, yanağımı göğsüne yasladım.

“Seni özleyeceğim,” dedim. “Seni deliler gibi özleyeceğim.” Realm beni kollarıyla sıkıca sardı. “Ben de seni özleyeceğim.” Beni bıraktığında, dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum, bunun yeterli olmasını ümit ediyordum. Onu ne kadar önemsedığımı göstermesini ümit ediyordum. Ama yüzündeki üzüntülü gülümseme, bunun yeterli olmadığını söyledi bana. Gitmesine izin verdim.

Hemşire, Realm’le son bir kez yürümeme izin verdi ve bahçeye çıktık. Hava güneşli ve açıktı ve bir kez daha çiçeklerin ne kadar güzel göründüklerini düşündüm. Realm’i götürecek araba bir saat içinde gelecekti ve sonra Realm gitmiş olacaktı.

Elini tutmaya uzandım, elinin bu kadar soğuk olmasına şaşırılmışım. Omzunu benimkine hafifçe vurdu ve biraz daha yürüdük.

labitha pazartesi çıkıyor,’ dedim ona. “Saçını kestirdi ve ona yeni kıyafetler verdiler. Shep de saçını kestirecek. Umarım ona deodorant da verirler.” Realm'e yanlamasına baktım ve elini bıraktım. “Neden sende değişiklik yapmadılar?”

“Belki de yenilenip geliştirilecek bir şeyim yoktur.”

Güldüm. “Doktor Warren, görüntümüzü değiştirmenin geri dönüşü kolaylaştıracağını söylüyor. Haklı olabilir. Ben saçımı düz-leştirmeyi düşünüyorum.”

Realm ansızın uzandı, buklelerimi tuttu. “Hayır,” dedi. “Saçların böyle çok güzel.” Omuz silkti. “Sen çok güzelsin.”

Yüzüm kızardı ama sonra geri çekildim, saçlarımın ellerinden kaymasına sebep oldum.

Realm patikadaki taşları tekmeledi. “Sloane, eğer farklı bir durumda olsaydık, Program’da olmasaydık... sence birlikte olur muyduk?”

Vücudumda karıncalanmalar başladı. Cevabı bilmiyordum. Realm bir adım daha yaklaştı ve ellerini çıplak kollarıma koydu. “İstersen seninle ilgilenebilirim,” dedi. “Ve buradan çıktığın zaman, yanında olurum.”

“Ben kimsenin benimle ilgilenmesini istemiyorum,” dedim. “Kendi başımın çaresine nasıl bakacağımı kendim bulmak istiyorum. Artık kim olduğumu bile bilmiyorum.”

“Ben seni biliyorum,” dedi hüzünlü bir sesle. “Ve senin için her şeyi yaparım, şu anda nedenini anlayamasan da.” Uzun bir süre, şüphesiz ki ona karşı arkadaşlığın ötesinde bir şey hissediyor muyum görebilmek için beni izledi.

O anda. âşık olup olmadığımı nasıl anlayacağımı merak ediyordum, özellikle de aşkın nasıl bir his olduğunu bilmiyorken. Daha önce hiç âşık olmuş muydum? Biri bana âşık olmuş muydu?

“Beni arayacak olursan, Sloane,” dedi Realm. “Seni bekliyor olacağım.”

Birdenbire nefesim kesildi ve ona sarılıp gözlerimi sıkıca kapadım. “Her şey için teşekkür ederim, Realm. Teşekkür ederim...” “Michael,” diye seslendi biri. Ayrıldık. Çimenliğin karşısından Hemşire Keli el sallıyordu. Onun arkasında sarışın, koyu renkli bir güneş gözlüğü takan bir kadın duruyordu. Realm yanımda kaskatı kesildi ve kollarını düşürdü. Tekrar gözlerime baktı ve alnımı öptü. Sonra kulağıma eğilip durdu.

“Seni hâlâ izliyor olacaklar,” diye fısıldadı. “Belirtileri arayacaklar.” “Neyin belirtilerini?” İçimi korku kaplamıştı.

“Sana yapabildiğim her şekilde yardım edeceğim,” diye devam etti. “Bunu unutma.”

Bu, Program’da birine söylemek için saçma bir sözdü: *Unutma*. Biz bunun için buradaydık. Unutmak hepimizi iyileştiren şeydi. Realm, bana hep yaptığı gibi çaresizce bakarak uzaklaşırken yanaklarımdan gözyaşları süzülüyordu. Arkasını döndüğünde ayakkabıları yerdeki taşları çıkırdattı. Onun Programdan çıkışını izledim. Ve de hayatımdan.

Bir haftadan biraz daha uzun bir süre sonra Doktor Warremn ofisinde, saçım yeni kesilmiş ve düzleştirilmiş şekilde oturuyordum. Dağınık, koyu renk buklelerim artık düz ve tam çenemin altına kadar uzanıyorlardı. Doktor Warren beni gördüğü gibi gülümsemeye başladı.

“Harika görünüyorsun Sloane,” dedi. “Gerçekten de örnek hastalarımızdan biri oldun.”

Ona teşekkür eder gibi başımı eğdim ama gerçekte, son birkaç seans dışındaki hiçbir seansı hatırlamıyordum. Son görüşmelerimizi anılarımı bir araya getirerek geçirmiştik. Bana olayların sıtasım hatırlatıyordu ama ara sıra olaylar aklımda karışıyordu. Hatırlayamadığını yerleri -ailemle ilgili detaylar gibi- o tamamlıyordu.

“Program’ın yüzde yüz hayatta kalma oranı olduğunu ve hastalarımızın çok azında hastalığın nüksettiğini duymak seni sn india\ekur.

Ama alman gereken bazı tedbirler var. İlk ay, haftada bir doktor randevun olacak ve sonra da üç ay sonraki son değerlendirmeye kadar da ayda iki kere doktora görünmen gerekecek. Eğer ihtiyacın olursa, terapi ya da ilaçlara ulaşabileceksin ama tekrar hastalığın semptomlarını göstermeye başlamadığın sürece, ilaca ya da tedaviye mecbur bırakılmayacaksın. İlk hafta, yeni okuluna geçişine yardımcı olması için sana vereceğimiz rahatlatıcıyı kullanmanı isteyeceğiz.

“Program’a girmemiş olan kişilerle ciddi bir arkadaşlık kurman yasak. İyileşmiş olmana rağmen, son değerlendirmeye kadar, hastalığı tekrar kapma riskinin yüksek olduğunu kabul ediyoruz. Son değerlendirmeden sonra, kiminle istersen onunla konuşmakta özgürsün.” Dudağı seğirdi ve bir anlığına, söylediğinde ciddi

olmadığını düşündüm. Ama artık eve gitmeye o kadar yaklaştım ki bundan ona bahsetmedim. Sadece başımı salladım.

Doktor Warren dudaklarını büzdü ve dirseklerini masaya dayayıp öne eğildi. “Biz senin yaşamayı istiyoruz Sloane,” dedi. “Senin dopdolu, mudu bir yaşamının olmasını istiyoruz. Hastalıklı anılarını silerek sana mümkün olan en iyi fırsatı tanıdık. Artık gerisi sana kalmış. Ama bil ki tekrar hastalanırsan, işaretleneceksin. Ve sonra on sekiz yaşma girene kadar Program’da kalmak zorunda kalacaksın.” Doğum gününe hâlâ yedi ay olduğunu düşünerek güçlüklerle yutkundum. Bu, burada mahsur kalmak için uzun bir süreydi, özellikle de Realm yokken. “Anlıyorum,” dedim ona.

“Güzel.” Rahatlamış görünerek doğruldu. “İlk birkaç hafta için yanma bir denetimci atanacak. Okuldan çıkarken sana yardımcı olup evinden çıkarken sana eşlik edecek. Bu, hassas durumun için aldığımız bir önlem. Dikkatli ol Sloane. Kendini fazla zorlama.” “Elimden geleni yaparım,” dedim duvardaki saate bakıp annemlerin her an gelebileceklerini düşünerek. Gidiyordum. Sonunda buradan gidiyordum.

Doktor Warren ayağa kalktı, bana sarılmak için masasının yanından dolaştı. Tuhaf bir kucaklaşmaydı ve sonra doktor elini omzuma koydu. “İlk başta,” dedi fısıldar gibi, “kendini biraz uzak hissedebilirsin. Biraz hissiz. Ama bu zamanla geçecek. Tekrar hissetmeye başlayacaksın.”

Gözlerine baktım, kısaca duygularımın bir değerlendirmesini yaptım. Rahat ve sakinim ama gerçekte nasıl hissetmem gerektiğini merak ediyordum.

Kapıda kısa bir tıklama oldu ve Doktor Warren kapıdakine içeri girmesini söyledi. Hemşire Keli, pembe yanaklarıyla, kapıda duruyordu. “Ailen geldi Sloane.” Yüzü sevinçle parlıyordu. Gururlu görünüyordu. “Ve çocuklar sana bunu vermemi istediler.” Küçük, sarılı bir paket uzattı ve gözlerim yaşardı.

“Neden kendileri vermedi?” dedim paketi almak için ona doğru yürüyerek. Derek de Shep de hâlâ buradlardı ama Doktor Warren yakında eve döneceklerine söz vermişti.

Hemşire güldü. “Çünkü muhtemelen ağlayacağını söylediler.”

Kabı yırttım ve içindeki şeye bakıp gülümsedim. İçinde bir deste kart vardı ama kartların arkasında “Blöf” yazıyordu. Hemşire Kell’i kucaklamak için kollarımı

uzattım. “Onlara benim yerime teşekkür et.”

Her şey çok gerçeküstü geliyordu. Bir süre ofise baktım; burada geçirdiğim zaman tamamen sisliydi. Daha önce nasıl olduğumu hatırlamıyordum ama şu anda iyi hissediyordum. Sanırım Program işe yarıyordu.

Doktor Warren’a veda ettim ve Hemşire Kell’i dışarıya doğru takip ettim. Bir denetimci, elinde küçük bir bavulla bizi geriden takip ediyordu. Tesise gelirken ne giyiyordum hatırlamıyordum ancak Program eve götürmem için bana yeni kıyafetler temin etmişti, benim seçmediğim kıyafetlerdi bunlar. Şu anda sarı bir polo yaka tişört giyiyordum. Yakası sertti ve boynumu kaşındırıyordu.

Koridorlar boşru ama serbest salondan heyecanlı geçen bir kart oyununun seslerini duyuyordum. Yeni üyeler bizim yerimizi alıyorlardı. Çimenliğe çıktığımızda, babamın arabasının girişe yakın park edilmiş olduğunu gördüm. Babam arabadan indi, annemse güçlkle babamın yanına geldi. Durdum ve uzaktan onlara baktım.

“İyi şanslar Sloane,” dedi Hemşire Keli saçımı kulağımın arkasına alarak. “Sağlıklı kal.”

Ona başımı eğdim ve ilerlememi söyleyen denetimciye baktım. Ve sonra çimlerden karşıya koştum. Yakınlaştığımda, babam hızla ilerlemeye başladı ve beni kollarına aldı. Gözlerinden yaşlar hızla akıyordu. Çok geçmeden annem ikimize birden sarıldı ve üçümüz de ağladık.

Onları özlemiştim. Babamın gülüşünü, annemin kahkahasını özlemiştim. “Baba,” dedim sonunda kendimi onun kollarından koparabildiğimde. “Her şeyden önce dondurma yiyelim,” dedim. “Buraya geldiğimden beri hiç yemedim.”

Güldü. Sesinde acı dolu bir tını vardı. Sanki bunu yapmayı uzun zamandır bekliyormuş gibiydi. “Nasıl istersen tatlım. Eve döndüğüne o kadar mutluyuz ki.”

Annem beğeniyle saçlarıma dokundu. “Saçına bayıldım,” dedi içtenlikle, sanki beni yıllardır görmemiş gibi. “Çok güzel görünüyorsun.”

“Teşekkürler anne.” Ona tekrar sarıldım. Babam denetimciden çantalarımı aldı ve ben binaya -Program’a- son bir kez daha bakarken çantalarımı bagaja koydu.

Gözüme bir şey takıldı ve gülümsemem yok oldu. Pencerede, sandalyede oturup dizlerini karnına çekmiş, kollarını dizlerinin etrafında bağlamış bir kız vardı. Güzel ve sarışın bir kızdı bu ama yalnız görünüyordu. Umutsuz görünüyordu. Ve bana birini hatırlattığını düşünmeden edemedim.

“Haydi gidelim,” dedi babam arabaya binmem için arka kapıyı açarak. Gözlerimi pencereden ayırdım ve arabaya bindim. Arabanın kokusu Brady’yle, kimin radyo kanalını seçeceğini tartıştığımız zamanlara geri götürdü beni. Ağabeyim artık yoktu ama buna alışmıştık. Ailem bunu atlatmıştı ve artık hepimiz iyiydik. Ben iyiydim.

Annem ve babam arabaya bindi ve her an gözden kaybolacağımı düşünüyorlarmış gibi kafalarını çevirip bana baktılar. Gülümsedim. Eve gidiyordum.

3. BOLUM

KEŞKE BURADA OLMASAYDIN

BİRİNCİ BÖLÜM

Eve döndüğüm ilk gece uyumakta zorlandım. Ev çok sessiz, kafamdaki sesler çok yüksekti. Realm’i özledim, çocuklarla kart oynamayı özledim. Tesisin özgürlüğünü ve kısıtlamalarını özledim. Tuhaf bir şekilde, bunca süre, kendi ayaklarımın üstündeydim.

Dondurma aldıktan sonra eve geldik, annem güzel bir akşam yemeği hazırladı ve kaçırdığım şeyler hakkında konuştuk. Görünüşe göre Program üç eyalette daha uygulanmaya başlamıştı. Fransa ve Almanya da Program’ın kendi uyarlamalarını uygulamaya başlayacaklardı. Bunun hakkında nasıl hissettiğimden emin olmadığım için yorum yapmadım.

Sonraki gün uyandığım gibi, annemin başımda, Doktor Warrenın günlerimi geçirmeme yardımcı olması için -beni rahatlatması için-verdiği küçük beyaz hapla beklediğini gördüm. Ben mutfak masasında otururken, annem, bilmediğim bir şarkı mırıldanarak pankek yapıyordu. Babam işe gitmişti. Küçük, yuvarlak masada oturup ağabeyimin yaşarken hep kendine ayırdığı boş sandalyeye baktım. Her an mutfağa gelip kahvaltılık gevrek isteyecekmiş gibi geliyordu.

Ama Brady ölmüştü. Doktor Warren, onun kazara gerçekleşen ölümünün benim

için çok sarsıcı olduğunu, bu nedenle de bu anıyı hafızamdan sildiklerini söylemişti. Şimdi, ağabeyime ne olduğunu bile bilmiyordum. Beynimde, sanki o yaşıyordu ve sonra bir anda yok olmuştu. Yaşamasıyla yok olması arasında hiçbir şey yoktu sanki.

Program'daki terapimin sonunda, Doktor Warren anılarımı sırasına koymama bazı boşlukları doldurarak yardımcı olmuştu. Ailemin, ağabeyimin ölümüyle büyük bir yıkıma uğradığını ama artık ben iyileştiğim için hepimizin iyi olacağını söylemişti. İyi olmadığımız bir zaman hatırlamıyordum, bu nedenle mutluydum. Ailemin olmadığını düşünmek bile istemiyordum.

Annem -hâlâ yüzünde bir gülümsemeyle- önüme yemeğimi koydu. Ona teşekkür ettim. Ama yemek düşünecek durumda değildim. Doktor Warren, Sumpter Lisesi'ndeki kimseyi tanımayacağımı, onları daha önceden tamsam da artık hafızamdan silinmiş olduklarını çünkü onlara da hastalık bulaşmış olduğunu söylemişti.

Yani her şeye en baştan başlıyordum. Yeni bir hayat gibiydi. Yeni bir ben gibi.

Kevin, denetimcim, verandada belirdi. Kibar, hatta sevecen biriydi. Onun yanında huzursuz hissetmem gerekiyormuş gibi bir his doğdu içime ama sırt çantamı elimden aldı ve benim için kapıyı tuttu. Bu nedenle de bu hissin Doktor Warrenın bahsettiği karışık duygulardan biri olduğunu düşündüm.

Kevin benden yalnızca birkaç yaş büyük görünüyordu ancak beni Sumpter a götürürken, yolda pek konuşmadık. Ama benim de aklım, doğru düzgün bir soru soramayacak kadar bulutluydu. Sanırım bu, ilacın etkisiydi.

Vardığımızda, Sumpter'ın büyük, beyaz —biraz da göz korkutucu- bir bina olduğunu gördüm. Kevin arkadaki park yerine arabayı park etti ve geldiğimi telsizle haber verdi. Birkaç öğrenci girişe doğru yürüyerek yanımızdan geçiyorlardı; bazıları birlikte

gülüşüyorlardı, bazıları ise yalnızdı. Onları daha önceden tanıyıp tanımadığımı merak ediyordum. Bu anı daha önce yaşamışım gibi hissederek ürperdim ve tedirginlik içinde bakışlarımı çevirdim.

Kevin “İyi misin?” diye sorup ürküttü beni. Ona yanlamasına baktım ve kaşlarının endişeyle çatıldığını gördüm. Kime güvenebileceğimden, hatta neyin gerçek olduğundan emin değildim ama o, şu anda yanımda olan tek kişiydi.

“Endişeliyim,” dedim. “Sanki... kafam karışmış gibi. Bu normal mi?”

Kevin ın yzündeki ifade değişmedi. “Senin için normal, evet. Ama bu his birkaç hafta içinde kaybolacak. şu anda, aklın kendi kendini onarıyor. Beyninde yankılanmalar olacak. Anılarının arasında kalan boşluk, boşlukta hissetmene sebep olacak. Ama sonra bu boşluklar dolacak. İlaç alman bu geçişi kolaylaştıracaktır.”

Sözleri beni rahatlatmadı, aksine hafif, içimi acıtan bir üzüntü hissetmeye başlamıştım. Ama üzüntüyü hissetmeye başladığım gibi göğsümün içine ılık su sıçramış gibi hissettim. “Hey,” dedim elimi kalbime koyup.

“Bu engelleyicinin etkisi,” dedi Kevin. “Telaş hissettiğin zaman seni sakinleştiriyor. Sınıfa girmeden önce de bir tane alsan iyi olur.” Vitesin yanından bir ilaç kutusu aldı ve beyaz bir hap çıkarıp bana uzattı. Hapı ondan alıp baktım, bana bir şişe su uzattı.

“Bu his gececek, değil mi?” diye sordum emin olmak için. Birbirleriyle yarışan duygular içindeydim ve hangilerinin bana, hangilerinin ilaca ait duygular olduklarını ayırt edemiyordum.

“Evet,” dedi Kevin. “Düzene girecek. Zamanla.”

Pencereden diğer öğrencilere baktım yine. Ben boş hissediyordum ama onlar normal, hatta mutlu görünüyorlardı. Ve bir gün, onlar gibi olacaktım. şu kahrolası sis dağıldığında. Bu yüzden daha fazla düşünmeden hapı yuttum ve Kevinın beni içeri götürmesine izin verdim.

* _* *

“İşte ders programın,” dedi Kevin. “Derslere bıraktığın yerden yetişmen biraz zor olabilir ama öğretmenlerin konuları yakalaman için ders planlarını değiştirdiler. Seni derslere götürüp getireceğim ve seninle birlikte derslere gireceğim.” Kevin m gri gözleri beni süzdü.

“Biraz kafam karışık,” dedim. Derin bir nefes aldım ve beyaz hap vücudumda etkisini göstermeye başladı. Kaslarım gevşedi ve vücudumu iyilik hissi kapladı.

Kevin omzuma hafifçe vurarak, “Harika gidiyorsun,” dedi.

Gülümsedim. Kevin gerçekten de iyileşmeme odaklanmış gibi görünüyordu ve bu beni cesaretlendiriyordu. Gerçekten de bu desteğe ihtiyacım olabilirdi.

İlk dersime girdim. Sınıf neredeyse boştu. Önlere doğru oturan sarışın bir kız, yanından geçerken bana selam verdi. Gülümseyerek karşılık verdim ona. Bu küçük iletişim, hayatımı hatırlayamasam da, en azından normal göründüğümü gösteriyordu.

“Bana ihtiyacın olursa arkada olacağım,” dedi Kevin sandalyeme yerleştiğimde.

Arkaya gidip kitaplığın yanında durdu. Duvarlardaki renkli posterleri fark edip sınıfa göz gezdirdim. Hâlâ eski okulumu hatırlayabiliyordum; her şeyin bembeyaz boyanmış olduğunu. Burası vanilya gibi kokuyordu, aromaterapi gibi. Bizi sakın tutmaya mı çalışıyorlardı?

Masamda tıpkı diğer masalarda olduğu gibi bir kâğıt vardı. Öğrenciler sınıfa girip çantalarını yere atıyorlar ve kâğıttaki formu doldurup emretmen masasının üstündeki tepsiye koyuyorlardı. Çantamdan ucu açılmış bir kalem çıkardım ve günlük değerlendirme formundaki sorulara baktım. Hayal meyal hatırlıyor gibiydim bu soruları.

Geçirdiğimiz günde kendinizi yalnız ya da bunalmış hissettiniz mi?

HAYIR.

Diğer yuvarlakları da doldurdum ve son soruya geldiğimde duraksadım. *Hiç yakınlarınızdan biri intihar etti mi?*

HAYIR.

Kâğıdı elime aldım ama yanlış bir şey yapmış gibi hissederek duraksadım. Soruları tekrar gözden geçirdim ama bir hata bulamadım. O anda öğretmen içeri girdi ve kibarca başım eğerek bizi selamladı. Beni gördüğünde gülümsedi.

“Sloane,” dedi. “Sonunda seninle tanışabildiğime çok memnunum.”

Bütün sınıf dönüp yüzlerinde meraklı birer ifadeyle bana baktı. Kâğıdımı diğerlerinin üstüne koymak için sınıfın ön tarafına yürürken, gün rüya gibi bir hale bürünmüştü. Ama diğer öğrenciierinkinin aksine, öğretmen benim değerlendirme kâğıdımdaki cevaplara göz gezdirmek için durakladı.

Bitirdiğinde, gülümsedi.

“Aferin,” dedi. Ve sonra tahtaya bir şey yazmak için döndü.

Kevin beni öğle yemeğine götürdü ve yemeğimi kendisi almaya karar verdi. İlacın yan etkisinin iştah kaybı olduğunu ve kilomu korumam için yemem gerektiğini söyledi. Bunu söylediğinde, haklı olduğunun farkına vardım. En son ne zaman aç hissettiğimi hatırlayamıyordum bile.

Bir masada yalnız başıma oturup kafeteryayı gözlemeye başladım. Kevin duvara yaslanmış, sessizce etrafı inceliyordu. Kafeteryada üç tane daha denetimci, kendilerinin sorumluluğundaki kişileri izliyorlardı. Doktor Warren, Programdan çıktıktan sonraki ilk birkaç hafta, bir denetimcinin yanımda beni izleyeceğini, sonraki altı hafta boyunca da beni uzaktan gözleyeceğini söylemişti. Bense ikinci günümdeydim.

“Oturabilir miyim?”

Korkuyla sıçradım ve karşımda duran bir kız gördüm. Güzel ve sarışın bir kızdı bu. Bana ilk derste selam veren kız olduğunu [ark ettim. “Tabii ki,” dedim çoktan karşımdaki sandalyeye oturmuş olmasına rağmen.

“Ben Lacey,” dedi. Sesi, eski film yıldızlarınıninki gibi kalın ve pürüzlüydü. Kahverengi bir kese kâğıdı açıp içinden portakallı küçük kekler çıkardı. Yine tepsime ve içindeki et dilimine baktım.

“Adın Sloane, değil mi?” diye sordu.

Hatırladığına şaşırmış görünüyor olmalıydım ki omuz silkerek, “Yeni çocuk durumu,” dedi. “Geri dönenleri içeri girdikleri gibi fark ediyoruz. Bir nevi... görmek için”

“Neyi görmek için?” diye sordum.

“Hatırlayacaklar mı görmek için. Eninde sonunda birimizin bir şey hatırlayacağına ve bütün bu sistemin çökeceğine inanıyorum. Ne diyebilirim ki? Ben bir anarşistim.” Keyifle güldü. Ondan şimdiden hoşlanmıştım. O hayat dolu biriydi. Yaşam enerjisinin vücudundan taşığını hissediyordum.

Lacey denetimcime bir bakış attı. “Yakında peşinde dolaşmayı bırakacaklar,”

dedi kafasını Kevin’a doğru eğip. “Eğer işleri berbat etmezsen.”

“Berbat etmezsem mi?” İşleri berbat edeceğim hiç aklıma gelmemişti, hatta berbat etmenin nelere yol açacağı da gelmemişti. Dinlemek için eğildim çünkü Lacey de Program’a girmişti ve geri dönüşü de başarılı olmuştu. Belki de benim bilmediğim bir şey biliyordu.

“Ben geri döneli on beş hafta oluyor.” Sesini alçalttı ve bir tutam sarı saç kulağının arkasına aldı. “Program’ın aldığı anılarımın yeri hâlâ boş. Başta bunu önemsemedim. Hayatta kalabildiğim için mutluydum sadece. Ama şimdi... Şimdi bir şeyleri merak etmeye başladım. Kendimi öldürmeye çalıştığımı söylediklerini biliyor musun?” diye fısıldadı sanki bunun hakkında biriyle konuşmaya

can atıyormuş gibi. “Bu mümkün bile değil. Ben... tanıdığım en dengeli insanım. Sana da kendini öldürmeye çalıştığını söylediler mi?” Kolumu kaldırdım, bileğimdaki silik yara izini gösterdim. “Bunu benim yaptığımı söylediler.”

“Vay be.”

İkimiz de bir süre sessiz kalıp ortak sırrımızı özümstedik. Ama sonra Lacey küçük keklerden birini bana uzattı. “Birinci ipucu,” dedi kekinden bir ısırık alıp. “Öğle yemeğini kendin getir. Buradaki yemeğe sakınleştirici ilaç kattıklarından eminim.”

İyilik hissim Lacey’nin şüpheleriyle dağıldı ve *keşke bugünkü beyaz hapı almasaydım*, diye düşündüm. Lacey’nin paranoyakça davranıp davranmadığını anlayabilmek için ayık olmayı istedim şu anda. Ama şimdilik, portakallı keki aldım ve ikiye bölüp beyaz kremasını yaladım. Ve aranin geri kalanını öğretmenler ve müzik hakkında güvenli konulardan bahsederek geçirdik.

Zil çaldı ve Lacey masadaki paketlerini toplayıp hepsini çantasına koydu. Tepsimdeki yemeğe dokunmadım bile ama doymuş hissediyordum. Kevin duvardan buraya doğru yürümeye başlayınca Lacey sırtarak bana baktı.

“Bu akşam seni Sağlık Merkezi’ne getirmesini söyle ” diye fısıldadı. “Eğer istersen orada buluşabiliriz.”

“Gerçekten mi?” Gülmekten alamadım kendimi. Bir arkadaş edinmiştim ve her nedense bu iyi hissetmemi sağlamıştı. Bu, o kadar sıradan bir şeydi ki...

“Saat yedide.”

“Affedersiniz,” dedi Kevin masamıza geldiğinde. “Gitmeliyi/, Sloane.” Önümden tepsimi aldı ve içindeki yemeklerin olduğu gibi durduğunu görünce bana kınayıcı bir bakışla baktı. Bir elivle dirseğimden tutarak kibarca oturduğum yerden kalkmama yardımcı oldu. “Bayan Klamath,” dedi Lacey yi selamlayarak.

Lacey ona imalı bir şekilde el salladı ve Kevin, onun tuhaflıklarına alışkın gibi, suratında zoraki bir gülümsemeyle kafasını salladı. Onunla vedalaşamadan Lacey kafeteryanın diğer ucuna doğru hızla yürümeye başlamıştı ve sonra da görüşümden çıktı. O gidince Kevin kolumu bıraktı. “Arkadaş edinmene sevindim,” dedi. “İyileşmene iyi gelecektir.”

“Sağlık Merkezi nedir?” diye sordum. “Bu akşam oraya gidebilir miyim?”

“Program tarafından, hastalık sonrası tedavinin bir parçası olarak insanlarla - Program’a girmemiş olanlar dâhil- güvenli, gözlenen bir ortamda iletişim kurmanıza olanak sağlamak için geliştirildi. Gidip bakmak istersen bence bunun bir zararı olmaz. Ama sadece çok aşırıya kaçmamaya dikkat edelim. Fazla uyarılman iyileşme sürecinin aksamasına yol açabilir. Aslında...” Kevin cebinden bir ilaç kutusu çıkardı ve içinden beyaz hapı alıp uzattı. “İşte. Bu sabahdan beri hiç içmedin. Eğer içmezsen hassas hissetmeye başlayabilirsin.”

Düşündüm. Bana söyleneni tam olarak yerine getirmezsem ne olurdu? İlacı içmeyi reddedersem işleri *berbat etmiş* sayılır mıydım? Özellikle de ilk günden reddedersem? Diğer geri dönenlerin de ilk döndüklerinde böyle yitik hissedip hissetmediklerini merak ederek etrafıma bakındım. Ama hiçbir şey göremiyordum. Hepsi sırt çantalarını alıp çöplerini atarak sınıflarına gittiler.

Ve hapı içtim.

İKİNCİ BÖLÜM

Denetimci beni eve bırakıp altı buçukta geri geleceğini söyledi. Bense hemen ev ödevlerimi yapmaya başladım. Sanki cevapları biliyormuş gibi hissetmeme rağmen, bazı sorular kafamı karıştırıyordu. Özellikle de matematik soruları. Sanki bazı kurallar aklımdan silinmiş gibi, cevaplara tam olarak ulaşamıyordum. Sonunda usanmış bir şekilde kitabımı kapadım ve televizyonu açtım.

Televizyonda Program hakkında yapılmış özel bir yayın gördüm. Kanallara bu

tarz yayınlar hâkim gibi görünüyordu. Önceden berbat televizyon şovlarıyla dolu olan MTV’de bile artık Program tarafından kurtarılan gençlerin ilham veren öyküleri yayınlanıyordu. Program’ın bu yayınlara sponsor olup olmadığını merak ediyordum.

O sırada özel yayın yapan programın muhabiri, benim kaldığım tesisin içine girdi. Kalbim gümlenerek doğrulup dik oturmaya başladım. Hemşire Kell’in ekranın kenarından hızla yok olduğunu gördüm ve sonra ekran güvenlikçilerle kapatıldı.

“Buraya giremezsiniz,” dedi güvenlik görevlisi kamerayı eliyle iterek. “Gitmeniz gerekiyor.”

Muhabir tartışmaya devam ediyordu ama ses bir anda kesildi. Kkranı kararmış haldeydi. Ne olduğunu merak ederek bekliyordum. Ama görüntü değişti; muhabir, bir masada oturup kafasını salladı. "Düşüncesi sorulduğunda, Program’ın başkanı Arthur Pritchard şu yorumda bulundu: ¹Bu tedavinin etkinliği —ki bu etkinlik hâlâ yüzde yüz oranındadır- hastalarımızın gizlilik hakkına bağlıdır. Bu gizliliğe her türlü müdahale çocukların yaşamlarını tehlikeye atabilir ve bu nedenle bu tedavi üzerinde yorum yapamayız ya da böyle bir durumda tesislerimize genel bir erişim sağlanmasına izin veremeyiz.”

Muhabirlerin Program’a girmeye çalışması oradakiler için nasıl bir şevdi diye merak ederek televizyonu kapadım. Shep ve Derek yakınlarında mıydılar? Ben oradayken her şeyden soyutlanmış gibiydik. Belki de bir şeyler değişiyordu.

Ve bir anlığına korktum. Program’ı durdururlarsa ve bizi, değiştirilen tek kişiler olarak bırakırlarsa ne olurdu? Sonsuza dek bize karşı ayrımcılık mı yaparlardı? Bu, bizde bir sorun olduğu anlamına mı geliyordu? Telaş yapmaya başladım ama o sırada, aniden, yine göğsüme ılık suyun sıçradığını hissettim ve derin bir nefes aldım. İçimdeki korku yok oldu ve sadece gözlerimi kapayıp kafamı koltuğun yastığına yasladım.

Burada, tanıdık gelen oturma odamda oturmak bir şekilde beni rahadatiyordu ama yine de başka bir şey yapıyor olmalıymışım gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Sanki bu, gerçektir ve aynı zamanda da... değildi. Annem elinde market torbalarıyla eve geldiğinde rahatladım. Dikkatimi dağıtacak bir şey olmasına şükrederek anneme eşyaları yerleştirmesinde yardım ettim.

“Gei dönüşünün ilk günü nasıldı bakalım?” diye sordu babam masada karamda otururken. Gözleri ışıl ışıldı ve bifteğini ısıırırken yüzü gülüyordu. İkisi de sanki mezardan geri dönmüşüm gibi izliyorlardı beni. Her sözümü dikkatle dinliyorlardı.

“İyi idi,” dedim ona. “Başta biraz korkutucuydu ama sonra bir arkadaş edindim.”

Annemin yüzü sevinçle parladı ve gümüş çatal bıçağını masaya koydu. “Şimdiden arkadaş mı edindin?” Babamla birbirlerine hevesli birer bakış attılar. Sadece bir arkadaş edinmeme bu kadar sevinmeleri, kendimi zavallı gibi hissetmeme sebep olmuştu.

“Adı Lacey,” dedim. “Öğle yemeğinde benimle oturdu.” Annem duraksadı ve sonra ağzına büyükçe bir biftek parçası koydu. Sorular sormasını bekledim ama sormadı. Tabağıma baktım ve bardağımın yanında beyaz haplardan gördüm. Artık bu sisi sevmediğıme karar verdim. Hapı içmemeye karar verdim.

“Bu akşam Sağlık Merkezi’nde Lacey’yle buluşacağım,” diye sessizce ekledim ve suyumdan bir yudum aldım. “Denetimci sosyalleşmemin sağlıklı bir şey olduğunu söyledi.”

“Katılıyorum,” dedi babam biraz fazlaca neşeli bir şekilde. Garip bir his, bir... ait olamama duygusu kapladı içimi. Ailem tuhaf davranıyordu. Ya da şu anda tuhaf olan bendim.

Odama gitmek için izin istemek istedim ama annem yine Program hakkında konuşmaya başladı. İngilterede, ilk hasta grubunun tedavilerinin tamamlanıp serbest bırakıldıklarını söyledi. Bundan gurur duyuyor gibi görünüyordu, sanki geri dönenler bir şekilde seçkin insanlara dönüşüyorlarmış gibi. Söylediklerine başımı salladım ama aklım düşüncelerle doluydu. Programdan hemen önceki yaşantımı hatırlamaya çalıştım ama yalnızca eski anılar tekrar etti kafamda: babamın Brady ve beni dondurma yemeye götürüşü, annemin Cadılar Bayramı için kostüm dikiş i gibi. Bu tekrarlama şakaklarımın zonklamasına sebep oldu ve kendime zarar vermekten korkarak hatırlamaya çalışmayı bıraktım.

Doktor Warren kendimi korumam konusunda çok ısrarcıydı. Çok fazla uyarılmanın beynimde yaptıkları onarım» etkileyeceğı konusunda beni uyarmıştı. Bunun, gerçekten kopmama, kalıcı psikoza girmeme sebep olabileceğini söylemişti.

Ama ya yalan söylediyse?

“Sloane.” Annem düşüncelerimi böldü. “Yemeğine dokunmamışsın.”

Endişeli gözlerine baktım ve bifteğimden bir parça keserek özür diledim. Ağzımdakini zorla yuttum, özellikle de çiğnedikten sonra gelen tebeşirimsi tadı aldıktan sonra. Lacey nin söyledikleri kulağında çınılıyordu: *Yiyeceklere sakınleştirici ilaç kattıklarım düşünüyorum.*

Annem tekrar konuşmaya başladığında, ağzımı peçeteye sildim, dikkatle ağzımdakini peçeteye çıkardım. Belki de paranoyakça davranıyordum. Belki de kontrolümü tamamen kaybediyordum. Ama bundan bahsetmekte, bu akşam için hazırlanmak için izin istedim.

Ailem hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama sonra annem tabaklarımı kaldırmamı söyledi. “Hapını içmeyi de unutma,” diye ekledi ben mutfağa doğru giderken. Hızla hapı aldım ve ağzıma attım.

Ama mutfağa girdiğim gibi, hapı lavaboya attım, tabağımı da çöp öğütücüye boşaltıp bütün hepsini öğüttüm.

Aynanın önünde durup bir o yana bir bu yana dönerek kendime bakırm. Dolabım boşaltılıp yeni kıyafetlerle doldurulmuştu, üzerlerinde etiketleri hâlâ duruyordu. Bütün eşyalarımın atılmış, bütün dolabımın boşaltılmış olması garip gelmişti bana. Eski bir tişörtün beni ruhsal bir kargaşa içine sokacağını mı düşünmüşlerdi? Siyah kıyafetler giyip gözlerime siyah kalem mi çekiyordum? Hatırlamıyordum. Şimdi, pembe, düğmeli bir gömlekle haki renkte bir etek giyiyordum. Fazlasıyla... sıradan görünüyordum.

Şifonyerimden saç fırçamı aldım ve saçlarımı tarayıp bir tarafı kulak arkası yaptım. Saat neredeyse altı buçuk olmuştu. Kevin beni Sağlık Merkezi ne götürmek için gelmek üzereydi ama yavaş yavaş

içimde bir kaygı hissetmeye başlamıştım. Sağlık Merkezi nasıl bir yerdi? Ve Program a girmemiş olan kişiler hakkımda ne düşüneceklerdi."

Ben onlardan farklıydım.

Derin bir nefes aldım ve yatağımın kenarına oturup kendimi sakınleştirmeye çalıştım. Hapı içmeliydim diye düşünüyordum çünkü şu anda engelleyici beni

sakinleştirmeye yarayabilirdi. Ama sonra kendime, etrafımda neler olduğunu bilmeyi istediğimi hatırlattım. Ve sürekli, beni hissizleştiren bu ilaçları kullanırsam etrafımda neler olduğunun farkına varabileceğimden emin değildim.

Aşağıda, kapı zili çaldı ve bir kez daha aynadaki yansımama baktım. “Kimsin sen?” diye mırıldandım ve aklımın cevabı vermesini bekledim. Ama vermedi.

Sağlık Merkezi’nden ne beklediğimi bilmiyordum ama bunu beklemediğimden emindim. Daha çok Program’ın tesisine benzeyeceğini düşünmüştüm: steril ve soğuk. Ama burası kalabalıktı, insanlar sohbet ediyor, gülüyordu. Rahatlamaya çalıştım ama Lacey’yi göremiyordum. Endişem yükseldi ama tepki vermemeye çalıştım. Kevin’ın bu akşam ilacımı almadığını bilmesini istemiyordum.

“Nereden başlamak istersin?” diye sordu Kevin ileriye göstererek. “Langirt masasının orada birkaç oturma yeri olabilir.”

“Tabii,” dedim bakışlarımı yere indirerek. Salondaki birkaç kişi beni fark etmişti ve bu hakkımda ne düşündüklerini düşünüp kav gılanmama sebep olmuştu. Buna hazır olduğumdan emin değildim.

Kevin’ın eli kolumu korumacı bir şekilde kavramıştı. Kalabalığın içinden zikzaklar çizerek geçtik. Birkaç kişi selam verdi. Masaya ı vak taşıtığımızda, yüksek sesli bir kahkaha duyup koltuğa doğru bakınca sarışın bir atkuyruğu gördüm.

“Ben iyiyim,” dedim Kevin’a ve nazikçe kolumu çektim. tarafa gidiyorum.” Koltuğa doğru işaret ettim ve Kevin başımı salladı.

Neyse ki başka bir denetimcinin yanında duvara yaslanıp beni biraz yalnız bıraktı.

Yanına gittiğimde Lacey, “İşte buradasın!” diye bağırarak ayağa kalkıp beni selamladı. Koltukta iki çocuk vardı -ikisini de tanıımıyordum- ve onlara kibarca selam verdim. *Tanırım,, neden bu kadar gergindim?*

“Merhaba,” dedim Lacey beni süzerken. Derhal gömleğimin ikinci düğmesini açtı bana gülümsemeden önce.

“Sloane, bu Evan,” diyerek koyu saçlı çocuğa işaret etti. “Ve bu da Liam. Aslında,” dedi kulağıma fısıldamak için eğilerek, “Liam geri dönenlerden değil.

Ama bunalımda değil, bu yüzden sorun yok.”

Liam’a baktım, kızılımsı sarı saçlarını, koyu kahverengi gözlerini inceledim. Dudaklarında bir sırıtişla beni izliyordu ama bu beni biraz rahatsız etmişti. “Gel otur Sloane,” dedi yanındaki boş yere hafifçe vurarak. “Seninle... tanıştığıma memnun oldum.”

Lacey ye baktım ama o çoktan Evan ın kucağına oturmuştu ve sanki her şey çok normalmiş, daha önce birlikte vakit geçirmişiz gibi sohbet etmeye başlamıştı. Döndüm ve salona göz gezdirdim.

Sağlık Merkezi hareketli ama küçük bir yerdi. Parlak renkli, insanların kahkahalarla heyecanlı oyunlar oynadıkları bir yerdi. Çoğu kişi benim gibi sıradan ve resmi giyinmişti. Birkaç kişiye gözleri sonuna kadar açılmış, salonu gözden geçiriyorlardı. Rahat giyimlerine bakarak geri dönenlerden olmadıklarını düşündüm. Bakışlarımı Kevin a çevirdiğimde, bana sanki aklımın karışmış olmasının normal olduğunu söylemeye çalışmış gibi başını salladığını gördüm. Doğrusu, biraz daha iyi hissetmemi sağlamıştı bu.

Koltuğa oturdum ama Liam’ın bacağı benimkine değince ürkerek geri çekildim. Aklım farklı anılarım arasında gidip geliyordu, bazılarını tekrar tekrar aklımda yaşıyordum. Ağabeyimle kamp yaptığımızı hatırladım; sadece ikimiz. Bu anıyla ilgili başka bir şey

daha olduğunu hissettim ama Liam omzunu benimkine yaslayınca bunu düşünmeyi bıraktım.

“Ne kadar süre Program’da kaldın?” diye sordu.

Bu soru beni neredeyse gücendirmişti; sanki daha yeni tanıştığım birinin sorması için fazla kişisel bir soruymuş gibi gelmişti bana. Ama belki de ben fazla hassastım. “Altı hafta.”

“Sana bir şeyler yaptılar, öyle mi? Aklınla falan oynadılar, değil mi?”

Tamam, şimdi tam anlamıyla gücendim. Liam fark etmiş olmalıydı ki hemen özür diledi ve denetimcime tedbirli bir bakış attı.

“Öyle demek istemedim,” dedi. “Evan la şimdi arkadaşız ama Program’dan dönmeden önce onu tanıımıyordum. Sadece Program’ın insanları nasıl

değiştirdiğini merak ediyorum. Seni nasıl değiştirdiğini.” “Bunu ben bilemem, sence de öyle değil mi Liam?” Benim hakkımda bu kadar *meraklı* olması, hayvanat bahçesindeki hayvanlar gibi hissetmeme sebep olmuştu. Ayağa kalkıp geri gitmeye başladım. “Bekle,” dedi Lacey. “Nereye gidiyorsun?”

Gidecek bir yerim yoktu. Kendimi kaybetmiş ve aklım karışmış hissediyordum. Kevin’ın olduğu yere doğru bir bakış attım ve onun diğer denetimciyle konuştuğunu gördüm. Bunu fırsat bildim.

“Burası çok sıcak,” dedim. “Biraz hava alacağım.” Lacey bir şey söyleyemedен yürümeye başladım, Kevin ın beni durdurmaya çalışmaması için kalabalığa karıştım. Beni bu denli paniklemiş halde görmesini istemiyordum. Beni bu halde görürse ilacımı içmediğimi anlayacaktı. Kendimi toparlayabilmem için biraz zamana ihtiyacım vardı, sonra Kevindan beni eve götürmesini isteyecektim. Yalnızca biraz düşünmek istiyordum.

Arka kapıdan ahşap verandaya çıktım. Kimseyi görmeyince korkuluklara doğru yürüdüm ve gözlerimi kapayıp nefes verdim. Eve döndüğümden beri ilk defa duygularım beni boğacak duruma gelmişti. Doktor Warren beni uyarmıştı, aşırı uyarıldığım için böyley-dim. Sanki bedenim isyan ediyordu. Avucumu alnıma bastırdım ve sakinleşmeye çalıştım. şu anda bir tehdit yoktu. Sadece duygularım altüst olmuştu, kendilerini sıfırlıyorlardı. O beyaz hapı içmeliydim.

O sırada kapının sesini duydum ve gelenin Kevin olduğunu düşünerek döndüm. Ama gelenin Liam olduğunu görünce sakinleştim.

“Özür dilerim,” dedi omuz silkerek. “Lacey kızgın olduğunu ve gelip özür dilemem gerektiğini söyledi.”

Birine zorla özür dilediğini itiraf etmenin, dilediği özürdeki bütün samimiyeti yok ettiğinin farkında mıydı, değil miydi merak ederek ona baktım. “Önemli değil,” dedim nezaketen, içimden gelmese de.

Dudaklarına çarpık bir gülümseme yerleşti. “Bilirsin, bir zombi olarak geri döneceğinden korkmuştum.”

Karnıma ani bir sancı girdi, verandanın korkuluklarına tutunarak dengemi sağladım. “Ne demek istiyorsun?” diye sordum. *Liam beni tanıyor muydu? Onunla daha önceden arkadaştık ve şimdi ben, bir aptal gibi hiçbir şey hatırlamadan ona bakıyordum., öyle mi?*

Liam kafasını salladı. “Sinirlenme,” dedi. “Başımı derde sokacaksın.” Benden uzaklaşmadan önce etrafa bakındı. Yanağımdan bir gözyaşı damlası süzüldü.

“Kes şunu,” dedi eliyle bana işaret edip. “Senin sorunun nedir? Seni bu halde görürlerse, ikimizi de Program’a gönderirler.”

“Ama anlamıyorum,” dedim yüzümü sertçe silerek. “Beni tanıyor musun?”

“Hayır, seni kaçık,” diye tersleyip kapıya doğru geriledi. “Ve kimseye seni tanıdığımı söyleme. Benden uzak dur. Evanı’a buraya bir daha gelmek istemediğimi söylemiştim.”

Ağlamaya başlamak üzereyken verandanın öbür ucundan biri buraya doğru yürüdü. Orada oturduğunu görmemiştim. Kapının

yanında, omzunu duvara yasladı. “Eminim ki kabalık etmek isteme-mişsindir,” dedi Liam’ı süzerek. “Tabii eğer bunalımda falan değilsen.” “Sen buna karışma James,” dedi Liam. Diğer çocuk yaklaştığı için kapıyı bulmakta zorlandı.

Çocuk adını duyunca tek kaşını kaldırarak baktı ama bir şey söylemedi. Bunun yerine telefonunu çıkarıp ekranına dokunarak, “İsimsiz bir not yollayarak, durumun hakkında onları bilgilendire-bilirim,” dedi.

Liam’ın yüzü düştü. “Yapma, dostum. Ben hasta değilim. Yapamazsın...”

“Neyi yapamam?” diye sordu James gülerek. “Yapabileceğime oldukça eminim.”

“Bak,” dedi Liam ilk defa gerçekten de üzgün bir şekilde. “Seninle bunu tekrar yaşamak istemiyorum. Ve başıma bela açmak da istemiyorum. O tamamen senin.” Liam sanki beni bu yabancıya sunar gibi kollarını açtı.

Beni kimsenin alıp veremeyeceğini söyleyerek onu tersledim. “Onu istediğimi söylemedim,” dedi James duvardan. “Sadece bir tespitte bulunuyordum.”

Liam bir anlığına onu inceledi, sanki doğruyu söyleyip söylemediğini anlamaya çalışır gibi ve sonra başını yavaşça bir o yana bir bu yana çevirdi. “Doğru ya,” dedi kendi kendine. “İkiniz de hatırlamıyorsunuz.” Liam telaşlı bir şekilde kapıya doğru hızla koştu.

James güçlükle yutkundu ama Liam'ın söylediklerinden etkilenmiş gibi görünmüyordu. Daha fazla bir şey söyleyemeden, Liam aceleyle, arkasına bile bakmadan içeri girdi.

Göğsümde, kalbim hâlâ hızla çarpıyordu ve James'e beni savunduğu için teşekkür etmek için döndüğümde, kendini duvardan itip kapıya doğru gitti.

“Teşekkür ederim,” dedim arkasından. Bir anlığına, eli kapı tokmağında, duraksadı. Ama bana bakmadı.

“Kendini bırakıp ağlamamalısın,” diye sessizce mırıldandı. “Bir kere başladın mı...” Sözlerini tamamlamak yerine derinden bir iç çekti. Ve sonra içeri girip beni karanlık gecede yalnız başıma bıraktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sonunda kendimi toparlayınca Sağlık Merkezi'ne geri girdim. Fazla gürültülü, fazla canlı geldi ve koltuğun boş olduğunu, Liam'ın da Evan'ın da gitmiş olduklarını gördüm. Kevin duvarın orada Lacey'yle konuşuyordu. Yaklaştığımda, Kevin hızla doğruldu ve bana doğru yürümeye başladı.

Kevin a gitmek istediğimi söyledim ve sonra Lacey'yle vedalaşıp çıkışa ilerledim. Salonun kalabalığı beni boğuyordu. Verandada olanları düşünmemeye çalıştım. Liam'm beni önceden tanıdığını düşünmemeye çalıştım. Bana kaçık demişti.

Dışarıda, verandada gördüğüm çocuğu, James'i gördüm ama o, ben yanımdan geçerken beni fark etmedi. Ona tekrar teşekkür etmek istedim ama Kevin yanımda beliriverdi ve beni çıkışa doğru götürdü.

Park yerine geldiğimizde, Kevin beni karavanının yanında durdurdu. “Sloane,” dedi sessizce. Yüzünde endişe vardı. “İyi hissediyor musun?”

Dudaklarım cevap vermek için aralandı. Yalan söylemek istemiyordum ama gerçeği söylemeye korkuyordum. Duraksadığımda,

Kevin kaşlarını çatı. “Bak,” dedi. “Bunu sana söylememem gerekiyor ama eğer söylersem bana olan güveninin artacağını düşünüyorum.” Söylemeli mi söylememeli mi karar vermeye çalışıyormuş gibi bekledi bir süre. “Sana atanmamın bir sebebi var,” diye fısıldadı. Gözlerimi kaldırıp onunkilere baktım.

“Ne sebebi?”

Kevin beni süzdü ve sonra kafasını salladı. “Bekle, sen hapını içmedin, değil mi? İfadendeki telaşı görebiliyorum.”

“Ne sebebi?” diye tekrar sordum.

Sonunda, “Michael Realm,” diye cevapladı. “Sana göz kulak olmamı istedi.”

Topuklarımın üstünde sallandım. “Realm mi? Ama... neden böyle bir şeyi yapasın ki? O bir hasta ve...”

“MicheaTı bir süredir tanıyorum,” dedi Kevin hızlıca. “Ve benden bu iyiliği yapmamı istedi. Sen iyileştiğin zaman, seni onu görmeye götüreceğimi umut ediyor. Gizli bir şekilde.” Kevin, sanki birilerinin bunları duymasından korkuyor gibi etrafa baktı. O an kuralları çiğnediğinin, yaptığı şey yüzünden tutuklanabileceğinin farkına vardım.

Ve sanırım haklıydı. Şu anda ona gerçekten de daha fazla güveniyordum.

“Bunu söylediğin için teşekkür ederim,” dedim sessizce. “Ve Realm’i tekrar görmeyi çok isterim. Ama o bana beklemem gerektiğini söylemişti.”

“Evet, öyle,” diye onayladı Kevin karavanının kapısını açmaya yönelip. “Ama birkaç hafta içinde, iyi olacaksın. Sadece...” Etrafa bakmak için tekrar duraksadı. “Sadece aptalca bir şey yapma. Ve ne olursa olsun, bundan kimseye bahsetme. Yoksa hepimizi riske atarsın.” “Denerim.” Karnımdaki telaşlı harekedenme sakinleşti. Realm’in beni gözetmesi daha güvende hissetmemi sağlıyordu. Ve de onu özlememi. Onu tekrar görme şansımı elden kaçırmak istemiyordum.

Kevin da ben de karavana bindik ve Kevin arabayı çalıştırdı, geri geri gitmek için omzunun üzerinden arkaya baktı. “Kevin,” dedim. “Buraya bir daha gelmeyelim, olur mu? Burası beni ürkütüyor.” Güldü ve beni onayladı; Sağlık Merkezi’ni geride bıraktık.

Bir sonraki gün, Lacey sınıfın dışında beni bekliyordu. Kevin, Lacey’yle konuşmak için durduğumda, kapının yanında beklemeye başladı. Lacey özür diler gibi omuz silkti.

“Dün gece ne olduğunu bilmiyorum,” dedi Kevin’ın duyamayacağı kadar alçak

bir sesle. “Ama Liam’ın gidişine bakılırsa, sanırım o adice davrandı ve sen de ona ağzının payını verdin. Bazen böyle davranabiliyor.”

“Bu senin suçun değil,” dedim. “Sanırım o yanlış bir şey yaptığını düşünmüyordu bile.”

Lacey bunu başını eğerek onayladı ve birkaç öğrenci yanıımızdan geçip sınıfa girerken yerini değıştirdi. “Geri dönenler için daha zor,” diye mırıldandı. “İnsanlar bizim hakkımızda bizden daha çok şey biliyorlar. Artık güvenebileceğimiz kimse yok. Bu, sadece beni...” Durdu ve Kevin’in olduğı yere baktı. “Boş ver,” dedi elini kaldırıp. “İçeri girsek iyi olur.”

Onu onaylayıp arkasından takip ettim. Kevin bizden sonra girdi ve sınıfın arkasındaki yerini aldı. Herkesin mudu, rahat göründüğünü düşünerek etrafa baktım yine. Ama bugün hapımı içmemiştim ve tedavinin neden olduğı sis, yavaşça dağılıyordu. O sırada Lacey omzunun üstünden bana bakıp gülümsedi. O ilaç kullanmıyordu, diğlerleri gibi değildi. Şu anda sınıftaki tek ayık öğrencilerin ikimiz olup olmadığımızı merak ediyordum.

Masamdaki günlük değerlendirme formunu doldurdum. İlk soruda yalan söyledim. Çünkü gerçekten de endişeli ve bunalmış hissediyordum. Ama bundan onlara asla bahsetmezdim.

* * *

Üçüncü dersim olan matematik dersine girdiğimde, tahtaya yazılmış problemler gördüm. Oturduktan sonra defterimi çıkarıp problemleri deftere geçirdikten sonra en azından bir tanesinin cevabını bulmayı umuyordum. Matematik benim için büyük bir gerilim kaynağı olmaya başlamıştı. Problemlerden birinin içinde kaybolmuşken yanıındaki sandalyenin gıcırdadığını duydum.

Baktım ve onu gördüm. James’i. Günışığında biraz daha farklı görünüyordu ya da ilaçların vücudumdan çıkması, görüntülerin tekrar keskinleşmesine sebep olduğı için onu farklı görüyordum.

Sarı saçları kısacık kesilmişti. Üzerinde, kendisine ait değilmiş gibi görünen kısa kollu kareli bir gömlek vardı. Bir sebeple, gömlek onun üzerinde tuhaf durmuştu. Ayrıca kolundaki beyaz yara izlerini kapatmıyordu da. Gözünün kenarıyla bana baktığını gördüm ama kafasını bana çevirmedi. Aslında, sadece öne doğru eğildi ve sonra telefonunu çıkarıp mesaj yazmaya ya da oyun

oynamaya başlamıştı. Emin değildim.

Onu izlerken karnımda tuhaf bir endişe hissi belirdi. Ona teşekkür ederim diye fısıldamak üzereydim ama ona zaten dün gece teşekkür etmişim. *Bir şey* söylemeliymişim gibi hissettim ama tam o sırada öğretmen içeri girdi ve kitaplarımızı açmamızı söyledi.

Tahtadaki matematik problemlerini çözmeyi bıraktım ve kitabımı açtım. James'e yandan, gizlice baktım ve hâlâ telefonuyla uğraştığını gördüm.

“Bay Murphy,” dedi öğretmen sınıfın ön tarafından. “Zahmet olmazsa...” Kaşını kaldırarak ona baktı.

James hemen tepki vermedi ve dönüp Kevin'a baktım. Çocuğun kendini sınıftan attıracağı korkusuyla kalp atışlarım yükseldi. Ama başka bir şey olmadan, James telefonunu cebine koydu ve tek kelime etmeden kitabını açtı.

Bu olaydan sonra, Bayan Cavalier dersi başlattı ve bense yanıma bakmamaya çalıştım. Ders bitişinde, James kapıdan çıkan ilk kişi oldu.

öğle yemeğinde, Lacey el sallayarak beni masasına çağırdı. Kevin onun yanına gitmemi söyledi. Artık bana beyaz hapı teklif etmiyordu, bu da baştan beri ona ihtiyacım olmadığını düşündürüyordu bana. Belki de bu hap sadece her şeye kayıtsız kalmamı sağlıyordu. Evde haplarım çöp öğütücüsüne gidiyordu.

Lacey'nin karşısına oturdum ve kahverengi kese kâğıdımı açtım. Artık hiçbir ilaç almadığım için iştahım yerine gelmişti. Sandviçimi ısırdım ve Lacey de keklerini çıkarıp bir tanesini bana uzattı.

“Evan bugün benden ayrıldı,” dedi konuşma sırasında. “Asi davranışlarım onu geri yormuş. Ama bence bu çok saçma çünkü geri dönenlerden olmayan biriyle iyi arkadaş olan o. Sadece bu bile bela aramak sayılır. Onlar paranoyak ve tehlikeliler. İntihar saçıyorlar hatta. Ve doğrusu, Liam bizden ölesiye korkuyor. Evan'a benden ayrılmasını söyleyenin o olduğuna bahse girerim.”

“Liam benden korkmuyor,” dedim keki ikiye bölmek üzere kabından alarak. “Ama o diğer çocuk onu birazcık korkutmuş olabilir.” Kremayı yaladım ve Lacey beni sorgularmışçasına kafasını yana eğdi.

“Hangi diğer çocuk?”

Etrafa bakıp onu bulmaya çalıştım. Masada onu yalnız başına otururken gördüğümde, ilk başta sözünü etmedim ve onu inceledim. Gerçekten de çekici biriydi; göz korkutucu bir çekicilikti bu. Kutu sütünü içerken, açık mavi gözleri pencereden dışarı bakıyordu. Dün gece neden bana yardım ettiğini merak ediyordum. Başka türlü bana bakmıyordu bile. Tam o sırada, dönüp gözlerime baktı ve donakaldım.

Karşımda, Lacey gülmeye başladı. “James Murphy,” dedi.

“Efendim?” Ürkmüş halde ona döndüm.

Gülümsedi. “Şu anda gözlerinle yediğin kişi James Murphy. Fen dersinde avını sınıftayız ama o pek konuşmaz. Ve konuştuğu zaman da, genellikle rahatsız edici ve kavgacı bir şekilde konuşur.” Yanaklarımın kızardığını hissettim. “Ben onu gözlerimle..,” Gülererek durdum. “Pekâlâ, konu bu değil. Yani siz arkadaş mısınız?” “Hayır.” Kekini ısırdı. “Buradaki herkesten nefret ettiğinden eminim. Nakil edildiğinden beri ofise bir girip bir çıkıyor. Onu ‘Lacey Dünyaya Karşı’ projeme üye yapabilirdim ama onun ne yapacağı hiç belli değil. Kendine iki denetimci atanmasına sebep oldu çünkü sürekli kuralları çiğneyip duruyordu. Onu geri yollamadıklarına inanamıyorum. Görünüşlerini kurtarıp başarısızlıklarını saklamaya çalışıyorlar sanırım.”

Paketini buruşturdu ve ben de öğle yemeğimin geri kalanını topladım, tekrar James’e bakmamaya çalıştım. Eğer Lacey onun baş belası olduğunu söylüyorsa, bu doğru olmalıydı. Ama sonra bunu Kevin’a sorabilirdim.

“Bekle,” dedi Lacey bakışlarını kaldırıp. “Dün Liam’ı korkutup kaçıran o mu?”

“Evet/” Neden bilmiyordum ama ayrıntılara girmedim. Sanki birdenbire, onu neredeyse hiç tanımamama rağmen, James’in itibarını korumaya çalışmaya başlamış gibiydim. Yine de beni savunduğu için kendimi borçlu hissediyordum. Bu nedenle Lacey’ye, James’in hasta olmayan birini Program’a ihbar etmekle tehdit ettiğinden bahsetmedim. Bahse girerdim ki bu, onun tutuklanmasına sebep olabilirdi.

Bir şey zihnimi gıdıklıyor gibi hissettim ama bunu, bu tuhaf hissi kelimelere dökemiyordum. Neyle bağlantılı olduğunu hatırlayamadığım için hiçbir anlamı olmayan bir histi bu. Sanki bu hissin ne ile bağlantılı olduğunu keşfedecek gibiyken, ağabeyimin masada yalnız başına oturup hafıza kartlarından kesir

Çalıştığı bir a m beynimde yankılanmaya başladı. Hızla gözlerimi kırtım ve aklımı boşaltmaya çalıştım.

“O lıaldc, kim bilebilir,” dedi Lacey bir anlığına dikkatimin dağıldığının farkına varmadan. “Belki de o kadar da aptal biri değildir. Peki... sen önceden erkek arkadaşın olduğunu falan hatırlıyor musun? Evan benim hatırladığım ilk kişi. Ne kadar üzücü, değil mi? Dilini çok fazla kullanıyor.”

“İğrenç,” diyerek kolamın kapağını açtım. “Bunu bilmek istediğimden emin değilim.”

Lacey dirseklerini masaya dayadı ve dudaklarındaki glmsemi kaybordu. “Biliyorsun ki seni izliyorlar. Her an bizi gznlyorlar, biz farkında olmadığımız zamanlar bile.”

Ona bakarken içimde bir ürperti hissettim. Koyu renkli gözlerini mavi farla renklendirmiş, gözlerine dikkat çekici bir şekilde göz kalemi çekmişti. Sarı saçlarının uçlarını yukarı doğru kaldırmış, fazlaca düzgün grnlyordu. Neredeyse komik kabul edilebilecek kadar düzgündü. Birden onun aslında bu şekilde giyinmek istemediğini fark ettim. Bunun sahte bir görünüş olduğunu.

“şu anda da izliyorlar mı?” diye fısıldadım ve ani bir paranoyayla ona eğildim.

“Gizlice dinlenmiyoruz. Ama kiminle grştğmze dikkat ediyorlar. Nereye gittiğimize. Başarısızlık belirtileri arıyorlar bizde.” “Peki, ya bulurlarsa?”

Lacey doğruldu. “Bilmiyoruz. Kimse başarısız olmadı. Henüz.” Program’a geri gönderilen ilk kişi olmak istemediğimi düşünerek bakışlarımı indirdim. Orada tek başıma hapsolmaya dayanabileceğimi sanmıyordum. İy i hissediyordum. Biraz, kafam karışıktı ama bunalımda değildim. Dürüst olmak gerekirse, bunalımda olmanın nasıl bir his olduğundan bile emin değildim.

“Her neyse.” Lacey basit konulara geri dönmek ister gibi i çekti. “Seni James’le tanıştırmamı istersen, tamşunıbilirim.”

Omuzlarımı sıkıştıran gerilimi hafifletmeye çalışarak kafamı salladım. “nemli değil,” dedim. “Benim tipim olduğundan şüpheliyim.”

Lacey homurdandı. “Nereden biliyorsun? Eminim ki senin de erkek arkadaş geçmişini silmişlerdir.”

Haklıydı. Artık kendim hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Önceden bir erkek arkadaşım var mıydı, onu bile bilmiyordum.

“Belki de motosikletli çocuklardan hoşlamyorsundur.” Lacey sırıttı. “Ya da acayip nörd olan çocuklardan.” Kıkırdadı ama sesi derin ve gırtlaktan geliyordu. “Sana bir şey söyleyeyim. Artık başkalarıyla flört etmekte özgür olduğuma göre, her gün yeni bir tat deneyeceğim. Sanki hayata yeniden başlıyormuş gibiyim. Yeniden doğmuş bir bakireyim.”

“Ama o her gün tadacağı tatlardan bazılarının mide bulandırıcı olacağını unutma,” dedim. “Yani, fıstıklı dondurma kim olacak, gibi.” Lacey gülümsedi. “Onu çoktan tattım.”

Kafamı sallayarak güldüm yine. “Hiç kimseye geçmişini sordun mu? Daha önceden kiminle çıktığını?”

Lacey bunu duyunca donakaldı. “Aslında, sordum ve sorduğumda ailem neredeyse öleceklerdi. Tek bir kelime etmediler. Diğer herkes de soruyu duymazdan geldi çünkü işaredenmek istemediler. Bundan haberin var, değil mi? Herhangi biri sana Program’dan önce kim olduğunu, neler yaptığını söylerse, geri dönenin hayatına müdahale ettiği için işaretlenebiliyor ya da tutuklanabiliyorlar.”

Bu düşünce bana sıkıntı vermişti. Başımı eğdim. Programı ın kimle ve neyle iletişime geçeceğimizi bu denli kontrol edebildiği gerçeği canımı sıkıyordu.

Lacey sözlerine devam etti. “Ailemin bütün o gergin bakışlarından sonra, sonunda odamı aramaya gittim. Bir fotoğraf, bir doğum günü kartı, herhangi bir şey bulmayı umarak her yeri inceledim. Aına hepsi gitmişti. Muhtemelen bu, diğer her şeye rağmen, iyi bir

şey. Demek istediğim, eğer önceden intihara meyilliysem, geçmiş ilişkilerim ne kadar sağlıklı olabilirler ki?”

Söylediklerinde haklı olduğu yerler vardı. “Yine de,” dedim. “Ben bilmek isterdim. Diğer insanların bilip bana hiçbir şey söylememeleri bana garip geliyor.”

Lacey öğle yemeği poşetini itti ve bakışlarını bana çevirdi. “Garip gerçekten de. Ve inan bana, zamanla daha az garipleşmiyor. Ama dışarıda birçok hasta insan

var. Sen ve ben artık onlar gibi değiliz. Tabii ki bir şey hatırlayamadığımda biraz rahatsız oluyorum ama bileklerimi kesmeye de çalışmıyorum. İyi de olsa kötü de olsa Program işe yaradı. Doğrusu,” dedi bakışları aşağıda bir halde, “iyi mi oldu kötü mü oldu emin değilim.”

Suratı üzüntülü bir pişmanlık ifadesiyle kaplandı. Kevin a baktım, Lacey nin yüzündeki değişimi fark etmemiş olmasını umdum ama o bizi izliyordu. Belli ki fark etmişti.

“Aslında, Programdayken bir çocukla tanıştım,” dedim Realm’le olan ilişkimin ne kadar karmaşık durumda olduğunu yok sayıp dedikodu yaparcasına. Bunu söyleyince Lacey’nin dudaklarına bir gülümseme yerleşti.

“Gerçekten mi? Bu tam bir rezalet Sloane. Erkek arkadaşın mı?” “Hayır. Sadece arkadaşım” Sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi burnunu kııştırdı Lacey. “Ama,” diye ekledim, “ara sıra öpüştüğüm türden bir arkadaşımdı.”

Zil çaldı ve onu düşündüğü şey her ne ise, ondan kurtardığıma sevinerek doğruldum. Ağzını genişçe açmış, gülümsüyordu.

“Gitmeliyim,” dedi ayağa kalkıp. “Kimya öğretmenim gende kaldığım için canımı çıkarıyor. Belki de sonunda bilimden nefret ettiğimi ve onlara yetişmeyi hiç düşünmediğimi anlar.” İş çekti ve sonra gitmek üzere arkasını döndü.

Lacey’nin sürekli gözlendiğimiz, kimsenin bi/e önceden kini olduğumuzdan bahsetmemesi hakkında söylediklerini özümserm-ve çalışarak bir süre oturdum. Aklımın başımda olmasının etrafımda olup biten şeyleri anlamama yardımcı olacağını düşünmüştüm ama bu, yardımcı olmak yerine aklımı daha da karıştırmıştı. Bunları düşünürken, masanın ucunda Kevin belirdi.

“Benim haberim olmadığı zamanlarda da beni gözlüyor musun?” diye sessizce sordum.

“Evet.”

Bunun farkına vardığımda, vücuduma iğneler batırılıyor gibi hissettim ve onu duyduğumu belli etmek için başımı salladım. Bu, çaresizlik dolu bir histi.

“Ama..diye sürdürdü sözlerini. “Kuralları çiğnediğinde görmezden gelmeye çalışıyorum. Mesela sana bakmadığımı düşündüğünde Sağlık Merkezi’nden

dışarı çıktığın zaman gibi.”

“Ah.” Deşifre olmuş gibi hissediyordum ama bu, aynı zamanda, Kevin’ın kötü biri olmadığını gösteriyordu bana. En azından gördüğüm kadarıyla, o kötü biri değildi. Ve onu Realm gönderdiyse, ona güvenmeliydim. Realm’e güvenmeliydim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Okuldan eve geldiğim gibi odama koşup etrafı araştırmaya başladım. Oda çoğunlukla hatırladığım gibiydi ama belki biraz daha derli topluydu. Bazı şeylerin yok olduğunu fark etsem de, yok olanların neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Çekmeceleri açtım, yeni kıyafetleri kenara itip baktım ama daha önceden sosyal bir hayatım olup olmadığına dair bile en ufak bir ipucu yoktu. Ya ben bir hiçtim ya da etrafımdaki insanlara ait her şey silinmişti.

“Kahretsin,” dedim çekmeceyi sertçe kapatırken. Daha önce nasıl biri olduğuma dair sadece bir şey -herhangi bir şey- bulmak istemiştim. Bir süre etrafıma bakındım, gözümünden bir şey kaçtı mı görmeye çalıştım ama o sırada annem aşağıdan bana seslendi.

“Sloane,” dedi. “Akşam yemeği hazır.”

Hiçbir şey -bir fotoğraf bile- bulamadığım için huzursuz hissederek kapıya doğru gittim. Sanki biri buraya girmiş ve her şeyi silip süpürmüştü. Beni en çok kaygılandıran şey, en başta, Programa gönderilmek için yeteri kadar hasta olmadığım düşüncesi idi. Hasta olmamın imkânı yokmuş gibi geliyordu bana.

Babanı gece geç saate kadar çalışacaktı, bu nedenle evde annemle yalnızdık. Tabagımdaki kızarmış patateslere çatalımı sapladım. Anneme geçmişimi sormak istiyordum ama sorumu cevapsız bırakmasından korkuyordum... ve öyle de olacaktı. Ya öğrenmek gerçekten de beni tekrar hasta ederse, diye düşündüm.

“Okul nasıl geçti?” diye sordu. “Alışmaya başladın mı?” “Gayet iyiydi, sanırım.” Yavaşça yemeğimi çiğnedim. “Anne, bütün kıyafetlerime ne oldu?”

“Sana yeni kıyafetler aldık. Beğenmedin mi?”

“Hayır, güzeller. Önceden nasıl giyindiğimi merak ediyorum yalnızca.”

“Aşağı yukarı aynı şekilde giyiniyordun. Ama Doktor Warren, yeni bir başlangıç yapman için dolabım yenilememizi önerdi. Eğer beğenmediysen, okuldan sonra alışveriş yapmaya gidebiliriz.” Gülümsedi. “Eğlenceli olur.”

Yeni bir başlangıç. Kalp atışlarım hızlanmaya başladı. “Harika,” dedim yarım ağızla. “Ama merak ediyorum da...” Güçlkle yutkundum. “Daha önce hiç erkek arkadaşım olup olmadığını söyleyebilir misin?”

Annem tavuğunu keserken belirgin bir tepki vermedi. “Tabii, tatlım,” dedi kafasını kaldırmadan. “Birkaç kere birileriyle randevulaştın ama ciddi bir ilişkin olmadı hiç.”

“Ah.” Neden bilmiyordum ama bu cevap kötü hissetmeme sebep olmuştu. “Peki ya arkadaşlarım?” dedim. Bunun üzerine annem sinirlendi.

“Bu ne demek şimdi Sloane? Şu anı düşünmelisin, geçmiş değil.” “Haklısın,” dedim sadece kaşlarını çatmayı bırakması için. Yemeğimizi yemeye devam ettik ve bir süre sonra gülümsedim. “James Murphy diye birini tanıyor musun?” dedim tabağımdaki eti keserken. Annem yüzüme baktı. “Hayır. Sınıftan biri mi?”

“Matematik dersini birlikte alıyoruz ve arkadaşım benden hemen önce Program’da olduğunu söyledi. Anlattıklarına göre biraz baş belası biri.” Güldüm.

Annem kibarca gülümseyerek başını salladı. “O halde bu, ondan uzak durman için bir işaret, sence de öyle değil mi? Geri döndükten bu kadar kısa süre sonra isteyeceğin son şey, başına daha fazla dert açılmasıdır. Önceden iyi durumda olmadığını, daha yeni iyileştiğini unutmamalısın. Geçmişin üzerinde bu kadar durmamalısın. Şu ana odaklanmaksın.”

“Geçmişin üzerinde durmuyorum,” dedim. Annemin beni terslemesiyle yüzüm kızarmıştı. “Benim geçmişim yok. Bunun ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu anlayabiliyor musun?”

“Eminim öyledir. Ama onlar senden hastalık bulaşmış olan anılarını aldılar. Ve eğer beynini kurcalamaya devam edersen, gerçeklik ellerinden kayıp gidecek. Doktor dedi ki...”

“Yalnızca kötü anılarımı aldıklarını nereden biliyorsun?” diye karşı çıktım ona. “Hiçbir şey hatırlayamıyorum. Brady’ye ne olduğunu bile bilmiyorum, sadece

öldüğünü biliyorum. Ona ne oldu?¹

“Boğuldu,” diye cevapladı annem kısaca, sanki bu yeterli bir açıklamaymış gibi. Ben bunu zaten biliyordum. Doktor \Varren terapide söylemişti. Ama hiç ayrıntılara girmemişti.

“Nasıl boğuldu?”

“Sloane,” dedi annem uyarıcı bir sesle.

“Sadece silmeleri gerekenleri sildikleri sonucuna kim varıyor?” diye sordum. “Hayatımda o kadar boşluk var ki...”

“Bu tartışma burada bitsin,” dedi annem hemen. Gözlerine baktım ve tamamen telaşa kapıldığını gördüm. “Kendini öldürmeye çalıştın Sloane. Program’da da tedaviye karşı koyduğunu söylediler. Seni de ağabeyini kaybettiğimiz gibi kaybedebilirdik. Program senin hayatını kurtardı ve bunun için çok nitluvum. Şu anda hissem ğin her türlü güçlük yakında yok olacak. Eğer bu güçlüklerle kı \$a yıkamıyorsan, doktoru arayıp başka bir tedavi olup olmadığını .sorabiliriz. Hürün bunları tekrar yaşamak istemiyorum.” Ağlamaya başladı. "Bunu kaldıramam."

Annem sandalyesini geri irip yerinden kalkrı ve neredeyse hiç dokunmadığı yemeğini masada bırakıp odasına gitti. Suçlu hissediyordum, sanki kendini tekrarlayan bir sorunmuşum gibi.

O gidince ben de peçetemi masaya fırlattım ve yukarı, odama çekildim.

Bir saat sonra annem kapımı çalıp benimle konuşmak istediğini söyledi. Onu içeri aldım. Onu üzdüğüm için hâlâ kendime kızgındım. Hatırladığımdan daha yaşlı görünüyordu, bu da hatırladıklarımın pek de doğru olmadığını düşündürüyordu bana.

"Ağabeyinle ilgili,” dedi yatakta yanıma oturup. “Ağabeyinin ölümü hepimiz için çok trajik bir kayıptı, Sloane. Hepimizin unutmayı istediği bir olaydı o.”

“Ona ne oldu?” Vücudumu bir ürperti sardı. “Brady çok iyi yüzerdi. Nasıl boğulabildi?”

“Rafting yaparken kaza geçirdi. Ve doktorlar senin hafızandan bu olayı silmek

zorundaydılar çünkü bu olay senin için çok sarsıcı olmuştu. Hastalığına katkıda bulunduğunu düşündüler.”

Ağabeyimin kendine zarar verebileceğini düşünmemiştim. Brady bu denli bencilce bir şey yapmazdı. O bizi seviyordu. Mutluyduk. "Onu özlüyorum," dedim annemin gözlerine bakarak. Gözyaşlarını bastırdı ve üzgün bir şekilde gülümsedi. "Ben de özlüyorum. Ama bir aile olarak hayatımıza devam etmeliydik. Ağabeyin o nehirde boğuldu ve bu bizi mahvetti. Ama yine de, tekrar huzurumuzu bulduk. Lütfen bu acıyı bize tekrar yaşatma. Söz mü?" Göğsümde bir sıkışma hissettim ve benden istediği şeyin adil olmadığını düşündüm çünkü ağabeyimi kaybedişimizi hatırlayamıyordum. Artık eve döndüğüme göre, ağabeyimin yasını tutmaya,

onun artık yaşamadığını kabullenmek için biraz vakte ihtiyacım vardı. Ama bunun yerine sadece başımı eğerek annemin sorusunu onayladım. Annem bacağımla sıvazladı.

"Şimdi," dedi, artık her şey açığa kavuşmuş olduğu için. "Okulda edindiğin arkadaşlarından bahset bana."

"Ah..." Konunun değişmesine şaşırarak kaşlarımı çattım. "Aslında, yalnızca tek bir arkadaşım var. Bahsettiğim Lacey adındaki kız. Çok iyi biri. Onu seveceğini düşünüyorum." Bunun doğruluğundan şüpheliydim ama böyle söylemenin annemin benim için biraz daha az endişelenmesini sağlayacağını umuyordum. "Onu bir akşam yemeğe çağırarak istiyorum."

Annem dudaklarını birbirine bastırıp düşündü. "Belki birkaç hafta içerisinde, işler biraz daha yoluna girince olabilir."

Bu cevaptan hoşlanmamıştım ama ona bunu söylemedim. "Peki, ya diğer çocuk?" diye sordu kayıtsızca.

Güldüm. "Çocuk falan yok. Sadece matematik dersindeki birini merak edip sordum. Önemli bir şey değil."

Annem gülümsedi ama bu, zoraki bir gülümseme gibi gelmişti bana ve kalbimin ezildiğini hissettim. Lacey'nin buraya gelmesine izin vermeyecekti ve kesinlikle, biriyle çıkmama da izin vermeyecekti. Muhtemelen hiçbir zaman. Realm'i bulmam gerektiğini düşünmeye başladım. Güvenebileceğim başka biri olduğundan emin değildim. Onu bulmak için beklemem gerektiğini söylemişti

ama bunu yapamazdım. Konuşacak birine ihtiyacım vardı; beni anlayacak birine. Kevin'ın beni şimdi ona götürüp götürmeyeceğini merak ediyordum.

Annem saçımı kulağımın arkasına götürmek için uzandı. "Bu konuşmayı yaptığımız için mutluyum," dedi sevgi dolu gö/lerle bana bakıp. "Eve döndüğüne çok mutluyuz tatlım. Seni ne kadar özlediğimizi tahmin bile edemezsin."

Ben de ona onu özlediğimi söyledim ama aslında göğsümün derinlerinde başlayan ağrıyı, yerini bilmediğim, anlam veremediğim ağrıyı düşünüyordum. Sanki özlem gibiydi bu ağrı; kendime mi yoksa başkasına mı duyuyordum bu özlemi bilemiyordum. Bir parçam kayıptı ve ne yaparsam yapayımı, onun yerini doldurabilir miydim emin değilim.

Yaklaşık bir hafta sonra, yine matematik dersindeydim. Kevin daha tam olarak iyileşmediğim için henüz Realm'i görmeye hazır olmadığımı ve beynim için bu bekleyişin şart olduğunu söylemişti. Bana Realm'in ricası üzerine göz kulak olmasına rağmen, gerçekten de sağlığımla ilgilendiğini, önceliğinin benim sağlığım olduğunu hatırlatmıştı.

James Murphy yanımdaki masada oturuyordu. Öğretmen konuşurken dikkatini ona vermişti. Başımı eğip saçlarımı önüme düşürdüm, yüzümü saçlarımla kapadım, böylece James'e koyu renk saçlarımın arasından gizlice bakabiliyordum.

Kolundaki yara izleri beyazdı ama tuhaf bir şekilde çaprazlamasına kesişen çizgilerden oluşuyorlardı. Bu tür bir yaraya neyin sebep olabileceğini kestirememiştim ama normal bir yara izi gibi kabarık ve pembe değildi. Yanmış olabilir miydi?

James yanlamasına bana baktı, beni koluna bakarken yakaladı. Yüzünde herhangi bir ifade yoktu ve kafasını çevirip sanki beni fark etmemiş gibi, sınıfın ön tarafına baktı. Güçlkle yutkundum.

Defterime baktım ve tahtadan birkaç problemi defterime geçirdim. Düşünceli bir şekilde pencereden dışarıya bakan Kevin'a baktım. Tekrar göz ucuyla James'e baktım, beni görmezden gelmesi onu daha çok merak etmeme sebep oluyordu. Ve onu izlemesem de, ne kadar çekici olduğunu fark etmiştim - demek istediğim, bunu görmem mümkün değildi. Çok göze çarpan bir tarzı yoktu; aslında çenesini tıraş etmemişti, kirli sakalı saçlarından biraz daha koyu renkteydi.

Ağına baktığımda, yalnızca önüne bakmasına rağmen,

dudaklarında hafif bir gülümseme olduğunu gördüm. James önüne eğildi, defterinin sayfasını çevirdi ve hızla defterine bir şey yazdı.

Önüne bakmaya devam ederken spiralli defterini yana doğru çevirdi. Parmağını deftere hafifçe vurdu, ne yapmaya çalıştığını anlamamıştım.

Aniden parmağıyla vurduğu yere yazdığı şeyi okumamı istediğini fark ettim. Hafifçe öne doğru eğildim.

A/e<\$em

Bana doğru bir bakış attı ve yanaklarım yanmaya, bense utanç içinde hissetmeye başladım. Omuz silktim.

James başını salladı ve defterine dönüp bir şey karaladı ve defteri bana çevirdi.

Jtosrjf/e/tse soJbyo/~sw.

Dudaklarımın arasından bir gülüş kaçtı ve hemen ağızımı kapadım. Sınıfın neredeyse yarısı çıkan sese dönüp bakmıştı ama James defterinin kaldığı sayfasını açıp kollarını önünde bağlayarak masumiyet sembolüne dönüşmüştü bir anda.

“Bir sorun mu var Sloane?” diye sordu öğretmen. Saniyeler içinde Kevin endişeli gözlerle yanımda belirdi.

“Hayır,” dedim. “Özür dilerim. Sakızım yanlışlıkla boğazıma kaçtı.”

“Belki de sınıfta sakız çiğnemenin yasak olmasının sebebi budur,” diye cevapladı öğretmen dersinin kesilmesinden rahatsız olmuş bir şekilde.

“Kötü mü hissediyorsun?” diye fısıldadı Kevin. “Biraz hava alman için koridora çıkabiliriz.”

“Hayır/” dedim anında. “Ben iyiyim. Gerçekten.

Kevin, James’e sinirli bir bakış attı ve sonra öne doğru yürüyüp öğretmenin sözünü yarıda kesti. James’e dönmeye yeltenmedim ama beni izlediğini

hissedebiliyordum.

“Tabii ki,” dedi öğretmen denetimcime. “Sloane, gelip öne oturur musun lütfen?”

Hızla eşyalarımı topladım ve hemen öğretmenin yanında boş bir yere oturdum. Dersin geri kalanında orada, biraz aşağılanmış hissederek oturdum. Ama belki de sadece biraz büyülenmişim.

Dersten sonra Kevin beni kenara çekti ve bakışlarını gözlerime indirdi. “Az önce olan şey neydi öyle?” diye sordu.

“Güldüm. Bu çok önemli bir şey değil.” Her şeye bu kadar karışması hoşuma gitmiyordu ama normal bir deneticinin bana Kevin’dan çok daha fazla karışacağını düşünüyordum.

“James Murphy’yi tanıyor musun?” diye sordu.

“Hayır.”

Kevin doğrularak nefes verdi. “O halde tanımamaya devam et. James tanımak isteyeceğin türden biri değil Sloane. Eğer bu yola girersen seni koruyamam.”

“Peki, o yol ne yolu?”

“Kendi kendini yok edici bir yol. Sadece ondan uzak duracağına bana söz ver. Lütfen.”

Bana kiminle görüşüp kiminle görüşmeyeceğimin söylenmesi hoşuma gitmemişti. Ama Kevin’ın gözleri bana yalvarıyordu, bu nedenle tutması zor bir söz olmasına rağmen başımı sallayarak ona söz verdim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Öğle yemeklerinde, Lacey masada karşımdaki yeri kalıcı oturma yeri olarak bellemişti. Keklerini benimle paylaşıyor, erkekler hakkında hikâyeler anlatarak beni eğlendiriyordu. Sağlık Merkezi'ne bir daha gitmemiştim ve Lacey de orada buluşmayı teklif etmemişti. Annemin er ya da geç, onu eve davet etmeme izin vereceğini umuyordum.

“Ah,” dedi kekin turuncu şekerlemesini ısırıp. “Dün akşam yeni bir çocukla kahve içerken buldum kendimi.” Yüzü sevinçle parladı.

“Gerçekten mi?” İtiraf etmeliydim ki onu biraz kıskanmıştım. Biriyle randevulaşma fikri kulağa çok heyecan verici, çok özgür geliyordu. Biriyle randevuya çıkmam yasak olmamasına rağmen, yanımda Kevin ı götürmek zorundaydım. Bu çok tüyler ürpertici olurdu.

“Sevimli biri,” diye başladı söze Lacey. “Arabası var ve en önemlisi, on sekiz yaşını geçmiş.”

“Yani Program’a girmemiş mi?”

“Evet. O kadar normal ki sıkıcı olduğu bile söylenebilir ama şu anda bunu umursamıyorum. Nasıl öpüşeceğini iyi biliyor.”

Güldüm. “Ondan hoşlanmanın asıl sebebi bu olabilir diye düşünüyorum.”

“Komik değil,” dedi buruşturulmuş kese kâğıdını bana atarak. “Çok fazla dil kullanmak ciddi bir sorun. Buradaki asıl salgın hastalık bu bence.”

Kahkahalara boğuldum. Kevin salonun kenarında, tetikte, bizi izliyordu ama kendimi durduramıyordum.

“Ve evet, ondan hoşlanmamın bir sebebi kullandığı teknik. Ancak birçok başka sebeplerim de var.” Sırıttı. “Gerçekten de yakışıklı.”

“Vay,” dedim. “Bu kadar ortak noktanız olduğuna göre ruh ikizi olabilirsiniz.”

“Ah, kes sesini.” Güldü. “Sana bir şey söyleyeyim,” dedi ciddileşerek. “Buradan mezun olduğum anda, bu şehirden, bu eyaletten gideceğim. Doğuda salgını

Programsız bastırdıklarını duydum. Orada gezen bütün o normal insanları düşünsene.”

Gözlerimi sonuna kadar açtım. “Salgını bastırdılar mı? Bunu duymamıştım.”

“Bunu haberlerde göstermiyorlar,” dedi içeceğini yudumlayıp. “Yeraltı haberi bu ama gerçek.” Gülümsedi. “Belki sen de benimle gelirsin.”

“Kevin ı da getirmem gerekir,” dedim denetimcime işaret ederek.

Lacey bunun üzerinde düşünüyor gibi göründü. “Gelebilir,” diye mırıldandı Kevin’ı süzerek. “Sarışınları severim.”

Kevin onu süzdüğümüzü fark etmişti. Lacey güldü ve kekini yemeye geri döndü.

“Peki,” diye sordum birkaç dakika sonra. “Program’da arkadaş edindin mi?”

Lacey kafasını salladı. “Hayır. Hepsi çok sıkıcılardı.” Bana haylaz bir bakışla baktı. “Arkadaşını bulmayı mı düşünüyorsun? Hani şu başka işlere de yarayan arkadaşını?”

“O, o tür bir işe yaramıyordu ve evet, onu bulmayı düşünüyorum. Sence bulmalı mıyım? Sence bu beni tekrar hasta eder mi?”

Lacey nin yüzü düştü. “Keşke bizi neyin hasta ettiğini bilseydim Sloane. Ama bilmiyoruz. Onlar da bilmiyorlar. Bence gidip onu bul. Yaşamak istediğin hayatı yaşamayı hak ediyorsun.” Sesinde biraz üzüntü vardı, sanki daha önce, tekrar hastalanmak hakkında o da meraklanmış gibi.

Lacey nin arkasında, James Murphy nin bizi izlediğini fark ettim. Ve karnımda, hem kaygı hem heyecan dolu bir kasılma hissettim. Lacey bunun farkına varmış olmalıydı ki döndü, James’i gördü ve sonra bana baktı.

“Ondan hoşlandığını biliyordum.”

“Hayır, hoşlanmıyorum,” diye cevap verdim hemen. “Sadece, o benimle konuşmak istemiyormuş gibi görünüyor ve dürüst olmak gerekirse, bu onu daha da çekici kılıyor.” İkimiz de güldük.

“Güven bana,” dedi paketlerini kırııştırarak, “James çekici olabilir ama o bir baş

belası. Onun gibi biri tekrar işaredenmene sebep olabilir. Bu nedenle onun çekiciliğinin keyfini ona uzaktan bakarak çıkar.” Göz kırptı ve sonra uzaklaştı.

Günün sonunda dolabımın oradaydım ama Kevin görünürde yoktu. Onu beklemeyi düşündüm ama yalnız başıma olmaktan mutlu olduğumu fark ettim. Aceleyle dışarı çıktım. Beni bulmak denetimcinin sorumluluğuydu, onun peşinde koşacak değildim.

Dışarıda güzel bir hava vardı. Bulutsuz havada güneş ılık ılık kendini hissettiriyordu ve yürümek hoşuma gitmişti. Birkaç kişi sanki refakatsiz olmamam gerektiğinin farkındaymış gibi bana baktılar ama yine de selam verdiler. Birkaç binayı geçtikten sonra evimin ne kadar uzakta olduğunu fark ettim. Belki de beni alması için annemi çağırırsam iyi olurdu.

“Merhaba. Adın Sloane, değil mi?”

Ses beni ürküttü ve yanımda bir arabanın yavaşladığını fark edip dönüp baktım. Yolcu koltuğunun camından bakmak için eğildim ve kaldırımda aniden durdum. “Evet.”

“Ben James,” dedi. “Hani şu sınıfta bakıp durduğun kişi.” Yanaklarım yanmaya başladı ama görmezden gelmeye çalıştım. “Ben sana bakmıyorum.”

Baktığımı bildiği çok açık, kendi kendine gülüyordu. “Seni gideceğin yere kadar bırakabilirim ne dersin?”

Utandığımı hissetmiştim. Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildim. Kevin, James ten uzak durmamı, onun kendi kendini yok eden bir yol olduğunu söylemişti. “Biz ikimiz konuşmamalıyız,” dedim.

“Gerçekten mi? Pekâlâ, eğer istersen seni gideceğin yere hiç konuşmadan bırakabilirim.”

Omzumdaki çantanın sapını düzelterek güldüm. “Bu senin araban mı?” diye sordum.

“Hayır. Bu bineceğin anlamına mı geliyor?”

“Yabancıların arabasına binmemeliyim,” dedim. James bakışlarını aşağı indirdi, neşesi söndü. “Ama..diyerek devam ettim söze. “Sen zararsız görünüyorsun.”

Şaşırmış görünüyordu. “Öyle mi?”

“Hayır. Başımı birçok derde sokacakmış gibi görünüyorsun. Ama evim yürüyemeyeceğim kadar çok uzakta.” Kaldırımından inip kapıyı açtım. Arabayı sürmeye başlarken tek kelime etmedi ve evime giden dönüşü geçtik ama bunu ona söylemedim. Boğazımı temizledim. “Sence bizi takip ediyorlar mı?” diye sordum.

“Kimler?”

“Denetimciler.”

James başparmağını direksiyona hafifçe vurdu ve anayola doğru sola dönüp oto galerileri ve restoranları geçti. “Evet. Ama bugün

değil. Hepsi aceleyle liseye gittiler, gizlemeye çalıştıkları büyük bir olay oldu.”

“Benim denetimcim de oraya mı gitti? Benden sıkılıp kaçtığını düşünmüştüm.”

“Kesinlikle kaçmış olma ihtimali var.” James güldü. “Baş belası birine benziyorsun, gözlerinde o türden bir parıltı var. Ama onun koridorda birini şok tabancasıyla bayıltıyor olma ihtimali daha yüksek. Muhtemelen daha sonra evine uğrar. Hâlâ ara sıra benimkine uğruyorlar.”

“Ah.” Kevin ın evime uğradığını bilmiyordum ve bunu öğrenmek beni biraz rahatsız etti. “O halde ikimizi birlikte görürlerse ne yaparlar sence?”

“Hiçbir şey. Ne yapabilirler ki? Dövecekler mi?” Kendi kendine güldü.

“Bizi geri yollayabilirler...”

“Sloane,” diye böldü James. “Aç mısın? Pankek restoranına falan gidebiliriz. Pankek severim.”

“Restoranda insanlar bizi görür,” diye cevapladım sessizce.

“Doğru, iyi bir noktaya değindin.” Bana dönerek güldü ama bu gülüş yapmacıktı, sanki kendine olan güveni sadece bir roldü. “Arabaya servisle hamburger almaya ne dersin?”

“Neden beni evime bırakmak istedin?” diye merakım artmış bir halde sordum. James Sağlık Merkezi’nde beni savunduğundan beri beni görmezden gelmişti ama şimdi benimle konuşuyordu. Beni arabayla gezdiriyordu.

Omuz silkti. “Bilmiyorum.”

“O halde neden...”

“*Gerçekten* bilmiyorum. Ben arkadaş istemiyorum Sloane. Yalnızca mezun olmak ve buradan defolup girmek istiyorum.” Arabanın ön camından dışarı bakarak nefes verdi. “Ama sonra sen çıkageldin.

büyük kahverengi gözlerinle beni izlemeye başladın. Sanki beni tanıyormuş gibi bana bakmaya başladın.”

“Seni tanımıyorum.”

“Ve ben de seni tanımıyorum. O halde neden o gece, verandada, o ahmağın sana kötü davranmasına izin veremedim? O andan beri neden senin için endişeleniyorum? Bunu açıklayabilir misin?” Sesi bezmiş geliyordu kulağa ve benimle aynı çelişkili duygular içinde olduğunun farkına vardım. Sebepsizce var olan duygular; anılarla bağlantısı olmayan, bu nedenle de anlamsızlaşan duygular içindeydi. Birdenbire korktum ve James’in yüksek riskli biri olduğunu hatırladım.

“Evim Hillsdale yolunda,” diye mırıldandım. “Bir süre önce sokağımı geçtin.”

James sanki bir şey söyleyecekmiş gibi bir ses çıkardı ama sert bir U dönüşü yaptı ve arabayı evime doğru sürmeye başladı. Konuşmuyordu ve aramızdaki gerilim artıyordu. Vücuduma bir ağrı girmeye başladı; bir korku. Bir sancı. James Murphyden uzaklaşmak istiyordum çünkü bu sancının sebebinin o olabileceğini düşünüyordum. Midemin bulandığını hissediyordum.

Evimin önündeki yolda durunca hızla arabadan inmek için hareketlendim. Geriye doğru bakıp ona teşekkür ettim ve evimin ön kapısına doğru aceleyle gittim. Annemlerin evde olmamasına, beni bu kadar telaşlı halde göremeyecekleri için seviniyordum. Verandaya geldiğimde, omzumun üstünden baktım. Araba hâlâ orada duruyordu ve James sinirli bir şekilde kendi kendine konuşuyordu. Olduğum yerde durup yanağını sertçe silmesini izledim. Sonra James yola koyuldu.

ALTINCI BÖLÜM

“James’le birbirinizden pek hoşlanmadığınızı biliyorum,” dedi Lacey kafeteryada karşımda oturup kekini ısıtırken. “Ama sürekli seni izliyor. En azından onu yok saymaktan vazgeçmezsen, onun haline üzülmeye başlayacağım.”

Vazgeçmedim, kafeteryanın onun oturduğu köşesine arkamı dönmüş oturdum. James mahcup hissetmeme sebep oluyordu. Bir flördeşip bir kaçması, bende anlayamadığım duygular uyandırıyor. Ve tekrar hastalanmak istemiyordum,

“Pekâlâ,” dedi Lacey ben cevap vermeyince. “Demek istediğim, onu ne kadar çok görmezden gelersen, beni o kadar çok ona âşık olduğuna inandırırıyorsun. Ve bugün üstünde hoş bir acınası hal var ” “Hayır, yok. Ve onu tanımıyorum bile, ona nasıl âşık olabilirim?” Lacey sanki ona James’le evlenip sarışın çocuklarını doğurmayı istediğimi söylemişim gibi gülümsedi. “Pekâlâ ama her ne yapıyorsan,” dedi, “onu fena halde mahvediyorsun.

Bir anda haklı olduğunu düşünüp endişelendim. Ya onunla konuşarak bazı şeylerin meydana gelmesine sebep olduysam, ya benim yüzümden bize yine hastalık bulaşırsa, diye düşündüm.

Çenemi omzuma dayadım ve arkaya, James’e baktım. Ben bakınca doğruldu. Bana öyle bir şekilde baktı ki öylece donakaldım. Ta ki Lacey ismimi söyleyip ona dönmeme sebep olana dek.

“Ah, Tanrım,” diye mırıldandı. “Bunun sonu hiç iyi olmayacak.”

“Bu konuyu kapatalım haydi.”

“Peki.” Umutsuz vakaymışım gibi ellerini kaldırdı. “Aslında bende sana vereceğim bir şey var.”

Bu ilgimi çekti. “Öyle mi?”

“Geri döndükten birkaç hafta sonra öğrendiğim küçük bir numara.” Kevin a tedbirli bir bakış atarak sırt çantasından bir şey çıkarmaya uzandı. Masanın altından, çıkardığı şeyi bana uzatırken hafifçe dizime vurdu.

“Nedir bu?” diye sordum verdiği şeyi incelemek için kucağıma koyarak. Üst

tarafında okulun psikologlarının isimlerinin yazdığı küçük bir kâğıt destesiydi bu. Bütün kâğıtlar imzalanmıştı, sadece tarih ve saat yerleri boştu. Gözlerimi sonuna kadar açıp karşımda oturan Lacey ye baktım.

“Eğer kendine ait biraz zamana ihtiyacın olursa,” diye fısıldadı, “bunu doldur ve öğretmenine ver. Kontrol etmiyorlar. Terapide olduğumuzu düşünüyorlar. Kesinlikle kaytaracağımızı düşünmüyorlar. Biz iyilerdeniz, unutma. Şimdiden yarısını kullandığım için üzgünüm.” Ona sorgular gibi bakınca omuz silkti. “Ne var? Bu kadar kişinin tadına bakmaya nasıl vakit bulduğumu sanıyorsun?”

Lacey nin okulun etrafında sinsice dolanıp binanın arkasında ya da malzeme odasında çocuklarla öpüştüğünü düşünerek güldüm. Ve sonra, kesinlikle kasıtsız bir şekilde, Jameşe bir kez daha baktım. Bana gülümsedi.

“Hiç ilgi duymuyorsun,” dedi Lacey hemen. “Kesin.”

* * *

Lacey’nin verdiği geçiş kâğıtlarını kullanarak zaman kaybetmedim. Sanki cebimde çetrefilli bir kilidi açabilen bir anahtar taşıyormuş gibi hissediyordum. Son dersimden önce, kâğıtlardan birini doldurdum ve kendimi yaptığım şey için yakalatmamaya çalışarak girişte durdum. Derin bir nefes alıp Kevin’a döndüm.

Bay Andrews’la terapi seansım var,” dedim ofise doğru işaret ederek. “Muhtemelen geç saate kadar sürecek.”

Kevin saatine baktı ve sonra başını salladı. “Sana oraya kadar eşlik ederim.”

Kalbim göğsümün içinde telaştan patlar gibi oldu ama gülümsedim. “Ah. Tabii. Olur.” Kevin, öğretmenime sahte geçiş kâğıdımı gösterirken beni bekledi. Öğretmen yoklama listesine derste olduğumu yazdı ve sonra beni salıverdi.

Kevin’la ofise doğru giden koridorda yürürken konuşmadık. Ne düşünüyordum bilmiyordum. Denetimcim terapi seansım olmadığımı öğrenecekti ve geçiş kâğıdını kontrol edecekti. Yakalanacaktım. Realm’e her nasıl bir iyilik yapıyor olsa da, bunu görmezden gelebileceğini sanmıyordum.

Ve sahte geçiş kâğıtlarını nereden edindiğimi sorarsa ne diyecektim? Lacey yi ele veremezdim. Zorunda kalırlarsa beni Program’a geri gönderebilirlerdi.

Program. Şiddetli bir korku hissi çöktü üstüme ve Kevin a terapi seansım olmadığını itiraf etmeyi düşündüm; beni ihbar etmemesini istemeyi. Ama bu aptalca olurdu. Başladığım şeyi bitirmeliydim ve başarısız olursam, yapmam gereken tek şey inkâr, inkâr, inkâr.

“İyi gidiyorsun,” dedi Kevin yürürken. “Şu ana kadar kaydettiğin gelişme gerçekten de çok etkileyici. Bütün geri dönenler senin kadar işbirliğine açık değil.”

“loşekkiirlor” dedim. Elimdeki geçiş kâğıdı elimi yakıyor gibi geldi, Kevin ın bana olan güveninin boşa olduğunu kanıtlar gibi. “Bunu söylemene sevindim.”

“Realm Program’da çok hatırı sayılır bir gelişme kaydettiğini söylemişti ve şimdi bunu kendim de görebiliyorum.” Duraksadı. “O gün ben de senin evindeydim. Seni tesise götüren denetimcilerden biri bendim,” dedi sessizce. “Ve sen... gerçekten de çok hastaydın. Seni şimdi sağlıklı gördüğüme çok seviniyorum. Hep senin arkalıdaydım.”

O bunu söylerken yüzümün renginin solduğunu hissedebiliyorsun^ “Sen de mi oradaydın?” söyleyebildiğim tek şey oldu. *Tanrtm. Beni kendi evimden mi alıp götürmüşlerdi?*

Kevin başını salladı ve elini omzuma koydu. “Evet. Ve Realm seninle ilgili olarak beni aradığında, kararsızdım. Senin iyi bir aday olmadığını düşünmüştüm ama şimdi görüyorum ki sen çok akıllısın.” “Neye aday olmadığımı düşündün?”

Kevin terapim olduğunu hatırlatır gibi ofisin kapısına doğru işaret etti. Kapıyı açıp tutarken, gülümsedi. “Yakında Realm’in seninle temasa geçmesini sağlayacağım,” dedi. “Bu ikinizi de mutlu eder sanırım.”

“Onu görmeyi çok isterim.”

“Ne yapabileceğime bir bakayım.”

Gitti ama ben şaşkınlıktan afallamış halde ön ofisin ortasında duruyordum. Kevin benim hatırlayamadığım bir yönümü görmüştü. Çok hasta olduğumu söylemişti. Bense bunu hayal bile edemiyordum. “Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu sekreter beni korkutarak. Ona baktım ve sonra omzumun üstünden bakıp Kevin’in gittiğinden emin oldum. Gitmiş olduğunu gördüğümde, gülümsedim. “Merhaba,” dedim. “Bay Bellis kopya kâğıdı istedi.”

* * *

Aceleyle boş koridora çıkıp kâğıtları dolabıma sakladım. Kalbim yakalanma korkusuyla gümlüyordu ama şu anda yaşadığımı hissediyordum. Sanki elli dakikalık bir dersten çok daha fazlasından kaçırıyormuşum gibi. Arka bahçeye gizlice sızmak umuduyla arka kapıya gittim.

Dışarı çıktığımda, geçmem gereken bir futbol sahasının olduğunu hatırladım. “Kahretsin,” diye mırıldandım. Artık bahçede spor yapılmamasına rağmen çim sahayı kaldırmamışlardı, hatta sahanın çimlerini hâlâ biçiyorlardı. Ama önceki gece çok yağmur yağmıştı ve sahanın bir kısmına su oturmuş gibi görünüyordu. Binanın etrafından dolaşıp ön ofistekilere görünme ihtimalini göze almadığım takdirde, sahanın içinden geçmek arka bahçeye ulaşmanın tek yoluydu. İç çıktım ve kontrol etmek için sahaya yaklaştım.

Hava güneşli ve ılıktı. Taze ve temiz bir koku vardı havada ve birdenbire Brady yle kamp yaptığımız zamanlar aklıma geldi. Bazen bardaktan boşanırcasına yağmur yağırdı ve çadırda hapsolup, kart oynayıp kurutulmuş et yerdik. Yine de eğleneliydi. Biz her zaman eğlenirdik.

Bez ayakkabılarım ıslak toprağı ezdi, Brady’yi ne kadar çok özlediğimi düşündüm. Sanki onunla olan anılarım mutlu olduğumuz zamanlarla sınırlıydı. Mutluluk ve sonra o yok olmuştu, yerinde sessizlik vardı sadece. Onu kaybetmekle nasıl başa çıkabildiğimi merak ediyordum. Annem olayın beni çok sarstığını söylemişti ama ben bu olayı cesaretle mi karşıladığımı yoksa onun ölümünün beni yıkan son şey mi olduğunu merak ediyordum.

“Sloane!”

Ürkerek döndüm, James’i yanakları pembeleşmiş bir halde koşu yaparken gördüğümde neredeyse ıslak sahaya düşecek gibi oldum. Güneş saçlarından yansıyıp onu altın gibi parıltıyordu. Bu kadar göz kamaştırıcı olması beni sinirlendiriyordu.

“Başımı derde sokmaya mı çalışıyorsun?” diye sordum önümde hızla nefes alıp vererek durduğunda. Kimsenin bizi izlemediğinden emin olmak için arkasına baktım ama sadece gülümsedi.

“Dert derken tam olarak neyi kastediyorsun?”

Kafamı salladım ve ayakkabılarım çamura batmasına rağmen dönüp sahanın karşısına yürümeye başladım. “Kahretsin,” dedim sulardan kaçıp çimenden çimene atlamaya çalışarak.

“Sen de derslerden kaçıyorsun, öyle mi?” diye sordu James. “Açıkça görüldüğü üzere, evet. Ama ben insanların isimlerini bağırarak yakalanmaya çalışmıyorum.”

“Arabada küçük bir sinir krizi geçirdiğim için mi kızgınsın?” Durdum. James sırtıma çarptı. Beni neredeyse kafa üstü çamura düşürüyordu. Ben onun tişörtünü, o da benim elimi kavradı ve ikimiz de dengemizi sağladık. Sonunda dik durabildiğimizde, ayaklarımız hemen hemen üst üsteydi, James beni bileğimden tutmuştu. Birinin bizi bu haldeyken göreceğinden korkmuştum. O bu kadar yakınımda olmamalıydı. Ve kesinlikle bana bu şekilde bakıyor olmamalıydı.

“Gitmeliyim,” dedim elimi çekerek. Çekince James’in ayağı çamurda kaydı ve arkasına doğru düşüp çamurda sırtüstü yattı.

“Özür dilerim!” dedim elimi ağzıma koyup. Ama kalkıp kendini temizlemeye çalışmak yerine, James çılgınca gülmeye başladı.

“Bunu bilerek yaptın,” dedi. “Öldün sen!” Kalktı ve beni yakalamaya çalıştı ama dizi kaydı ve karnının üstüne düştü, baştan aşağı çamura bulandı. “Aman Tanrım,” dedi. Olduğu yerde yuvarlandı ve tam ayağımın önünde durunca kahkahalara boğulmaktan kendimi alamadım.

“Bana mı gülüyorsun?” diye sordu gökyüzüne bakarak.

“Evet,” dedim hemen. “Kesinlikle sana gülüyorum.”

Kulağı çamura bulanmıştı. Başını kaldırdı ve pantolonumun paçasını yakaladı. “Öyle mi?”

‘ Sakın yapma.’

Paçamı yumruğu içine aldı ve şakayla çekiştirdi. ‘Kirlenmeyi sever misin?’

“Seni öldüresiye döverim.” Kıyafetime şimdiden çamur bulaştırdığı yere baktım. Gerçekten de beni çekip düşürmesinden korkuyordum. “Ve cevizlerini

tekmelemekten de hiç çekinmem,” diye ekledim.

Kıkırdayıp paçamı tekrar çekerek sendelememe sebep oldu ama düşmeden dengemi sağlamayı başardım. Etrafımızda toprak ve hayat kokusu vardı. Diğer ayağımın da çamura girmesine izin vermeden, paçamı elinden kurtarmak için bacağımı çekmeye çalıştım.

“James,” dedim sakince, “bırak beni yoksa yemin ederim çığlık atarım.”

“Gerçekten mi? Programa geri yollanmama sebep olur musun gerçekten?”

Düşündüm ve bunu yapmayacağımı biliyordum. Elini tekme-leyip geri çekildim ama diğer ayağım kavdı ve düştüm.

James küfredip hızla beni yakalamaya çalıştı ama yakalayanla-dan çamura sırtüstü düştüm. Nefes almaya çalışırken, soğuk, lapa toprak etrafımı sardı.

“Sloane?” James yanımda diz çöktü, endişeli bir ifadeyle bana baktı. “Aslında seni çamura düşürmeyecektim.”

Ona baktım, parmaklarımı çamura batırdım. James gerçekten de endişeli görünüyordu. Öyle aptaldı ki. Sağdan sert bir kroşeyle yüzüne bir avuç çamur fırlattım. Buna hazırlıksız yakalanıp yana doğru düştü. Düştüğü gibi yerden çamur ve çimen parçaları alıp ona attım ve onu yere gömdüm.

Güldü. Dişlerinde çamur kalıntıları vardı ama kalktı ve bana saldırıp gıdıklamaya başladı. “Delisin sen,” dedi. ‘Ah ve sanırını açsın da.” Beni olduğum yere sabitledi. Kulaklarımın yarısı çamura gömülmüştü, tehditlerini duymamı engelliyordu.

Bir avuç dolusu çamur aldı eline. Kendi yüzü ise neredev»e tamamen çamurla kaplıydı. Koyu renkli çamurun ardından ım» gözleri ortaya çıkıyordu ve gülünç görünüyordu. Çamuru yüzümün üstünde tutuyordu ve küçük pis su damlaları çeneme damlıyordu. “Bunu yiyeceksin,” dedi.

“Yapma.” Yarı güler, yarı yalvarır halde çamuru ağzıma koymaması için kafamı çevirdim.

James ellerimi tek eliyle tuttu ve kafamın üzerinde sabitledi. Kendisi de üstüme çıkmak için hareketlenip boynumdaki çamuru parmaklarıyla yaymaya başladı.

“İğrenç!” dedi yavaşça. “Bu mide bulandırıcı bir his olmalı.” Çamuru gömleğimin önüne sürdü.

Çamur soğuk ve yapışkandı; sürekli kıkırdayarak çamurdan kaçmak için sağa sola dönüyordum.

“Beni çamura ittin,” dedi hemen yanımdan büyük bir avuç dolusu çamur daha alarak. “Ve sonra cevizlerimi tehdit ettin. Bence bunun bedelini ödemelisin, değil mi?”

“Hayır!”

James ellerimi serbest bıraktı ama ayağa kalkmadı. Kendisinin yarısı boyunda bir kızı olduğu yere sabitlediği için kendiyle gurur duyuyordu ama bunun konusunu açmadım. Soluk verdi ve elindeki çamuru yana attı ve şimdi benimle ne yapması gerektiğini bilmiyormuş gibi bana baktı.

“Sen hırçın kızın tekisin,” dedi sonunda üstümden kalkarak. “Sana izin verseydim, gerçekten de bana zarar verecektin.”

Ayağa kalkarken ayakkabıları çamurda ses çıkarıyordu. Elini bana uzatınca şüpheyle baktım ona.

“Ateşkes mi?” diye sordu.

“Her neyse.” Elini tuttum ve kalkmama yardımcı olmasına, hatta çamurlu sahadan karşıya geçip otoparkın sonunda doğru yürürken kolumu tutmasına müsaade ettim.

Arabasının yanına durduğumuzda, “Çok pissin,” dedi sanki beklenmedik bir şeymiş gibi. “Seni eve bırakmama izin vermelisin.”

“Peki, ya kıyafetlerimiz?” diye sordum arabanın kapısının Önünde durup.

“Araba benim olsaydı, eve çıplak gitmek zorunda kalırdın.” Bu düşünceyle birlikte yüzünde bir gülümseme belirdi. “Ama bu babamın arabası olduğu için, kirlenmesini önemsemiyorum.”

En azından yün hırkamı çıkarıp çamurlanmış bodyimi üstümde bırakarak arabaya binmeye karar verdim. James gömleğini çıkarıp üstsüz kalmıştı ve bunu

önemsememeye çalıştım. Bunu görmemek için epey mücadele vermem gerekmişti. Arabaya oturunca birbirimize baktık ve ikimiz de kahkahalara boğulduk.

“Belki ben eve gitmeden beni hortumla yıkarsın, ne dersin?” diye sordu James arabayı çalıştırıp.

“Köpek gibi.”

“İstersen göbeğimi de kaşıyabilirsin.”

“İğrenç.”

Evime geldiğimizde, annemle babam daha yeni arabalarından indiler. Bugün onların destek grubu günleri olduğunu, eve erken döneceklerini unutmuştum. Kaldırımın yanında durduğumuzda James güldü. “İyi ki eve gerçekten de çıplak gelmedin.”

“Bu halimin ondan daha iyi olduğundan emin değilim.” Aynayı kendime döndürüp çamurlu yüzümü gördüm ve sonra James’e ters ters baktım. “Bence sen insanı kötü etkileyen birisin,” dedim ona. Sırıttı. “Umarım öyledir.”

Kafamı salladım ve yavaşça kapıyı açmaya başladım. “Ailem izlerken seni ön bahçemde hortumla yıkamak tuhaf kaçabilir,” dedim. “Her ne kadar bana teşhirci biri gibi gelsen de.”

“Ah, öyleyim. Ama önemli değil. Evde yıkanırım.”

Arabadan indim ama kapıyı kapatmadan önce James’in adımı söylediğini duydum. “Efendim?” diye sordum dudaklarımda muzip bir gülümsemeyle.

“Güzel bir gündü,” dedi basitçe. “Teşekkürler.”

Başımı salladım ve kapıyı kapayıp uzaklaşmasını izledim. Neredeyse o arabada kalmayı arzuluyordum. Bu... güzeldi. Tuhaf ve kirli bir şekilde güzeldi.

“Sloane,” diye seslendi annem gergin bir sesle. Arkamı döndüğümde annemle babamın bakışlarının kafalarının karışıklığıyla neredeyse komik bir hale gelmiş olduğunu gördüm.

“Özür dilerim,” dedim her ne kadar içimden gelmese de. “Çamura düştüm ve James de beni eve bıraktı.”

“James mi?” dedi annem. Babamla birbirlerine endişeli birer bakış attılar. Bunu görünce buz kesmişim.

“Ne var?” diye sordum.

“Sadece...” Annem sanki bir şey düşünüyor gibi duraksadı. “Sloane, henüz birileriyle görüşmeye başlamamalısın...”

“Ah, biz görüşmüyoruz,” dedim hemen. “Öyle bir şey değil bu.” Annem tuttuğu nefesi verdi. “Bu iyi. Biz sadece seni korumaya çalışıyoruz, tatlım.”

Sesi gergindi ama onun üstüne gitmektense temizlenmek için içeri girdim. Sonsuza kadar sürecektir gibi görünen bu hayattaki ilk eğlendiğim günü mahvetmek istemiyordum. Ya da en azından hatırlayabildiğim ilk eğlendiğim günü.

YEDİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah uyandığımdaya, Kevinı ön kapıda beklerken görünce şaşırmışım. İlişkimizin bana okula kadar eşlik ettiğı dönemini geçtiğimizi sanıyordum. “Neler oluyor?” diye sordum.

“Sadece sağlığını tehlikeye atacak bir şey yapmadığından emin olmak istiyoruz, Sloane,” dedi annem sakince. “Bu nedenle Kevin dan seni daha yakından izlemesini istedim.” Sanki suratıma tokat atmış gibi geriye doğru bir adım attım.

“Bana denetimci mi çağır dın?” Kevin a döndüm. “Ve sana ne söyledi? Çok fazla güldüğümü mü?”

Kevin sinirlendi. “James Murphy’yle arabaya bindiğini söyledi. Doğru mu bu?”

İlk başta inkâr etmeyi düşündüm ama bunun yararı olmadığını biliyordum. “Doğruysa ne olur? Biz arkadaşız.” Annem korkularının boşa çıkmadığını doğruluyormuşum gibi yanımda kafasını sallıyordu. Kevin hayal kırıklığına uğramış gibi başını yana eğdi.

“Seni uyarıyorum Sloane,” dedi kararlı bir şekilde. “Artık Bay Murphy yle

görüşmeyeceksin. Anladın mı?” Kevin ciddi görü-nîiyordu ve aramızda her ne bağ varsa, onu koparmış olduğumu düşündüm. Artık bana güvenmiyordu ve daha önce söylediği gibi, onun önceliği benim iyi olmamı sağlamaktı, kuralları çiğnememe yardım etmek değil.

“Evet,” dedim Kevin’a. Sesimde ümitsizlik vardı. Anneme baktım, öfke tüm vücuduma hâkim olmaya başlıyordu. “Daha yeni eve döndüm ve şimdiden benden kurtulmaya mı çalışıyorsunuz?” Kelimeler ağzımdan çıktığı gibi pişmanlık hissettim çünkü annemin suratı üzüntülü bir hal almıştı.

Ama özür dilemek yerine, duruşumu dikleştirip dışarı çıktım. Kevin da peşimden geldi.

Denetimcim matematik dersinde yanıma oturup James’i görmemi engelledi. Kevin’ın tavrındaki değişiklik beni o kadar şaşırtmıştı ki onunla konuşmaya kalkışmadım bile. O, artık gerçek bir denetimci gibiydi.

James’in de uyarılıp uyarılmadığını merak ediyordum, özellikle de Kevin ın James’ten aldığı sert tepkiyi görünce. Ama yine de, James’e benden en az elli metre uzakta kalması söylene de, bu muhtemelen onun benimle daha çok konuşmayı istemesine sebep olacaktı, bu nedenle gülümsedim. Onun adı biri ya da zor biri olabileceğini düşünmüştüm. Ama dünden sonra, hafiflemiş hissetmeye başlamıştım. Sanki James bana eğlenmenin nasıl bir şey olduğunu tekrar hatırlatmıştı.

Dersten sonra sanki âcizmişim gibi kitaplarımı taşıyan Kevin’la koridorda yürürken, cebimde telefonum titredi. Annemden başka bana kimsenin mesaj atacağını düşünmüyordum ve kesinlikle annemle konuşmak istemiyordum. Ama sonra koridorda James’i dolaplara yaslanmış halde gördüm. Elinde bir telefon vardı ve onu bir şey bekliyormuş gibi parmaklarının arasında çeviriyordu.

‘ Tuvalete gitmeliyim,” dedim Kevin’a onu şaşırtarak.

“Ama...”

“Program ne sıklıkta tuvalete gideceğime de mi sınır koyuyor artık?” diye sordum.

Kevin gülümsedi. “Hayır,” dedi. “O karar hâlâ sana bağlı ama seni burada bekleyeceğim.” Kevin dolabımın önünde durdu ve koridorun karşısına geçip

aceleyle kızlar tuvaletine girdim. Kabinlerin birine girdiğim gibi telefonumu çıkardım.

SANIRIM BİR HAYRANIN VAR. BEYAZ ONA YAKIŞIYOR.

Numarayı tanıımıyordum ama bunun James olduğunu biliyordum. Duvara yaslandım ve cevapladım: GÖRÜNÜŞE BAKILIRSA AİLEM İÇİN KÖTÜ BİR HABERSİN. SENİNLE BİR DAHA KONUŞMAM YASAKLANDI. SONSUZA DEK.

Ne cevap vereceğini merak ederek dudağımı ısırdım. Onların belki de haklı olduklarını, birbirimizi görmememiz gerektiğini söyleyecek mi diye merak ediyordum. Ama telefonum derhal yine titredi.

EVET. BÜYÜK İHTİMALLE BU YASAĞA PEK UYMA YACAĞIZ. KAÇMAK İSTER MİSİN?

Bu fikri bu denli çabuk reddetmesine sevinmiş bir şekilde güldüm. NASIL?

ERKEK ARKADAŞININ DİKKATİNİ BAŞKA YÖNE ÇEKECEĞİM. ON DAKİKA İÇİNDE ARABAMDA BULUŞALIM MI?

Tanrım, James işaredenmeme sebep olacaktı. Ama aynı zamanda, kendime engel olamıyordum. Gerçekten ama gerçekten şu anda onunla buradan gitmek istiyordum. Ve annem... Beni ne hakla ele verirdi? Ona o kadar kızgındım ki neredeyse sadece onu iizmek için yakalanmayı istiyordum.

Ama Program'a geri dönmek istemediği biliyordum ve bu düşüncüyü bastırdım. Bunları tekrar yaşayamazdım, özellikle de Realm yokken. Gözlerimi kapadım. Göğsümde kalbim hızla çarpıyordu. James'le gitmek istiyordum. Ama yeni bir geçiş kâğıdı kullanmak, için fazla erkendi. Şüphelenebilirlerdi.

\$1' ANDA Ol M AZ, diye cevap verdim. BAŞKA BİR ZAMAN? James hemenı cevap vermedi ve sinirlenmiş olmasından ya da bizi çıkarmak için detaylı bir plan uygulamaya başlamış olmasından korkmuştum. Ne kadar daha bekleyeceğimi düşünürken bir mesaj geldi.

BAŞKA BİR ZAMAN.

"Denetimcin bugün çok gergin görünüyor," dedi Lacey. Öğle yemeği paketine

uzandı ama küçük keklerinin yerine parlak, kırmızı bir elma çıkardı. Fark ettiğimi görünce elmayı ısırdı. “Kiloma dikkat etmeliyim.”

“Harika görünüyorsun,” dedim ona ama elini kaldırıp beni susturdu.

“Konuyu değiştirmeye çalışma,” dedi. “Neden yakalandın? Bugün seni sıkıştırdığını gördüm.”

İç çektim. “Dün James Murphy’yle birlikte olduğum için olabilir. Beni eve bırakırken üstü çıplak ve çamurla kaplıydı. Ama hiçbir şey olmadı.”

“Çok açık ki öyle.”

Gülümsedim ama sonra Kevin’in bunu nasıl öğrendiği aklıma gelince gülümsemem yok oldu. “Annem bana ihanet etti,” dedim sessizce. “Bana denetimci çağırdı.”

“Vay,” dedi Lacey. “Bu çok acımasızca.” Ben çatılımlı yemeğime batırıp Lacey de elmasını parlatırken bir süre konuşmadık. Bitirdiğimizde, masanın karşısından gözlerime baktı. “Üzgünüm,” dedi. “Ailem bana böyle bir şey yapsaydı ne yapardım bilmiyorum. Bu.. Nefes verdi. “Yalnızca üzgünüm.”

Minnetle gülümsedim ve konuşmanın normal konulara dönüp hafiflemesine müsaade ettim. Lacey bu hafta sonu yeni, büyük erkek arkadaşıyla şehir dışına gidecekti. Onu biraz kıskanmışım ama mutlu görünmesine seviniyordum. Gözlerimi kafeteryada

gezdirdim, James’in her zaman oturduğu yere bakrım ama bugün onun sandalyesi boştu.

James ortalıkta gözükmüyordu.

Annem akşam yemeğinde benimle konuşmadı ki bu yerinde bir hareketti çünkü ben de onunla konuşmak istemiyordum. Babam çaresizce ikimize baktı ama ne ben ne annem açıklamaya kalkıştık. Yemeğimi bitirdiğimde, tabağımı lavaboya boşalttım ve gidip kendimi odama kapadım.

James’in mesajlarını kesinlikle benimle flörtleştğini düşünerek onlarca kez okudum. Yazdıkları, sanki onu benden uzak tutamayacaklarını söylüyor gibiydi ki bu bile inanılmaz derecede romantik geliyordu bana. Eğer ben fazla bir anlam

yüklemediysem ama bu da kesinlikle mümkündü. Belki de sadece Progranıdan kaçmanın zorluğu onun hoşuna gidiyordu. Ya da belki de sadece onları kızdırmaya çalışıyordu.

Telefon numaramı nasıl bulduğunu merak ediyordum. Realm gibi o da bir yerlere gizlice girip dosyaları alıyor olabilir. Bunu yapması beni kesinlikle şaşırtmazdı. James kötü biriydi. Ve bu onu bir şekilde iyi yapıyordu.

Aşağıdan tabak kırılması gibi bir ses geldi. Sesten ürktüm ve kafamı kapıya çevirdim. Babamın odama kadar gelen yüksek sesi, anneme durmasını söylüyordu. Buna onun sebep olduğunu söylüyordu. Anneme onun hatası olduğunu söylerken nefesimi tuttum.

Benim hakkımda mı konuşuyorlardı?

Daha önce annem ile babamın tartıştıklarını duymamıştım ,.ınu her nedense tanıdık bir histi bu. Ben duygularımın yoğunluğunda boğulurken, gözlerimde yaşlar birikmeye başlıyordu: hatrlava madiğim ama yine de canımı yakan duygularımın yoğunluğunda boğulurken. Canımı yakıyorlardı. Annemin sesi buradan neredasc

hiç duyulmuyordu, bu nedenle daha yakından dinlemek için kapıya gittim. Ve sonra beynime ani bir acı girdi.

Geriye doğru sendeledim ve inledim. Sanki beynimin ön lobunu tornavidayla deliyorlardı. Olduğum yere yığılmak üzereydim. Anevrizma mı yaşıyordum? Ölüyor muydum?

Ne olduğunu bilmiyordum ve kapıya gitmeye, yardım çağırmaya çalışırken korku içindeydim. Sonra bir görüntü belirdi gözlerimde. Diğer bütün sisli anıların arasındaki tek parlak renkli anıydı bu. Ellerimde bir şey tuttuğumu, yatağımı kaldırıp elimdekileri yatağımdaki yarığa koyduğumu gördüm. Yatağımda bir yarık mı vardı?

Acının yerini uyuşuk bir ağrı aldı ve kapalı kapının önüne yığıldım, nefes almaya çalışıyordum. Bir şey hatırlamış olmam mümkün müydü? Yavaşça ayağa kalktım ve yatağın kenarına yürüdüm. Yere eğildim.

Ağır yatağımı kaldırdım. Altını elimle yokladım ve bir şey bulamayınca hayal kırıklığına uğradım. Yatağı bırakmak üzereyken, kumaşın altında bir tümsek

hissettim. Kalbim endişe ve heyecanla atıyordu. Bakmak için kafamı eğdim. Kollarım yatağın ağırlığından titremeye başlamıştı. Ve kumaşta küçük bir yarık gördüm.

Bu gerçektir. Yatağın kenarını omzuma koydum ve yarığın içindekileri çıkardım. *Bunlar da ne?*

Plastik mor bir yüzük ve bir fotoğrafın arkasını gördüm. Bunlar neden benim yatağımın içindeydi? Ve neden onları sakladığımı hatırlıyordum?

Yatağı bıraktım ve üstüne oturdum, yüzüğü kenara alıp fotoğrafı çevirdim. Çevirdiğim gibi şaşkınlık içinde kaldım.

Bu, Brady'nin fotoğrafıydı. Muhtemelen ölümünden hemen önceydi ama hatırlayamıyordum. Ve yanında... Yanında kolunu Brady'nin omzuna atmış halde James duruyordu. Matematik dersinden James, ölmüş olan ağabeyimle birlikte duruyordu. Gülererek.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Neredeyse boş olan sınıfımın kapısından, James'i gördüm. Masasında oturmuş, defterine bir şey çiziyor gibi görünüyordu. Dönüp denetimcime baktım. "Kitabımı unutmuşum," dedim. Kitabı bilerek dolabımda bırakmıştım. "Onu bana getirebilir misin? Geç kalmak istemiyorum."

Kasıtlı olarak ön taraftaki yerime doğru yürüdüm sanki Kevin a fazla sosyalleşme problemimi çözmüş olduğunu gösterir gibi. Başını salladı ve hemen döneceğini söyledi. Ama kapıdan çıktığı anda, hızla James'in masasına gittim. Kafasını kaldırmadı; defterine uzun, kıvrıkcık saçlı bir insan resmi çizmeye devam etti.

O ve Brady'nin fotoğrafını cebimden çıkarıp, defterinin üstüne atıp onu korkuttum.

Sandalyesinin arkasına yaslanıp bana baktı. "Bu da nedir?"

"Ağabeyimi nereden tanıyordun?" diye sordum fotoğrafa bastırarak. James mavi gözleri şaşkın bir şekilde Brady'yle durduğu fotoğrafa baktı ve rengi soldu.

James elimin altından fotoğrafı çekip inceledi. "Bu fotoğrafı daha önce hiç

görmedim,” dedi.

'Teki, ağabeyimi?’

James zorla yutkundu. “Onu tanımıyorum.”

“O halde neden nehirde berabersiniz? Neden kolunu omzuna atmışsın? Tanrım, onunla arkadaş mıydınız?”

James fotoğrafı incelemeye devam etti ve yüzünü sertçe ovuşturarak fotoğrafı bana verdi. “Denetimci gelmeden önce yerine dön,” dedi duygusuz bir sesle.

“Bilmek istiyorum...”

“Daha sonra,” diye tersledi beni. “Şimdi git.” James sert bir ifadeyle baktı, şu anda bana daha fazla bir şey söylemeyeceğini anlamıştım. Öğretmen sınıfa girdi ve fotoğrafı cebime koyup James’in vereceği cevaplar için beklemem gerektiğine öfkelenerek aceleyle sınıfın ön tarafına gittim.

Tam sandalyeme otururken, Kevin içeri girdi ve kitabımı masama koydu. Kimsenin benimle konuşmadığından emin olmak için sınıfı gözlemek üzere, arkaya geçti. Ama ben çoktan çözülmeye başlamışım gibi hissediyordum.

İlk önce James’le yüzleşmeyi istediğim için Lacey ye fotoğraftan bahsetmemiştim. Benimle konuşuyor olmasının sebebi bu olabilir miydi? Ağabeyimin ölümüyle bir ilgisi var mıydı? Aldatılmış hissediyordum ama böyle hissetmem gerektiğine tamamen ikna olmuş değildim, James in de cevabı bilmeme ihtimali vardı. Ama her şeyden çok, sanki neredeyse ağabeyimle yaşadıklarımın bir kısmını geri kazanmış gibi hissediyordum. Sadece boşlukları doldurması için James’e ihtiyacım vardı.

Yemeğime neredeyse hiç dokunmadım ve Lacey’nin anlattıklarına sadece kafa salladım. James’in gelip masasına oturmasını bekledim ama gelmedi. Çığlık atmak, onu bulmak istiyordum. Kevin a ba-

kıp bir öğretmenle konuştuğunu gördüm ve telefonumu çıkardım. James’in son mesajını buldum ve cevapla tuşuna bastım.

KONUŞMAK İSTİYORUM. ŞİMDİ.

Nefesimi tuttum, karşılık vermesini beklerken telefonumu masaya koydum. Saate baktım ve öğle yemeğinin bitmesine sadece on dakika olduğunu gördüm. Parmaklarım titriyordu. Telefonum titredi ve ona uzanırken neredeyse kolamı döküyordum.

“Hey, Sloane,” dedi Lacey. “İyi misin?”

“İyiym,” dedim ona ve mesajı açtım.

BODRUM KATI. DEPONUN YANI.

Ah, evet. Bu harika bir fikirdi. Yakalanmak mı istiyor diye merak ediyordum. Kevin a temkinli bir bakış daha attım.

“Neler oluyor?” diye eğilerek sordu Lacey ciddiyetle. “Gizlice bir şey yapıyorsun. Gözlerinden anlıyorum.”

“Buradan çıkmalıyım,” diye fısıldadım.

“Bir de bana sor.”

“Hayır, demek istediğim, buradan şu anda çıkmalıyım. Sence bunu yapabilir miyim?”

“Ah!” Omzunun üstünden gizlice baktı, denetimcimin hâlâ öğretmenle konuştuğunu gördü. Lacey çenesini kaldırıp arka merdiven boşluğunu gösterdi. “Oradan,” dedi. “Eğer hızlı davranırsan kapının açıldığını fark etmez.”

Bu işin altından başarıyla kalkabileceğimden şüpheli bir şekilde dudağımı ısırdım. Kevin’ın beni bulmasının ne kadar süreceğini düşünüyordum. Ama sonra şansımı denemeye karar verdim. “Hey” dedim yüzümde cansız bir gülümsemeyle. “Eğer yakalanırsam, beni unutma, tamam mı?”

“Tamamdır. Şimdi git.”

Sandalyemden yavaşça kalktım ve sakince çıkışa vürüdüm, Kapıya iyice yaklaştığımda Kevina baktım. Arkası bana donuktu. Kalbim hızla çarpıyordu ve kafeteryadan çıktım.

* * *

Deponun kapısı çok ağırdı ve açarken gıcırdıyordu. Korkunç bir yerdi burası ve burada olmamam gerekiyor diye düşündüm. Karanlıktı.

“Buradayım.” Köşeden James’in sesi geldi. Etrafında masalar ve eski kutular istiflenmişti. Onu pek göremiyordum ama yürümeye devam ettim. Elleri kollarıma değdiğinde korkuyla ağzımdan küçük bir çığlık kaçırarak sıçradım. “Üzgünüm,” dedi. “Işığı bulamadım.” Onu görene dek baktım; burası o kadar karanlıktı ki sanki dünyadaki tek insanlar bizmişiz gibi gelmişti. Tanrım, buraya gelmek çok aptalcaydı. Beni göremiyor olsa da kollarımı önümde bağladım. O sırada oda aydınlandı ve James’in duvarın yanında, elinin de butonda olduğunu gördüm. Bana baktığında, yüzümde son derece ciddi bir ifade vardı.

“Brady’yi nereden tanıyorsun?” diye sordum.

“Sana onu tanımadığımı söyledim. Onu daha önce hiç görmedim. Ona sordun mu?”

Sözleri canımı yaktı ve geriye doğru bir adım attım, ciğerlerimden hava dışarı süzüldü.

“Evet, sordun mu?” diye sordu.

“James,” dedim sesim ağlamaklı bir şekilde. “Benim ağabeyim öldü.” Ağabeyimi tanımıyor olduğu gerçeği —hafızasından onun silinmiş olduğu gerçeği- kendimi kaybetmeme sebep olmuştu. Bu fotoğrafı görmek acımı, ağabeyim için hissetmiş olmam gereken ama hatırlayamadığım üzüntüyü körüklemişti. Ellerimle yüzümü kapadım ve birden James beni kendine çekti ve gömleğine yaslanıp sessizce hıçkırıklara boğuldum.

“Çok özür dilerim,” dedi. “Bilmiyordum. Ben aşağılık herifin tekiyim, tamam mı?”

“Öylesin,” diyerek onayladım onu ama geri çekilmedim. James’in Brady’yi tanımasını isterdim. Onun bana Brady’den bahsetmesini isterdim. Ama şimdi, sanki onu tekrar kaybetmiş gibiydim.

“Ağlama,” dedi James sessizce. “Bu şekilde sınıfa gidemezsin.”

“Gitmeyeceğim,” dedim doğrularak. “Buradan nefret ediyorum. Her şeyden nefret ediyorum.”

“İnan bana Sloane,” dedi. “Bunu anlayabiliyorum. Ama aptalca bir şey yapmanı istemiyorum. Buradan nasıl çıkmayı planlıyorsun?” James saçlarını kulağımın arkasına aldı. Ona izin verdim ama bakışlarımı indirdim.

“Emin değilim.”

“Yardım edebilirim,” dedi. “Dersten kaçmayı bir sanata dönüştürdüm. Program’ın doktorlarından birinin yetki kodunu ele geçirdim. Ofis kodu kontrol edip doktorun emekli olduğunu görmediği sürece, kodun süresinin dolmuş olduğunu anlayamazlar.”

“Gerçekten mi?” Burnumu çekip yanaklarımı sildim.

“Ben amatör değilim,” dedi. “Ben aslında şu anda terapideyim. Eğer seni buradan çıkarırsam, öğle yemeği yiyelim mi? Açlıktan ölüyorum.”

Ağabeyimi tanımadığı için hâlâ ona kızgın olmak isteyip bekledim ama aslında bunun onun suçu olmadığını biliyordum. “Duruma göre değişir,” diye mırıldandım.

“Hangi duruma?”

“Sence... Sence anılarımızı geri alabilir miyiz?” diye sordum.

“Hayır,” dedi üzüntüyle. “Herkes sordum. Araştırdım. Ve gördüğüm kadarıyla... Hayır.” Sesi keskinleşmişti ve bu hoşuma gitmişti. Sesindeki öfke hoşuma gitmişti.

“Ama denemek ister misin?” diye sordum. “Evime gelip Brady nin eşyalarına bir şey hatırlıyor musun diye bakmaya ne dersin?”

“Bana sandviç yapar mısın?”

Gülümsedim. “Evet. Sanırını yapabilirim.”

James bir süre sessiz kaldı ve teklifimi reddedeceğini düşündüm ama sonra telefonunu çıkarıp bir numara çevirdi ve yaşlı bir adam sesiyle konuştu. Kabul etmeliydim, bunu ustalıkla başarmıştı. Ve konuşması bittiğinde gergin görünüyordu, sanki benimle evime gelmek, ne olduğundan emin olmadığı bir şeyin başlamasına sebep olabilir gibiydi. Ama yine de gittik. Birlikte.

“Ailen yakın zamanda eve dönecek mi?” diye sordu evin arka girişinde durduğumuzda.

Ben onları görmezden gelmeye çalışsam da karnımda küçük birkaç kelebek uçuştı. “Hayır, bir süre dönmezler.”

Kevin, James diğer lisede acil alarmı verdikten sonra aceleyle gitmişti, yanı, neyse ki yüzüne karşı yalan söylemek zorunda kalmamıştım. Ofis bu telefon şakasına hiç sorgulamadan inanmışa. James’in kuralları bu denli ustaca yıkması beni neredeyse korkutuyordu.

“Eğer eşyalarını karıştırırsak anlarlar mı?” diye sordu dağınık mutfağımıza girerken. Dünkü akşam yemeğinden kalma tencereler hâlâ ocakta duruyordu, bulaşıklarsa lavabonun yanındaydı.

“Umarım anlamazlar.” Arkamızdan kapıyı kapadım ve kilitledim. James mutfağa göz gezdirdi ve sonra bana baktı.

“Tanıdık mı?” diye sordum.

Kafasını salladı. “Üzgünüm, değil.”

James’i yukarı çıkarırken, hayal kırıklığına uğramış hissediyordum. Bana Brady’yle ilgili bildiği her şeyi anlatmasını istiyordum. Ağabeyimin ölümüyle ilgili herhangi bir detay hatırlıyor mu öğrenmek istiyordum. Ağabeyimin ölümünün acısını nasıl atlattığımı. Ama arkamdan beni takip ederken sadece aklı karışmış görünüyordu. Bir kapıda durakladık.

“Burası ağabeyimin odasıydıdedim sessizce. Gözyaşları gözlerimi kaşındırmaya başlamıştı ama onları bastırdım.

James yanımdan geçip içeri girdi, sanki bir şey hatırlayacakmış gibi odayı inceledi. Ama dakikalar geçtikçe, bunun mümkün olduğuna dair ümidimizi kaybediyorduk. Mavi gözlerini sonunda benimkilere çevirdiğinde, içlerinde özür olduğunu gördüm. Dönüp koridora çıktım.

Hayatlarımızın büyük kesitlerinin öylece silinmesi gerçek gibi gelmiyordu bana. James’le aramızda bir bağın olması ama bizim bunun ne olduğunu hatırlamamız gerçek gibi değildi sanki. O Brady’yi tanıyordu. Onu nasıl unuturdu? Koridorda yürüdüm, James arkamdan geldi. Durduğunu duydum.

“Senin odan mı?”

Dönüp odamın kapısında durduğunu gördüm. “Evet.”

“Görebilir miyim?”

“Neden?”

“Sadece merak ediyorum.”

Ona hayır demeliydim ve ailem eve dönmeden onu buradan çıkarmalıydim ama onun yanımda olması güzeldi. Çaresiz hisseden tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzeldi. James odama girdi ve gezindi. Şifonyerimin üstündeki ıvır zıvırlara baktı, yatağımın yumuşaklığını test etti. Onu izlediğimi görünce gülümsedi.

“Mide bulandırıcı olduğumu biliyorum. Söylemene gerek yok ”

“Söylememeye çalışırım.”

Güldü ve ayağa kalktı. “Fotoğrafa tekrar bakabilir miyim?” diye sordu. Fotoğrafı kot pantolonumun cebinden çıkarırken kapının çerçevesine yaslandım ve sonra James gelip tam önüme durdu. Yakınımdaydı.

Yüzümü inceleyerek elimden fotoğrafı aldı. Nefesim kesildi ve bir şey diyemedim. “Sana benziyor,” diye mırıldandı James fotoğrafa tekrar bakıp.

“Kan bağımız vardı.” Ancak kalbim iğneleme yapacak halde değildi, söylediğim şey üzüntülü bir şekilde çıkmıştı ağızımdan. James bunu fark etmiş görünüyordu.

“Öldüğü için üzgünüm,” diye fısıldadı beni tekrar inceleyerek. “Ve hatırlamadığıma da üzgünüm.”

Bunu söylediğini duymak beni üzmüştü. Brady yle o, o kadar yakın arkadaşlar mıydı, onu bile bilmiyordum ama hissettiğim acı, yakın olduklarını gösteriyor gibiydi.

Düşünmeden uzanıp James’e sarıldım, kapının öbür tarafına sendelemesine sebep oldum. Başta, ben kafamı onun göğsüne yaslarken, elleri sakarca kalçamı tutuyordu. Kollarıyla beni korumacı bir şekilde sardı, dokunuşu sarsıcı bir

şekilde rahatlatmıştı beni.

“Özür dilerim,” dedim aniden ve doğruldum. Bu hazırlıksız yakınlığı daha az tuhaf hissettirebilmek için ona ne demem gerektiğinden emin olamayarak geri çekildim. Ama James bileklerimden tuttu ve beni kendine çekti, bu sefer buna asıl ihtiyacı olan oymuş gibi sıkıca sarıldı bana.

Kalbi benimkinin yanında gümleyerek öylece durduk. James elini saçlarımın altından enseme koydu. “Bu hoşuma gidiyor,” dedi. “Ve bu çok tuhaf çünkü aslında birbirimizi tanımıyoruz ama...” Sesi azaldı ve ben de cümlesini onun yerine tamamlamaya çalışmadım çünkü ne demek istediğini biliyordum.

O ve benim, birlikte böylece durmamız. Bu çok garip bir histi; anlayamadığım, hem rahatlık hem ıstırap dolu bir histi. Ama emin olduğum tek şey, güvende hissettiğimdi.

“James,” dedim.

“Sloane.”

“Sanırım biz bunu daha önce de yaptık.” Bundan çok emindim ama yine de ne düşünmem gerektiğinden emin değildim. Tanımadığım birine nasıl bu kadar yakın hissedebilirdim?

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra James, eli hâlâ boynumda, beni hafifçe itti. “Gitmeliyim,” dedi. “Seninle... Seninle yarın konuşuruz.” Suratını belirsizlik maskeleymiş gibiydi ve keşke hiçbir şey söyleme-seydim, keşke önceden arkadaştan öte bir ilişkimiz olduğunu ima etmeseydim diye düşündüm. Tamamen şaşkına dönmüş görünüyordu.

“Özür dilerim...” diyerek söze başladım ama kafasını salladı.

“Kesinlikle Özür dileyecek bir şey yok,” diye cevapladı nazıkçe. Kibarca. Ve döndü, koridora çıktı ve tek yapabildiğim onu takip etmektir. Gözyaşları gözlerimi yakmaya başlamıştı. Gitmesini istemiyordum.

Arka kapıya geldiğinde, kapıyı açıp durdu, arkasına bakmadı. “Ağabeyine gerçekten çok üzıldüm, Sloane,” dedi.

Ve ben cevap veremedim, beni mutfakta yalnız bırakıp gitti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Mor yüzük parmağında, yatağında yatıyordum. Neden böyle bir şeyi saklamıştım ki? Bu sadece ucuz, plastik bir yüzüktü. Cevabı bulma umuduyla elimi gözlerime yaklaştırdım. Ama bulamadım.

Yan yatarak fotoğrafı inceledim tekrar. Brady nin ne kadar mutlu görüldüğü ve onu bir daha göremeyeceğim gerçeği kalbimi sızlatmıştı. Ve yanında James duruyordu, o da en az Brady kadar tasasızdı.

James'in bugünkü tavrı yüzünden aklım karışmış ve incinmiş hissediyordum. Yanlış bir şey mi söylemişim, onu fazla mı zorlamış tim bilmiyordum. Onun da benim gibi hissettiğini düşünmüştüm ama sanırım yanılmıştım. Tavrını anlayamıyordum ve bunun da ötesinde, reddedilmiş hissediyordum.

Sadece kaybettiklerimi bulmaya çalışıyordum.

Okula gittiğimde James'ten uzak durdum, zaten Kevin sürekli yanımda olduğu için ona yaklaşılamazdım. Neredeyse gece tuvalci dişlerimi fırçalarken bile yanımda olacak gibi geliyordu bana. Am.

iyileşmemin ikinci haftasına girdiğimde, matematik dersinden sonra beni kenara çekti.

“İşte,” dedi bana kiiçik bir kâğıt parçası uzatıp. Üstündeki adrese ve sonra Kevin a baktım.

“Michael seni bekliyor olacak.” Kevin kâğıda doğru kafasıyla işaret etti. “Ama,” dedi temkinli bir şekilde. “Senin sorumluluğunu benden aldılar Sloane. Sana yeni bir denetimci mi atanacak yoksa... ne olacak emin değilim. Sana Micheal'ın adresini verme sebebim bu.” Beni bıraktığına gerçekten üzülmüş görünüyordu, soluk verdi. Artık onun beni izlemeyeceğine sevinmeme rağmen, bana başka bir denetimci atamamalarını umuyordum.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı Kevin geri çekilirken. Gitmek üzere arkasını dönene kadar gözlerini üzerimden çekmeden beni izledi.

Bekledim. Kevin bir şeye endişelenmiş gibi görünüyordu. Realm bunun ne olduğunu bilirdi. Realm her zaman, her şeyi biliyormuş gibiydi.

“Sloane?”

Boş gözlerle dolabımın içine bakarken adımlı duydum. James yanımda duruyordu ve onu gördüğüm gibi gözlerimi devirdim. “Git başımdan,” dedim. “Bugün senin yanardöner yakınlığını kaldırabilecek durumda değilim.”

“Yakınlığımı istediğini mi söylüyorsun?” Sırtı ama buna karşılık vermedim.

“Bak,” dedim ona. “Sadece önceden,” sesimi alçalttım “birbirimizi teselli ettiğimizi düşündüğümü söylemem, sana başka bir şey teklif ettiğim anlamına gelmez. Öylece kaçıp aptal gibi hissetmeme sebep olmana gerek yoktu.”

Gülümsemesi yok oldu. “Biliyorum.”

Bekledim ama devam etmedi. “*Biliyor musun?* Bu özrü için teşekkür ederim. Seninle konuşmak çok güzeldi, James.” Gitmek üzere hareketlendim ama uzanıp dirseğimden tuttu.

“Bekle,” dedi sessizce. “Kızma. Sebeplerim var.”

“Ve ne olduklarını benimle paylaşmak istemiyorsun, öyle mi.” “Pek sayılmaz. Ama belki de düşündüğün kadar güçlü değilimdir.” Bir filmde duyduğu ucuz bir lafı tekrarladığını düşündüm ama bunu söylerken çok açınılası görünüyordu. İnsanlar fark etmeden önce kolumu elinden yavaşça çektim.

“O halde ne istiyorsun?” diye sordum ciddiyetle.

“Keşke bilseydim Sloane. Ama ağabeyin hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum. Ve... senin hakkında. Demek istediğim, daha önceden arkadaş olabiliriz.”

Başımı salladım. “Fotoğrafta çok mutlu görünüyorsun.” “Sadece anılarımızı geri almayı istiyorum.”

O anda, Realm’in ne yapmamız gerektiğini bilebileceği aklıma geldi. O, her zaman bir adım öndeydi, her zaman Program hakkında herkesten daha çok şey biliyordu.

“Tanıdığım biri var,” dedim. “Programdayken arkadaşımı ve çok zeki biri. Ne yapmamız gerektiğini biliyor olabilir.”

James gizli bir mesajı deşifre etmeye çalışıyormuş gibi beni inceledi ama sonra omzunu silkti. “Pekâlâ, kim o?”

“Adı Realm ve elimde adresi var. Gidip yardımcı olabilecek mi bir bakacağım.”

“Kulağa berbat bir plan gibi geliyor.”

“Daha iyi bir planın var mı?”

James güldü. “Sloane, benim hiçbir zaman planım yoktur. Bak ne diyeceğim. Bu gece evinden gizlice çık ve Barron ve hlm sokaklarının olduğu köşede buluşalım. Seni erkek arkadaşının evine arabayla götürürüm.”

Realm benim erkek arkadaşım değildi ama bunu inkâr ya da kabul etmemeye karar verdim. Saat altıda buluşmaya karar verdik ama Jamesin gözlerindeki kararsızlığı görebiliyordum, sanki hala Realm’in benim için ne ifade ettiğini çözmeye çalışıyormuş gibiydi.

Ye bir kereliğine benim hakkımda bir şeyi merak etmesinden hoşnut bir şekilde onu orada öylece bıraktım.

Ev sokağın iç tarafında, büyük ağaçların arkasındaki uzun, çakıl bir yolun ilerisinde saklanmıştı. Araba durunca tekerleklerin altında taşlar çıtırdadı. Evin ıssızlığını inceledim. Dört bir yanı ormanla çevrili küçük ahşap bir evdi bu. Saksılarda birkaç ölmüş çiçek duruyordu.

“Bu çocuğu tanıdığına emin misin?” diye sordu James. “Burası masum gençlerin birlikte olmaya gelip cinayete kurban gittikleri yerlere benziyor.”

Güldüm ve yanlamasına ona baktım. “Arkadaşımın yanında beni utandırma. Realm iyi bir çocuk.”

“Arkadaştan öte biri miydi? Beni çok da ilgilendirmez ama...” Bakışlarını yere indirdi. Ani bir suçluluk hissi kapladı içimi.

“Hayır, sormanda bir sakınca yok. O... Sanırım karmaşık bir durumdu.”

James bir şey söylememişti ama arabaya ağır bir sessizliğin çöktüğünü hissedebiliyordum. Yapacak başka bir şey bulamayarak kapıyı açtım ve arabadan inip James’in beni eve kadar takip etmesi için bekledim. Ön verandaya

geldiğimde, içim gerginlik ve heyecanla doldu. Realm'i tekrar görmek üzereydim. Bir aydan uzun bir süre olmuştu. Değişmiş miydi? Ben değiştiğimi biliyordum.

Kapı aralandı ve Realm kafasını aralıktan dışarı çıkardı, tıpkı Programcia gizlice dolaştığımız zaman yaptığı gibi. Gülümsemeye başladım ve sonra kapı tamamen açıldı ve Realm dışarı çıktı, daha ona bakmama fırsat bırakmadan beni kucakladı.

“Merhaba, tatlı şey,” dedi beni kollarıyla sıkıştırarak. “Burada olduğuna inanamıyorum.”

Realm güzel kokuyordu; deterjan ve sabun değil, temiz kokuyordu. Hafif bir kolonya kokusu vardı. Ona bakmak için geri

çekildim. Saçları kısalmıştı, yüzünün rengi daha az hayalet gibiydi. O sırada verandanın korkuluğuna yaslanmış olan James'i fark etti.

“Ah, merhaba,” dedi Realm şaşırmış bir sesle. Elini uzattı ve James'le tokalaştılar. “Michael Realm,” dedi.

“James Murphy.”

Realm'in yüzündeki gülümseme aniden yok oldu ve az önce yüzünde olan rengin solup gittiğini gördüm. “Tanıştığıma memnun oldum,” dedi neredeyse fısıldarcasına ve geri bir adım attı. Bana karanlık bir bakış fırlattı.

“İçeri gelin.” Kapıyı iterek açtı ve girmemiz için işaret etti. James ona teşekkür etti ve Realm'in keyfinin kaçmasının James'in yüzüne küçük bir tatmin hissi yerleştirdiğini fark etmeden geçemedim.

Realm peşimizden içeri girip kapıyı sürgülerken girişte durduk. Ev, açıktaki ahşap kirişleri ve gösterişsiz dekoruyla daha çok bir kulübeye benziyordu. Realm'in beğenebileceğı türden bir yer gibi gelmemişti bana ama sonra Program'dan önce nasıl biri olduğunu bilmediğimi hatırladım. Bunu o da bilmiyordu hatta.

“Nasılsın Sloane?” diye sordu beni inceleyerek.

“Tuhaf,” dedim. “Her şey biraz tuhaf benim için. Sen nasılsın?”

“Ah, ben çok iyiyim.”

Bizi oturma odasına aldı ve ben kanepeye oturdum, James de şöminenin yanında bir sandalyeye oturdu. Realm yanıma çöktü ve bir kez daha kollarıyla sardı beni. “Tanrım, seni özlemişini,” dedi. “Ve saçını beğendim.”

“Değiştirmememi söylemiştin.”

“Yanılmışım. Harika görünüyorsun. Hem de sağlıklı görünüyorsun ” Duvardaki baykuş resimleriyle büyülenmiş gibi davranan James’e bir bakış atı. “Peki, dedi Realm kollarını öniinc ılıp v'a.v tıkların arasına yerleşirken. ‘ İkiniz nasıl tanışmız?’”

“Biz çıkmıyoruz, a>ıl sormak istediğin buysa,” dedi James »akinec.

Realm gülümsedi. “Bunu sormadım.”

James başını salladı. “Öyle olsun.”

James hızla ilişkimizi yok sayarak kendime olan güvenime küçük bir darbe vurmuştu ama bunu görmezden gelip Realm’in dikkatini kendime çekmek için koluna dokundum. “Senin yardımına ihtiyacımız olduğu için geldik,” dedim.

“Senin için her şeyi yaparım.”

O anda, tuhaf bir hisse kapıldım ve ne olduğunu anlamaya çalışarak duraksadım. Romantik değil, neredeyse tedbirli bir histi bu... Ama ne olduğunu bulamadan geçip gitmişti. Sanki duygusal bir dejavu gibiydi.

Arka cebime uzandım ve fotoğrafı çıkarıp Realrı e verdim. Fotoğrafi görünce hızla derin bir nefes çekti içine. “Bu nasıl eline geçti?” diye sordu derhal.

“Onu buldum. İlginçti. Evdeydim ve birdenbire bir anı parladı gözlerimin önünde. Eskiden kalma bir anı. Bu fotoğrafı yatağımdaki yarığa koyduğumu gördüm. Bu ağabeyim,” dedim Brady nin yüzünü işaret edip. “Bu da o.” Başparmağımla omzumun üstünden arkaya, James’e işaret ettim ve James’in kendi kendine güldüğünü duydum.

Realm çenesini sıktı ve fotoğrafı bana geri verdi. “Ve bana ne sormak istiyorsunuz?” Sesi soğuk geliyordu.

“Onun ağabeyini hatırlamıyorum,” diye böldü James. “Anılarımı nasıl geri alabileceğimi öğrenmek istiyorum.”

Realm dikkatle ona baktı. “Alamazsın.”

“Sana inanmıyorum,” dedi James sanki Realm’in sesinde bir terslik sezerek. James anılarımızı geri alamayacağımızı söylemişti ama fikrini değiştirmiş olmalıydı.

“Realm,” dedim James’le arasında yükselen gerginliği dağıtmaya çalışarak. “Programcayken, sana ihtiyacım olduğunda bana yardım edeceğini söylemiştin. Ne demek istedin? Bu anıyı nasıl hatırlayabiliyorum?”

Realm parmaklarını onlara bakarak benimkilere geçirdi. Eli soğukta. “Roger’ı hatırlıyor musun?”

Bu ismi duyunca karnıma ağrı girdi. Görüntü biraz sisli olmasına rağmen, o korkunç denetimciyi hatırlıyordum. “Evet.”

“Peki, ya mor hapi?”

Duraksadım. Böyle bir şey hatırlıyor gibiydim, çok kuvvetli bir nane tadı hatırlıyordum. Düşüncelerimin sanki bir şekilde değiştirilmiş gibi altüst olduğunu hissettim, titredim. Bir hap vardı ve ben onu içmiştim. “Bir anımı kurtarabileceğimi söyledi,” diye mırıldandım.

“Bekle,” diye çıkıştı James. “Bir anını kurtarabiliyor muydun? Bu nasıl oldu?”

“Sonra söylerim,” dedim ona. Alaylı bir şekilde sessizce güldü, sanki dışarı çıkmak istiyormuş gibi görünüyordu.

“O zaman sana söylemiştim Sloane.” Realm elini benimkinden çekti. “Anı bağlamdan kopuk bir şekilde onaya çıkıp kafanı daha da karıştıracak. Hapı almamalıydın.”

“Ama aldım. Şimdi, nasıl daha fazlasını hatırlayabilirim?” Realm’in kahverengi gözleri üzüntüyle bana baktı. “Gerçekten hatırlayamazsın. Anılar yok oldu. Kalıcı olarak.”

“Ama önceden kim olduğumu öğrenmek istiyorum,” dedim. “Brady ye ne

olduğunu, bana ne olduğunu öğrenmek istiyorum.” “Sadece hayatına devam etmelisin. Baştan başlamalısın. En iyisi...”

“Senin olayın nedir?” diye yüksek sesle sordu James. “Program için mi çalışıyorsun? Birine geçmişini unutmamasını kim söyler ki? Biz bilmek istiyoruz, gerizekâlı. Onun ağabeyini nereden tanıdığımı bilmek istiyorum.”

Realm kafasını salladı ama soğukkanlılığını yitirmedi. Bunun yerine ayağa kalktı ve buzdolabına gidip bir bira aldı. Bize teklit etmedi. Uzun süren bir yudumdan sonra James’e baktı. “Biraz aşağılık birisin,” dedi Realm.

James omuz silkti. “Bana bilmediğim bir şey söyle. Ve ayrıca, sen de bizden çok da farklı değilsin, değil mi? Boynunda güzel bir yara izi var. Nasıl olduğunu hatırlıyor musun?”

“Hatırlamak istemiyorum.”

“Bir daha aynı hatayı yapmamak için ne olduğunu öğrenmeyi istemez miydin?”

Realm acımasız bir gülüşle güldü. “Harika olan da bu ya, James Murphy. Bazı hatalar kendi kendilerini tekrar etmeye mahkûmdur.” Ve bana baktı, yine birasını uzun bir süre yudumladı. “Değil mi, Sloane?”

Realm’in tavrı beni tam anlamıyla şaşkına döndürmüştü. “Neden bahsettiğine dair en ufak fikrim yok,” dedim. “Ben buraya ağabeyim hakkında, geçmişim hakkında bir şeyler öğrenmek için geldim. Ve neden böyle davrandığını bilmiyorum. Beni kollaması için Kevin’ı gönderdin. Yardım etmeyi sen teklif ettin.”

“Bu, hayatına devam edebilmen içindi,” dedi yavaşça. Gözlerlerinde güçsüzlük vardı. “*Bunun* için değil.”

“Ah,” dedi James şöminenin oradan. “Şimdi anlaşıldı. Sloane, gidelim. O yardım etmekle ilgilenmiyor. Seni yatağa atmak istiyor.” “Neden *sen* gitmiyorsun?” diye tersledi Realm. “Seni çağırdığımı hatırlamıyorum.”

James sırtıttı. “Belki de çağırdın ama hatırlamıyorsun.”

Realm, James’le atışmaktan bıkmış görünüyordu ve birasını bitirip tezgâha yaslanarak yüzünü sertçe ovuşturdu. Bir şeyin onu harap ettiğini görebiliyordum.

James ve ben dışında bir şeydi bu.

“Biliyorsun, değil mi?” dedim bir anda, bundan emin bir şekilde. Gidip Realm’in önünde durdum. “Sen benim geçmişim hakkında bir şey biliyorsun.”

Buzdolabından bir bira daha çıkardı, içmeye başladı ve bakışlarını gözlerime indirdi. “Olabilir. Ama keşke bilmeseydim. Seni incitmek istemiyorum.”

“Tanrım,” dedi James kavga etmeye hazır gibi. “Yemin ederim. Realm uzandı, parmaklarını sevgiyle saçlarımda gezdirdi. Bakışları uzaklardaydı ve ansızın sanki yakınlaşıyormuşuz gibi utanmaya başlamıştım. Realm’le hiç birlikte olmamıştık. Bu şekilde değil. Ama bu hareketteki teklifsizlik, James’i susturmuştu.

“Program’da anlattın,” dedi Realm. “Bazen yataktayken hayatlarımız hakkında konuşurduk.”

Söyledikleri, Realm’in bunları sanki aramızda bir şey geçmiş gibi anlatması, yüzüme bir tokat inmiş gibi hissettirmişti. Söylerkenki soğukkanlılığı.

“Ve benim aşağılık olduğumu söylemiştin, değil mi?” diye sordu James gülerek. “Şu ortamda açılması pek de uygun olan bir konu değil, sence de öyle değil mi Michael?”

“Adım Realm.”

“Evet, pekâlâ. Sana nasıl istiyorsam öyle seslenirim. Ve bence Sloane’dan özür dilemelisin çünkü Sloane bana sırlarını herkese anlatan biri gibi gelmedi.” Dikleşti. “Ya da belki de şu anda seni dövmeye başlamalıyım.”

“Hayır,” dedim güçlkle yutkunarak. “Kavga etmenizi istemiyorum.” James’e baktım. “Önemli değil. Gerçekten de önemli değil.” James başını salladı ve kollarını göğsünde bağlayıp yerine oturdu. “Bunu kastetmedim,” dedi Realm. “Ve biz birlikte olmuyorduk” dedi James’e, her ne kadar bunu açıklığa kavuşturmak istemediği bariz olsa da. “Biz... yalnızca arkadaştık.”

“Aynı yatakta yatan arkadaşlar,” diye söylendi James. “Eminim ki öyledir.”

“Realm,” dedim James’in yorumunu görmezden gelerek. “Sana ne söyledim? Ve bunu nasıl hatırlayabiliyorsun? Ben herhangi biri hakkında kişisel hiçbir bilgi

hatırlamıyorum.”

Realm tezgâha yaslandı ve ben beklerken, birasının en azından yarısını içti. “Bir şeyi anlamak zorundasın, tatlı şey. Senin beynin...

şakağıma hafifçe vurdu “şu anda çok hassas bir yer. Anıların tıpkı ince bir porselen kadar kırılgan bir şekilde birbirine geçmiş durumda. Bu fotoğrafın yol açabileceği gibi bir çatlama, bütün her şeyin parçalara ayrılmasına sebep olabilir. Sana zarar vermek istemiyorum. Gerçekten. Biraz zaman verirsek...”

Ona eğildim, gözlerimi onun kilere dikerek elimi göğsüne koydum. “*Lütfen.*”

Realm yenilgiye uğramış görünüyordu ve sonunda başını eğerek pes etti. “Ağabeyin rafting kazasında ölmedi, Sloane. Bu Program’ın uydurduğu bir şeydi. Brady kendini öldürdü. Ve siz —sen ve onun en iyi arkadaşı James- bu olay olurken yanındaydınız.”

Brady nin görüntüsü beynimi doldurdu, nefesim kesildi. “Hayır,” dedim geri sendeleyerek. “Ağabeyim bunu yapmadı... Ailem bana kaza geçirdiğini söyledi. Neden yalan söylesinler? Neden?..” Soluk soluğa kalacak gibi hissediyordum ve sonra omzuma birinin kolunu attığını hissettim. James beni kanepeye yürüttü, oturmama yardımcı oldu. “Hayır,” dedim tekrar.

Kendimi toparlamaya çalışırken oda bir süre sessiz kaldı. Aklımda, Brady nin bunu yapmasına sebep olabilecek bir şey aradım. Ama tek görebildiğim ağabeyimin mutlu ve gülümsediği anılardı. Ona ne olmuş olabilirdi?

James başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. “Her şey iyi olacak Sloane,” dedi kesin bir şekilde. Ve bunu söyleyişi, söyleyişindeki kesinlik, içimi bir tür güven hissiyle kapladı. Realm’e döndüm.

“Bunu benden saklamamalıydın,” dedim ona ihanete uğramış hissederek.

Realm boşalmış bira şişesini tezgâha koydu ve bir tane daha almak niyetindeymiş gibi buzdolabına baktı. “Bu senin tekrar hastalanmana sebep olabilir. Sana bunu söyleyerek hayatını tehlikeye atıyorum ve... Tanrım. Ne yapıyorum ben? Daha çok erken. Sloane,

lütfen. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Hayatına devam etmen gerekli. Güvendesin. Güvende olduğunu bilmem gerekiyor.”

Yanımda, James'in gerildiğini hissettim.

“Başka?” diye sordum. Neredeyse hiç sesim çıkmıyordu. “Başka ne biliyorsun Realm? Bana söylemek zorundasın.”

Realm yüzüme baktı. Yüzünde acı vardı. Ve sonra kafasını salladı. “Bir tek bunu biliyorum. Üzgünüm.”

“Realm...”

“Bence artık gitmelisiniz.” Tezgâhtan kendini itti ve hızla kapıya gitti. Kapının kilidini açtı ve bize bakmadan kapıyı açtı.

“Ne?” dedim. “Hayır, sen...”

“Sloane.” Bana bakarken ses tonunda kesinlik vardı. “Gitmenizi istiyorum.”

“Bu saçmalık,” dedi James ayağa kalkarak. Elimi tuttu. James parmaklarını benimkilere geçirirken Realm'in gözlerinin öfkeyle parladığını gördüm ama sonra gözlerini çevirdi.

Bu şekilde ayrılamayacağımı düşündüm ve elimi James'in elinden çektim. “Biraz sonra dışarıda olurum,” dedim. James mavi gözlerini kısıp bana baktı. Bu bakış öyle şüphe doluydu ki, neredeyse ondan uzaklaşmak istemiştim. Sonra başını sallayıp dışarı çıktı. Çıkarken Realm'in omzuna omzuyla vurdu.

Realm acı acı güldü. “Seninle tanışmak güzeldi, Bay Murphy.” Yalnız kaldığımızda Realm'in yanına gittim. Bana bakıyordu. Çenesini sıkarak meydan okumaya çalışıyorsa da gözlerinde çaresizlik vardı. Ve birdenbire, ona sarıldım. Bana sıkıca sarılırken ağlama gibi bir ses çıktı zorla ağzından.

“Seni çok özledim,” diye fısıldadı. “Seni güvende tutmaya çalıştım Sloane. Ve şimdiyse sana zarar veren kişi benim. Sana Brady'den bahsetmemeliydim.”

Geri çekildim. “Her şeyi bilmek istiyorum,” dedim. “Bana her şeyi anlatmalısın. Ağabeyimin neden kendini öldürdüğünü an laya -

mı yorum.” Gözyaşlarını yine akmaya başlamak üzerelerdi. Realm avucunu yanağıma koydu.

“O hastaydı sadece. Senin suçun değildi.”

“O halde neden bu anıyı sildiler?”

Realm gözlerini kapadı. “Şu anda bununla ilgili konuşamam, tarh şey. Her şeyi berbat ettim. Benim... Benim düşünmeye ihtiyacım var. O fotoğrafı bulmamalıydın.”

“Hayır;’ dedim. “Bulmalıydım.”

“Ben senin mutlu olmanı istiyorum,” dedi. “Yemin ederim ki tek istediğim bu.” Arabanın olduğu yere, James’in, başını beklemekten sıkılmış halde direksiyona yasladığı yere temkinli bir bakış attı. Nefes verdi. “Şimdilik gitmelisin, tamam mı?” Eğilip yanağını öptü, bir süre öylece kaldı.

“Ya gitmek istemiyorsam?” diye sordum bana ağabeyim hakkında, geçmişim hakkında daha çok şey anlatmasını umarak.

Realm sorum hakkında düşünüyormuş gibi görünüyordu. “Şu anda anlayamayacağın çok şey var,” dedi. “Ama bilmeni istiyorum ki senin için tek istediğim şey iyileşmen. Buna inanıyor musun?”

Başımı salladım. “İnanıyorum.”

“Ben sadece... seni seviyorum,” diye fısıldadı yüzüme bakamadan.

“Biliyorum.” Ve söyleyecek başka bir şey bulamadım. Şu anda, tam anlamıyla kedere boğulmuş haldeydim, üstünden yıllar geçmiş olmasına rağmen, Brady’yi yeni kaybetmiş gibi hissediyordum. Ama Realm yanımda, beni sevmeye hazırdı. Benimle ilgilenmeye, kalbimdeki boşlukları doldurmaya hazırdı.

Ayak parmaklarımın ucunda yükselip dudaklarımı onunkilere bastırdım. Realm anında karşılık verdi öpücüğüme. Beni duvara yaslayarak şaşırır beni. Buraya geldiğimden beri bunu yapmayı bekli yormuş gibi, dili istekle benimkini bulmuştu.

Kalbim gümlüyordu ama hissettiğim şey suçluluk duygusuydu; sanki tamamen adaletsiz davranıyormuşum gibi. Ona karşı. Bana

karşı. Ve döndüm, öpüşmeyi bırakıp ona sarıldım. Realm bana sıkıca sarılarak

yavaşça güldü.

“Beni sevmiyorsun,” dedi.

“O türden bir sevgi değil. Ama belki...”

“Belki bir gün mü?” diye tamamladı benim yerime sözleri. Realm yorgun görünüyordu. Belki biraz da sarhoştı. “Gitmelisin,” dedi yine ve gözlerini yer döşemelerine dikip verandaya benimle yürüdü. Ve sonra, tek bir kelime daha etmeden, eve girip kapısını kapadı.

Orada, hâlâ ağabeyim hakkında öğrendiklerimin sersemliğiyle durdum. Arabaya baktım. James beni izliyordu. İyi olup olmadığımı sorar gibi çenesini kaldırdı ama karşılık vermedim. İyi değildim.

Hiç iyi değildim.

ONUNCU BÖLÜM

Kararmış tarlaların yanından şehre doğru giden yolu yarılamışken, James yanlamasına bana baktı. “Ne öpücüktü ama.”

Yanaklarım kızardı. “Veda ediyordum.”

“Dilinle mi?”

“Bu seni neden ilgilendiriyor?” diye sordum bunu görmüş olmasından utanç duyarak; neden utanç duyduğumu tam olarak bilmesem de. “Geçen gün odamda bana sarılmaya bile dayanamadın.”

“O sarılmayı aslanlar gibi göğüsledim,” dedi sırtarak “Ve kiminle öpüştüğünle ilgilenmiyorum. Sadece onun bir şeyler sakladığını düşünüyorum, bu nedenle bu kadar safça davranmana şaşırdım. Daha zeki olduğunu sanıyordum.”

“Ve ben de senin bu kadar çekilmez olmayacağını düşünüyordum.” “Çekilmez olmadığımı hiçbir zaman söylemedim,” dedi James. “Tutamayacağım sözleri vermemeye çalışıyorum.”

Bir süre sessiz kaldık ve tekrar ağabeyimi düşünmeye başladım. Brady kaza geçirmişti, annemin bana söylediği buydu. Rafting yaptığım

söylemişti ama hiçbir zaman benim de orada olduğumu söylememiştir. Hiçbir zaman Brady nin kendini öldürdüğünü söylememiştir.

Burnumu çekince ağlamaya başladığının farkına vardım. “Hey” dedi James yavaşça. “Özür dilerim. Öyle demek istemedim...” “Sorun sen değilsin,” dedim elimi sallayıp endişesini dindirmeye çalışarak. “Ağabeyimi düşünüyordum. Onun ölümünü hatırlamıyorum. Ama biz onunlaydık James. Sen ve ben. Ya kendini öldürmesine yardımcı olduysak?”

“Belki de olmuşuzdur.” Sesi duygusuzdu. Üzgündü. Kendi anılarını aramaya çalışır gibi bakışlarını benden çevirdi. Başını eğdiğinde, anılarında hiçbir şey bulamadığını anladım. Hiçbir şeyimiz yoktu.

“Ya veda ettiyse?” diye fısıldadım. “Ya veda ettiyse ve ben bunu hatırlayamıyorsam?” içimde bir şeylerin yıkıldığını hissettim ve hıçkırarak ağlamaya başladım. Brady nin gülüşü gözlerimin önüne geldi, kahkahası ise kulaklarımdaydı. Çok yakındık. Ne süredir hastaydı? Ve ben bunu nasıl fark edememiştim?

James elini omzuma koydu ve ben de ona yaslandım. Başta gergin duruyordu ama sonra kafamı göğsüne yaslamam için oturuşunu değiştirdi. “Aslında,” dedi yavaşça, saçımı geriye doğru eliyle tarayıp. “Ben de anneme ne olduğunu hatırlayamıyorum. Bir gün vardı, öbür gün ise yoktu. Ailem kavga eder miydi, annemin bizi terk etmek için bir sebebi var mıydı bilmiyorum. Babama sorduğumda, annemin bir iş için gittiğini ve sonra orada kalmaya karar verdiğini söyledi. Ama bizim kendi başımıza da mutlu olduğumuzu söyledi.” Duraksadı. “Blöf yaptığına on dolara bahse girerim.”

Durdum ve gözlerimi sildim, doğrulup ona yakınlaştım. Gözlerini açmış bana bakıyordu. “Ne oldu?” diye sordu.

“Program’dayken Blöf oynardık. Sen de oynar mıydın?” Güldü. “Ah, hayır. Çoğu zaman yalnız başınaydım ya da en azından bana öyle olduğunu söylediler. Gerçekten mi? Kart oyunu mu oynuyordunuz?”

“James,” dedim. “Ağabeyimle de hep Blöf oynardık.”

Yüzüne acı dolu bir ifade çöktü ve dalgın bir şekilde uzanıp gömleğimden sarkan bir ipi tuttu. “Gerçekten mi?”

Başımı salladım. “Eminim... Eminim sen de bizimle oynuyordun.” James gözlerime bakmıyordu ama sanki düşünceler içinde kaybolmuş gibi yavaşça ipi çekip gömleğimin ucunu söktü. “Bana kimin öğrettiğini hatırlayamıyorum,” dedi.

“Ağabeyim öğretti.”

“Muhtemelen.”

İp sonunda koptuğunda, James gömleğimin sökülmesi olmasına şaşırması bir halde, “Kahretsin, özür dilerim,” dedi. Bana baktı ama cevap vermedim. Yüzümün şişmiş olduğunu hissedebiliyordum ve yakından, ona eğilmiş haldeyken, pek güzel görünmediğimden emindim. Ama gözlerinde bir şey bulmaya, tanıyabileceğim bir duygu görmeye çalışıyordum. İçimde birçok duygu çalkalanıyordu: suçluluk, üzüntü, ilgi.

“Neden yine bana bakıyorsun?” diye sordu ama bu sefer benimle alay ediyormuş gibi görünmüyordu.

“Realm yanından ayrılmadan önce bana bir şey söyledi.” James gözlerini devirdi. “Ah, öyle mi? Ne söyledi peki?” “Dedi ki...” Ona söyleyip söylememem gerektiğinden emin olamayarak duraksadım. Ama bunu ondan saklamak yanlış geliyordu; ondan herhangi bir şeyi saklamak. “Beni sevdiğini söyledi,” dedim.

James başını eğdi, ip parçasını parmağına doladı. “Peki, sen ne hissediyorsun?” diye sordu.

“Onunla aynı şekilde hissetmiyorum

“O halde belki de onu öperek ona gelecek vaat etmemeliydin, değil mi?” Ses tonu acımasız ve yargılayıcıydı. Bir anlığına donu-kalmıştım. Ona her şeyi yüzüme vurması için mi güvenmiştim?

O an James’ten uzaklaşıp emniyet kemerimi bağlamak için hızla çekince kemer birkaç kere kilitlendi ama sonunda bağladım. “Boş ver,” dedim. “Bunu anlayamazsın.”

“Haklısın.” Arabayı vitese taktı. “Anlamıyorum. Ve bana açıklama yapmak zorunda değilsin.”

“Teşekkürler,” dedim sertçe. “Bunu açıklığa kavuşturduğuna sevindim.” Bir daha konuşmadık ve James’in nasıl başta annesi hakkındaki hislerini açıklayıp sonra da bir anda soğuk davranmaya başlayabildiğim düşündüm. Arkadaşlarken Brady’ye de bunu yapıp yapmadığını merak ediyordum. Ya da bana.

Onunla olmak hep bu kadar zor muydu diye merak ediyordum.

Eve geldiğimde, ailemin son bir saattir evde olmadığını fark etmemiş olmalarını umarak arka kapıdan içeri girdim. Merdivenleri çıkarken oturma odasından gelen televizyon sesini duydum. Brady nin odasının önünde durdum.

İçeri girip ağabeyimin yatağına uzandım. Bunun gerçeklerin meydana çıkmasını sağlamasını umarak tavana baktım. Benden çalınmış anılarımın meydana çıkmasını umarak.

“Ne oldu sana?” diye sordum hem kendimi hem de ağabeyimi kastederek. Bir şey bulmak umuduyla odamı aramıştım ama hiçbir şey bulamamıştım. Aile fotoğraflarının dışında, neredeyse hiçbir fotoğraf yoktu. Brady’nin ölüm ilanı kesilip arkasına dua yazılıp kaplanmamıştı. Hiçbir gazete haberi kesilip albüm içine konmamıştı.

Anneme sormamam gerektiğini biliyordum. Onun yalanları git gide çoğalıyor gibi görünüyordu. Onunla aramda tam olarak ne geçtiğinden emin değildim ama artık ona güvenmiyordum. Beni Kevin’a ihbar etmişti. En başta Program a gönderilmemde onun parmağı olduğuna bahse girerdim.

Cebimde telefonum titredi ve birbirimizin numaralarını almamış olsak da, mesajın Realm’den olmasını umarak telefonumu çıkardım. Ekranda James’in ismi belirince duraksadım.

Telefonu kapayıp cebime geri koydum. Onun yanında olmak aklımı karıştırıyordu. Birlikte bir geçmişimiz vardı ama ne zaman bu geçmişe ait bir şey bulsak benden uzaklaşıyordu. Canımı yakıyordu. Şu anda canımın daha fazla yanmasını kaldırabileceğimi sanmıyordum.

Yan yatıp kıvrıldım, düşündüm. Kapının tıklamasıyla ürktüm. Kapıya bakınca babamı gördüm. “Merhaba tadım,” dedi. “İyi geceler demeye gelmişim ama odanda değildin. Burada ne yapıyorsun?” Hızla gözlerimi kırptım ve doğruldum. “Brady yi özlüyorum,” dedim tepkisini ölçmeye çalışarak. Nasıl tepki vereceğini bilemiyordu, yorgun kahverengi gözlerini ovuşturdu.

“Ben de,” diye cevapladı. Haki pantolonu kırıışmıştı, hafif bir alkol kokusu sinmişti üzerine. Yine içki içmeye başlayıp başlamadığını merak ediyordum.

Bir süre sessiz kaldık. Sormalı mı sormamalı mıyım karar vermeye çalışıp dudağımı ısırđım. “Baba,” diyerek başladım. “Brady intihar mı etti?”

Babam hızla derin bir nefes çekti içine. Cevabı hemen vermedi, yatakta yanıma oturmak için yavaşça eğildi. Ve sonra, eliyle gözlerini kapayarak beni dehşete düşürdü; omuzları titriyordu.

“Evet,” dedi nefesi neredeyse kesilerek. “Brady kendini öldürdü.” Duygularım, belleğimde dayandıkları bir anıları olmamalarına rağmen yerlerine oturuyordu, vücudum sakinleşiyordu. Sanki hissettiklerim -üzüntüm- sonunda anlam kazanıyordu. Babam kendini toparlamaya çalışırken, ben de kendimi kaybetmemeye çalıştım. Realm bana gerçeği söylemişti. Başka ne biliyordu?

“Peki, ya biz?” diye sordum babama. “Biz o öldükten sonra iyi miydik? Ben, sen ve annem?”

Babanı bana baktı, koyu renkli gözleri dikkatsiz ve kızarmıştı. “Hayır, tatlım,” diye fısıldadı. “Hiç iyi değildik.”

Başımı salladım; bunun doğru olduğundan bir şekilde emindim. Brady'yi kaybettikten sonra bu kadar kolay toparlanıp yaşamımıza devam ettiğimiz düşüncesinin saçma olduğunu biliyordum. “Ona ne olduğunu hatırlayamamaktan nefret ediyorum,” dedim.

“Neden?” diye sordu ciddiyetle. “Bu bir ödöl gibi. Acımı dindirmek için her şeyi yapardım. O hasta olduğu zamanlar... gerçek Brady değildi. Biz de gerçek biz değildik. Her şeyi sıfırlama şansımız oldu Sloane. Tekrar mutlu olma şansımız oldu.”

“Baba,” dedim yavaşça, gözlerime yaşlar dolmaya başlarken. “Hiçbirimiz mutlu değiliz.”

Bunu inkâr etmedi, ailemiz toparlanmaya başlıyormuş gibi de davranmadı hatta. Bunun yerine ayağa kalktı, başıma dokunup odadan çıktı.

Gittiğinde, acı içinde, yalnız ve kalbim kırılmış hissederek yatakta kıvrıldım. Ağabeyime ne olduğunu, önceden nasıl biri olduğumu bilmek istiyordum. Ama

hepsinden çok, mutlu olmak istiyordum. Bir süre yalnız başıma, üzüntü içinde yattıktan sonra odama gittim ve defterimde Lacey nin yazdığı telefon numarasını buldum. Başım ağrıyla zonklamaya başladı, telefonumu almadan önce bir ağrı kesici içtim.

Saat dokuzda sokağın köşesine geldiğinde, Lacey ağzı kulaklarında, gülüyordu. Parlak yeşil tosbağa arabasına bindiğimde, “İyice asileşmeye başladın,” dedi. Ayağımın yanında hazır yiyecek poşetleri duruyordu, arabanın bütün içecek tutacak yerleri doluydu. Lacey sarı, sade bir bluz giyiyordu ama makyajı iddialı ve etkileyiciydi. Programına hiç girmemiş olanlarmkilere benziyordu. Harika görünüyordu.

“Sağlık Merkezi’ne gitmek istediğinden emin misin?” diye sordu. “Oradan nefret ettiğini düşünmüştüm.”

“Ediyorum,” dedim. “Ama artık denetimcim yok ve kimse beni izlemiyor. Belki bu sefer hoşuma gidebilir.”

“Sloane,” dedi Lacey kısık sesle. “Her zaman izliyorlar. Bunu asla unutma.”

Uzun bir duraksamadan sonra Lacey radyoyu açtı; arabayı, aşkla ilgili, bıkırtıcı derecede tatlı sözleri olan bir pop şarkısıyla doldurdu. Radyoyu kapatıp Lacey ye, Jamesten, ağabeyimden bahsetmemek için ellerimi önümde birbirine kenetledim. Cebimde telefonum yeni bir mesajla titredi ama telefonuma bakmak yerine uzanıp radyonun sesini açtım.

Sağlık Merkezi kalabalıktı. Program’ın dünya çapında popüler olmasıyla, geri dönenlerin topluma karışması için yeni bir hamle yapılmıştı, bunu MTV’de görmüştüm. Denetimciler duvarlarda dizilmişlerdi ama onların aralarında, insanlar gülüyor, oyunlar oynuyorlardı. Yeni bir bölme bilgisayarlara ayrılmıştı; bir bilgisayarın etrafında bir grup genç duruyordu. Hepsi fazlasıyla düzgün kıyafetler içindeydiler. Kendime baktım ve benim de onlar gibi olduğumu gördüm. Bu, sanki geri dönenlerin üniforması gibiydi. Gömleğimin düğmelerini sutyenimin hizasına kadar açtım ve koltuğa doğru giden Lacey’yi takip ettim.

Buraya geri geldiğime inanamıyordum, özellikle de gelmemek için yemin ettikten sonra. Ama evden çıkmaya ihtiyacım vardı ve burası yaşlıtlarımın geldiği tek yerdi artık. En azından, benim gibi insanların, başka arkadaşı olmayan insanların geldiği tek yerdi. Lacey yastıkların üstüne kendini bıraktı, sanki birini arıyormuş gibi odayı gözleriyle taradı.

“Kimi arıyorsun?” diye sordum Lacey’yi dirseğimle dürtüp.

Gözlerini masumca açtı. “Ne demek istediğine dair en ulak fikrim yok. Bu akşam benimle burada buluşmaya s<v vermiş ^vuğu aramadığıma yemin ederim.”

“Ah,” dedim gülerek. “Sonunda gizemli erkek arkadaşınla tanışabileceğim, öyle mi?”

Lacey kafasını bana çevirdi. “Sanırım artık vakti geldi.” İfadesi beklediğimden daha ciddiydi ama ayrıntılarını sormadan gözümün kenarıyla siyah bir gömlek gördüm. Bu renk, bu salon için dikkat çekiciydi. Liar’dı bu.

“Birazdan dönerim,” dedim hızla, yerimden fırlayarak.

Liam dışarı, arka verandaya çıkmadan önce kalabalığı zikzaklarla yarararak geçti. Dışarı çıktığımda, akşamın soğukluğu etrafımı sardı. Liam korkulukların önünde arkası dönük durmuş, park yerine bakıyordu. Yalnızdık ve ona geri döndüğüm ilk akşamı sormak istiyordum; beni ve James’i nereden tanıdığını.

“Merhaba,” dedim dikkatini kendime çekmek için. Döndüğünde, şaşkınlıkla ona baktım. Gözlerini koyu renkli halkalar çevrelemişti; saçları matlaşmış, yıkanmamıştı. O anda onun hasta olduğunu fark ettim. Ah, Tanrım. O hastaydı.

“Sloane.” Dudağını büktü. İfadesi öfke ve nefret doldu. “Beni alman için seni mi gönderdiler? Şimdi de geri dönenleri mi kulla-myorlar?”

Göğsümün içinde kalbim gümlüyordu. Liam’ın tehlikeli olduğu düşüncesi kapıya gerilememe sebep oldu. “Beni kimse göndermedi,” dedim. “Yalnızca sana bir şey sormak istedim ama boş ver. O kadar önemli değil.”

Liam hızla atıldı ve kapıyı açmamı engellemek için omzuyla kapıya yaslandı. Korkuyla geri çekildim.

“Sorunu duymayı çok isterim,” dedi vahşi ve belirsiz bakışlarla.

“İçeri girmek istiyorum,” dedim yavaşça. “Çekilirsen seni...”

“Beni ne? İhbar etmez misin? Tabii ki edersin.”

Haklıydı. Elime geçen ilk fırsatta onu ihbar edecektim. Ona hastalık bulaşmıştı. Başkalarına da bulaştırabilirdi. “Girmeme izin ver, Liam,” dedim.

Bana baktı ve sanki bir sır açıklar gibi kulağıma eğildi. “Beni hatırlıyor musun?” diye sordu.

“Bana kaçık dediğini hatırlıyorum.”

Gülümsedi. “Ondan önce.”

Karnım kasıldı. “Hayır.” O sırada kapının kolu döndü ama Liam kapıya ağırlığını verip açılmasını önledi. Yardım çağırmayı düşündüm ya da kaçmayı ama aynı zamanda, dikkatleri üzerime çekmek istemiyordum.

“Biz çıkmıştık,” dedi. Sesinde hafif bir tatmin olmuşluk vardı. “Ciddi bir şey değildi ama yine de bu anıyı sildiler. Başka neler sildiler? Kim olduğunu görmüyor musun? Sen boşsun. Sen bir hiçsin. Senin gibi olmaktansa ölmeyi tercih ederim.”

Utanç ve aşağılanma ama en çok da ölke içindeydim. Dudaklarım titremeye başlamıştı. Onu itmeye çalıştım ama sadece bir adım geri gitmesini sağlayabildim. Güldü ve öksürdü, elini ağzına götürdü. Elini çektiğinde, parmaklarına kan bulaştığını gördüm.

“Senin neyin var?” dedim geri çekilip.

“HızlıÖlüm,” dedi. “Çünkü hiçbir anlamı yok. Hiçbir zaman Program’dan kurtulamayacağız ve kurtulsak bile kuralları değiştirmeyeceklerini kim bilebilir? Yetişkin olduktan sonra da peşimizden kurtulmayacaklarını kim bilebilir? Kuzenim mi?” dedi Liam gözlerinde yaşlar birikirken. “Dün kendini öldürdü. Yirmi bir yaşındaydı Sloane. Bu, hastalığın evrim geçirdiğini gösteriyor.”

“Ya da belki de hastalanmadığı halde, sadece intihar etti,” dedim karnımdaki kasılma artarken. Kapının arkasında yumruklar vuruluyor, kapı sarsılıyordu.

Liam tekrar öksürdü, ağzından yere kan saçıldı. Dudaklarında kırmızı çizgiler oluştu. Ölecekti. Bunu engellemek için bir şey yapmazsam, o ölecekti. Telefonuma uzandım ama Liam elime vurup telefonumu düşürdü. Telefon tahta kalasların üstünden kayarak sürüklendi.

Bir anlığına gözleri yuvalarında döndü, sonra tekrar bana odaklandılar. Vücutu sarsılmaya başladı ve gözleri bana kilitlenmiş halde kapının yanına yıkıldı. “Sen hiç kimsesin,” dedi tamamen hareketsiz kalmadan önce.

Sadece bir anlığına duraksadım, sanki nefesim yetmemeye başlayacakmış gibi hızla nefes alıp veriyordum. Kapı tekrar sarsıldı ve birileri onu bulduğunda burada olmamam gerektiğine karar verdim. Buna adım karışmamalıydı. Bu nedenle koşmaya başladım, yerden telefonunu alıp merdivenlerden aşağı, Sağlık Merkezi’nin otoparkına doğru koşmaya başladım. Lacey’ye mesaj atıp ona arabada olduğumu söyledim. Gitmeliydik. Şimdi.

Orada, saklanarak beklerken, verandaya insanlar doluştu. Denetimciler insanları kenara ittiler, Sağlık Merkezi çalışanları böyle güvenli bir yerde birinin intihar etmesinden dehşete düşmüş görünüyorlardı. Liam’ın bana söylediği hiçbir şeyi düşünmemeye çalışıyordum. Teorilerini unutmaya çalışıyordum. Çünkü alnımda öncekinden daha şiddetli bir ağrı vardı.

Lacey yanıma geldiğinde, paniklemiş görünüyordu. Hızla uzaklaşıp Sağlık Merkezi’ni arkamızda bırakırken, tek kelime etmedi. Sonunda güvenli bir uzaklığa vardığımızda bana döndü.

“Kimdi o?” diye sordu. “Kim intihar etti?” Yüzü korkudan solmuştu.

“Liam.”

Gözleri sonuna kadar açıldı. Ve sonra dudaklarını birbirine bastırarak kafasını tekrar yola çevirdi. “Onu gördün mü?”

“Evet.”

“Oradan kaçmakla akıllılık ettin, işler iyice karışıyor. Bunu sen de hissediyorsun, değil mi?”

Hissediyordum. Ama bu akşam daha fazla bu hastalıktan bahsetmek istediğimden emin değildim; başımdaki ağrı beni mahvederken bunu yapamazdım. “Evet ama eve gitmeliyim,” dedim. “Ailemin

endişelenmesini istemiyorum.” Ama gerçekte, aklımda başka bir şey vardı. Bu akşam hakkında konuşmaya ihtiyacım vardı, hem babam hakkında hem de Liam hakkında. Beni anlayacak biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. James’e ihtiyacım

vardı.

“Ailen mi?” Lacey şaşırmışa benziyordu. Sonra direksiyonu daha sıkı tutmaya başladı. “Belki de düşündüğüm kadar asi değilsin.” Evimin yakınındaki köşede durdu. “Gitsem iyi olur,” dedi. “Arabamın seni ele vermesini istemem.”

Sesi gergin geliyordu. Sanırım intihar olayından etkilenmişti. Bunun onun tekrar hastalanmasına sebep olmamasını umdum; herhangi birimizin hastalanmasına.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Gecenin ilerleyen saatlerinde, annemle babam uyurken, birkaç tane ağrı kesici hap aldım, annemin arabasına binip James'i görmeye gittim.

Kaldırımın kenarındaydım. Nefes verdim ve odasının nerede olduğunu merak ederek Jamesin büyük beyaz evine baktım. Ona babamın Brady nin kendisini öldürdüğünü itiraf ettiğini söylemek istedim. Ve Liam'ın hastalık hakkında söylediklerini ve HızlıÖlüm'den ölüşünü nasıl izlediğimi anlatmak istedim.

Elimde telefonum titredi. Annemle babamın evde olmadığını fark etmemiş olmalarını umuyordum. Mesaja baktım.

NEDEN EVİMİN ÖNÜNDE OTURUYORSUN, TACİZCİ?

Gözlerimi kapadım. Tam telefonumu cebime geri koyup hızla uzaklaşmak üzereyken telefonum tekrar titredi. Mesajı okumamalıydım bile.

ORADA BEKLE.

Evet, tabii. Şu anda onunla yüzleşemezdim. Kontağı çevirdim ama çimenliği geçip arabama doğru gelen bir gölge gördüm. Sessizce küfrettim ve bekledim.

Az sonra kapını açıldı, James arabaya binerken arabanın rahatsız edici ışığı yandı. Tekrar karanlığa gömüldüğümüzde, James'in bana baktığını hissettim. "Evet?" diye sordu.

Kalbim hızla çarpıyordu. Söyleyeceklerimin onun ilgisini çekmeyeceğinden korkuyordum. Buraya gelmemeliydim. "Boş ver," dedim ona bitkin bir sesle. "Çok aptalca."

"Bu akşam neredeydin? Sana mesaj attım."

Gözlerine baktım. "Biliyorum. Lacey yle birlikte Sağlık Mer-kezi'ne gittik. Ve bir şey... oldu." Omuzları gerginleşti. Devam ettim. "Liam. O kendini öldürdü. HızlıÖlüm içti. Onunla bir zamanlar çıktığımızı, hatırlamadığım için benim boş biri olduğumu söyledikten sonra öldü. Dün kuzeninin yirmi bir yaşında intihar ettiğini söyledi. Salgının evrim geçirdiğini söyledi."

“Liam’ın ölüşünü mü gördün?” diye sordu James söylediğim diğer her şeyi duymazdan gelerek.

Başımla onayladım. “Ve ondan önce babamla konuşmuştum,” dedim, “içiyor; annemle kavga ediyorlar. Evde her şey altüst olmaya başladı ama sonunda babama ağabeyimi sordum.” Gözyaşlarını yanaklarımdan süzüldü. “Realm doğruyu söylüyordu. Brady gerçekten de kendini öldürdü.” Üzüntüden tükenmiş haldeyim, tamamen tükenmiş.

“Üzgünüm,” dedi James.

Kafamı salladım. “Ve bütün bunları neden sana anlatıyorum bilmiyorum. Geçmiş öğrenmekle ilgilenmediğini açıkça belirttin. Ben...”

“Hayır,” dedi James sakinlikle. “Ben senin aşk hayatınla ilgilenmiyorum. Ama ağabeyine ne olduğunu, benim bununla ne ilgim olduğunu öğrenmeyi istiyorum.”

Yüzüm yanmaya başladı ve sert bir şekilde ona döndüm. “Bunu neden yapıyorsun?” diye sordum. “Duygularımı inciteceğini bildiğin şeyleri neden söylüyorsun?”

Ürkerek geri çekildi ama sonra kızgın bakışlarını üzerime sabit-ledi. “Duygularını incitmek mi? Sloane, ben senin erkek arkadaşın değilim. Nasıl tanıştığımızı bile hatırlamıyorum. Bu yüzden hayalinde her ne kuruyorsan, o gerçek değil. Program’dan önce hiçbir şey çok iyi durumda değildi, bu nedenle aksi gibi davranmayalım, işleri zaten olduklarından daha da karmaşıktırma.”

Başımdaki ağrı birden arttı ve kafamı direksiyona yaslayıp bağırdım. Sanki alnıma çekiçle vurulmuş gibi ağrıyordu başım.

“İyi misin?” James korkmuş bir sesle omzuma dokundu.

“İn arabadan.” Acıyla gözlerimi kapadım. Bana ne olduğunu bilmiyordum ama yoğun bir şeydi bu. Sonunda doğrulabildiğimde, James konuşmaya çalışıyordu ama onu dinlemiyordum. “Kahrolası arabadan in, James!”

İnmeyeceğini düşünmeme yetecek bir süre bekledi. Arabanın iç ışığı yanınca inmeye başladığını anladım. Kapı çarptı ama başımdaki ağrının geçmesini beklerken bir dakika boyunca kıpırdayamadım. Ağrı geçmedi. Ve şimdi de

göğsümü çatlama gibi bir his yarıp geçmişti. *Beynin porselen gibi.*

Gözlerimi açtım, kısık gözlerle arabanın ön camından baktım. Realm'i bulmalıyım. Bir sorunum vardı. Sanırım kontrolü kaybediyordum.

Realm'in evine giden uzun yolda ilerlerken, hava karanlıktı. Başımdaki ağrı sonunda dayanabileceğim bir zonklamaya dönüşmeye başlamıştı. James'in evinden ayrıldığım anda yağmur yağmaya başlamıştı. Olacak şeylere bir işaretti sanırım bu. Şimdi de ön camdaki

patırdamalar daha da sertleşmiş haldeydi. Umarım Realm evdedir, diye düşündüm. Evde olmalıydı.

Arabadan eve varana kadar sıırıslık olmuş halde, sabırsızca kapıyı tıklattım. Gümleğim üstüme yapışmıştı ve baş ağrım devam ederken kulaklarımda kalp atışımı duyabiliyordum. Bu beni daha da güçsüzleştiriyordu. Kilidin açıldığını duyduğumda, neredeyse içeri zorla girdim.

"Sloane?" Realm orada durmuş kafasını kaşıyordu. Üzerinde yalnızca pijama altı, yüzünde ise dehşete kapılmış bir ifade vardı. "Burada ne yapıyorsun? Sorun nedir?"

"Kontrolümü kaybediyorum," dedim ona umutsuz bir sesle. "Kontrolümü tamamen kaybediyorum."

"Seni tatlı şey." Realm beni kucakladı, yanağımı göğsünün ılık tenine koydum. "Otur," dedi beni kanepeye götürüp. Dışarıda gök gürliyordu ama Realm'in oturma odası sönme üzere olan ateşin kalıntılarıyla ısınmıştı. Ben ıslak kıyafetlerim içinde titremeye devam ederken, o yanımda oturuyordu. "Neler oluyor?" diye sordu.

"Baş ağrısı," dedim. "Ve göğsümde, sanki kalbim parçalanıyor-muş gibi bir acı var. Ezici bir ağrı. Bundan sağ kurtulabileceğimi sanmıyorum."

"Şışt..." dedi Realm. "Tabii ki de kurtulacaksın. Program'dan bile sağ kurtuldun, öyle değil mi?" Sertçe nefes verip duraksadı. "Bu sana Brady ye olanları söylediğim için mi oldu? Buna ben mi sebep oldum?"

"Hayır. Senin suçun değil. Babama sordum ve o da ağabeyimin kendini öldürdüğünü söyledi." Gözlerimi kapadım. Bunları yüksek sesle dile getirmek

hoşuma gitmemişti. “Ve sonra Sağlık Merkezi’ne gittim ve biri bana anılarım olmadan bir hiç olduğumu söyledi.” Kafamı kaldırıp Realm’in gözlerine baktım. “Ben bir hiç miyim?” “Hayır. Sadece iyileştirildin.”

İyileştirilmek. Salgından kurtulduğum için şanslı hissettiğim zamanlar olmuştu. Ama şimdi, iyileşmek beni bir yığın güçlük içinde bırakmıştı. Kendi yaşamım içinde kaybolmama sebep olmuştu. “Sağlık Merkezi’ndeki o çocuk,” dedim. “Bu akşam gözlerimin önünde öldü. HızlıÖlüm’den. Sonra James’e bundan bahsetmeye gittim ama bana çok acımasızca davrandı. Uzak davrandı. Ve neden bilmiyorum ama bu beni mahvediyor, James’in bazı davranışları beni mahvediyor.” Duraksadım. “İşte o an başımdaki ağrı şiddetlendi ve göğsümdeki ağrı başladı. Tanrım, Realm. Sanki aklımı kaybediyorum.”

Realm düşünüyor gibi kaşlarını çatmış halde kucağına doğru baktı. Bir şey söylemeyince elini tuttum. “Neden bu kadar canım yanıyor?” diye sordum. “Bunu diğer geri dönelerde hiç görmedim. Sanırım anılarımı geri almaya ihtiyacım var.”

“Hayır, yok,” dedi. “Bazen bilmemek en iyisidir.”

Hüzünlü koyu renk gözlerine, yara izi olan boynuna baktım. Beni sevdiğini, beni Program’da sayamayacağım kadar çok kez kurtardığını düşündüm. Beynim zonkluyor, vücudum sızlıyordu ama şu anda, ihtiyacım olan şeyin belki de birinin beni önemsemesi olduğunu düşündüm.

Bu yüzden eğilip vicdanıma hücum eden suçluluk duygusunu görmezden gelerek onu öptüm. Bu duyguyu geri ittim ve dudaklarımın Realm’in dudaklarını esir almasına müsaade ettim. Karşılık vermesi sadece bir saniyesini aldı ve sonra elini belime koyup beni kucağına çekti, ıslak gömleğimi sıyrarak beni öptü.

Her şeyi unutmak istiyordum. James’i unutmak istiyordum. Kalbim yine acıyla doldu ama sonra Realm beni kanepeden çekti, halının üzerinde yatarken üstüme çıktı. Ellerini vücudumda gezdiriyor, boynumu öpüyordu. Onu hissetmeye çalıştım. Onunla olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmeye çalıştım.

Ama aklım milyonlarca kilometre ötedeydi. Tek hissettiğim kaybolmuş ve terk edilmiş olduğumdu. Ben yalnızdım.

Realm’in ağzı kulağımda durdu. Çılgınca soluk alıp veriyordu. O anda, sırtüstü yatmış halde tavana baktığımı, gözlerimin kenarlarından yaşlar süzüldüğünü fark

ettim. Realm'in eli göğsümden kaydı ve başımı kendisine çevirdi.

“Bunu istemiyorsun,” dedi. Sesinde üzüntü vardı. “Hâlâ onu seviyorsun.”

Sözleri beni şaşkına çevirmişti ama karşılık vermedim ona. İçimde çalkalanan hisse bir isim koymuştu Realm. Birdenbire birini sevdiğimin farkına varmışım. Başka birini.

Realm kafasını sallayıp gülüp geçmeye çalıştı. “Tanrım,” dedi. “Öyle ahmak ki.” Realm yanıma yattı, omuz omuza yatıp tahta kirişli tavana baktık.

“James'ten bahsediyorsun, değil mi?” diye sordum yavaşça, şimdi ne yapacağımı bilemeden.

“Evet,” diye cevapladı Realm. “Onu seviyorsun. Hep onu sevdin. Ve onunla olmaman kafanı karıştırıyor. Sen onu hatırlamayabilirsin ama kalbin hatırlıyor.” Realm yüzünü bana çevirdi. “Seni mutlu eden kişi olmayı istemiştin ama sen her zaman onun olacaksın.

Güçlkle yutkundum. Buna inanmıyor değildim ama anlaya-mıyordum. Benliğime yalnızlık hâkim olmaya başlamıştı. “Hayır,” dedim. “Hayatımın o kısmı artık bitti. Benim hakkımda o şekilde hissettiğini düşünmüyorum. En azından artık öyle hissetmiyor.”

“Hissediyor.” Realm iç çekti. “Kesinlikle öyle hissediyor.”

“Brady yüzünden mi benimleydi?” diye sordum bunun tek anlamlı açıklama olduğunu düşünerek. “James ağabeyim öldüğü için mi benimleydi?”

“Hayır. Siz birbirinizi seviyordunuz. Sanırım senin kullandığın kelime ‘delicesine’ydi.” Duraksadı. “Siz hep birbirinizi sevdiniz. Ve hep seveceksiniz.”

Realm bana benim bir başkasını sevdiğimi anlatırken -hatırlayamadığım ama hissedebildiğim birini- yerde, yanında, yarı çıplak yatıyordum. Buraya geldiğim zaman hissettiğim hüsrana azalmıştı ama başımdaki ağrı hâlâ geçmiş değildi.

“Peki, ya baş ağrım?”

“Beynin kendi kendini onarıyor. O tek bir anı, terapide zihnine yerleştirdikleri olay zincirinde bir çatlamaya sebep oldu. Aklın bir şeylerin ters gittiğini biliyor.

Şimdiyse yavaş yavaş her şeyi birbirine bağlıyor. Neyse ki sadece bir anıydı geri aldığım, hepsi değil.”

Ona dönüp gerçekten de bu şekilde daha iyi olduğuma inanıp inanmadığını merak ederek baktım. “Neden her şeyi hatırlamamı istemiyorsun?” diye sordum. “Bu şekilde yaşamaya değecek kadar kötü ne söylemiş olabilirim ki?

Realm üzüntüyle gülümsedi. “Bazı şeylerin geçmişte kalması daha iyi. Hepimiz için.” O an gözlerinden yaşlar inmeye başladı ve bu akşam ona nasıl davrandığımı, nasıl bir kötölük yaptığımı düşündüm.

“O halde, eğer James’e karşı bu şekilde hissediyorsam, sen bu ilişkinin neresindesin?”

“Bir başkasına âşık olan bir kıza âşığım. Shakespeare’in kaleminden çıkmış gibi.”

Ona doğru eğildim ve elimi kalbine koydum. Keşke onu onun beni sevdiği gibi sevebilseydim. Ama şu an bile, James’in benden bu kadar uzak olduğu zamanda bile, Realm’i sevemeyeceğimi biliyordum. O bana ait değildi.

Yan yana oturduk. Şöminedeki kömürler yavaş yavaş küle dönüştü. “O çocuk öldü,” dedim kısık sesle. “Salgının yetişkinlere yayıldığını söyledi.” Realm gerildi. “Ya bu doğruysa?” diye sordum.

"Daha terapinin üstünden bu kadar kısa süre geçmişken bunları düşünmemelisin,” dedi. “İyileşmeye odaklanmaksın, denetimcini dinlemelisin seni...”

Ona Kevin tian bahsetmediğimi fark ettim. “Realm,” dedim. “Kevin artık benim denetimcim değil.”

O anda yüzüme baktı. “Ne zaman oldu bu?”

“Dün.”

Realm kısık sesle küfretti ve sonra özür diledi. “Merak etme,” dedi. “Ne olduğunu araştırırım. Eminim fazlasıyla sağlıklı olduğun için denetimciye gerek duymamışlardır.”

Sırtüstü yattı ama tavana bakarken kaşlarının çatık olduğunu fark ettim. Ne olduğunu bulacaktı, ona güveniyordum. O an kalkıp en azından gömleğimi giymeliyim diye düşündüm ama uzun bir süre, hiç konuşmadan öylece yattık.

Arabaya gittiğimde saat neredeyse gece üç olmuştu, baş ağrımsa biraz artmış haldeydi. Realm'in geceyi evinde geçirmek isteyip istemediğini soracağını düşünmüştüm ama sonra bana, ailemin, sabah beni evde göremezlerse bunu ihbar edebileceklerini hatırlattı. Eve gitmek istemiyordum. Yalnızca birkaç saatliğine de olsa, herkesten uzaklaşmanın özgürlüğü hoşuma gitmişti. Kimse beni izlemiyordu, hareketlerimi incelemiyordu. Yarın yeni denetimcimle tanışmak zorunda kalabilirdim ya da en azından ailemle yüzleşmek zorundaydım. James'le yüzleşmek zorundaydım.

Tam o sırada telefonum cebimde titredi ve mesajın Realm'den olduğunu düşünerek gülümsedim. Bana kendi telefon numarasını vermemişti ama benimkini almıştı. Ama mesaja bakınca kalbim duracak gibi oldu. Mesaj James'tendi.

“Okuma Sloane,” dedim kendi kendime. Telefonu yan koltuğa atıp radyoyu açtım. Uzun süredir ilk defa iyi hissediyordum ve

Jamcs'in bunu mahvetmesini istemiyordum. Yolda sadece bir tane ışık geçtikten sonra telefonu alıp mesaja baktım.

İYİ MİSİN? EVETSE Q HAYIRSA 0.

Aptal. Mesajı görmezden geldim ve Realm'in söylediğini düşünerek arabayı evime doğru sürdüm. Bazen bilmemenin daha iyi olduğunu düşünerek. Belki de ona inanmalıydım. Bana yalan söylemek için bir sebebi yoktu.

Kucağımda, telefonum yeni bir mesajla titredi.

EVİNİN ÖNÜNDEYİM. DIŞARI GEL.

Evimde ne yapıyordu? Cevap yazmak için arabayı yolun kenarında durdurdum. Sınır bozucu bir cevaptı bu. **EVDE DEĞİLİM. REALM'DEN DÖNÜYORUM.**

Mesajı yolladığım anda suçluluk duygusu hissederek geri almak istedim. Realm James'i sevdiğimi söylemişti. Sadece erkek arkadaşım olduğunu değil, ayrıca ona 'delicesine' âşık olduğumu söylemişti. Telefonuma baktım ama cevap

gelmedi. Şu anda kendimden nefret ediyordum.

FIRTINALI ROMANTİK BİR GECEDE Mİ? BUNUN ONA YANLIŞ MESAJ VERMEDİĞİNDEN EMİNİM.

Sızlandım. UMURUNDA OLMADIĞINI SANIYORDUM, ÖYLE DEĞİL Mİ? Başta beni kendinden itti, sonra da...

UMURUMDA DEĞİL. İYİ GECELER.

Sanki dibe vurmuş gibi hissediyordum, midem bulanmaya başladı. Ama şimdi ne olduğunu biliyordum. Hissettiğim şeyin ne olduğunu. James'e geđmiőimizden bahsetmeli miydim? İlişkimiz olduğunu bilmeyi hak ediyor muydu?

Saate baktım, geç olduğunu gördüm. Telefonumu kapatmaya. James'in hayatıma girmesine engel olmaya karar verdim. Ondan uzak durmalıyđım. O benim için zehir gibiydi. Program a geri gitmek istemiyordum. Bir daha o sürece katlanamazdım. Bu yüzden ıslanmış sokağa geri dönüp eve doğru ilerledim, ailem duymadan gizlice eve girdim.

Okuldan önce Sumpter'ın otoparkına park ederken kendimi yorgun hissediyordum. Evden ayrıldığım sırada beni bekleyen bir denetimci yoktu, bu nedenle annem arabasını almama izin vermişti. Ağabeyim hakkındaki yalanlarını yüzüne vurmamak için kendimi zor tutabilmeme rağmen ona teşekkür ettim. Realm ya da Program bunu doğrulamamış olsa da her şekilde, şu anda gözetlenmediğimi farz ediyordum.

Arabadan indiğimde, James'in, babasının arabasının yanında telefonunda mesaj yazdığını gördüm. Telefonum cebimde titredi ama bakmadım. Bu sabah telefonumu açtığımda beş okunmamış mesaj vardı. Ama hiçbirini okumadan okula girdim.

Geğirdiğimiz günde kendinizi yalnız ya da bunalmış hissettiniz mi?

HAYIR. İlk derste diğer sorulara göz gezdirdim ve bütün sorularda yalan söylemem gerektiğini fark ettim.

Hiç yakınlarınızdan biri intihar etti mi?

Evet. Ağabeyim. Belki başkaları da. Ama hangi cevabı iőaretlemem

gerekliyordu? Program bildiğimi bilmiyordu. Onlar anılarımı benden çaldıklarını düşünüyorlardı. HAYIR seçeneğini işaretlerken neredeyse kalemimin ucunu kırıyordum.

“Beni görmezden mi geliyorsun?” diye fısıldadı James matematik dersinde masamın yanından geçerken. Cevap vermeme beklemeden yerine geçti ama ses tonu onu ele veriyordu. Sinirliydi. Cehenneme kadar yolu vardı çünkü bu sefer tuzağına düşmeyecektim.

Sorusunu duymamış gibi, başım eğik masama baktım ve defterimi açtım Ders bitmek bilmiyordu ve arkada biri sürekli boğazını temizlemek için öksürüyordu. Bir an derin bir şekilde iç çektim ve

arkanı dönünce James’in bana baktığını gördüm. Gözlerimi devirip matematik problemlerini çözmeye geri döndüm.

Telefonum titredi, bakmamam gerektiğini düşündüm. Onun öfke nöbetlerine boyun eğmemem gerektiğini düşündüm. Dikkatlice, öğretmen kitaptan pek hatırlamadığım bir formülü okurken, telefonuma baktım.

BUGÜN GÜZEL GÖRÜNÜYORSUN. AH, BİR DE BEN AFİ ALIN TEKİYİM. ÖZÜR DİLERİM.

Gülmemeye çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Onun beni güldürmesine izin vermeyecektim.

ÖZÜRÜN KABUL EDİLMEDİ. Doğru olanı yap, Sloane, diye düşündüm.

DÜN GECE YİNE ARKADAŞINA DİLİN VEDA ETİİ Mİ? REALM’İN HOŞUNA GİTTİĞİNE BAHSE GİRERİM.

UMURSAMADIĞINI SÖYLEMİŞTİN. AŞ BUNLARI ARTIK.

BELKİ DE İTİBARIN İÇİN ENDİŞELENİYORUMDUR.

Kahkahamı zapt etmeye çalıştım. GERÇEKTEN Mİ?

HAYIR. KISKANDIM.

Omzumun üstünden James’e baktım ve gözlerim onun mavi gözleriyle buluştu.

Omuz silkti. Biraz acınası görünüyordu; gerçekten de üzgün gibiydi. Önüme döndüm ve telefonumu cebime koyarak düşünmeye çalıştım. Realm’le olmak istemediğimi biliyordum, o şekilde değil. Ama dürüst olmak gerekirse, James benim için zor biriydi, özellikle de beni bir gün seviyormuş, öbür gün sevmivormuş gibi davrandığı zaman.

Tanrım, anılarım silinmemiş olsaydı, her şeyi daha iyi anlardım. Ağabeyime, bana, James’e ne olduğunu bilirdim Arkadaşlarımın kim olduğunu bilirdim. Aileme ne olduğunu bilirdim. Erişemediğim çok fazla şey vardı ama keşke sadece...

Zil çalıp beni korkuttu. Yavaşça yerimden kalkarken ne sapacağımı düşündüm. O sırada James’i dudaklarında küçük bir gülümseme\ L

yanımdan geçerken gördüm. “Sonra görüşürüz Sloane,” dedi başka birinin duyamayacağı kadar kısık sesle.

Ve vücudumun verdiği tepkiden, Realm’in söylediklerinin doğru olduğunu anladım. James’i sevmiştim. Ama belki de bu şekilde daha iyiydik.

Günün sonunda, bir süre koridorlarda dolaştım, yanından geçtiğim insanları inceleyip onları daha önceden tanıyıp tanımadığımı sezmeye çalıştım. Hâlâ başım ağrıyordu ama dün geceki gibi değildi. Beynimin kendi kendini onarmasını bitirip bitirmediğini merak ediyordum.

“Çok uzun sürdü.”

Dolabımdan birkaç metre ötede duruyordum, James’in boş koridorda sıkılmış bir şekilde durduğunu gördüm. “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Seninle okuldan kaçıyorum. Haydi, gidelim.” Arka kapıyı işaret etti.

“Ah, hayır. Dün gece duygularımı çok çabuk yok saydın. Bir şeylerin daha önceden de iyi olmadığı gibi bir şey...”

Gülümsedi. “Ben aptalca şeyler söylüyorum, Sloane. Her zaman. Ama belki de seninle bir daha konuşamamak fikri beni deli etti. Belki de uyuyamadım bile. Ve belki hatamı telafi etmek istiyorum.”

“Başımı muhtemel bir belaya daha sokarak mı?”

“Düşündüğüm şey bu.”

Ve kendimi tutamayarak güldüm. James’in gözlerindeki sinsi parıltı, onun tam olarak istediği şeyin Program’ın başına bela açması olduğunu düşündürdü bana. Program’dan önce onun sevdiğim yanı bu muydu? Onun isyankârlığı mı?

“Eğer biri bizi birlikte görürse, annemi arayıp haber verir. Ve sonra annem de Program’ı arar,” dedim.

“O halde acele edip gözden kaybolmalıyız. Hazır mısınız?”

Kuralları bilerek daha fazla yıkmak isteyip istemediğimi düşündüm. Realm hayatta kalmamı söylemişti, güvende kalmamı. Bu, hayatımı da, güvenliğimi de tehlikeye atabilirdi.

“Benimle çok eğleneceksin,” diye fısıldadı James.

“Öyle mi?”

“Elimden geleni yapacağım.”

İç çektim ve koridora bir kez daha temkinli bir şekilde baktım ve sonra kimse fark etmeden, eşyalarımı alıp James’in peşinden okuldan dışarı çıktım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

“Bakıyorum da yine babanın arabasını almışsın,” dedim giderken.

“Çaldım. Artık almamı istemiyor. İçimden bir ses, hiçbir zaman almamı istemediğini ama Program’dan döndükten sonra bana iyi davranmaya çalıştığını için izin verdiğini söylüyor.”

Ona geçmiş ilişkimizden bahsetmeli miydim emin olamayarak ellerimi kucığımda kıpırdattım. James arabayı sürerken, gömleğimden kopan ipliğin hâlâ serçe parmağında olduğunu fark ettim. “Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Geçen gün bulduğum bir yer var. Çok... güzel bir yer. Birine göstermek istedim ama... Pek arkadaşım yok.”

“Belki de mükemmel kişiliğin yüzündendir.”

Güldü. “Haydi ama, Sloane. O kadar da kötü biri değilim, değil mi?”

“Berbat birisin.”

Gülümsemesi yok oldu. Tarlalar ve çayırların arasından geçerken bir şey düşünüyor gibi görünüyordu. “Canımın yanmasını sevmiyorum,” dedi. “Çocukluğumdan beri bunun böyle olduğunu hatırlıyorum. Neden ve nasıl olduğunu hatırlamasam da annemin bizi terk etmesiyle alakalı bir durum sanırım ama her şeyle arama bir mesafe koyuyorum. Bu şekilde o şey beni yok edemez.”

“Brady'nin sana yakınlaşmasına izin vermiş olmalısın,” dedim sessizce. Bir zamanlar benim de ona yakınlaşmama izin vermiş olmalıydı.

James bunu başını sallayarak onayladı. “Ve artık o arkadaşlık yok ve bu biraz canımı yakıyor. Önceden olan bir şeyin artık olmadığını bilmek canımı yakıyor. Sanki göğsümde bir boşluk var gibi. Bazen bunun acısının beni öldüreceğini düşünüyorum.”

Demek istediğini anlıyordum. Görünüşte bir sebebi olmayan bir boşluk hissiydi bu. İçi doldurulamayan bir boşluktu. Realm’in bir ya da iki anıyı kaybetmemenin insanı çıldırtabileceğim söylediğinde neyi kastettiğini şimdi anlayabiliyordum.

James derinden bir nefes verdi ve radyoyu açtı. “Eğlencemizi mahvediyorsun Sloane. Neşelenmemiz gerekiyordu.”

“Haklısın.” Koltukta arkama yaslandım ve bir süre onu izledim. Yüzündeki yumuşak, sakın ifade hoşuma gitmişti, özellikle de altında daha karanlık bir gerçeğin yattığını bildiğim için. Ve bu karanlığın öbür yanında, belki de tutkulu bir aşk olduğunu bildiğim için. Bana duyduğu aşk.

James iki şeritli bir yola girdi ve yine kolunu, kolundaki beyaz yara izlerini fark ettim. Dalgınlıkla koluna uzandım ve işaret parmağımı izlerin üstünde gezdirdim. James küçük bir nefes çekti içine.

“Özür dilerim,” dedim elimi çekerek. “Sadece nasıl olduklarını merak ediyorum.”

“Önemli değil,” dedi. “Geri döndüğümde babama sordum. Çirkin bir dövmem olduğunu ve Program’ın onu sildiğini söyledi. Tuhaf, değil mi? Vücudumdan

mürekkebi silmeleri. Bunu yapacaklarını bilseydim, onlar için kıcıma özel bir mesaj yazdırırdım.” “Fa/la ayrıntıya girme istersen.”

Güldü. “Özür dilerim.” James bana bakıyor, gözleri sanki beni çözmeye çalışır gibi üzerimde geziyordu. “Hoşuma gitti,” dedi sessizce. “Bana öyle dokunman.”

Karnımda kelebekler uçuşuyordu ama James başını yola çevirdi. Tekrar uzandım. Parmaklarım, dikkatlice yara izlerinin üzerinde gezerken, çizgileri takip ederken, hafifçe titriyorlardı.

Omuzları gevşeyip dudaklarına yavaşça bir gülümseme yerleşirken onu izledim. Teni öyle sıcaktı ki. Ona dokunmayı önceden de seviyor olmalıydım diye düşündüm. Eğildim ve yara izlerini hafifçe öptüm. Ve sonra doğrulup yan camdan dışarı baktım; tüm vücudumu arzu kaplamıştı.

“Öptüm ve geçti,” dedim.

James cevap verene dek sessizlik hâkimdi. “Evet, geçti.”

James çimenlik bir tepede arabayı durdurduğunda, kalbimin atışı yatışmış haldeydi. Motoru durdurdu ve bir battaniye almak için arkaya uzandı.

“İşte burası,” dedi memnuniyet içinde. Kalbim ağzımdan çıkacak gibi atıyordu, pencereden dışarı bakıyordum. “Sorun nedir?” diye sordu.

“Burası...” Nefes almaya çalıştım, hissettiğim üzüntüyü geri ittim. “Nehirdeyiz ” dedim.

“Dışarısı biraz soğuk, biliyorum ama burası muhteşem bir yer,” dedi bana, sanki ikna etmeye çalışır gibi. Sanki buraya ilk defa geliyormuşum gibi.

Kafamı kaldırıp ona baktım, gözlerimde yaşlar vardı. “Biliyorum,” dedim. “Brady beni hep buraya getirirdi.”

James’in yüzünde tereddüt vardı. Başını eğip ellerindeki örtüye baktı. Anılarını bulmaya çalıştığını görebiliyordum ve aradığını bulamadığını anladım. “Özür dilerim,” diye mırıldandı. “Geri dönsek...”*

"Hayır," dedim. “Burayı seviyorum. Gerçekten.” Ve söylediğimde ciddiydim. Ağabeyime yakın hissedebileceğim bir yer varsa, orası burasıydı. James

arabadan inerken rahatlamış görünüyordu. Çimenliğe yürümeden önce beni bekledi.

Nehir nefes kesici güzellikteydi. Güneş nehrin yüzeyine yansıyor, küçük dalgalar kenarlardaki büyük kayaları sarıyordu. “Burası hatırladığımdan daha güzel,” dedim.

“Seveceğini umuyordum.”

Ona yanlamasına baktım. “Beni mi düşündün?”

Omuz silkti ve bunu dile getirerek kabullenmek istemediğini düşündüm. Yavaşça akan suyun karşısına geçtik. Kuşlar üzerimizde cıvıldıyordu, ağaçlar etrafımızı sarmış, burayı samimi bir yer haline getirmişti; gizli bir yer.

Burada yıllarımı geçirmiştım; ağabeyimin nehre atlayışını izlediğim yıllarımı. Burayı severdi ve James’in de burayı sevmesi onların yakın arkadaş olduklarını doğruluyordu. Birlikte çok vakit geçirdiğimizi doğruluyordu.

James battaniyeyi yere serdi ve sessizce yan yana oturduk, kollarımızı dizlerimizin üstüne koyup suyu izledik.

Bir süreliğine, evimde hissetmişim. Şu anda beni bana söylenen yalanlarla boğan asıl evimde değil, gerçek evimde hissediyordum; nehirde, James’le, Brady’nin anılarıyla olduğum yerde. Başımı James’in omzuna yaslamak istiyordum ama bunu yapmamalıydım.

James kımıldandı ve vücudu bana çarptı, yana doğru düştüm. Yarım ağızla özür diledi ve sonra sırtüstü uzanıp ellerini başının altına koyarak bulutları izledi.

Etrafımıza bakarak yanına yerleştim, serin esinti tüylerimi diken diken etmişti. Burası o kadar huzurluydu ki buradan gitmeyi hiç istemiyordum.

Bir süre sonra James abartılı bir şekilde esnedi. “Hey,” dedi. “Yüzmek ister misin?” Mavi gözlerini güneşe karşı kısıp bana baktı.

“Hava soğuk. Ve ayrıca, ben yüzmeyi bilmiyorum.” “Gerçekten mi?”

Başımı salladım.

James oturdu, bağdaş kurdu. Yüzünde kuşkulu bir bakış vardı. “Bu hakikaten de çok üzücü Sloane. Kaç yaşındasın sen? Beş mi? Çıkar kıyafetlerini. Sana şimdi yüzme öğreteceğim.”

Güldüm. “İlk olarak, hayır. Sudan korkuyorum. Ve ikinci olarak, neden yine kıyafetlerimi çıkarıyorum?”

Sırıttı. “Korkmana gerek yok. Boğulmana izin vermem.” Kalbim suya girme düşüncesiyle çarpıyordu ama James beni sakinleştirmeye çalışmıyordu. “Peki ya kıyafetlerim?” diye sordum.

“Çıkarırsan daha eğlenceli olurdu. Seni eğlendirme sözü verdim, unuttun mu?”

Gülerek onu ittim. James ayağa kalktı. Ben yan yatmış ona doğru bakarken yanımda dikildi. “Haydi,” dedi ciddiyede. “Benimle suya gir. Ben de kıyafetlerimi çıkaracağım.”

“İçimden bir ses seni çıplak görmemi gerçekten de çok istediğini söylüyor.”

“Belki etkilenirsin.”

“Ah, Tanrım.” James’in bana etrafımızda olup biteni unuttu-rabilme yeteneği vardı, her şeyin normal olduğunu hissettirebilme yeteneği. Eminim onu bu yüzden sevmiştim. Ya da en azından onu sevmemin nedenlerinden biri buydu.

Hava en fazla on beş derece olmasına rağmen, James gömleğini kafasından çekerek çıkardı. Güçlü kaslar vücudunu sarmıştı. Şortunu çıkardı ve içindeki kısa iç çamaşırıyla kaldı. Esnerken kollarını açıp etrafında salladı. Bana baktı. “Bak. Etkilenmiş görünüyorsun.” Gülümsedim. “Belki biraz.”

“Gömleğini çıkarman için yardım ister misin?”

“Hayır, sanırım çıkarmayacağım. Senin kıcını dondurmanı izlemenin keyfini çıkaracağım.”

“Çok etkilendin,” dedi omzunun üstünden, suya doğru ilerlerken. Kivinin öbür tarafındaki küçük tekne iskelesine yüzdü ve iskeleye çıkıp bana el salladı. Sonra takla atarak nehre daldı. Bana ağabeyi m i hatı rlatıyordu.

Giysileri çimende üst üste duruyordu. Onları saklamayı, eve kadar ıslak şortuyla

gitmesine sebep olmayı düşündüm. James suyun içinde, sular sıçratıp titreyen sesiyle hiç üşümediğini bağıyordu. Kot şortunu aldım ve kolumun altında katladım, patikaya doğru baktım. Ama yürümeye başladığımda, şortun cebinden bir şey düştü.

Başta ev anahtarını ya da önemli bir şeyi kaybettiğimi düşündüm ama sonra biraz öteye düşmüş olan şeyi gördüm. Ne olduğunu görünce ürperdim. Dizlerimin üzerine çöktüm ve ona doğru süründüm. James'in pantolonunu bırakıp neredeyse kaybecek olduğum şeyi elime aldım.

Bu bir yüzüktü. Yatağında bulduğum yüzüğe benzeyen pembe, plastik bir yüzüktü. Diğerini de bana James vermiş olmalıydı ve onu sakladığıma göre benim için bir anlamı olmalıydı. Bir anlığına bir şey hatırladım, yalnızca yüzüğü yatağıma koyduğumun kısa bir görüntüsüydü bu ama görüntünün devamını getiremedim. Bunun yerine ağlamaya başladım. Yüzüğü göğsüme bastırdım ve yanağım çimenlerin üstünde, yattığım yerde kıvrıldım.

Tam değildim. Kalbimin kocaman bir parçası, söylediğim, yaptığım her şeyin hatırası, geri alamayacağım şeyler kayıptı. Onları geri istiyordum; hepsini. Tekrar kendim olmak istiyordum.

“Sloane?” James'in sesi telaşlıydı. Yanıma çömelmeden önce su damlaları üzerime düştü. Kollarını bana sardı, teni soğuktu.

“Bu yüzük,” dedim yüzüğü ona gösterip. “Bunu nereden buldun?”

‘Dün gece mesajlaştıktan sonra, suratım asık bir şekilde bir restorana gittim. Oradaki bir sakız makinesinde gördüm.” Elimden almaya uzandı onu sahiplenir gibi. “Sana söylediğim şeyler için kendimi kötü hissediyordum ama bunu görünce... Bilmiyorum.

Onu senin için almak istedim.” Yüz ifademi inceledi. “Bu çok mu aptalca?”

Kafamı salladım. “Hayır. Sen... Sanırım bana bunu daha önce de verdin. Başka bir yüzük.” Gülümsedim, yanaklarımı sildim. “Bunun gibi ucuz bir yüzük.”

James düşünerek kaşlarını çatı, elindeki yüzüğe baktı. Sonra parmağımı tuttu ve yüzüğü parmağıma geçirdi. İkimiz de orada oturup yüzüğün oraya ait olup olmadığına karar vermeye çalışarak ona baktık. James'le tekrar, ikimizin de aklı karışmış halde, bu yüzüğün neden bizim için önemli olduğunu hatırlayamadan

birbirimize baktık.

“Bir şey yapabilir miyim?” diye sordu James hâlâ elimi tutarak. “Ne?”

“Seni...” Duraksadı. “Seni öpebilir miyim, Sloane?”

Söylemesini beklediğim şey bu değildi. Başta cevap vermedim ona. James elimi bıraktı ve sürünerek bana iyice yaklaştı. Yüzü hemen karşımda, vücudu da neredeyse üstümde duruyordu. Ona bakarken kalbim hızla çarpıyordu. Çok güzel görünüyordu.

“Lütfen,” diye fısıldadı. “Bunu gerçekten istiyorum.”

Beni izleyişi, bana bakışı kalbimin içini görüyormuş gibiydi. “Bilemiyorum,” dedim. Ona olan hislerimin benliğime hâkim olmasına izin verirken göğsüm sıkışmış, beni korumasız ve kırılgan halde bırakmıştı. Sanki onu reddediyormuşum gibi iladesi ciddileşti. Ama sonra elimi yanağına koydum. Onun yüzüğünün olduğu elimi.

“Tamam, evet,” dedim.

James hızla gülümsedi ve sonra önüne eğilip dudaklarını benimkilere bastırdı, beni tutkuyla öperken çimenlere yatırdı. Dudakları sıcaktı. Parmaklarımı sırtının çıplak tenine bastırdım, sanki onu hayatım boyunca özlemişim gibi öptüm. Hareketleri, dudaklarının tadı. Hepsi o kadar tanıdıktı ki. Ama yine de... yabancıydı.

Gökyüzünde güneş batmış, sıcaklık daha da düşmüştü. Ama bu bizi durduramamıştı. Her saniye hem sonsuza dek sürüyor hem de yetersiz kalıyordu. Ve hâlâ kıyafetlerimiz üstümüzdeyken adamakıllı yorulduğumuzda, James yanıma yığıldı, kahkaha atmaya başladı.

“Neredeyse üç aydır ilk defa bir şey hissediyorum,” dedi.

“İyi miydi?”

“Hem de nasıl. Her açıdan iyiydi.”

Göğsüne vurdum. “Hislerinden bahsediyorum. İyi miydi?”

O an kıpırdadı, yuvarlanıp üzerime çıktı. Yüzümden saçlarımı geri itti. Narin ve savunmasız görünüyordu, sanki her bir parçası açıkta gibiydi. Olduğunu düşündüğüm ahmak değildi o, hem de hiç değildi. Gördüğüm, kalbi kırılmış ve öfkeli biriydi. Sadık ve katılaşmış biriydi. Tamamen bana ait olabilecek ve benim de ona ait olabileceğim biriydi.

James parmağını dudaklarımda gezdirirken gülümsedi. “Sanırım...” Durdu ve gözlerime baktı. Bakışı beni hapsedip olduğum yere sabidedi. “Sanırım sana âşığım,” diye fısıldadı. “Bu çılgınca bir şey mi?”

Sözleri kalbimi delip geçti, göğsümdeki sürekli ağrı tamamen yok oldu. Dudaklarımı ıslatıp gülümsedim. “Çok çılgınca.”

“O halde, sanırım seni delicesine seviyorum.” Ve sonra eğildi ve beni tekrar öptü.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Şehre geri dönüş yolunda sessizdik ama bu, rahatsız bir sessizlik değildi. Elim James’in kucağındaydı, James parmaklarımla oynuyordu. Her dokunuşu nazik ama aynı zamanda sahipleniciydi. Onun da benim hissettiğim gibi hissettiğinden emindim. Sanki bunları daha önce de yapmışız gibi.

Ona geçmişimizden bahsetmeyi düşündüm ama bunu yapmamaya karar verdim. Bunu ona tüm bunların zorla meydana gelmesine sebep olmuşum gibi görünmeden nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Onu kullanmışım gibi görünmeden. Böyle düşünmesini istemiyordum. Ben bütün bunların gerçek olmasını istiyordum.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordum ona çünkü birinin bu güzel anı mahvetmesi gerektiğini biliyordum. “Ailem binleriyle buluşmama asla izin vermez, özellikle de seninle. Ve ayrıca önümüzde Program var. Artık bir denetimcim yok ama Kevin senden uzak durmam için epey...”

James’in çenesi gerildi ama sonra kafasını salladı. “Ne düşündükleri umurumda değil. Kimsenin ne düşündüğü umurumda değil.”

“Seni tekrar gönderebilirler.”

“Korkmuyorum.”

içimi endişe kapladı ve eğilip çenemi omzuna koydum. “Ya ben senin için korkuyorsam?”

James bana baktı. “Ah... ne kadar da tatlısın. Etkileneceğini söylemiştim.” Beni hızla öpüp yola baktı yine, sanki bu konuşmamızın sonuymuş gibi.

“James,” dedim omuzlarıma gerilimin yerleşmeye başladığını hissederek. Bütün gün ortalarda değildik. Bu dikkatsizceydi. Şu ana kadar bu düşünceyi geri itip Jamesle birlikte olmanın keyfini çıkarmıştım. Ama şimdi bunun ne kadar aptalca olduğunu fark ediyordum.

Telefonuma baktım ve evden dört tane cevapsız arama olduğunu, bir tane de gizli bir numaranın aradığını gördüm. “Annem ile babam beni arıyormuş,” dedim.

Ses tonum James’in dönüp bana bakmasına sebep oldu. Güneşte yanmış teninin soluşunu, parmaklarının direksiyonu sıkıca kavrayışını izledim. “Sence ne yapacaklar?” diye sordu.

Ve o anda bir şeyi anladım, içimde hissettim. “James,” dedim zorla, farkına vardığımda. “Beni en başta Program’a gönderen ai-lemdi. Sanırım...” Bu düşünce dehşet vericiydi. Bana bu şekilde ihanet ettikleri gerçeği. “Sanırım bana bunu yapan kişi annem.” Annemin, ona çıkıştığım, Kevin’in ön kapıda beklediği o günkü yüzü hâlâ gözlerimin önündeydi. Ve o yüzü daha önce de gördüğümü biliyordum; doğruyu yaptığını düşünmesini sağlayan o inatçı sevgi dolu bakış. Beni kendi evimden Program’a Kevin götürmüştü ki bu da demek oluyordu ki ailem de bu işin bir parçasıydı.

James’in yüzünde acılı bir ifade vardı ve dudağını ısırды. “Evi ara,” dedi. “Evi ara ve hoparlörü aç.”

^lNe? Neden?”

“ Dinleyebilmem için.”

Olacaklardan korktum. Saate baktım ve neredeyse altı olduğunu gördüm. Telefonumda numarayı ararken ellerim titriyordu. James arabayı terk edilmiş bir çiftliğe sürdü ve park etti.

Titrek bir nefes verdim, telefon çalmaya başlayınca hoparlörü açtım. Annem

derhal cevapladı ve neredeyse telefonu kapatacak gibi oldum.

“Alo,” dedim.

“Sloane! Neredesin? Çok endişelendik.” Arka plandan hışırtılar geliyordu, telefonun ahizesini eliyle kapadığını düşündüm. Güçlükle yutkundum.

“Ben iyiyim,” dedim anneme. “Çok güzel bir gündü; yüzmeye gitmenin iyi geleceğini düşündüm.”

“Eve gelmen gerekiyor tatlım,” dedi annem sakince. Y zemediğim gerçeğinin farkına varmamıştı. Nefesim boğazımda takıldı.

“Kapat,” dedi James o an. “Telefonu kapat.”

“Kim o?” dedi annem anında. “Sloane, kiminlesin?”

KAPAT tuşuna bastım ve telefonu kucağıma indirdim. “Yalnız değildi, değil mi?” diye sordum başımı kaldıramadan, harap olmuş hissederek.

“Hayır. Sanırım değildi.”

Her şeyin farkına varmaya başlıyordum. Annemin beni sevdiğini biliyordum; bundan her zaman emin olduğumu biliyordum. Ve o Program’a kalpten inanıyordu. Ve bunun yüzünden... ona bir daha asla güvenemezdim.

“Sloane,” dedi James. “Her şey iyi olacak. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

Gözlerine baktım. “Söz m ?”

“Evet.”

“Bana daha önce de söz verdiğini hatırlıyor musun?” O an söylemek istedim, her şeyi anlatmak istedim. Ama ona önceki ha-varımız hakkında soru sorduğ m için incinmiş görünüyordu, sanki onu bir şeyle suçlamışım gibi.

“Eğer sana bu sözü verseydim, Sloane, seni Program’a alamazlardı. Seni korumaya çalışırken  l rd m. Seni yüzüstü bırakmazdım. Bıraksaydım kendimden nefret ederdim.” Sanki bu düşünceden kurtulmaya çalışır gibi

kafasını salladı. “Hayır, şu anda söz veriyorum. Kaçıp gitmek anlamına gelse bile. Hayatımızın geri kalanında herkesten saklanmak anlamına gelse bile. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğime söz veriyorum. Bu sözüme güveniyor musun?” James’in yüzü korku doluydu.

Bizi Program’a sürükleyen ne olduğunu bilmiyordum ama gerçek şuydu ki, o ya da bu şekilde, ikimiz de birbirimizi yüzüstü bırakmıştık. Başaramamıştık. Ama James’i geri kazanmıştım, burada ve şu anda, o benimdi.

Onu gömleğinin yakasından tuttum, telefonun yere düşmesine aldırmadım. James’i kendime çektim, onu sertçe öptüm. Öpüşüme karşılık verirken eli saçlarımın arasında dolaşıyordu. Batan güneşle hava karardı ama arka koltuğa geçtik, birbirimizin kıyafetlerini çekiştirdik. Dillerimiz başka biriyle hissedemeyeceğimi bildiğim bir sıcaklıkta birbirine dolanıyordu. Bu, onu son görüşüm olabilirdi. Bu, son olabilirdi.

“Sanırım uyluk kemiğim kırıldı,” dedi James altımda yatarken. “Arabanın ön tarafında bana saldırdığın zaman; sanırım o zaman kırıldı.” Güldüm. “Kes sesini.”

“Ama pek önemsemedim,” dedi sohbet tonunda. “Omzumu ısırdığındaki gibi. Çok...”

Elimi uzatıp ağzına koydum, parmaklarımı yalamasına rağmen elimi hareket ettirmedim. “Kes. Sesini.” Kabullenmiş gibi beni kendine çekti ve yanağını başıma yasladı. Sessiz kaldığımızda, elimi uzatıp yanağına koydum.

“Güzeldi” diye fısıldadı ama bu sefer ciddiydi. “Tuhaf da değildi. Ve tuhaf olmaması... biraz tuhaf.”

Gözlerimi kapadım. “Sanki daha önce de buraya gelmiş gibiyiz/” dedim sessizce gerçeği bilip bilmediğini merak ederek.

Cevap vermedi, dirseğimi koltuğun kenarına koyup ona bakmak için doğruldum. Ona baktığımda güldü, bana tamamen, sonuna kadar âşık görünüyordu. “Prezervatif getirmişsin,” dedim. “Bunun olacağını bekliyor muydun?”

“Hayır,” dedi. “Ama hazırlıklı olmak en iyisi.”

“Bunu bekliyordun.”

“Umuyordum, sanırım.”

“James!”

“Ne var? Sana yüzük aldım!”

Kafamı boynuna yaslariken hâlâ gülüyordum ve birlikte gecenin çöküşünü izledik. Her türden tehlike sinyali veriyor olabilirdik ama yine de bütün bu yaptıklarımızı geriye çevirmek istediğimden emin değildim. Burada James’le olmak, o kadar...

“Sen doğrusun, biliyorsun, değil mi?” dedi. “Sen benim için doğru kişisin. Ve bunu daha önce yaptığımıza hayatım pahasına bahse girerim. Çünkü seninle önceden tanıştığımız zamanda sana âşık olamayacağımı düşünemiyorum bile.”

Parmağımdaki pembe yüzüğe, bileğimdeki silinmekte olan yara izine bakıp gülümsedim ve bu noktaya gelmek için çok şey geçirdiğimi düşündüm. Ve asla geri dönmeyecektim.

Giyinip yola çıktığımızda James bir benzin istasyonunda durup hi/e abur cubur aldı; uydurma akşam yemeğimizdi bu. LaceyVi aradım ama cevap vermeyince evini aramayı denedim. Annesi randevuva çıktığını söyledi. Tam telefonu kapatırken, James elinde kurmulmuş ede dolu bir kese kâğıdı ve yerel kamp alanlarının hamasiyi 1 arabaya döndü.

Bu yaptığımız tehlikeliydi. Her şeyi berbat etmiştik ve yine de yaptığımızdan geri dönmeye çalışmıyorduk. Açıkça görülüyordu ki ikimiz de aklımızı kaybetmiştik. Aklım aileme kaydı. Kızgın olmama rağmen, babamın yatağında, pencereden dışarı bakıp iyi olup olmadığımı ya da kendimi öldürüp öldürmediğimi düşünerek oturduğumu tahmin edebiliyordum. Annemse büyük olasılıkla telefonda, Program’la görüşüyor, onlara beni kurtarmaları için yalvarıyordu.

Onları yüzüstü bırakmıştım ve görünüşe göre bu ilk sefer değildi. Olan her şeye rağmen, onlar Program’ın izlenecek tek yol olduğunu düşünüyorlardı. Onların beni değiştirmesine izin vermişlerdi.

“Hey,” dedi James sessizce. Ona bakıp beni endişe dolu bakışlarla izlediğini gördüm. “Yararlı proteinleri ziyan ediyorsun.” Elimdeki kurutulmuş eti işaret etti ve gülümsedi ama bu, zorlama bir gülümseme idi. Bu onun beni sakinleştirme

şekliydi, sanırım.

Cebimde telefonum titredi, korkudan yerimde sıçradım. “Mesaj gizli numaradan,” dedim telefonuma bakıp. “Belki Realm’dir.”

Benzin istasyonunun otoparkında, arabanın içinde otururken James, “Bu harika olurdu,” diye homurdandı ve elindeki gofretin paketini açıp ısırdı.

Realm’in evinde olanlardan ya da neredeyse olacıklardan James’e bahsetmediğim için suçluluk duyarak ona karşılık vermedim. Mesajı açtım.

ACİLEN GÖRÜŞMEMİZ GEREKİYOR.

Mesajı James’e okuduğumda, alaylı bir şekilde güldü. “Tabii ki de görüşmek istiyor.”

Realm James’le benim aramdakini —geçmişimizi— biliyordu bu nedenle bunun sadece görüşmek için attığı bir mesaj olduğunu düşünmüyordum. Ailemin beni aradığını biliyor olmalıydı. Ya da Program onun bana yardım ettiğini öğrenmiş ve onun izini bulmuştu. Birdenbire onun için endişelenmeye başladım.

“Rcalm’in evine gitmeliyim,” dedim James’e hemen, emniyet kemerime uzanarak.

James gerildi. “Neden? Seni yeteri kadar iyi öpemedim mi?” “Hey!”

James ürkerek geri çekildi. “Özür dilerim. Bu gereksizdi. Demek istediğim, sence senin dudaklarında benim tadımı alacak mı?” *Hey.r

James gözlerini kapadı ve sonra özür diler gibi bana baktı. “Normalde kıskanç biri değilim, yemin ederim,” dedi açıklama olarak. “En azından hatırladığım kadarıyla öyle. Ama söz konusu Michael Realm olunca biraz cinayet işlemeye eğilimli olabiliyorum. Ama sadece biraz,” dedi elini kaldırıp işaret ve başparmaklarını birbirine yakınlştırarak.

“Realm’in evine onunla buluşmak için gitmiyorum. Beni görmesi gerekiyormuş James. Bana yardım ettiği için başı belaya girmiş olabilir.”

“Bu belaya seni de sürükleyen çok iyi biri o.”

“O benim arkadaşım. Bu konuda böyle aşağılık biri gibi davranmaman olmaz mı?”

James başta cevap vermedi, sadece motoru çalıştırıp arabayı yola çıkardı. “Pekâlâ,” dedi umurunda değilmiş gibi. “Ama seni öperse, onunla kavga ederim. İşte o kadar çocuksu biriyim ben.” “Biliyorum.”

James kimsenin bizi takip etmediğinden emin olmak için dikiz aynasına bakarak nefes verdi. Zamanımız doluyordu. Programdan kaçabileceğimizden emin değildim. Özellikle de daha önce kaçamamış olduğumuzu bildiğim için.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Realmin evinin yakınında pencereleri içerisi görünmemesi için karartılmış siyah bir jip gördüğümde kalbim duracak gibi oldu. James arabayı park edip kontağı kapatırken korkmalı mıyız diye meraklanmıştım. Ya bu bir tuzaksa, diye düşündüm. Realm bana bunu yapar mıydı?

“Bu hiç hoşuma gitmedi Sloane,” dedi James gözlerime bakıp. “O kimin arabası?”

Ona omuz silktim ama ellerim titremeye başladı. “Beni ele vermez,” dedim ama sesim kendimi ikna etmeye çalışır gibi çıkıyordu. “O, hakkımda çok şey biliyor ve bu mesaj...” Kucağıma doğru baktım, korkudan boğazım düğümlenmeye başlamıştı. “Önemli olmalı.” James elini benim elime koydu. “Haydi gidelim buradan. Ben ikimize bakabilirim.” Bakışlarımı kaldırıncı James’in ifadesinin ümitsizlik dolu olduğunu gördüm.

“Biliyorum ama...”

O anda evin ön kapısı açıldı ve bir kadın, sanki beni bekliyormuş gibi verandaya çıktı. Bu sefer güneş gözlükleri olmamasına rağmen

onu hemen tanıdım. Realm’in Programdan serbest bırakıldığı gün oradaydı. Onu görmek midemde bir bulantı hissetmeme sebep oldu. Bu bir şeylerin ters gittiğini onaylıyordu. Realm neredeydi?

“O Programdan mı?” diye sordu James, parmaklarını kontaktaki anahtarın üstüne koyup gitmeye hazır bir şekilde.

“Hayır,” dedim. “Realm’i Programdan o almıştı.” Kadın sabır-sızlanıyormuş gibi ellerini beline koydu. James’e baktım. “Onunla konuşmalıyım,” dedim.

James homurdandı. “Herhangi tuhaf bir şey görürsem, buradan gideriz. Zorunda kalırsam seni omzumun üstüne atar, öyle taşıyım.” “Gözü dönmüş bir Neandertal gibi mi?”

“Tam bir mağara adamı gibi.”

Gülümsedim ve eğilip dudaklarını hafifçe, gergince öptüm. Ve sonra arabadan indim.

Eve yavaşça yaklaşırken rüzgâr saçlarımı yüzüme savurdu. Kalbim göğsümün içinde çılgınca atıyordu. Çalılıkların arasından bir denetimci çıkıp bana sakinleştirici iğne yapsa, bu beni şaşırtmazdı. Arkamı dönüp arabadan dikkatle beni izleyen James’e gergin bir bakış attım.

“Michael burada değil,” dedi kadın benim verandaya ulaşmamı beklerken. “Ve geri dönmeyecek.”

En alt basamakta durup korku dolu bir nefes çektim içime. “Geri dönmeyecek mi? Tanrım, o iyi mi?”

Kadın başını yana eğdi ve bana baktı. “O iyi. Ama dediğim gibi, geri gelmeyecek.”

Bana söylemeden gitmesiyle harap olmuş halde etrafıma bakındım. Bana veda etmeden gitmesiyle. Daha dün buradaydım. “Siz kimsiniz?” diye sordum kadına.

“Ben MicheaTın kız kardeşi Anna. O yokken işlerle ben ilgileniyorum.” O an beni süzerek gülümsedi. “Güzel olduğunu söylemişti.

Aidim karışmış-halde ona baktım. Üzgün halde. “Anlamıyorum,” dedim. “Az önce bana mesaj gönderdi. Neden...”

Anna beni durdurmak için elini kaldırdı. “Mesajı ben gönderdim Sloane. Michael bu sabah ayrıldı. Ama benden seninle konuşmamı istedi. Ona ihtiyacın olacağını söyledi.”

“Evet var,” dedim. “Başım dertte ve ona şu anda ihtiyacım var. Onu arayın ve

geri gelmesini söyleyin!”

“Sloane,” dedi kadın kibarca. “Michael hakkında bilmediğin çok şey var ve inan bana, gitme sebepleri kendi elinde değildi. Ama o seni önemsiyor. Sana yardım etmemi istiyor.”

Realm her zaman bana yardım etmek istemişti. Program'daki tek varlığım oydu. O iyiydi. Güvenilirdi. “Bana nasıl yardım edeceksiniz?” “Michael’ın sana söylemediği şeyler var. Yaptığı için senin onu affedemeyeceğini düşündüğü şeyler. Ama seni sevdiğini bilmeni istiyor; mutlu olmanı istediğini.” Durdu ve gözlerine baktı. “Ama her şeyden çok, senin kaçmanı istiyor.”

“Kaçmak mı?” Korkudan sırtımdan soğuk ter boşandı. Nasıl bir tepki vereceğimi bilemeden olduğum yerde donakalmışım.

Anna arkama, arabaya doğru baktı. “Bu James mi?” diye sordu kafasıyla ona işaret edip.

“Evet.” Neler olup bittiğine dair gizlenmiş bir ipucu bulmak ümidiyle belleğimi taradım ama hiçbir şey bulamadım. Tamamen kaybolmuş hissediyordum.

“Kardeşim onu pek sevmiyor.” Anna bunun üzerine gülümsedi. “Ama onu anlıyor.”

“Anlıyor mu? Şu anda çılgına dönmek üzereyim. Neler oluyor?” Anna ses tonumdan şifreli konuşmalardan bıktığını anlamış olmalıydı ki söylemekten çekiniyor muş gibi iç çekti. “Seni gozetlivt'r-lardı Sloane. Mesajlarını, telefonlarını, gece arabayla uzaklaş inal arını. Dün gece burada olduğun için bugün gelip Michael’la görüşlüler Onlar gittiği gibi Michael beni arayıp buraya gelmemi istedi.

mek zorunda olduğunu... bir zorunluluğu yerine getirmek zorunda olduğunu söyledi. Ama sizin, sen ve James’in, tehlikede olduğunuzu biliyordu ve bu yüzden yapmanız gerekenleri iletmem için benden seninle konuşmamı istedi. Hatta bana arabamdan vazgeçmem için söz bile verdirdi.” Buna güldü ama kızgın görünmüyordu. “Kaldı ki o, elimde kalan tek varlığım. Ve ben de onun tek varlığıyım.” Realm’in istediği her ne kadar çılgınca olsa da kardeşi için bunu yapmasını anlayabiliyordum; ben de Brady için her şeyi yapardım. Realm Program’ın dışında hiçbir şeyi olmadığını söylemişti. Neden bana bir ablası olduğunu söylemediğini merak ediyordum.

“Kevin bizim bir dostumuz,” diye devam etti kadın. “Ve senin sorumluluğun ondan alındığında, Michael bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Görünüşe göre haklıymış. Eminim şu an ikinizi Sarı Alarm’la aradıklarından haberdarsınızdır.” James’e doğru işaret etti.

“Ne? Hayır. Ben...” Ve artık eve gidemeyeceğimi biliyordum. Zarların atıldığını ve artık hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağını, en azından birkaç hafta önceki gibi olamayacağını biliyordum. Telaşa kapılmak üzereydim ama kendimi bırakmamaya çalışıyordum. Güçlü olmaya çalışıyordum.

“Salgın yayılıyor,” dedi. “Michael doğruya gitmenizi istiyor, orada saklanmanıza yardım edebilecek bir grup olduğunu söyledi. Kevin size yardım edecek. Bir süredir arkadaşın Lacey yle plan yapıyorlardı. Asilerden haberleri var.”

“Asiler mi? Program’a karşı olanlar mı?”

“Bunun bir parçası olmak zorunda değilsiniz. Michael hiç olmadı. Program’a içten inanıyordu ve belki hâlâ biraz inanıyor. Ama işler değişiyor. James’in asilere katılmak isteyebileceğini düşünmüştü. Onun tam bir baş belası olduğunu söylüyor.”

O an ikimiz de James’e baktık. Direksiyonun başında, telefonu kulağında hattın diğer ucundaki biriyle tartışıyordu. Tartıştığı kişi babası mıydı? Yüzündeki ifadeden buradaki yaşantımızın bittiği

açıkça görülüyordu. Benim onu izlediğimi görünce James konuşmayı bıraktı ve telefonu indirdi. Bizi aradıklarını o da biliyordu.

“Gitmelisiniz,” dedi Anna. “Arabada birkaç erzak, biraz para ve gideceğiniz yerin tarifi var. Kevin ve Lacey birlikte, sizi Idaho sınırındaki dinlenme yerinde bekliyor olacaklar. Onları alın ve bu eyaleti terk edin. Michael sizi bulacak,” dedi. “İmkânı olduğunda, sizi bulacak.”

Ona baktım, Realm’le aralarında küçük bir benzerlik gördüm. Ona güvenmeli miyim diye meraklanmaya başladım ama başka şansımın olmadığını farkına vardım. Yapabileceğimiz tek hamle buydu.

Anna eve girmeden önce arabanın anahtarını verdi. Birdenbire durakladı ve bana döndü. “Michael sana son bir şey daha vermeme istedi,” dedi. Montunun cebinden küçük, plastik bir poşet çıkardı ve bana uzattı. Poşeti alıp içine baktım.

İçinde parlak turuncu renkte bir hap vardı.

“Bu hap, kaybettiğin anıları geri getirmek için,” dedi. “Bazı anılar daha çabuk geri gelir. Michael Programdayken ele geçirmiş onu. Her şeyin bittiği zaman için saklıyormuş.” Anna güçlkle yutkundu. “Ama onu senin almanı istedi. Ancak bir uyarısı var.” Anna bir adım yaklaştı. Gözlerinde amansız bir ciddiyet vardı. “Bazı şeylerin geçmişte kalmasının daha iyi olduğunu söyledi. Ve gerçek şeylerin kendilerini tekrar etmeye mahkûm olduğunu.”

Bu küçük hapın bütün o güce, beni yeniden tam yapabilecek güce sahip olup olmadığını merak ederek hapa dokundum. “Yalnızca bir tane mi verdi?” diye sordum James’i düşünerek.

“Sadece bir tane var,” diye fısıldadı. “Ve şimdi o, senin. Michael Program’ın sana sunmadığı seçimi sunuyor. Ama bu hapi içersen, onu asla affedemeyebileceğini, ondan nefret edebileceğini açıkça söyledi.”

Ve birden Realm’in benden ne sırlar sakladığını merak etmeye başladım. “Ondan asla nefret edemem,” dedim şu anda bundan çok emin olmamama rağmen.

Hatırlamadığın için bunu söylemen kolay.” Ve sonra eve doğru yürüdü, kapıyı açtı ama dönüp bana baktı. “Hatırlayacak tek kişi sen olacaksın, Sloane ve bu kendi başına bile bir lanet olabilir. Umarım akıllı bir tercih yaparsın. Başa çıkamadığını, kendini öldürdüğünü duymayı istemezdim.” Dudaklarına anlayışlı bir gülümseme yerleşti. “Düşünüyorum da, bazen tek gerçek, şu andan ibaret.”

Cevap vermedim ve Anna’nın içeri girip beni kaybettiğim arkadaşımın kararmış verandasında yalnız bırakışını izledim. Poşete baktım, elim poşetin içine uzanıp hapi alırken arkam James’e dönüktü. Elimdeki hapa o kadar uzun süre baktım ki başım dönmeye başladı. Hapın rengi beynimin derinliklerine işliyordu.

Hızla göz kırpıp hapa tekrar baktım, beni nasıl değiştireceğini, hayatımı nasıl geri alacağımı düşündüm. Brady nin ölümünü hatırlayacak, o acıyı en baştan tekrar yaşayacaktım. Ve sonra bir de James’le paylaştığımız anılarımız vardı. Hapi alıp her şeyi hatırlayabilirdim ama James hatırlayamazdı. O hâlâ ilişkimizi yeni kabullenme aşamasındayken, ben onu tam anlamıyla sevmeyi kaldırabilir miydim? Ya birbirimizi hiç o kadar çok sevmediyse? Ya Realm yanıldıysa?

Hapi James’e verebilirdim ama ya Brady hakkında, benim veya annesinin hakkında korkunç bir gerçeğe yüzleşmek zorunda kalırsa, diye düşündüm.

Güvenebileceği kimsesi olmadığının farkına varabilirdi. Belki de hepimiz birbirimize ihanet etmiştik.

Sanki parmaklarımın arasında bir ömür tutuyor gibiydim. Ben bir bütün olabilirdim ama aynı zamanda... ya önceden olduğum kişiyi sevemezsem?

Gökyüzüne, güneşin battığı, bulutları hapla aynı renge boyadığı yere baktım. Realm bana bir hediye vermişti. Bir seçenek. Bana arkadaşlığını vermişti, sevgisini vermişti ve ben de kendimce onu seviyordum. Ama kaybettiğim anılarımı bulduğumda onu affedemeyeceğimi söylemişti. Buna inanıyor muydum? Ona inanıyor muydum?

Yanaklarımdan gözyaşları döküldü ve başımı eğdim, elimdeki bilgiyle dolu küçük şeye baktım. Hayatla, kayıpla dolu şeye. Şu anda, ihtiyacım olan şey elimdeydi. James elimdeydi. Buradan çıkış elimdeydi. Ama bütün bunlar yalnızca birer yalandan ibaret olabilirdi, sarkan bir ipi çekip örtünün altında yatan her şeyi aydınlatabilirdi.

Ağabeyime o gün ne olduğunu bilmeye katlanabilir miydim? James'le onun yanındaydık ama Ölümünü durduramamıştık. Bileğimde bir kesik vardı. Annemin bana bakışı, endişe ve bilgi dolu bakışı. Tanrım, ya ben önceden korkunç bir insansam. Belki... belki de bu yüzden ölmek istemiştim. Belki de James'in ölmek istemesinin sebebi bendim.

Hapı poşete geri koyarken dudaklarımdan küçük bir inilti çıktı. Onu topuğumla ezmek istedim ama sonradan fikrimi değiştirebileceğimden korktum. Bu nedenle poşeti katlayıp küçük bir kare yaptım ve kot pantolonumun arka cebine koydum. Hapı içmeyecektim ama onu yok etmeyecektim de. En azından şimdilik.

Ve bu kararla, kalbim parçalandı. Önceki benliğime veda etmiştim. Bir daha olamayacağım kişiye veda etmiştim. Bir zamanlar tanıdığım insanlar artık farklılardı. Bazıları benim gibi değiştirilmişlerdi, bazıları ölmüşlerdi. Bilmek bana sadece daha fazla acı çektirecekti. Daha fazla ıstırap çektirecekti.

Realm'i özlüyordum ve hatırlamamı istemediği şeyi bilmeyeceğim için mutluydum. Bu şekilde onu sonsuza kadar arkadaşım ve kahramanım olarak hatırlayacaktım. Bunda yanlış bir şey yoktu.

Tek seçenek buydu.

Duruşumu dikleştirdim ve yola, beni delice seven James’e baktım. Beni şu anki halimle seven James’e.

Lacey ve Kevin’la buluşacaktık ve gizlice buradan kaçıp başka bir yerde hayatlarımıza tekrardan başlayacaktık. Ailemizi, yaşamlarımızı terk edecektik. Ama hepsinden önemlisi, Program’ın bize erişemeyeceği bir yere gidecektik.

Ve hap güvenli bir şekilde cebimdeyken arabaya geri gittiğim sırada, Realm’in yanılmış olabileceğini düşündüm. James’in tek baş belası olmadığını, asilere katılmaya istekli tek kişi olmadığını düşündüm. Karşı koymak isteyen tek kişi James değildi.

Ve bu düşünceyle, tekrar kendi kendime düşünmeye başladım. Bazen, tek gerçek... şu andan ibaretti.

SON SOZ -İKİ HAFTA SONRA

Serbest salonun kapısında, kız duraksadı. Vücudu son ilaç dozundan dolayı hafifçe titriyordu ve bitkin bir halde kapının yanındaki denetimciye baktı. Roseburg Tesisi kalabalık ve gürültülüydü. Güçlkle yutkundu ve yanındaki hemşireye döndü.

“Odamda kalmak istiyorum,” diye mırıldandı.

Hemşire Keli gülümsedi. Kızın kızılımsı sarı saçlarını omzundan geri atarken yüzü şefkat doluydu. “Neden gidip birkaç arkadaş edinmeyi denemiyorsun, Allison? İyileşmene iyi gelecektir.”

Ally alaylı bir şekilde güldü. “İyileşmeme iyi gelecek tek şey eve geri dönmem!” Sesi yüksek çıkmıştı ve birkaç hasta ve denetimci dönüp ona baktılar. Ally masadaki çocuğu fark etti. Çocuğun dudaklarının arasından bir çubuk kraker tıpkı bir puro gibi sarkıyordu. Çocuk ona bakıyordu.

“William,” dedi Hemşire Keli yavaşça. “Yardıma ihtiyacım olabilir.” Hemşirenin sesi sert çıkıyordu ve Ally onun denetimciye doğru işaret ettiğini görünce geri çekildi.

“Hayır,” dedi Ally hemen. “Özür dilerim. Ben...”

“İşte buradasın, tatlı şey,” dedi bir ses. Ally tam çocuk çubuk krakeri ağzından

alırken ona döndü, çocuk kolunu Ally'nin koluna geçirdi. “Bugün kart oynayacağımızı sanıyordum.” Ona hiçbir şey yokmuş gibi davranmasını söyler gibi gözlerini açtı. Ally Hemşire Kell e bir bakış attı ve sonra yanındaki çocuk boğazını temizler gibi öksürdü. Çocuk denetimciye ters ters baktı ve William ellerini neredeyse özür dilercesine kaldırarak geri çekildi.

“Evet,” dedi Ally hızla başını sallayıp çocuğun kolunu sıkıca tutarak. “Geç kaldığım için özür dilerim.”

“Önemli değil.” Çocuk sırtıttı. “Ama bana borçlandın.” Hemşireye başını salladı ve hemşire gözlerini devirdi, sanki bu, çocuğun her zaman yaptığı bir şeymiş gibi. Sonra çocuk Ally yi diğer iki kişinin ellerinde kartlarla oturduğu masaya götürdü.

“Ah, haydi ama!” diye bağırdı çocuklardan biri elini masaya vurup. “Hep masaya kız getirmeye çalışıyorsun Realm.”

“Evet, evet,” diye karşılık verdi. “Ama bu seferkinin ne kadar güzel olduğuna bakın.” Dönüp Ally ye göz kırptı, onun için bir sandalye çekti. Kız, kalbi yine yalnız kalma korkusuyla çarparak sandalyeye oturdu. Eve gitmek istiyordu ama bunun bir yolu yokmuş gibi görünüyordu. Ama bu çocuk. O her şeyi çözmüş gibi görünüyordu. Muhtemelen burada tanınması gereken biriydi o.

Ally ona baktı. Saçları sarıya boyanmıştı, soluk tenini biraz daha solduruyordu. Gözleri derin ve kahverengiydi ve çok kibardı. Hoş bir çocuktı. Böyle bir yerde bunu fark etmek tuhaftı. Kız onun boynunda çizikli, pembe bir yara izi gördü. Yara iyileşmişti ama yine de çarpıcı bir izdi bu. Birden çocuğa acıdığını hissetti.

“Hangi oyun?” diye sordu sessizce.

“Blöf/” diye cevapladı Realm. “Oynamayı biliyor musun?”

“Hayır.” Ally kafasını salladı.

“Hmm,..” Çocuklara baktı. “Peki ya sadrazam oynamayı biliyor musun?”

Ally geçen yaz en iyi arkadaşının küçük kız kardeşine bu oyunu oynamayı öğrettiğini hatırlayarak gülümsedi. En iyi arkadaşının kendini öldürmesinden bir önceki yazdı bu. “Evet,” dedi başını eğerek. “O oyunu çok iyi biliyorum.”

“Realm!” diye bir ses serbest salonu delip geçti ve Ally ürkerek başını kaldırıp onlara doğru yürüyen kızı gördü. Kızın saçları parlak turuncu renkteydi ve biraz sarsak gibi görünüyordu. Ally onun kaç tane ilacın etkisinde olduğunu merak etmişti.

“Merhaba, Tabby,” diye mırıldandı Realm.

“Benim de oynayabileceğimi söylemiştin!” Kızın sesi öfkeli çıkıyordu ve sonra orada oturan Ally’yi fark etti. “O nasıl oynayabiliyor?” “Üzgünüm,” dedi Realm Tabithanın koluna dokunup. “Masa dolu. Bir dahaki sefere, tamam mı?”

Ally oyuna açıkça ondan daha çok ihtiyacı olan kızı dışarıda bıraktıkları için kötü hissederek yanlarından ayrılmayı düşündü. Ayağa kalkınca Realm’in elinin kendisinininkine değdiğini hissetti. “Gitme,” dedi. Bakışlarını Ally’nin gözlerine sabitledi ve Ally geri oturdu.

Diğer kız gittikten sonra Ally kötü hissederek dudaklarını ısırmaya başladı. “Sorun değil,” dedi Realm sanki onun aklını okuyarak. “Tabby hep oynamak istiyor ama biz onu oyuna almıyoruz. Ama sana bulaşmayacaktır. Aslında, yarın yine yanımıza gelip oyuna girmek isteyecek.” Sesini alçalttı, başını Ally’ye eğdi. “HızlıÖlüm,” diye fısıldadı. “Onun kısa süreli belleğinde hasar bıraktı

“Ah.” Realm kartları karıştırıp Ally yi Shep ve Derek’le tanıştırtırken -onların, kendisi gibi, iki haftadır burada olduklarını, dört hatta içinde çıkacaklarını söylerken- Ally rahatsızca kıpırdanıyordu. Ama hepsi birbirlerinin yanında çok rahatları, sanki bunu milyonlarca kez yapmışlar gibi.

Dışarıda, fırtına pencerelere rüzgar ve yağmur çarptırıyordu. Bu Ally’nin kulağına sanki etrafındaki her şeyi su alıp götürüyormuş

gibi geliyordu. Ally daha önce de böyle hissetmişti; hatta bugündü bu. Doktor Warren ona zorluk çıkardığını, eğer işbirliği yapmaya başlamazsa bazı önlemler almaları gerekeceğini söylemişti. Ama şimdi, bu çocukların bir çeşit sakinlik, normallikle oyun oynadıklarını görünce, Ally başarıp başaramayacağını, Program’ı yenip yenemeyeceğini merak ermeye başlamıştı.

“Sıra sende, Sloane,” dedi Realm dudaklarının arasına yeni bir çubuk kraker yerleştirip.

“Ally.” Ally ona yan yan baktı. “Benim adım Allison.” Realm’in yüzündeki

kontrollü ifadeyi bozan acı dolu bakışı fark etti. Ama sonra Realm ona baktı ve gülümsediler.

“Özür dilerim,” dedi. “Bugünkü ilaç kokteylim fazla sert geldi galiba. Allison,” diye devam etti söze. “Sıra sende.”

Ally başını salladı ve kartını attı. Diğer çocukların Realm⁵e uyarıcı bakışlarla baktıklarını fark etmişti. Shep ses çıkarmadan ağzıyla, “Kes sesini,” dedi ama Realm ona karşılık vermedi. Pencereden dışarı fırtınaya baktı. Dudaklarında sönük bir gülümseme vardı.

Ama oyun bitene kadar, Ally ortamın gerildiğini unutmuştu çünkü çocuklar gülüp eğleniyordu. Herkes halinden memnun görünüyordu. Neredeyse rüya gibiydi. Ya da Hemşire Kell’in içirdiği hap yüzünden böyle hissediyordu Ally. Emin olamıyordu.

Ve daha sonra, Realm ona “evine” kadar eşlik edip edemeyeceğini sorduğunda, Ally uzun zamandır hissetmediği bir duygu olan umudu hissederek güldü.

YAZAR HAKKINDA

Suzanne Young İngilizce öğretmenliği yaptığı Tempe, Arizonada yaşamaktadır. Saplantılı bir şekilde yazmadığında Suzanne, kendi trajik anılarından ilham çıkarmaya çalışmaktadır. *A Need So Bea-utiful*, *A Want So Wicked* ve *Just Like Fate* gibi kitapların yazarıdır. Daha fazla bilgi için www.suzanne-young.blogspot.com adresini ziyaret edebilirsiniz.